

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RIVER RAIN BOOK ONE

KRISTEN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

ASHLEY

*Chasing
Serenity*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

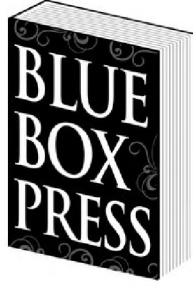
Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

DINGINLIĞIN PEŞİNDE

KRISTEN ASHLEY

İÇİNDEKİLER

Kitap Açıklaması
Kristen Ashley Hakkında
Ayrıca yazan Kristen
Ashley
Yazarın Teşekkürleri

Önsöz Bölüm 1
Bölüm 2 Bölüm
3 Bölüm 4
Bölüm 5 Bölüm
6 Bölüm 7
Bölüm 8 Bölüm
9 Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30

Sonsöz

Post-Script

Tartışma ve Yansıtma Soruları

Gizli Göz Atma

Önsöz

Daha Fazlasını Keşfet Kristen Ashley

Blue Box Press/1001 Karanlık Gece Bültenine Kaydolun 1001

Karanlık Gece Koleksiyonu Sekiz'i Keşfedin

Blue Box Press'in Dünyasını ve Blue Box Press Adına 1001

Karanlık Geceyi Keşfedin,

Chasing Serenity

Bir Nehir Yağmuru

Romanı Yazan:

Kristen Ashley

Telif Hakkı 2021 Kristen

Ashley ISBN: 978-1-952457-55-

5

Evil Eye Concepts, Incorporated'in bir baskısı olan Blue Box Press tarafından yayımlanmıştır

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik formda izinsiz olarak dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusaldır. Herhangi bir benzerlik yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya kuruluşlar sadece tesadüfidir.

BOOKDESCRIPTION

Chasing Serenity
Bir Nehir
Yağmuru Romanı
Yazan: Kristen
Ashley

New York Times ve USA Today çoksatan yazarı Kristen Ashley'den River Rain serisine yeni bir roman...

Chloe Pierce çok küçük yaşlardan itibaren sevdiklerine göz kulak olmak üzere eğitildi.

Ve en iyiler tarafından eğitildi.

Ama ona göz kulak olan adam artık orada olmadığına, Chloe başıboş kalmıştır; tıpkı hayatının temellerinin paramparça olduğu gibi.

Sonra tam zıttı olan uzun boylu, sırık gibi, gösterişsiz Yargıç Oakley ile karşılaşır. Kadın alışveriş yapar. O yürüyüş yapıyor. O pembe kadınlar içer. O bira içer. O bir şehir kızı. O bir dağ adamı.

Açıkçası bu, karşılaştıklarında patlayan bir kavga ettikleri anlamına geliyor. İkinci karşılaşmaları da pek iyi geçmez.

Yargıç bu meydan okumayı seviyor. Chloe onun bir kadında istemediği her şeydir, ama onunla zaman geçirmenin yollarını bulmaktan vazgeçemez. Onun kayıp ve değişimle uğraştığını biliyor.

Sadece bunun ne kadar derine indiğini bilmiyor. Ya da Chloe için bir yeri olanları önemsemenin ne kadar

kökleşmiş olduğunu.

Kalbinde, ona b a k a c a k birine güvenmenin ne kadar zor olacağını...

Ve onun sırası geldiğinde ne kadar zor olduğunu.

ABOUT KRISTEN ASHLEY

Kristen Ashley, Rock Chick, Colorado Mountain, Dream Man, Chaos, Unfinished Heroes, The 'Burg, Magdalene, Fantasyland, The Three, Ghost and Reincarnation, Moonlight and Motor Oil, Dream Team ve Honey serilerinin yanı sıra birçok bağımsız romanı da içeren yetmişden fazla aşk romanının New York Times çoksatan yazarıdır. Hem bağımsız hem de geleneksel olarak kitap yayınlayan melez bir yazardır, kitapları on dört dile çevrilmiştir ve üç milyondan fazla kitap satmıştır.

Kristen'in Law Man adlı romanı en iyi Romantik Gerilim dalında RT Book Reviews Reviewer's Choice Ödülü'nü kazanmıştır. Bağımsız olarak yayınlanan Hold On adlı romanı RT Book Reviews en iyi Bağımsız Çağdaş Romans ödülüne, geleneksel olarak yayınlanan Breathe adlı romanı ise en iyi Çağdaş Romans ödülüne aday gösterilmiştir. Kristen'in Motorcycle Man, The Will, Ride Steady (Romance Reviews'dan Reader's Choice ödülünü kazandı) ve The Hookup adlı kitapları Goodreads Choice Ödülleri'nde Romantizm kategorisinde finale kaldı.

Gary'de doğan ve Brownsburg, Indiana'da büyüyen Kristen, Purdue Üniversitesi'nin dördüncü kuşak mezunudur. O zamandan beri Denver'da, İngiltere'nin Batı Ülkesi'nde yaşadı ve şimdi Phoenix'te ikamet ediyor. Bir dönem

Bağımsız yayıncılık kariyerine başlamadan önce on sekiz yıl boyunca hayır kurumu yöneticiliği yaptı. Şu anda tam zamanlı olarak yazıyor.

Türü romantizm olsa da, Kristen'in tüm romanlarında hakim olan temalar dostluk, aile ve güçlü bir kız kardeşliktir. Bu amaçla ve okurlarına destekleri için teşekkür etmenin bir yolu olarak Kristen, okurlarına geri vermek ve güçlü bir kadın topluluğunu teşvik etmek için tasarlanmış bir dizi program olan Rock Chick Nation'ı yarattı.

Rock Chick Nation'ın misyonu, en iyi hayatınızı yaşamak, gerçek benliğinize sadık kalmak, güzelliğinizin farkına varmak ve ister arkadaşlarınız ve aileniz olsun ister binlerce mil uzakta ve kim olduklarını bilmeseniz de kız kardeşinizi geri almaktır. RC Nation'ın programları şunları içerir: Rock Chick Rendezvous, Kristen'in kız kardeşliği bir araya getirmek için düzenlediği partiler ve buluşmalarla dolu hafta sonları; Rock Chick Recharges, Kristen'in aday gösterilen kadınlara özel bir gece düzenlediği akşamlar; ve Rock Chick Rewards, Kristen'in okurlarının aday gösterdiği kar amacı gütmeyen kadın kuruluşları için fon toplayan devam eden bir program. Kristen'in Rock Chick Ödülleri bugüne kadar hayır kurumlarına 165.000 doların üzerinde bağışta bulundu ve bu sayı artmaya devam ediyor.

Kristen, eserleri ve Rock Chick Nation hakkında daha fazla bilgiyi KristenAshley.net adresinde okuyabilirsiniz.

ALSOBYKRISTENASHLEY

Rock Chick Serisi:

Rock Chick

Rock Chick

Kurtarma

Rock Chick

Redemption Rock

Chick Renegade Rock

Chick Revenge Rock

Chick Reckoning Rock

Chick Regret Rock

Chick Revolution

Rock Chick Yeniden

Uyanıyor Rock Chick

Yeniden Doğuyor

The 'Burg Series:

Senin

İçin

Huzur

İçinde

Altın İz Gönül

Oyunları Söz

Bekle

Kaos Serisi:

İçindeki Rüzgârı

Ateşi Sahiplen

Ride Steady

Walk Through Fire

Hatırlanacak Bir Noel Zorlu

Yolculuk

Rüzgar Gibi Vahşi

Ücretsiz

Vahşi Yangın

Vahşi Rüzgar

Colorado Dağ Serisi:

Kumar Tatlı

Rüyalar

Lady Luck

Breathe

Jagged

Kaleydoskop

Bounty

Rüya Adam Serisi:

Gizemli

Adam Vahşi

Adam Kanun

Adam

Motosikletli

Adam Sessiz

Adam

Rüya Takım Serisi:

Rüya Yapıcı Rüya

Kovalayıcı

Dream Bites Yemek

Kitabı Dream Spinner

Hayal Diyarı Serisi:

En Çılgın Hayaller

Altın Hanedanlık

Fantastik

Kırk Güvercin

Gece Yarısı Ruhu

Bal Serisi:

Derin Uç

En Uzak Kenar

En Büyük Risk

Magdalene Serisi:

Yükselen

İrade

Aradaki Zaman

Ay Işığı ve Motor Yağı Serisi:

The Hookup

Yavaş Yanma

Nehir Yağmuru Serisi:

Tırmanıştan

Sonra Dinginliğin

Peşinde

Üç Seri:

Güneş Gökyüzünden Düşene

Kadar Her Şeyimle

Vahşi ve Özgür

Bitmemiş Kahraman Serisi:

Şövaly

e

Creed

Baskı

nı

Deacon

Sebring

Hayaletler ve Reenkarnasyon Serisi:

Sommersgate House

Lacybourne Malikanesi

Penmort Kalesi

Masal Canlanıyor Şanslı

Yıldızlar

Yükseliş Serisi:

Her Şeyin Başlangıcı Plan

Başlıyor

Sonun Şafağı

Yükseliş

Mathilda, Süper Cadı:

Mathilda'nın Gölgele Kitapı

Mathilda Karanlık Lord'un Yükselişi

Kristen Ashley Yazarının Diğer Kitapları:

Cennet ve

Cehennem

Güvenli

Oynuyor

Üç Dilek

Karmaşık

Gevşek Uçlar

Hızlı Şerit

KRISTEN ASHLEY'İN BAŞLIKLARINI SİPARİŞ ETMEK İÇİN TIKLAYIN

ARAŐTIRMALARİÇİN AKTİRİLMELER

River Rain serisi fikri Şubat 2020'de, hastalık, ölüm, toplumsal huzursuzluk ve (umut dolu) bir yeniden uyanışla dünyayı sarsacak bir yılın hemen öncesinde aklıma düştü.

Güvende kalmak için hepimize evde kalmamız söylendiğinde ve henüz kimse ne kadar kötüleşeceğini veya ne kadar süreceğini bilmediğinde, ancak korkular derin ve gerçek olduğunda, bazı arkadaşlar (kim olduğunuzu biliyorsunuz, Kristin ve Kathy) beni hayatımı yazarak kazanmadan önce yapabildiğim şeyi yapmaya teşvik etti.

Takıntılı olduğum bir kitap için bir fikrim olduğunda, her şeyi bırakıp onu yazardım.

Bu eskiden dünyada yapmayı en çok sevdiğim şeydi.

Ama şimdi, bu fikirler her zaman aklıma gelse de, onları terk etmek zorundayım çünkü tutmam gereken yazı programlarım, yürütmem gereken bir işim ve yaşamam gereken bir hayatım var.

Sokağa çıkma yasakları tüm dünyayı sarmışken, Facebook'ta fikir ve görüş toplayarak ve anketler düzenleyerek bunu Chicklet'lerimle (kim olduğunu bilmiyorsanız, okuyucularıma verdiğim isim) birlikte yapmak gibi dahiyane (kendim söyleyeceğim) bir fikir buldum.

Bu süreç boyunca, belirsiz bir zamanda ve benim için, ileride ne olacağının eşiğinde

Aylar ve aylar süren yalnız zamanımda (kedimle birlikte) yalnız değildim. Benim için çok özel ve yalnız bir girişim olan bir şeyi yaparken bile.

Yazmak.

Bu kadar yoğun bir zamanda bu birlikteliği yaşamak çok güzel bir deneyimdi.

Bunun sonucunda ortaya çıkan Tırmanıştan Sonra, Nehir Yağmuru serisinin ön kitabıdır.

Ve benim için gerçekten çok özel olan bir konuda (kitap yazmak) okuyucularımla bağlantı kurmaktan o kadar keyif aldım ki, bu serideki her kitabı aynı şekilde yazmaya karar verdim.

Bu nedenle, bu kitap için, Chloe ve Judge'ın hikayesi olan Chasing Serenity için yaptığım bir şeydi.

İkinci seferde daha az güzel bir deneyim değildi, devam etmeyi dört gözle bekliyorum ve umarım civcivlerim de öyle yapar.

Huzurun Peşinde için fikirleriyle katkıda bulunan, düşüncelerini paylaşan veya anketlerde oy kullanan tüm okuyucularıma teşekkür etmek istiyorum.

Ancak, Marsha Elder ve Amanda Young'ı ayrı ayrı anmak benim için önemli.

Yargıç ve Chloe'nin hangi hayvanlara sahip olacağına karar verirken, Marsha ve Amanda kaybettikleri kürklü bebekleri Zeke ve Montana'yı andılar. Bu iki yavru için önerdikleri sevgi benim için parlıyordu ve bu nedenle bu kitapta hem Zeke'yi hem de Montana'yı andım.

Marsha ve Amanda, umarım yavrularınıza iyi hizmet etmişimdir. Bana güvendiğiniz için çok teşekkür ederim.

Ayrıca Marine Paturel'e de bir teşekkür etmek istiyorum. Fransız isimleri hakkında bir yazar olarak hayati önem taşıyan çeşitli şeyler hakkında bir tartışma başlatan bazı bilgelikler paylaştı.

Her şeyi bilemezsiniz, her yerde yaşamış veya seyahat etmiş olamazsınız, ne de her zaman zamanınız veya kaynaklarınız vardır

bir kitabın her nüansına derin dalışlar yapmak için.

Ancak bir okuyucu olarak yanlış olduğunu bildiğiniz bir şeyi okumak ya da bir yazar olarak okuyucularınızı hikayeden uzaklaştıracak bir şeyi yanlış yapmak hiç eğlenceli değildir.

Marine ona zaman ayırarak ve inanılmaz derecede aydınlatıcı ve faydalı bulduğum bir sohbeti başlatan girdiler yaparak beni bundan kurtardı.

Teşekkür ederim, Chéri.

Ayrıca Camp Trail Blazer fikrini ortaya atan Kat Mazzeo'ya da seslenmem gerekiyor. Bu ismi incelediğimde, Brooklyn'de bir süredir var olan bir girişim olduğunu gördüm (yani çocuğunuz varsa ve New York'ta yaşıyorsanız, bir göz atın). Ama aynı zamanda bu dizinin kurgusal kampı için de mükemmel bir isim.

Son olarak, Blue Box Press'in arkasındaki beyinlere, kalbe ve ruha teşekkür etmek istiyorum. Coşkuları ve destekleri, yaratıcılıkları ve azimleri. Hayatımda pazarlama ve kapak seçeneklerini tartışırken hiç bu kadar eğlenmemiştim.

Her zaman olduğu gibi, sizinle, Liz Berry, Jillian Stein ve MJ Rose ile iş yapmak çok güzel. İyi çünkü güvende hissediyorum, çünkü önemseyişinizi biliyorum ve çünkü elimden gelen en iyi kitabı çıkarmam için bana alan sağlıyorsunuz.

Seni birçok nedenden dolayı sevdiğimi biliyorsun, bunlar sadece birkaçı.

Şimdi, her zamanki gibi...

okumaya devam edin ve...

Rock on.

Jillian Stein için

Seni tanıdığım süre içinde sana bir düzine kitap ithaf edebilirdim.

Senin için mükemmel olan bir şey bekliyordum.
Ama sen kimsen osun: gelmiş geçmiş en havalı, en hippi, en şık, en sevgi dolu ve destekleyici hatun.

Yani senin gibi harika biri için doğru olanı beklemek sonsuza kadar sürecekti.

Ve bu kitap bizim olduğu için, kardeşim...
Özünde birkaç yıl önce bir kulübede doğdu... Şimdi kanatlarını geriyor...
Bu iş görür.

Seni

seviyorum.

PROLOJE

KONFERANS

Corey

On beş yıl önce...

GENNY MUTFAKTA BİR ŞEYLER YAPIYORDU.

Salata. Tom, Matt'le birlikte kulüplerinde tenis oynuyordu ve Tom'dan gelen son telefona göre, Genny'nin hazırladığı akşam yemeğini yemek için yakında evde olması gerekiyordu. Sasha sahilde taklalar atıyordu.

Chloe ise terastaydı, kollarını göğsünde kavuşturmuş, görünüşte küçük kız kardeşine göz kulak oluyordu ama daha çok denizden parıldayan güneşe bakıyordu.

Corey'ye göre, Tom ve Genny'nin çocukları söz konusu olduğunda, Matt'in iyi olduğunu düşünüyordu. Babasına çok benziyordu, Corey'nin katlandığı bir adamdı ama Corey'nin kimseye, özellikle de Tom Pierce gibi hayatta her şeyi kolay elde eden erkeklere tahammülü yoktu.

Hayat kolay değildi.

Kazandığınız şey için acı çektiniz.

Bunun için çalıştın.

Bunun için hile yaptım.

Onun için çaldı.

Onu elde etmek için ne yapman gerekiyorsa.

Tom, görünüşü, tenis kortlarındaki yeteneği, rahat tavırları, sinsi gülümsemesi ve hiçbir şeye katlanamaması, hepsi onun kucağına düştü.

Genny de dahil.

Tatlı, güzel, yetenekli Genny. Amerika'nın en sevilen aktrislerinden biri.

Genny'nin en küçüğü olan Sasha'yı Corey bir türlü anlayamıyordu. Güneş gibi parlayan sarı saçları da dahil olmak üzere Genny'nin bazı özelliklerine sahip olmasına rağmen, ne annesine ne de babasına benziyordu.

Ya da Corey'nin tanıdığı
herhangi biri. Ama Chloe,
en büyüğü.

Tom'a bu kadar benzemeseydi, Corey'nin çocuğu
olabilirdi. Çok zeki.

Cehennem gibi kurnaz.

Chloe Pierce, içinde bulunduğu her durumu saniyeler içinde hesaplar, hangi sonucun amaçlarına en iyi şekilde hizmet edeceğini çözer ve sonra bunu yapmaya koyulurdu.

Ve on yaşındaydı.

Corey ona
tapardı.

Genny'nin bir şeylere sinirlendiğini görünce terasa çıktı ve bunu yapmasının tek nedeni Genny'nin neredeyse ömür boyu arkadaşı olan Corey'nin sık sık olduğu gibi aileyle akşam yemeği için orada olması ve Genny'nin yemek pişirmekle meşgul olması değildi.

Bunu yaptı çünkü Chloe Pierce'ın zihnini meşgul eden şeyle ilgileniyordu.

Adam yaklaşırken Chloe ona on yaşlarında bir çocuk gibi, "siktir git" der gibi baktı.

Ve ona daha çok tapıyordu.

Neredeyse herkesi alıp satabilecek servete ve dolayısıyla güce sahip olduğu düşünüldüğünde, o dünyada ona böyle bakışlar göndermeye cesaret edebilecek çok az insan vardı.

Corey bakışı görmezden geldi ve Malibu kayalıklarının üzerinde duran bir evin terasının korkuluğuna yerleştirilmiş şeffaf cam levhaya yakın, onun oturduğu yerin yanındaki şezlonga geçti.

O da sandalyesinin ucuna oturdu.

"Dökül," diye emretti.

"Konuşmak istemiyorum Corey Amca."

"İstemek," diye düzeltti ve onun bu eleştiri karşısında anında dişlerini sıkıktığını duydu.

Corey gülümseyerek savaştı.

Corey, "Tekrar edeceğim, dökül,"

diye bastırdı. O söylemedi.

Corey bekledi.

Hâlâ bilmiyor.

Corey beklemeye devam etti.

Chloe aptal değildi. Aslında vücudunun hiçbir hücrelerinde bu özelliğin izi yoktu.

Corey amcasının istediğini alacağını biliyordu. Bu yüzden daha fazla zorlamadı.

"Orada..."

Sustu ve Corey ona biraz daha zaman tanıdı.

Tekrar eline aldı. "Çocuklar okulda Matt'e zorbalık yapıyor."

Bu Corey'i şaşırttı.

Matthew Pierce babasının vizyonuydu.

Dokuz yaşındaydı, şimdiden uzun boylu, esmer, çocuksu yakışıklılıkta yüz hatları vardı. Atletizm konusunda yetenekliydi. Zekiydi.

Gerçi o da içe dönük biriydi. Chloe (ve Tom) gibi bir lider değildi.

Sasha (ve Genny) gibi dışa dönük değildi.

Kendi işini yapmaktan son derece mutluydu.

O kadar ki, o yaşta bile insanlarla dolu bir evde yaşarken, münzeviydi.

Corey gibi.

Kıskançlık için mükemmel bir hedef.

Zorbalar için mükemmel bir hedef.

"Ve bu senin sorunun çünkü...?" Corey sordu.

Başını ona doğru çevirdi ve şimdi ona aptal olduğunu düşündüğünü söyleyen on yaşında bir çocuk bakışı atıyordu.

"O benim kardeşim," diye tersledi. "Kendi savaşını kendi verebilir." "Ama öyle değil," diye karşılık verdi.

Corey bunu ilginç buldu ama şaşırtıcı bulmadı.

Büyük olasılıkla, Matt zorbalığı daha az önemseyemezdi.

Dokuz yaşındayken bile zekâsı o kadar gelişmişti ki (ve ailesinin dersleri de öyleydi), kaderin ona neredeyse her şeyden çoğu insanın sahip olduğundan daha fazlasını vermeyi uygun gördüğünün farkında değildi.

Çocuğun mutlu bir evliliği, son derece başarılı, varlıklı, sevgi dolu ebeveynleri vardı.

Yakışıklı.

Zekâ.

Tom bunu geliştirmeye devam ederse, Matt'in fiziksel mükemmellik versiyonunun ne olacağından bahsetmiyorum bile.

Matt Pierce'ın kimseye ihtiyacı yoktu ve bunun tek nedeni zaten her şeye sahip olması değildi.

Bu sadece oydu.

Sadece yapmadı.

"Kardeşinin umurunda olmadığı hiç aklına geldi mi?" Corey sordu. "Eminim kendi halinde gayet iyi olduğu gözünüzden kaçmamıştır."

"Öyle olmadı Corey Amca, ama zorbaların zorbalıkları yanlarına kâr kalmamalı. Bir," diye karşılık verdi Chloe.

Bir.

Bir listesi vardı.

Corey gülümsemeye karşı koydu.

"İki," diye devam etti, "o benim kardeşim ve kimse kardeşime bulaşamaz."

Başını salladı ve hiçbir şey söylemedi çünkü üç tane olduğunu biliyordu.

"Ve üç," diye devam etti, "o bir Pierce. Ve hiç kimse Pierce ile saçmalıyor."

"Haklısın," diye kabul etti. "Peki bu konuda ne yapacaksın?"

Bu onu şaşırttı. "Ne?"

"Bu konuda ne yapacaksın?" Corey tekrarladı. "Bana zorbalık yapmıyorlar," diye belirtti.

Corey onun bakışlarını başka yöne çevirmeyecek şekilde tuttu.

Yapacağından değil.

Hoşlandığı kızla ilgili başka bir şey daha.

Ardından, "Sakın Chloe, sakın kimsenin sevdiğin birine zarar vermesine izin verme," dedi.

Göğsünde bir his kabardı ve anında onu boğmakla tehdit etti.

Bu duyguya alışkın olan ve yıllardır bunu deneyimleyen Corey çok az bir çabayla onu geri itti ve konuşmaya devam etti.

"Ne yapmanız gerektiği önemli değil, eğer kötü olduğunu düşünüyorsanız ve bu zararı durduracaksa, yapın. Yaramazlık olduğunu düşünüyorsanız ve bu zararı durduracaksa, yaparsınız. Yanlış olduğunu düşünüseniz bile, bu zararı durduracak olsa bile, yaparsınız. Tereddüt yok, oyalanmak yok. Sadece yap."

Chloe ona baktı.

"Aynı şey senin için de geçerli," diye devam etti. "Kimsenin seni ezip geçmesine izin verme, Chloe Marilyn Pierce. Bunun olmasına asla izin verme."

Bir an düşündü ve sonra sordu: "Yani sence... bir şey yapmalı mıyım?"

"Bence zaten çok bekledin." Corey, Chloe'nin bunu düşünmesini izledi.

Ve kız bu düşünceyle neredeyse hiç zaman geçirmediikten sonra yavaşça gülümsediğinde hiç şaşırmadı.

Chloe

DOKUZ YIL SONRA.

"DELIRDIN MI SEN?" PIERRE BANA SORDU.

Ona baktım ve ilk kez onunla neden bir dakika geçirdiğimi merak ettim.

Sevimli
miydi?

Evet.

İyi bir vücudu var mıydı?

Evet.

Öyle mi? o ver Ben benimçok Birincisi, Kendime vermediğim orgazm mı?

Evet.

Pisliğin teki miydi?

Görünüşe göre...evet.

Sesim buz gibiydi ve karşılığında "Bana asla satmayacağını söylemiştin" dediğimde kendimden oldukça memnundum.

"Ben bir sanatçıyım!"

diye bağırdı. Drama.

Sıkıcı.

O anda kendimle bir anlaşma yaptım ve bu anlaşmaya sadık kalacağıma yemin ettim.

Bir ilişkiye dramayı sadece ben getiririm.

Sesimi ayarladım ve bakışlarımız arasındaki bağı kesmedim.

"Senin için her şey demek olduğunu söylemiştin. Elinde olmadan kendin olmaktan çıkacağını söylemiştin. Doksan yaşına geleceğini ve duvarında benim resmimin asılı olduğu bir odada öleceğini söylemiştin."

"Karnımı doyurmam gerekiyor, Chloe," diye tersledi.

Hiç kimse, hiç kimse, parayı onun yaptığı gibi göz ardı etmedi (yapmamak amacına hizmet etmediği sürece, şimdi olduğu gibi), ilk etapta sahip olmayan.

Bu şekilde büyümedim.

Ben de öyleydim.

Ama annem çok hayır işi yaptı, babam da öyle, bizim çok şanslı olduğumuzu ve diğerlerinin çoğunun şanslı olmadığını anlamamızı sağladılar.

Pierre'le hiç para konuşmamıştık (çünkü ne kadar görgüsüzce) ve şehrin lüks bir semtinde muhteşem bir apartman dairesinde yaşamıyordu, ancak yıkık dökük, köhne ya da buna benzer bir şey de değildi.

Yine de...

Pierre'in benim gibi olduğunu biliyordum.

Yani tüm bu olanlar büyük bir

sahtekarlıktı. Hepsi.

Bana verdiği sözler de dahil.

Koyu renk, gevşek, uzun saçlarına, burnunun mükemmelliğine, omuzlarının genişliğine, çetrefilli gövdesine bakarken, ilk kez onun içini gördüm.

O bir

sahtekardı.

Sahte.

Bir taklitçi.

Belki daha da

kötüsü. Bir özentisi.

Ve ona olan sevgimin bu kadar çabuk değişmesinden dolayı biraz endişelendiğimi itiraf etmeliyim.

Ama yaptılar.

Yürüyüp

gidebilirim... Hayır.

Yürüyüp gidecektim.

Ve beni endişelendiren

şey... umurumda değildi.

Bunu daha sonra düşünmeye karar verdim ve toplanmaya başlamak için harekete geçtim, aynı zamanda aklım bir sonraki adımımı düşünmeye başladı.

Kiralık bir daire bulana kadar (ve ailemi Paris'te bir daire kiralamam gerektiğine ve bunu yapmak için güven fonumu kullanmama izin vermeleri gerektiğine ya da daha iyisi bana izin vermemeleri ve bunun yerine parayı Avrupa'da kendini keşfetme zamanından en iyi şekilde yararlanması için sevgili kızlarına vermeleri gerektiğine ikna etmek için gereken işi yaparken) birkaç günlüğüne otel.

Bildiğim tek bir şey vardı, Fransa'dan ayrılmayacaktım. Hayatta olmaz.

Bavulumdan bir parça çıkardığımda (üç tane vardı) Pierre oradaydı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Toplanıyorum," dedim sıkılmış bir ses tonuyla, ki bu ses tonunu hiç etkilememiştim. Gerçekten de sıkılmışım.

Tamamdı

r.

Bunun

üzerine.

Bir sonraki maceraya.

"Toplanmak mı? Öylece mi?"

Fermuarımı çekip bavulumu açarak ona döndüm. "O tabloyu geri almalısın," dedim ona. "Ve diğerini yok etmen gerekiyor. Ayrıca çektiğiniz tüm fotoğrafları bana vermeniz ve elinizdeki tüm dijital kopyaları silmeniz gerekiyor."

Ağzı açık kaldı.

Daha sonra bunu "Böyle bir şey olmayacak" demek için kullandı.

"Resimlerimi kullanmak için iznim yok, Pierre. Benim iznim olmadan bu resimleri satman ya da parasal amaçlarla kullanman yasa dışıdır."

En son moda kulübe koşan, paparazzilerin objektifleri için olgunlaşmış, buna ihtiyaç duyan ve aynı zamanda bunu tamamen mahremiyetimin ihlali olarak hisseden bir Hollywood yıldızı değildim.

Pierre'e heyecan olsun diye poz vermişim. Bunu yapmışım çünkü ona karşı hislerim vardı. Onun çalışmalarını sevdiğim ve bir parçası olmak istediğim için

yapmıştım. Eğlenceli olduğu ve havalı olduğunu düşündüğüm için yapmıştım. Ayrıca bunları satmayacağını düşündüğüm için de yapmıştım.

Ama sonuçta, onun modeli olarak hareket ettim.
Benden para kazanacaksa önce bana ödeme yapması gerekiyordu.

İkincisi, benim iznime ihtiyacı vardı.

"Bu saçmalık," diye ısırdı.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Kibirli bir duruş değildi.

Ama Tanrı aşkına, Imogen Swan ve Tom Pierce'ın kızı olduğumu biliyordu. Amerika'nın sevgilisi ve korta çıkmış en iyi tenisçilerden biri.

Onlar gezegendeki en ünlü insanlardan ikisiydi. Elbette az önce söylediklerimin saçmalıktan çok uzak olduğunu biliyordum. O da biliyordu.

"Onlar benim resimlerim," diye iddia etti.

"Bu benim vücudum. Benim yüzüm," diye karşılık verdim. "Onlar bana ait ve ben izin vermedikçe onları kullanamazsın. Ve hatırlatırım, sana poz verdim çünkü benim resimlerimi asla satmayacağını söylemiştin. Senin için 'asla' üç aydan az sürdü. Ama 'asla' nın gerçek anlamı 'asla' dır Pierre. Bu da o resimleri çekerken ve o işi yaparken niyetin hakkında bana yalan söylediğin anlamına geliyor. Şimdi, sahip olduğun her şeyi teslim etmek ya da yok etmek istemiyorsan, bana bir milyon avro verebilirsin. Bence bu adil bir tazminat olur."

Gözleri kocaman oldu.

Ve Fransızca dilinden döküldü.

Dili öğreniyordum ama yarısını bile anlamamıştım.

"İngilizce," diye sordum.

"Sana bir milyon avro vermeyeceğim Chloe. O tabloyu geri almayacağım. Geri kalanını yok etmeyeceğim. Ve sen de gitmiyorsun."

"Oh, gidiyorum," diye onayladım. "Ve size hareket tarzınızı yeniden düşünmenizi tavsiye ederim."

Bu kez gözleri kısıldı. "Beni hem tehdit ediyor hem de terk mi ediyorsun?"

"Tam olarak bir tehdit sayılmaz ama çoğunlukla evet."
Şimdi, ses tonumu, hareketlerimi ve tavrımı anladığında, kafasına dank etti.

Aslında gidiyordum.

Birdenbire yaralı göründü.

Aniden ve gerçekten.

Bu beni duraksatmadı.

Doğruyu söylemek gerekirse, çıplak fotoğraflarımı çekmesi ya da satması umurumda değildi. Harika bir vücudum vardı, onunla gurur duyuyordum ve yaptığı iş inanılmazdı.

Bu başka bir şeyle ilgiliydi. Çok daha büyük bir şey.

Tutulmayan bir sözdü.

İhanet.

Corey Amca çoğu zaman ürkütücü olabiliyordu (bu zamanlar annemin yanındayken).

Ama adam multi-milyarder bir teknoloji çarıydı. Bu da aptal olmadığı anlamına geliyordu.

Bu yüzden harika tavsiyeler verdi.

Her verdiğinde, o küçük mücevherleri sakladım, böylece zamanı geldiğinde onları çıkarıp parlatabilirdim.

Açıkçası, bu mücevherlerden biriyle, zaman yakındı.

"O tabloyu geri al ve geri kalanını yok et ya da bana ödeme yap, Pierre, seçeneklerin bunlar," diye özetledim. "Şimdi, bunu yapmak daha kolay olur," diye bavulu işaret ettim, "eğer gidip bir kahve alırsan."

Bana baktı, fırlatılmış, kızgın, incinmiş.

Yapmadığı şey gidip bir kahve almaktı.

İçimi çektim ve sonra işe koyuldum, acele etmedim ve her şeyi aldığımdan emin oldum çünkü geri dönmeyecektim.

Kapıda, dramatik ve yapmak istediğim şey olsa bile, sadece süpürüp gitmenin hoş olmayabileceğine karar verdim.

Bu yüzden durdum, ona döndüm ve usulca "Eğlenceliydi" dedim.

Surat asmayı bıraktı (ben eşyalarımı toplarken de aynı şeyi yapıyordu) ve ela gözlerinde derin bir acı belirdi.

"Eğlenceli mi?" diye fısıldadı. "Eğlenceli miydi? Chloe, mon cœur, sen benim hayatımın aşkısın."

Onu şaşkınlıkla inceledim çünkü bu beni gerçekten şaşırttı.

"Bu nasıl olabilir?" Gerçekten bilmek isteyerek sordum.

"Bu nasıl olabilir... Bu nasıl olabilir... Bu nasıl olabilir?" diye sordu.

karşılık verdi. "Sen burada değil miydin," diye kolunu uzatarak daireyi gösterdi, "son altı aydır benimle birlikte değil miydin?"

"Bana yalan söyledin," dedim kesin bir dille. "Ve sevdiğin birine yalan söylemezsin."

Sanki ona tokat atmışım gibi kafasını kırdı. "Güle güle Pierre," dedim.

Ve arkama bakmadan, onu bir daha asla göremeyeceğimi bilmeden, ama görsem bile umursamayacağımı bildiğim için oradan ayrıldım.

Ve Ritz'e yerleştik.

Yargıç

BEŞ YIL SONRA.

"YÖNÜNÜZ YOK."

Yargıç, son bir buçuk yıldır birlikte olduğu kız arkadaşı Megan'ın karşısına oturdu ve hiçbir şey söylemedi.

O yaptı.

"Hırslı bir adama ihtiyacım var. Azimli. Ne istediğini bilen ve bunun peşinden giden, bunun için çalışan, bunun için savaşıyor."

Yargıç sessiz kaldı.

"Hâkim Bey, beni dinliyor musunuz?" diye sordu, ama cevap vermesini beklemedi, çünkü muhtemelen gözlerini dikmiş ona bakıyordu ve bunu sert bir şekilde yapıyordu, bu yüzden dinlediğini biliyor olmalıydı. Devam etti, "Yani, üzgünüm. Bu çok zor. Ama her zaman birbirimize karşı dürüst olmamız gerektiğini söylersin. Ve bu da benim dürüst olmam."

Bu onu konuşturdu.

"Tamam o zaman, dürüst olalım Meg. Gerçekten dürüst olalım. Diyorsun ki, ben senin istediğin yönde gitmiyorum. Hayat hedeflerim senin istediğin gibi değil. Ne istediğimi biliyorum, biliyorsun. Kim olduğumu biliyorum, bunu sen de biliyorsun. Sadece bunlar senin istediğin şeyler değil. Haksız mıyım?"

Yüzü buruştu. "Hiçbir erkek yaşamak için yürüyüş yapmak istemez." Tamam.

Şimdi sinirlenmeye başlamıştı.

"Bunca zaman birlikte olduktan sonra, yaptığım şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun?" Bar taburesinin üzerinde kaydı.

Onun ne yaptığını biliyordu ve bunun saçmalık olduğunu da biliyordu. Ve...

Evet.

Bar taburesi.

İkisi de Arizona'da yaşıyordu. Ama adam Prescott'ta, kadın Phoenix'te yaşıyordu, birbirlerine arabayla iki saat uzaklıktaydılar, yani birlikte yaşıyor ya da birbirlerini her gün görüyor değillerdi.

Yine de, bir yıldan uzun süredir özellerdi. Ona zaman ayırmak, onu görmek için Phoenix'e gitmek için elinden geleni yaptı.

Meg mi?

Pek değil, ama adil olmak gerekirse, işi buna izin vermiyordu. Yine de çok değil.

Yerel bir kanalda muhabirlik yapıyordu. Masanın arkasında bir sunucu olarak oturmayı hedefliyordu ve bunu başardıktan sonra daha büyük ve daha iyi şeylere geçmek istiyordu.

Ya da şöyle demeliydi, sette durup kameraya konuşmak, neden böyle bir şey olduğunu anlamadığı bir şeydi. Judge'a göre haber spikerleri bunu yaptıklarında bir partide kiminle konuşacaklarını bilmeden duran garip insanlara benziyorlardı. Ona göre, haberleri dinlediğinizde, size haberi veren kişinin işi ciddiye aldığına güvenmeniz gerekirdi, bir tepsi ordövrün elden ele dolaşmasını beklerken gevezelik etmesine değil.

Meg'in bu görüşü paylaşmadığını söylemeye gerek yok.

Judge, ABD'de yetmişden fazla şubesi olan büyük bir açık hava mağazası için bir sosyal yardım programı yürütüyordu. Programın amacı şehirli çocukları doğaya çıkarmaktı.

Çocuklarla yürüyüş yaptı... çok.

Ayrıca kendi başına yürüyüşe çıktı ve dışarıda başka şeyler yaptı... hem de çok.

Ancak işinin çoğu para toplamak, konuyla ilgili farkındalık yaratmak ve programın profilini yükseltmenin yanı sıra düzinelerce şehirde yılda yüzlerce yürüyüş yapan yüzlerce gönüllüyü içeren lojistiği yönetmekle ilgiliydi.

BMW alacak kadar maaşı yoktu. Ama alsa bile almazdı.

Ayrıca evsiz de değildi.

Ama buradaydılar, bir bardaydılar ve Meg bir yıl önce birbirlerine söz verdikleri halde onunla ilişkisini bitiriyordu. Her zaman olmasa da düzenli olarak birbirlerinin yanında uyuyorlardı. Birlikte tatile gitmişlerdi. Birbirlerinin aileleriyle tanışmışlardı.

Ya da babasıyla yemek yemişti.

Annesiyle mi?

Kesinlikle olmaz.

"Yine de pek çok erkek ve kadın yaşamak için yürüyüş yapmak isteyecektir," diye devam etti. "Sadece ABD'de yaklaşık elli milyon insan düzenli olarak yürüyüş yapıyor."

"Yargıç-"

Daha bitirmemişti.

"Açık hava insanı değilsin. Sorun değil. Umurumda değil çünkü çok akıllısın ve hedefe odaklanmışsın. İlginç birisin. Komiksin. Tatlısın. Ve güzelsin. İstediğin şeye sahip olmanı istiyorum. Hedeflerinde seni desteklemek istiyorum. Mutlu olmanı istiyorum. İstemediğim şey ise beni kendi hayatına uymam gerektiğini düşündüğün bir kalıba sokman."

Doğru.

Gerçek dürüstlük mü?

Bu bir sorundu.

O anda bir tane olduğu için gafil avlanmamıştı.

Bazı şeyler söylemişti. Onunla birlikte olduğunda ve yaptıklarını başkalarıyla paylaştığında birkaç bakıştan fazlası olmuştu. Bazı telkinlerde bulunmuş, teşvik etmiş ve düpedüz zorlamıştı.

Sadece eğilip bükülmediğinde ve kesinlikle kırılmadığında bunu aşacağını düşündü.

Meg onda çekici bulduğu her şeyi anlattığında yüz ifadesi yumuşamıştı, çünkü Meg iltifatlardan hoşlanıyordu. Ona aşk dilinin kelimeler olduğunu söylemişti.

Bu yüzden ona kelimeler verdi, çünkü ihtiyacı olan şey buydu ve bu konuda açıktı, her ne kadar çiçekli konuşmalar yapan bir adam olmasa da.

Ayrıca adamın söylediklerinin ona bir kapı açtığını düşündü ve açmasa bile içeri girmeye çalıştı.

"Buraya dahil olabilirsiniz. Phoenix'te," dedi. "Çalışabileceğiniz pek çok hayır kurumu var. Genel olarak, burada tonlarca daha fazla fırsat var. Ve gerçekten, Yargıç, orada harcanıyorsun. Çok zekisiniz ve konuştuğunuzda insanlar sizi dinliyor. Sen doğal bir lidere. Daha büyük bir programda olmalısın. Yeni zorluklar peşinde olmalısın. Daha yükseklerle ulaşmaya çalışmalısın."

"Daha fazla ödeme yapan, ilerleme fırsatları olan ve seyahat etmemi gerektirmeyen kuruluşlar," diyerek onun söylemediği şeyleri tamamladı.

Ağzını açtı.

Ancak Megan'ın bu saçmalığı Yargıç'ın aynı konuda yaşadığı tek baskı değildi.

Ve eğer diğer kaynaktan gelenlere katlanmadıysa, kız arkadaşından gelenlere de katlanmayacaktı.

"Meg, hayır," diye onun sözünü kesti. "Ben işimi seviyorum. Yaptığım işi seviyorum. İşimi seviyorum. Bunu sana söylemiştim. Hem de birden fazla kez. Bu senin için bir şey ifade etmiyor mu?"

"Senin için hiçbir şey ifade etmiyor muyum?" diye karşılık verdi. Uh.

Hayır.

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim," diye karşılık verdi. "Ve cevabın daha sert olurdu bebeğim, çünkü istediğim kişi olmadığın için senden ayrılmıyorum ve sen de hayatını buna göre ayarlamayacaksın. Yani bana verebileceğin tek cevap, fazla değil. Senin için fazla bir şey ifade etmiyorum. Yanlış adamla görüşüyorsun. Ve artık bitti, çünkü ya bunu anladın ya da benimle daha fazla zaman geçirmeden zararlarını azaltıyorsun."

Hakarete uğramış gibiydi. "Yargıç, seni seviyorum." Tamam.

Bu onu çok kızdırdı.

"Ve sen her şeyi bitiriyorsun çünkü sana karşı bir pislik değilim. Yalan söylediğim, aldattığım ya da çaldığım için değil. Senin önünde başka kadınlarla flört ettiğim için değil. Kavga ettiğimiz için değil. Güçlü bir şekilde inandığımız farklı fikirlerimiz olduğu ve bu farklılıkları aşamadığımız için değil. Bunun yerine, yönüm ve hırsım varken benim yönüm ve hırsım olmadığını düşündüğün için."

Onun araya girmeye başladığını gördü. Ama daha işi bitmemişti.

"Çocukların bedenlerini hareket ettirmelerini sağlamak istiyorum ve bunun için çok çalıştığımı da eklemek isterim. Onlara doğanın ne kadar olağanüstü olduğunu göstermek. Onları beton ve asfalt içermeyen manzaralarla tanıştırmak. Havanın daha taze olduğu ve

yıldızlar daha parlak parlıyor. Onlara bu şeyleri korumamızın, onları güvende ve saf tutmamızın ne kadar önemli olduğunu ve bunu yapmadığımızda bunun ne anlama geleceğini anlatmak istiyorum. Çünkü yakında bu konuda bir şeyler yapmaktan başka çarelerinin kalmayacağı pozisyonlara gelecekler ve bunu şimdiden düşünmeye başlamaları gerekiyor."

Yine bir şeyler söylemeye çalıştı.

Ama daha işin en önemli kısmına bile gelmemiştir.

O.

O yüzden susmadı.

"Ve yukarıda Hepsi, sadece için izin ver onlar Biliyorum onlar değil

unutulmuş. Onları ve yaşadıklarını önemseyen ve bu deneyimleri, zihinlerini genişletmek isteyen ve sonuçta birlikte zaman geçirmeye değer olduklarını düşünen insanlar var. Ve bilmiyorum Meg, eğer bu senin için yeterince iyi değilse, o zaman haklısın. Gerçi hayatımızın bir yılını birlikte geçirdikten sonra seni terk etmek için bara götürmezdim. Ama bu bir şeyi değiştirmez. Sen haklısın. Biz hatalıyız. Ve bunu bitirmenin zamanı geldi."

Bunu duyunca ve kız ona bakarken, bar taburesinden kayd, cüzdanını çıkardı, açtı ve masaya içkilerini ve henüz gelmemiş olan yiyecekleri ödemeye yetecek kadar para attı.

"Eve gitmeliyim," dedi. "Eşyalarımı almak için sana gelebileceğim zaman bana mesaj at. Geldiğimde seninkileri de toplayıp getiririm."

Adam gitmeye başladı ama kadın onun kolunu yakaladı.

"Bu sen gerçekten sadece Yürümek uzakta itibaren Bana mı?" diye sordu.

Durdu ve ona baktı. "Özür dilerim, çıkışınızı mı çaldım?"

Elini onun kolundan çekti. "Pislik gibi davranmana gerek yok."

Unh-unh.

Hayır.

"Dur bir saniye, beş dakika önce, dürüst olmak gerekirse, kıcımlı tekmelemek için bir önsöz olarak, yönümün, azmimin olmadığını ve ne istediğimi ya da bunun peşinden nasıl gideceğimi bilmediğimi düşündüğünüzü söylediniz. Ve ben sana istediğini verdim. İşimiz bitti ve ben çekip gidiyorum çünkü sen beni kaldırıma attıktan sonra burada oturup bir tabak patatesli nachos yemeni izlemek istemiyorum çünkü iki tane yemek o gün için sana ayrılan kaloriyi harcıyor. Ve ben bir pislik mi oluyorum?"

Doğru.

Bu kesinlikle sık gibiydi.

Kız kardeşi (ya da üvey kız kardeşi olacaktı, ama o kadar uzun süredir yanındaydı ki, bunun "üvey" kısmını gerçekten düşünmemiştir) sık sık onun Zen ustasına benzediğini söylerdi. Bay Açık Hava Adamı. Bay Sakin. Doğayla bir, insanlıkla bir. Ama onu kızdırırsanız tüm bunlar pencereden dışarı çıkar.

Ve yalan söylemedi.

"Belki de bir şey için savaşmak derken kendimi kastetmişimdir," diye önerdi azımsanmayacak bir incinmişlikle.

Midesi sıkışmıştı.

İyi bir duygu değildi.

"Peki bunu nasıl yapacağım Meg?" diye sordu sessizce.

"Yüz otuz mil uzakta yaşayamazsınız."

Yargıç gözlerini kapadı ve başını öne eğdi.

Çünkü bu işinizi bırakıp Phoenix'e taşınmanız anlamına geliyordu. "Yargıç," diye seslendi.

O açıldı onun gözler ve baktı at
Onu, ne tamamen kayıt altına alınıyordu.

İşte buydu.

Bitmişlerdi.

Ve bu onun için iyi değildi.

Çünkü ona aşıktı.

"Senden daha fazlasını istiyorum, işini bırakıp Prescott'a taşınır mısın?" diye sordu.

"Ne yaptığını biliyorum ama Phoenix'te ikimiz için de çok daha fazla fırsat var." diye cevap verirken sert bir kabuk gözlerinin üzerine çöktü.

"Sonra sen Los Angeles'ta bir iş buldun ve ben de seni takip ettim.

Sonra New York'a gideceğim ve seni orada takip edeceğim. Tamam mı?"

"Çocuklar için, doğa için, çevre için, her yerde programlar var, Yargıç. Hiçbirinden kaçamazsınız."

Eğiliyordu, çünkü kızın söylediklerini ve aralarında olanları düşünüyordu, çünkü kız haklıydı ve onu kaybetmek istemiyordu.

Ancak, kadının söylediklerinin son kısmı onu etkiledi.

Hiçbirinden kaçamazsın. "Onlar" tam olarak kimdi?

"Çocuk istiyor musun Meg?" diye sordu. Kızın başı seğirdi.

Anlattıklarından biri.

"Elbette," diye yalan söyledi. Vay anasını.

Yalan söylemişti.

Çocuk istemek hakkında.

Eğer doğru anladıysa, çünkü bu onun için çok önemliydi, bu konuşmayı üçüncü buluşmalarında yapmışlardı.

Eğer bu üçüncü değilse, dördüncüydü.

Ve bu konu hakkında son konuşmaları da bu değildi.

"Çocuk istiyor musun Meg?" diye tekrarladı.

"Bunu konuşmuştuk, Yargıç," diye tersledi.

Başka bir şey daha. Kendisine savunamayacağı bir şey **söylenildiğinde hemen** kavgacı bir tavır takındı.

"Evet, sen de bana söyledin. Şimdi, doğru söylediğinden emin değilim."

"Yalan söylediğimi mi söylüyorsun?"

"Hedging yaparken saçın titriyor diyorum. Ve saçın az önce sallandı."

Bu gibi konularda ona meydan okumaması gerektiğini biliyordu. Çocuklarla düzenli olarak ilgilenmedin,

bahsetmiyorum bile

bağışçılar ve aşırı dikkatli olmamak.

"Sanırım aile için geç kalan kadınlardan biri olduğumu fark ediyorum," diye itiraf etti, sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Ama hiçbir şey
değildi. Büyük bir
boktu.

O da bunu biliyordu.

"Bundan bahsetmiştin ve ben de sana otuzlu ya da kırklı yaşlarımda olmaksızın ellili yaşlarımda olmayı ve ailemle birlikte istediğim hayatı yaşamayı tercih ettiğimi söylemiştim. Sen de aynı şeyi istediğini söyleyerek bana katıldın."

"Ölene kadar fit olacaksın, Yargıç," diye alay etti. "Seksen yaşına geldiğinde yürüyüş yapıyor, bisiklete biniyor ve kamp yapıyor olacaksın."

"Elbette, ama zaman ayrımcılık yapmıyor. Otuzlu ve kırklı yaşlarımda daha fit olacağımı kimse iddia edemez. Ve çocuklarım gençken, ben de gençken benden keyif almalarını istiyorum."

"Yargıç-"

"Bu büyük bir değişim Meg, arkasında bir şey var mı?" "Yargıç."

Bu sefer onun sözünü kesmedi. Sadece devam etmedi.

"Daha önce, b i z i bitirmeye mi yoksa değiştirmeye mi niyetliydin?"

sordu.

Hafifti ama çenesini kaldırdı.

Çenesinde bir gamze vardı.

Sevimli olduğunu

düşünmüştü. Hala da

öyle.

"Benim için savaştığım bir erkeğe ihtiyacım var," diye ilan etti.

"Bunu anlıyorum, çünkü benim için de aynısını yapacak bir kadına ihtiyacım var."

Bu kelimelere daha fazla anlam yüklemesi mümkün değildi.

Ve tam olarak nedenini

biliyordu. İrkildi.

Kahretsin.

Bu her şeyi anlatıyordu.

Adam ayakta kaldı, kadın orada oturdu ve birbirlerine baktılar.

Ve birdenbire anladı.

Anladı.

Nerede olduğunu anlamıştı.

Ve onun da nerede olduğunu anladı.

Bu, masaya ve ona daha da yaklaştığı anlamına geliyordu çünkü her ikisinin de masayı paylaşmaya ihtiyacı vardı.

"Tanrı şahidim olsun, seni incitmek için söylemiyorum Meg, ama sana aşığım."

Yüz ifadesi ısındı.

"Ama ben seni sevmiyorum," diye bitirdi. Kadının yüzü karardı.

"Ve eğer kendine karşı dürüst olursan," diye devam etti Yargıç, "benim için de aynı şeyleri hissettiğini göreceksin. Birlikte harikayız. Yatakta harikayız. Harika zamanlarımız oldu. Ama ikimizin de diğerine daha fazla sahip olmak için vermek istemediği bir neden var. Birbirimize uymuyoruz. Aynı hedefleri paylaşmıyoruz. Aynı şeyleri önemli bulmuyoruz. Sizin ne istediğinizde ya da neyin önemli olduğunu düşündüğünüzde bir sorun yok. Benim bulunduğum noktada da yanlış bir şey yok. Sadece birbirlerine uymuyorlar ve sanırım ikimiz de bunu biliyorduk, sen bizi bunu anlayabileceğimiz bir yola soktun."

Gözleri çılgına dönmüştü ve bu yüzden adamın yüzünde gezinirken endişeliydi ve "Bunu bildiğimi sanmıyorum. Sanırım her şeyi berbat ettim."

"Biraz zaman ver tatlım," dedi nazikçe.

"Yargıç-"

Sonra eğilip ağzına sert bir öpücük kondurarak onun sözünü kesti.

Geri çekildiğinde, "Sonuç olarak eğleneliydi, sen harikasın ve bunu asla unutmayacağım Meg," dediğinde fazla ileri gitmemiştir.

Ağzı açıldı.

Ama ikisinin de işlerine devam edebilmesi için Yargıç uzaklaştı.

Ve arkasına bakmadı.

CHAPTER 1

İKİ KELİME

Yargıç

NOW...

KENDİSİ İÇİN BİR KAHVE GETİRDİĞİNİ DÜŞÜNÜRSEK
Mağazayı yöneten dostum Rix, Yargıç'ın ofisinin bulunduğu
üst katta değil, Rix'in ofisinin bulunduğu kattaydı, bu
yüzden kadın ayakkabı reyonuna girdiğinde onu gördü.

Meg'le çıkmıştı.

Meg'den önce Jess vardı.

Jess'ten önce de Kimberly vardı.

Hepsinin saç rengi farklıydı, Meg ve Jess uzun boyluydu,
Kim değildi.

Ama yine de Yargıç'ın bir tipi
vardı. Bunu biliyordu.

Peki ya ayakkabı vitrinine doğru yürüyen kadın? Onun
tipiydi.

Binle çarpılmış. Tanrım,
çok güzeldi. Ve kötü
haber.

Bunu son giydiği saçma, yüksek topuklu botları da dahil olmak üzere kıyafetinden anlayabiliyordu.

Dokuz yıl boyunca River Rain Outdoor mağazalarında çalışmıştı. -niversiteye devam ederken satış görevlisi olarak başladı ve Kids and Trails programının direktörlüğüne kadar yükseldi.

Bunca zaman boyunca, mağazalarından birine onunki gibi ayakkabılarla giren bir kadın gördüğünü sanmıyordu.

Yarım saat sonra Rix'in ofisine gidip fotokopi çekmek için tekrar aşağı indiğinde, st kattaki şirket ofislerindeki fotokopi makinesi bozulmuştu ve kadının hâlâ orada olduğunu fark etti.

Ayrıca onun kötü haber olduğuna dair başka kanıtları da olduğunu fark etti.

O kanıt mı?

Etrafına dağılmış olan çok sayıda bot kutusunu deniyordu.

Hayatında hiç yürüyüş parkuruna ayak basmamış gibi görünüyordu.

Oradaymış gibi görünüyordu çünkü meydanın etrafındaki tüm butikleri dolaşmıştı, ama bu onun alışveriş tutkusunu yatıştırmamıştı, çünkü hiçbir şey gerçekten yatıştırmıyordu.

Bu nedenle, bir personelin kendisine on beş çift ayakkabı getirmesini sağladıktan sonra hiçbir şey almadan çıkıp gitme ihtimali vardı.

Hiçbir şey düşünmeden bunu yapardı.

Ancak, denediği izmelerden bazılarının binici çizmeleri olduğunu fark etti ve Yargıç onun o yuvarlak poposunu bir atın tepesindeki eyerde görebiliyordu.

Binicilik kıyafeti giyiyor.

Başı belada olsa bile, ki en ufak bir ilgisi yoktu (ya da kendi kendine öyle söylüyordu), gözlerini ondan alamıyordu.

Çünkü o bir morundu.

Bununla birlikte, her seferinde onun bakışlarını yakaladı.

Demek arıyordu.
Ama o da
bakıyordu.

Kopyalayacak daha çok şeyle üçüncü kez aşağı indiğinde içgüdüleri doğru çıktı ve arkadaki ofise ulaşmak için yine ayakkabı bölümünden geçti. Bunu kadının oturduğu yere yakın bir yerde yapıyordu, hâlâ bot deniyordu, çünkü evet, o zamandan bu zamana geçen on beş dakika içinde moronluktan vazgeçmemiştir.

Ve yine onun bakışlarını yakaladı.

Nedenini bilmiyordu ama kızın muhteşem ceviz kahverengisi gözleri gözlerine çarptığında, "Güzel patikler," diye mırıldandı.

Sırtını dikleştirdi ve "Az önce ne dedin sen?" diye sordu.
Evet.

Moron.

Aklını başına getirmek için başını salladı, sonra çenesini ona doğru eğdi ve yürümeye devam etti.

"Affedersiniz," diye tersledi ve Yargıç yoluna devam etti ama omzunun üzerinden ona baktı. "Az önce bana ne dedin sen?" diye tekrarladı gözlerini yakaladığında.

"Yok bir şey hanımefendi, iyi günler," diye cevap verdi. "Burada mı çalışıyorsunuz?" diye sordu.

Nefesini burnuna çekti, durdu ve yüzünü ona döndü.

Oturuyordu.

Şimdi ayaktaydı. Lanet olsun.

Dümdüz ve ona yakın durarak mı?

Güzel değildi.

Büyüleyiciydi.

Onunla ilk kez yüz yüze gelmeyen Yargıç, Prescott'un Scottsdale'den iki saat daha uzakta olmasını diledi. Arabayla kolayca gidilebilen bu yer, onun gibi insanlar için hafta sonu oyun alanlarından biriydi.

Eylül ayıydı, Phoenix çevresinde sıcaklıklar düşüyordu, bu yüzden işler

Güneyden insanlar sıcaktan kaçmak için geliyorlar.

Hafta sonu savaşığını oynamak için geliyorlar, kamp alanlarında aptalca şeyler yapıyorlar, silahlarını getiriyorlar ve nasıl yapılacağı hakkında hiçbir fikirleri yokken ya da bir geyiği sahada giydirmek, etini yemekten bahsetmeye bile niyetleri yokken bir şeyler vuruyorlar.

Yürüyüş sırasında su şişelerini atmak ve bunu çöp kutularına yapmamak.

Tek kullanımlık su şişeleri bulundurmak.

Kasabalılara tepeden bakmak.

Ama işte oradaydı.

Uzun boylu. Parlak, çikolata kahvesi saçlı. İnce ama kıvrımlı.

Ama Judge için (saçları ve uzun bacakları dışında) önemli olan boynuydu.

Boynu uzun ve zarifti, bu da onu neredeyse...

Savunmasız.

Muhtemelen öyle olmadığını bildiği

halde. Ve elleri.

O eller delicesine güzeldi.

Olduğu adam ve yaşamayı sevdiği hayat yüzünden, bu onu aptal yapsa da ve bu onun bir moron olmasının nedeninin bir parçası olsa da (ve diğer tüm parçalar onun kadın zevkini de çevrelese de), kadının giyim tarzından hoşlanıyordu.

Judge kendine bu şekilde bakan kadınlardan her zaman hoşlanmıştı (ve diğerlerinden de, ve bu diğerleri onun yürüyüş yapması, tırmanması ya da formunu korumak için bir şeyler yapması etrafında dönmüyordu, bunun yerine kendine yüz bakımı yaptırması ve tırnaklarını parlatması gibi şeylerdi, sanki zıt kutupların birbirini çekmediğini defalarca zor yoldan öğrenmemiş gibi).

Giyim tarzı çok pahalıydı. Zekiydi. Belden aşağı dramatik (ve evet, bu zıt kavramların birlikte çalışmasını sağlıyordu). Ve tamamen kendine güvendiği kesin bir kişisel tarzı vardı.

Ayrıca, eğer gözlerindeki parıltı bir şey ifade ediyorsa, önemli bir tavrı vardı.

"Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı?" diye sordu. "Demek burada çalışıyorsunuz," dedi.

"Biliyorum hanımefendi, ben-"

Kadın, "Aman Tanrım, yapma! bana 'hanımefendi' de."

Yargıç neredeyse gülüyordu.

Bunu yapmak yerine, "Özür dilerim, ben-" diye başladı. Yine başka bir şey çıkaramadı.

"Özür dilemelisiniz," diye açıkladı. "Sizi çalıştıran mağazanın içinde sık sık dolaşıp müşterilere kişisel yorumlarda bulunuyor musunuz?"

Bunu yapmıştı.

İki kelime söylemişti, ama söylediği kelimeler kastettiği şeyler değildi ve kadın bunu kaçırmamıştı.

Hiç hoş değildi.

Ama bunu neden yaptığını biliyordu.

Çünkü bu kadının adını bile bilmiyordu ve bu kadın onu derinden etkilemişti, bu yüzden o anda olanları düşünerek yapmıştı.

Ancak bunun ayrıntıları.

Onlar hakkında düşüneceği bir şey değildi.

Ve şimdi kışkırttığı şeyi geride bırakıp ondan uzaklaşması gerekiyordu... hem de hızlıca.

"Haklısın, çenemi kapalı tutmalıydım," diye itiraf etti. "Özür dilerim." Düz bir avuç içiyle göğsünü sıvazladı. "İçtenlikle. Haddimi aştım."

Adamın göğsündeki elini izledi ve nedense bunu yaptığında daha da sinirlendi.

Sonra gözlerini onunkilere dikti.

Ve kızın bu işin peşini bırakmayacağını anladığında çeşitli yerlerinde çeşitli şeyler hissetti (ve ne yazık ki bu yerlerden biri de sikiydi).

Kazacaktı. Derine.

"Ben de bunu sık sık yapar mısın diye sordum?" diye sordu. "Özür diledim ve-"

"Bir özürün kabul edilmesi gerekir," diye burnunu çekti.

"Öyle de olmalı," diye karşılık verdi, "eğer gerçekse. Ki öyleydi."

Mükemmel kemerli, mükemmel cilalı, kara kaşlarını kaldırdı.

"Öyle miydi?" diye sordu, cevabı bildiğini ve ağzından çıkmak üzere olan şeyin bu olmadığını açıkça belli ederek.

"Tabii ki-"

"Lütfen," diye mırıldandı. "Aptal olduğumu düşünmeyin."

"Senin aptal olduğunu varsayıyorum," diye karşılık verdi. "Aslında, senin hakkında bir varsayımda bulunacak olsam, bu o varsayım olmazdı."

Ne yapıyorsun l a n sen? Kadını kışkırtma. Yürü git.

Başını eğdi, ki bu sürpriz değildi. İçindeki şey şüphesiz onun tercih ettiği silahtı.

"Peki bu varsayım ne olacak?" diye sordu. "Sen gününe devam etsen ve ben de aynısını yapsam nasıl olur? şey?" diye önerdi.

"Hayır, bu varsayımın ne olduğunu gerçekten bilmek isterim," diye ısrar etti.

Ve Yargıç onun kendisini itmesine izin verdi. Neden yaptığını biliyordu.

Keşke olmasaydı da dedi.

Kadını bir aşağı bir yukarı, sonra tekrar aşağı süzdü; binicilik botları, yürüyüş botları, yağmur botları ve Tanrı aşkına, bir çift dağcılık botundan oluşan kutuları ve son olarak da kadının içeri girerken giydiği narin, pahalı, sivri topuklu botları gözden geçirdi, sonra tekrar kadına döndü.

"Ayakkabılarınızın maliyetinin düzinelerce çocuğu bir hafta boyunca doyurabileceğinin çok farkındasınız ve yine de bu parayı onları satın almak için kullandınız. Bunu burada bırakıyorum," diye paylaştı.

Gözlerini hızla birkaç kez kırıştırdı, çünkü adamın söyledikleri haddini aşıyordu.

Ve bunun olduğunu gördü.

Önceden, kızgındı.
Önceden, bir ruh hali
içindeydi. Şimdi ise...
Kızgındı.
Kesinlikle onun niyeti.
Çünkü o harikaydı. Ve o bir
aptaldı.

"Yani bu mağazaya gelen ve hakkında yanlış yargılara
vardığınız tüm kadınlara sözlü olarak saldırıyor musunuz?"
diye sordu. "Ya da," dedi güzel ellerinden birini havada
spiral çizerek, "her nerede olursanız olun."

"Sadece, dürüst olalım, dağcılığın ne olduğunu bile
bilmiyorken, ortaklarımızdan birine getirttikleri on beş çift
botu olanlar."

"Eminim Duncan'a dönüp sorduğumda bana
açıklayabilir." diye karşılık vermeden önce dilini
tıkırdatarak sinirli bir ses çıkardı.

İşte o zaman Yargıç göz kırptı.
Hızla değil. Tam tersi.
Ve sadece bir
kez.

Duncan mı?

Duncan Holloway'i kastetmeseydi "Duncan "dan
bahsetmezdi.

Patronu.

Aslında, herkesin patronu. River Rain mağazalarının
kurucusu ve CEO'suydu.

Yargıç buna inanamıyordu. Duncan güçlü, fit, yakışıklı
bir adamdı ama aynı zamanda babası olacak yaştaydı ve o
tip bir adam değildi.

"Duncan Holloway?" diye sordu.

"Bir ve aynı," diye onayladı.

"Duncan'la mı görüşüyorsun?"

Başını iki yana salladı. "O bir aile dostu."

Duncan, Judge'ın tanıdığı en gerçekçi insanlardan biri
olsa ve bu kadın öyle görünmese bile bu daha mantıklıydı.

"Ve onun adını bırakıyorsun çünkü...?" diye sordu.

"İsmi vermiyorum çünkü çalışanlarından birinin dükkânında dolaşp gölge düşürmesinden pek memnun olacağını sanmıyorum."

Bu kesinlikle doğrudu. Duncan bundan hoşlanmazdı.

Şöyle ki.

"Etrafta dolaşp gölge düşürmüyordum," diye iddia etti.

Hayır, gölgesini fırlattığında, onu hedef almıştı.

Mükemmel kaşları bir kez daha çatıldı.

"Ama size hatırlatırım," diye devam etti Yargıç, "beş dakika önce bu tartışmadan kaçınmaya çalışmadım ve üç dakika önce söylememem gereken bir şey söylediğim için gerçekten özür diledim. Daha sonra bu tartışmayı sonlandırmaya çalıştım. Bu işin peşini bırakmayan sizsiniz."

"Müşterilerle yüzleşmek ve tartışmak gibi bir alışkanlığınız var mı?"

"Bence bu noktada, bebek, kendine benim ne yapma alışkanlığım olduğunu neden bu kadar merak ettiğini sormak isteyebilirsin. O kadar merak ediyorsun ki, bu konuşmayla beni oy alıyor ve işime devam etmeme izin vermiyorsun."

Kesinlikle kızgındı. Şimdi ise

öfkeliydi.

"Bir çıkarımda mı bulunuyorsun...?"

Sözünü bitiremeyecek kadar

kızgındı. Yine de cevapladı.

"Bir çıkarım yapmam gerektiğinden emin değilim. Gidecek bir yerim vardı ve oraya gitmeye niyetliydim. Şimdi," eliyle aralarındaki zemini işaret etti, "burada durmuş seninle gülünç bir konuşma yapıyorum."

"Adın ne senin?" diye tersledi.

"Yargıç," diye kolayca bilgilendirdi

onu.

İki elini kalçalarına koymuş, parmakları üç yüz dolarlık kot pantolonunu sarıyordu.

Mükemmel yuvarlatılmış tırnaklara sahip uzun, ince parmakları, muhtemelen ağzının tadı gibi olan zengin bir şarap rengiyle uçlanmıştı.

Kahretsin.

Bundan zevk alıyordu.

Bu yüzden gerçekten çekip gitmesi gerekiyordu.

Çekip gitmedi.

"Peki, adınız uygun değil mi?" diye sordu alaycı bir tavırla. Yargıç tek omuz silkti.

Gözleri alev aldı.

Ve sesi yükseliyordu. "Ciddi misin sen?"

"Sakin ol," dedi yumuşak bir sesle.

"Az önce beni okul yemeklerini finanse etmektense elmasların üzerinde yürümeyi tercih eden anlamsız bir kadın olmakla suçlarken bana sakın olmamı mı söylüyorsun?"

Sesi kesinlikle yükselmişti, tıpkı dramı gibi, ikincisi de önemli ölçüde yükselmişti.

Ve tamam.

O bir şeydi.

Çekip gitmesi gerekiyordu.

Yine de çekip gitmedi. Onun yerine sırttı.

Sonra da onun sırtışını ve o güzel gözlerinin ardında kafasının patlayışını izledi ve gösterinin tadını çıkardı.

"Bu benim söylediğimin yakınından bile geçmiyor," diye belirtti. "Şimdi de beni mi düzeltiyorsun?" diye bağırdı.

İşte o zaman Yargıç endişelenmeye başladı.

Çünkü çok güzeldi, hatta öfkelendiğinde daha da güzelleşiyordu, ama en başından beri tepkisinin aşırı görünmesi ona çarpıyordu.

Sadece ayrıcalıklı bir hatun muydu? Yoksa başka bir şeyler mi oluyordu?

Mesela, neden bir aile dostu Duncan'la kalıyordu?

Eski karısı yine pislik mi yapıyordu?

"Ciddiyim," dedi sessizce. "Sakin ol."

Belini bükerek ona doğru eğildi. "Kızgın bir kadına bunu asla söylemeyeceğini bilecek kadar yaşlı olmalısın." Arkasına yaslandı. "Ya da kızgın olmayan bir kadına."

Neden ağır olmayan birine böyle bir şey söylesin ki? Bu soruyu o sormadı.

Ona yaklaştı ve başka bir şeyin daha farkına vardı. Bir seyirci topluyorlardı.

Sessizce konuşmaya devam etti, "Kızgın değilsin tatlım. Kızgınsın. İyi misin?"

"Bana tam b i r p i s l i k gibi davrandıktan sonra iyi olup olmadığını sorma."

"Evet, söyledim ve özür diledim, ama bir sebepten dolayı bunu uzatıyorsun ve ben sadece iyi olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Sen günümü mahvedene kadar iyiydim."

"Ama şimdi iyi değilsin."

"Ve sen beni bu hale getirdin."

"Güzel patikler' diyerek mi?"

"Kelimeler değildi, ses tonuydu ve bunu biliyorsun."

"Biliyorum ve bunun için özür diledim."

"En başta söylenmemesi gerekirdi." "Bunu biliyorum, bu yüzden özür dilerim."

"Umarım o iki kelimeye değmiştir, çünkü bu senin işin anlamına gelebilir," diye tersledi.

Kıpırdamadan durdu ve ona baktı.

Uzun boyluydu, şu anda içinde bulunduğu çoraplı ayaklarla bile.

Yine de, eğer süslü patiklerini giyiyor olsaydı, ondan daha uzun olurdu.

Ama onun gibi bir kadına bu kadar yakın dururken boyunu fark ettiğinde normalde düşüneceği bir şeyi düşünmüyordu.

Damlanın onu öpmek için nasıl da mükemmel bir mesafe olduğunu.

Duncan'a aralarındaki saçma konuşmayı anlatacağını ve onu boka bulayacağını düşünüyordu.

İşini seviyordu, onun için yaşıyordu. Yani bu olamazdı.

"İki kelime söyledim," diye hırladı. Bu sefer ona daha da yaklaştı. Çok daha fazla.

"Hayatımı nasıl yaşadığımla ilgili bir noktaya değinmek isteyen bir pislik gibi davranıyordun ve bu doğru değil."

Pislik mi?

İki kelime mi söylüyorsun?

"Dinle tatlım, hayatını nasıl yaşadığınla ilgili bir sorunun varsa, bunu benimle çözme."

"Hayatımı yaşama biçimimle ilgili hiçbir endişem yok," diye karşılık verdi.

"Eğer durum böyle olsaydı, söylediğim iki kelime seni abartılı bir tepki vermeye itmezdi," diye karşılık verdi.

Çenesi boynuna doğru geri çekildi. "Abartılı mı?"

"Burada durmuş hala senin iki kelime."

"Sırf sende bir tane var diye etrafta dolaşıp bahtsız kadınlara bir tane olman gerekmiyor," diye karşılık verdi.

Onun ne demek istediğini yüzde yüz anladı.

"Şimdi de iki kelime yüzünden bana pislik ve sik dedin," diye gürledi.

"Ben sana pislik demedim."

O kullanılmış ne o dedi daha önce karşı onu. "Bunu sen çıkardın."

Bununla birlikte saçlarını savurdu. Kadın saçını savurdu.

Ve onun bunu yapması, adamın parmaklarını o kalın, parlak yeleye daldırma isteği uyandırdı.

Tanrı aşkına.

"Onları gördüğüm gibi adlandırıyorum," diye tersledi. "Güzel," diye ısırdı.

O var Hatta daha yakın, Yani Kapat, o olabilir Koku onun parfümü.

Parlak ve çiçekli, ama aynı zamanda baharatlı.
Yasemin, biber ve portakal gibi. Muhteşem.
Pahalı.
Kahretsin.

"Yanınıza gelip her tarafınıza sürtünse bile güzel olduğunu anlayamazsınız," dedi.

"Buradan, bu konuşmayı neden yeni bir milenyuma ulaşana kadar uzatma niyetinde olduğunuzu anlamaya başlıyorum."

Kirpikleri öfkeyle dalgalandı. "Eğer benim dikkatini çekmek istiyorsan, fena halde yanılıyorsun." "Kim kimin alanında, bebek?"

"Ben oyuncak bebek değilim," diye kestirip attı.

Ama onun alanından çıkmadı.

"Açıkça belirtmek gerekirse, ilgilenmiyorum," diye yalan söyledi.

Ve onun alanından çıkmadı.

"Sanki ben yapardım da," diye alay etti.

Yapacağına para yatırırdı. Gerçekten yapardı.

Ve her dakikasını sevecekti. O da bunu görecekti.

Bu da buna bir son vermesi gerektiği anlamına geliyordu.

"Duncan'a neler olduğunu anlat, drama kraliçesi tavrını takınma."

Şimdi açıkça hakarete uğramıştı.

"Drama kraliçesi mi?"

"Elmaslar ya da okul yemekleri hakkında hiçbir şey söylemedim," diye belirtti.

"Satır aralarını okuyabiliyorum."

"Eminim. Amacınıza uygunsa onları bulanıklaştırabilir ya da kalınlaştırabilirsiniz."

"Sadece muhteşem botlarım yüzünden benim hakkımda daha ne kadar şey bildiğini sanıyorsun?"

Yüzünü onunkine o kadar yaklaştırdı ki, burnunun ucunu hissedebildiğine yemin edebilirdi.

Ve sonra Tanrı'nın dürüst gerçeğini fısıldadı. "Her şeyi."

Kirpikleri tekrar dalgalandı.

Kızgın değil.

Flört etmiyorum.

Sarsılmış görünüyordu.

Onu kokluyorum.

Muhteşem gözlerinin bu kadar yakın

olması. Ağzının bu kadar yakın

olması.

O kadar yakın.

Sonunda akıllandı, döndü ve ondan uzaklaştı.

Ve hızlı.

Eğer Duncan bu olayı duyarsa, çok sinirlenirdi, Yargıç bunu biliyordu.

Duncan ayrıca Yargıç'ı da tanıyordu ve o olayı başlatan her ne olursa olsun, Yargıç buna inanmayacaktı (eğer olayı süslemişse bile).

O uzaklaşırken Yargıç dinleyicileri görmezden geldi ve Rix'in ofisine gitti. Daha sonra Rix'in tekerlekli sandalyesini kendi ofisine yuvarlamasını ve Yargıç'a sırtmasını görmezden geldi, gözle görülür bir şekilde ağzını kapalı tutmak için mücadele ediyordu çünkü şüphesiz o da izleyicilerin bir parçasıydı.

Yargıç da Rix'i ve sırtışını görmezden geldi, elindeki kopyaları bitirdi ve üst kattaki masasına döndüğünde ayakkabı bölümünü gözden geçirdi.

Yaptığı iş o gün fotokopi makinesine çok ihtiyaç duyacağı anlamına gelse de ve Gönüllü Koordinatörü Alex Phoenix'te bir eğitim seansına liderlik ettiği için ondan bunu yapmasını isteyemese de, o gidene kadar masasından ayrılmadığından emin oldu.

Sabahın geri kalanını ya da öğleden sonrayı (ve lanet olsun ki akşamı) onun patronuyla konuşması konusunda endişelenerek geçirmedi.

Hayır.

O yapmadı.

Ve bunu yapmadığı için, mahvolduğunu biliyordu.

Çünkü zihni ne zaman o sahneye gitse -ki bunu çok fazla yapıyordu- sadece tek bir şeye odaklanıyordu ve odaklanması gereken şey bu değildi.

Keşke adını sorsaydım diye düşündü.

CHAPTER 2

DÜNYA

Yargıç

T Ertesi gün öğleden sonra, Yargıç Wild Iris Coffeehouse'daki sıraya yaklaştı ve öğleden sonra Joe.

Ayrıca bunu ofisten uzaklaşmak için de yapmıştı çünkü bütün sabah ayakkabı reyonundaki seksi hatunla yüzleşmesi yüzünden herkesten fırça yemişti.

Ve bu herkes onun arkadaşı Rix'i de içeriyordu.

River Rain'in CFO'su Harvey Evans'ı da içeriyordu.

Aslında Yargıç güne ofisine girdiğinde masasının üzerinde bir çift kadın dağcılık botu ve üzerinde "BUNLARI UNUTTU" yazan bir not görerek başlamıştı. BİR DAHA Kİ SEFERE ONU GÖRDÜĞÜNÜZDE...

Ve evet, o not Harvey'nin el yazısıydı çünkü Harvey, River Rain'in ikinci adamıydı.

Aynı zamanda bir şakacıydı.

Bu yüzden sık sık baş belası da oluyordu. Başka bir deyişle, Yargıç'ın bir molaya ihtiyacı vardı.

İhtiyacı olan şey, bu molanın, güzelliği ve tavırlarıyla en başta canını sıkan muhteşem esmeri de kapsamaması değildi.

Başka bir deyişle, sırada kendisinden iki kişi önde durmasına gerçekten ihtiyacı yoktu.

Ki öyleydi.

Ayrıca onun özel dikim bir blazer ceket ve başka bir kot pantolon giymesine de gerek yoktu. Bu kotun paçaları bir kez manşetlenmişti ve bu manşet kalındı, bu yüzden sadece güzel ayak bileklerini değil, aynı zamanda giydiği gök yüksek, sivri topuklu çıplak ayakkabıları da gösteriyordu.

Saçlarının başının tepesine yığılmasına, uzun dalların aşağıya doğru sürüklenmesine, arka saç çizgisinin altında uzayan bebek saçlarının ensesinin savunmasız güzelliğine işaret eden bir neon gibi davranmasına ihtiyacı yoktu.

Hayır, bunların hiçbirine ihtiyacı yoktu. Ama işte oradaydı.

Tam önünde. Hay
sikeyim.

Onu.

Arkasını bile dönmemişti ama o olduğunu biliyordu. O saçını nerede görse tanırdı.

Şu boyun.

Şu
bacaklar.

Şu kış.

Kahretsin.

Geri çekilemeden, on dakika öldürecek bir yer bulamadan ve ortalık sakinleştiğinde geri dönmeyen felaket geldi.

Onu hissediyor gibiydi (ya da en azından gözlerinin boynunda gezindiğini hissediyordu) ve omzunun üzerinden baktı.

Kadının aynalı havacı gözlüklerini hâlâ taktığını gördü, çünkü bir kahvehanenin içinde kuyrukta dururken neden onları çıkarsın ki?

Bu, onu gördüğünde yaptığı bir şeydi, onları çıkarana kadar onu öldürdü.

Yavaşça, o muhteşem ellerinden birini kaldırdı ve sadece parıldayan saçlarına sokmak için yüzünden çıkardı.

Tanrım, bir çift gözlüğü kısıkanıyordu.

Günün ortasında, Prescott, Arizona'daki bir kahvehanede takma kirpikler de dahil olmak üzere makyajlı gözleri onu boydan boya kat etti ve başladığında küçümsemek için gittiğinden oldukça emindi.

Yapmaya çalıştığı şey buysa, fevkalade başarısız oldu.

Çünkü gözlerinin gezindiği her santimi, yani her yeri, fiziksel bir dokunuş alıyormuş gibi hissediyordu.

Ya da tadımlık.

Tadını çıkardığı bir tane.

Yargıç da tadını
çıkardı. Hem de
çok.

Kendinden geçmiş gibiydi ve onu kovmak istercesine dönmeye başladığında Yargıç müdahale etmek zorunda kaldı.

Besbelli.

"Yo," diye seslendi.

Dönmeyi bıraktı ve adamın yüzüne dik dik baktı.

"Nasıl gidiyor bebeğim?" diye sordu sanki arkadaşlarmış gibi. "Bugün senin için daha iyi bir gün mü?"

Kaygan bir ahududu rengiyle ustaca kaplanmış olan ağzı açık kaldı.

"İhtiyacın olan botları aldın mı?" diye sordu. "Sen bir ahmaksın," diye karşılık verdi.

Aralarındaki iki kişi bir ona bir ona baktı ve sonra vücutları biraz yana kaydılar.

Wild Iris olmasına rağmen. Onları çizginin dışına çıkaracak kadar çok kaymadılar.

Ona gülümsedi.

Gülümsemesi üzerine gözleri kısıldı.

"Ve evet," dedi kibirli bir şekilde, o sevimli burnu biraz daha havaya kalkarak. "Kendim ve annem için tam olarak ihtiyacım olanı aldım. Fazla çalıştığım için çok endişelendiğiniz o iş ortağınız da komisyonunu aldı. Muhteşem bir şekilde."

Muhteşem.

Seksen yaşın altındaki herhangi bir sıcak kanlı Amerikalı kız "muhteşem" kelimesini kullandı mı?

Ondan sonra sormadı.

"Çalışanlara komisyon ödenmiyor," diye paylaştı. "Onlara geçinebilecekleri bir ücret ödenir. Komisyonlar rekabeti ve ısrarcı satışçılığı doğurur, bu da müşterileri rahatsız eder."

Bunu istediğini biliyordu ama bu haberle ilgilendiğini de saklamıyordu.

"Yine de teşekkürler. En ufak bir şey bile yardımcı olur," diye devam etti.

Böyle olacağını bildiği için, bu yorum onu tamamen rahatsız etti.

"İki çift Frye binici çizmesi aldım. 'Birazcık' bile sayılmazdı" diye homurdandı.

Arkasındaki kadın, "Oraya gidip onunla konuşmak ister misin?" diye önerdi ve bu Judge'ı kıkırdattı çünkü kadın Judge'ın öne çıkıp esmerle aynı hizaya gelmesini teklif etmemişti.

Kimse kahvesi için daha fazla beklemek istemezdi, hiçbir zaman, ama özellikle de Wild Iris'te.

Ve bu öneri esmer kadını zor durumda bıraktığında kıkırdamaya devam etti çünkü insanların içinden konuşmak kabalıktı. Ancak, bir konuşmanın ortasında Yargıç'a sırtını dönmek de kabalık olarak görülebilirdi.

Bir süre bununla mücadele etti ve bunu yaparken sırada ilerledi. Hepsi onu takip etti. Sonra başını patrona doğru eğdi ve Yargıç'a doğru ilerledi.

Yargıç bu kararın onu gerçekten çok mutlu ettiğinin farkında değildi.

İç huzuru için fazla mutluydu. Evet, bu çelişkili düşünceye sahipti. Çünkü mutluluk onu da kapsıyordu. Onun yanında durdu.

Aynı parfüm.

Üzerinde oturan bir kaplanın sırtını oluşturan çizgiler bulunan harika grafik tişört.

Daha önce bir yerde gördüğü bir tişört.

Gözleri gömleğinden yüzüne doğru kaydı.

"Vahşi yaşamı korumayla ilgileniyor musun?" diye mırıldandı.

"Hayır, ben çok uzun kürk mantolardan, tercihen yavru foklardan ve kozmetik testler için kullanılan tavşanlardan hoşlanıyorum."

Tamamen yalan söylüyordu, çünkü Judge o tişörtü WWF'e bağış yaparak aldığını biliyordu.

Yani ya o bir şeyler yapıyordu ya da tanıdığı biri yapıyordu ve ganimeti o alıyordu.

İki numaralı kapı olabilir. Ama

öyle olmamasını umuyordu.

"Mm-hmm," diye mırıldandı.

Sıra tekrar hareket etti, yüzü öne doğru döndü ve onlar da onunla birlikte hareket ettiler.

"Adın ne?" diye sordu, o anda bilmesi gereken bir şeydi bu.

Ona baktı. "Judy Jetson."

Tabii ki doğru dürüst bir cevap alamayacaktı.

Tanrım, bu kadın bok gibiydi.

Tekrar kıkırdadı. "Öyle değil."

"Çakmaktaş mı?" diye sordu, sanki doğrulayabilirmiş gibi. Adam başını salladı.

Devam etti. "Ginger Grant."

"Sanırım yaklaşıyoruz."

Gözlerini devirdi ve tekrar öne doğru döndü.

"Adın ne senin, bebek?" diye sordu.

Sadece gözlerini ona dikti. Mm-hmm.

O oldu almak ve öğleden sonra

Sahte kirpikler.

Kesinlikle işe yaradılar.

"Chloe," dedi ona.

Chloe.

Mükem

mel.

Tam bir Chloe'ydi.

"Chloe?" dedi. "Tüm alabileceğim bu mu?"

"Bunu yapmayacağız, biliyorsun," diye açıkladı.

"Neyi yapmıyoruz?" diye sordu.

Aralarında bir el salladı. "Bu. Sen Duncan için çalışacaksın, ben de Duncan'ın arkadaşı olacağım ve bu ikisi asla bir araya gelmeyecek."

"Sana evlenme teklif etmedim," diye belirtti.

Başının üstündeki dağınık saçlar onun sözlerine verdiği tepkiyle birlikte sallandı ve birden önlerindeki çizgiye odaklandı.

"Tanrım, pardon, sen... benden hoşlanıyor musun?" diye sordu. Ama o biliyordu.

Öyleydi.

Sanki onun kendisinden hoşlandığını biliyordu.

Yüzünü tamamen ona döndü ve tersledi, "Tabii ki hayır. Sen çok..." diyerek onu bir kez daha aşağı yukarı süzdü, "sen."

Önlerindeki adam öksürdü. "Sen de çok... sensin," diye cevap verdi.

"Ben çok, çok kendimim," diye mırıldandı.

Kahretsin, bu delilikti, onu çok az tanıyordu, soyadını bile bilmiyordu.

Ama konu ona geldiğinde yeni bir ihtiyacı vardı. Onu öpmeye ihtiyacı vardı.

Sert.

"Evet, öylesin," diye mırıldandı.

Gözleri yuvarlaklaştı ama ağzı yumuşadı ve tekrar dönüp çizgiye hayran oldu.

"Phoenix'e dönerken bir kahve alacağım," dedi hatta. "İşimi yapmak ve hayatımı yaşamak için gidiyorum çünkü ikisini de orada yapıyorum."

"Arabaya servis yerine Wild Iris için yolunuzu değiştirmeniz iyi bir seçim."

Onaylar gibi bir ses çıkardı.

Ardından, "River Rain için ne yaptığını biliyorum. Duncan söyledi."

"Öyle mi?"

"Yani, bilirsiniz, mağazada dolaşmak, ister istemez, personelin fazla çalıştığını düşündüğünüz müşterileri avlamak sizin işiniz değil. Aslında Bowie, bu iş tanımına sahip kimsesi olmadığı izlenimini verdi."

"Bowie" Duncan Holloway'di, patronu. Yakınları ona böyle seslenirdi. Judge'ın nedenini bilmiyordu ama Chloe'nin bu adı kullanması Duncan için kim olduğuna yeni bir anlam katıyordu.

Duncan bu izlenimi vermiş olabilir ama Judge'a bu konuda bir şey söylemedi. Harvey de tartışmaları hakkında Judge'a bok attı, onu oturtup ağzının payını vermedi.

Belli ki Duncan onu iyi tanıyordu çünkü önemli olmayan bir şeyi büyütmedi.

"Molalar sıkıcı olabilir ve birilerinin onlarla ilgilenmesi gerekir," diye şaka yaptı.

"Huh," dedi. Evet.

O da "huh" dedi.

"Az önce 'huh' mu dedin?" diye sordu.

Sırada ilerlediler ve kadının bakışları tekrar adama yöneldi.

"Huh' diyemezsin," diye bilgilendirdi onu. "Bu bir ses, kelime değil."

"Az önce ağzından 'huh' mu çıktı?" diye düzeltti.

Kadın ona tüm yüzünü gösterdi ve a d a m bunu anladığında, bunun için ona para ödeyebileceğini fark etti.

"Ne olmuş?" diye sordu.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu.

"Yeterince yaşlıyım," diye geçiştirdi.

"Sekiz yaşındaki çocuklar 'huh' der," dedi ona.

"Mükemmel," diye karşılık verdi. "Ölene kadar oyunculuk yapmayı arzuladığım yaş."

Bir kahkaha patlattı.

Kendini kontrol altına aldığı anda, kadın ona ters ters bakıyordu.

"I Yapma. düşünmek Ben de hiç met herhangi biri gibi Sen," itiraf etti.

"İ ç i n e çek," diye tavsiye etti. "Çünkü umuyorum ki bunu yapmak için başka bir şansınız olmayacak."

Tamamen yalan söylüyordu.

Çünkü o da en az onun kadar bundan zevk alıyordu.

Ona sırtıttı.

Sıranın önüne geçtiler. Hemen emir verdi.

"Zerdeçalı kirli chai, macadamia sütü, buzlu." Tabii ki ne istediğini çok iyi biliyordu.

Ve karmaşıktı.

Tezgâhın arkasındaki kadın Yargıç'a baktı.

Chloe ona, "Bu siparişte sadece ben varım," dedi.

"Hayır, değil," diye karşı çıktı Yargıç. "İkimiz için de alıyorum." Tam sipariş verecekti ki Chloe tekrar konuştu.

"A, arkadaşım olmayan veya B, sevgilim olmayan erkeklerin benim için bir şeyler satın almasına izin vermem."

Çenesini kapadı ve ona uzun uzun baktı.

Pembe yanaklarına vurdu.

Bu da ona kocaman bir gülümseme verirken aynı zamanda onu başka neyin kızartabileceğini merak ettiği anlamına geliyordu.

Tekrar kasiyere baktı. "Sadece kirli chai." "Ve bir Meksika lattesı," diye ekledi Yargıç.

Chloe tekrar ona döndü. "Seninkini ben ödemeyeceğim."

"Hayır, ö d e m i y o r s u n , " diye kabul etti. "Dediğim gibi, ben ödüyorum"

Ayrıca bu konuda tartışmayacağız çünkü" dedi ve başını arkalarında oluşan sıraya doğru eğdi, "kahve isteyen sekiz kişi var ve siparişlerini vermeden önce on beş dakika boyunca bizim tartışmamızı dinlemek zorunda değiller."

"Evet, siz ikiniz ne kadar eğlenceli olsanız da buna ihtiyacımız yok," dedi arkalarından biri.

Yargıç yine gülme tehlikesiyle karşı karşıyaydı ama gülmedi çünkü kahverengi gözleri parlamıştı ve bu o kadar muhteşemdi ki kaçırmadığı için mutluydu.

Kasiyere baktı. "Ataerkilliği yıkmanın ne demek olduğunu çok daha iyi anlıyorum..." ve mükemmel bir zamanlamayla sözlerini "hemen şimdi" diye bitirdi ve topuklu ayakkabılarıyla birlikte kenara çekildi.

Yargıç adını verdi ve içkilerinin parasını ödedi.

İnsanların aylak aylak dolaştığı, kahvelerini beklediği alana doğru ilerlediğinde, tam onun yanında durdu.

"Beni rahatsız eden ne biliyor musunuz?" diye sormakta da gecikmedi.

"Bu soruda muhtemelen 'şu anda' veya 'şu anda' gibi bir değiştirici olması gerektiğini biliyorum, çünkü sizi rahatsız eden pek çok şey olduğunu tahmin ediyorum."

"Şu anda beni rahatsız eden şey senin devasa bir ukala olman." demeden önce iki uzun vuruş boyunca ona hançer gibi baktı.

Hiçbir şeyi kaçırmamak için gülmek yerine sırtıttı.

"Ben çocuk olmadan önce seni rahatsız eden neydi?" diye sordu. devasa ukala?"

"Neden 'devasa' diye vurguladın?" diye sordu karşılığında.

"Bu kelimeyi günlük bir cümle içinde kullanan tek bir kişiyle bile tanıştığımı sanmıyorum."

"Bu senin anladığın bir kelime," diye belirtti. "Evet," diye kabul etti.

"Ve sen gerçekten de devasa bir ukalalık yapıyordun," diye devam etti.

"Ukalalığı kabul ediyorum. Gargantuan mı?" Adam başını salladı. Gözlerini tavana doğru yuvarladı. Evet, onu öpmesi gerekiyordu.

"Yani ne irkedsen önce I oldu a ukala?" diye bastırdı.

"Shall Biz söyledevam etti olmak a ukala?" diye önerdi.

"Chloe, bırak onu," diye emretti.

Bunu o yaptı.

"Gişede adımı sormadı. Bu nedenle bardağımın üzerinde 'Yargıç' yazacak olması beni rahatsız ediyor."

Bakma sırası ondaydı ama bunu hançerle yapmadı. Bunu şaşkınlıkla yaptı.

Çünkü...ne?

"Bu seni rahatsız mı ediyor?" diye

sordu. "Sinir bozucusun," diye

burnunu çekti.

"Şimdi işini yapmak ve hayatını yaşamak için Phoenix'e gidiyorsun. Kahve fincanının kenarında benim adımın yazmasının ne önemi var? Eninde sonunda onu atacaksın."

"Sinir bozucu olduğunu paylaşmamı özledin mi?"

"Umarım gözleriniz kahve fincanınızı okumak yerine yolda olur."

"Bunun senin için çok eğlenceli olduğunu bilmediğimi sanma."

Kesinlikle haklıydı.

Sadece bunu neden söylediğini

bilmiyordu. "Ben sadece-" diye

başladı.

"Senin gibi biriyle flört etmek," diye bitirdi sözlerini, "onu tepeden tırnağa bir kez daha süzdü," "kolay elde edilebilecek bir şey olduğunu düşünüyorsun, ama aynı zamanda onun bir kenara atılacak biri olduğunu da düşünüyorsun."

Bir saniye bekle.

O daha konuşmadan, kadın devam etti.

"Biraz eğlen. Bir gün boktan bir yorum yapabileceğiniz biri. Uzun boylu, seksi, sırık gibi, rustik, gösterişsiz ve doğayı seven biri olduğunuz, asil bir işiniz ve muhteşem bir gamzeniz olduğu için ertesi gün o kadını görebileceğinizi, onunla sohbet edebileceğinizi ve belki de sevişmenize yol açacak bir randevu alabileceğinizi düşünüyorsunuz."

Onunla çıkmaması gerektiğini biliyordu.

Yine de yüzde yüz biriyle çıkmak istiyordu. Ama sadece yatmak için değil.

Ondan büyülenmişti ve sonunda ikisi için de iyi

olmayacağını bilse de, onun

Daha fazla.

"Sonra," diye devam etti, "arkadaşlarınıza o güzel kalçalı ve aptal ayakkabılı hatuna vurduğunuzu söyleyebilirsiniz. Ve bunu yaparken, o hatunun hayatının altüst olduğunu bir an bile düşünmezsin. Bildiği her şey artık yok olmuştur. Emin olduğu her şey, bir anlamı olan her şey, önemli olan her şey yok oldu. Ve o muhteşem ayaklarının altında sağlam duran temellerin olmadığı bir dünyada nasıl yaşayacağını tam olarak bilmiyor. Belki de tutunacak bir şey arıyor, tüm dünyanın aniden dönüştüğu gibi değişken değil, istikrarlı bir şey. Tutunmayı başardığı şey yeni bir benlik duygusu olsa bile. Ama önce bunu bulması gerekiyor. Yani aradığı şey, ne kadar inanılmaz derecede çekici olursa olsun, ona adil bir oyunmuş gibi davranan bir flört değil."

Yargıç tüm iltifatları duydu.

Emin olabilirsin.

İçini ekşiten şey geri kalan her şeydi.

"Yani hayır, Yargıç," diye devam etti. "Ben senin için biraz eğlenceliyim, şehirden şehre geri dönecek bir kızım ve sana bağlı hiçbir bağın olmayacak. Ama kahve fincanımın üzerinde senin adını görmek istemiyorum. Eve dönüp işimi yapmak ve yukarıdan aşağıya inildiğinde ve çok ciddi bir yanlış çok doğru olan bir doğruya yol açtığında, ama yine de kalbimi kırdığında ve dünyada anlamlı olan herhangi bir şey kesinlikle o dünyanın nasıl olduğunu bildiğim gibi olmadığında hayatımı nasıl yaşayacağımı bulmak istiyorum."

"Chloe," diye fısıldadı, çünkü başka ne söyleyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

"O zaman istediğim gibi ödememe izin vermeliydin" dedi. "Çünkü şimdi gidiyorum. Ancak, madem satın aldınız, içkimi başkasına vermekten çekinmeyin. Umarım zerdeçalın faydalarından yararlanırlar. Daha fazla test yapılması gerektiğini okudum, ancak iltihaplanma ve ruh hali için harika olduğunu gördüm. Şimdi müsaadenizle bir arabalı restorana gidiyorum."

Bunu söyledikten sonra güneş gözlüklerini saçlarından çekip burnuna yerleştirdi ve topuklarını yere sertçe vurarak kahvehaneden çıktı.

Ve başka seçeneği olmadığı için Yargıç onun bunu yapmasını izledi.

ERTESİ GÜNE KADAR NE OLDUĞUNU ÖĞRENEMEYECEKTİ.

Chloe'nin o konuşmayla onu sindirmesinin arkasındaydı.

Ve bu bilgiye sahip olan kişi, Yargıç'ın söz konusu bilgiye sahip olmak için para yatıracağı kişi olmayacaktır.

Bir telefonla başladı.

Mesajla değil.

Bu zaten bir afetti.

Rix'i yıllardır tanıyordu ama adamın onu hiç arayıp aramadığını bilmiyordu.

Sabahın beşinde ona yaklaşık bin kez "Kaldır kıcını yataktan, iz zamanı" diye mesaj attım.

Ama bir çağrı değil.

Rix ayrıca "Hey" gibi ön hazırlıklarla da uğraşmadı.

Sadece "Gördün mü?" dedi.

"Neyi gördün?"

"Imogen Swan, Corey Szabo ve Duncan ile ilgili tüm o şey?"

Akşam olmuştu ve Judge ev yapımı yenibahar peynirli bizon burgerini, kızarmış parmak patatesleri ve sotelenmiş yeşil fasulyeleri yeni bitirmişti ve şu anda bir podcast, gün batımı, köpeği Zeke ve iki numaralı birasıyla güvertesinde oturuyordu.

"Imogen Swan, Corey Szabo ve Duncan'la ilgili olay neydi?" diye sordu.

Bu karışım da Duncan'dan bahsedilmesi biraz ilginç olsa da, Judge'ın büyük bir

Dedikoducu adam.

Imogen Swan'ın bazı filmlerini izlemişti ve neredeyse tüm kız arkadaşları onun süper hayranlarıydı. Bu yüzden, birkaç on yıl önce onu bir isim haline getiren büyük TV programı Rita's Way'in çoğu bölümünü de izlemişti.

Ve herkes Corey Szabo'nun kim olduğunu biliyordu, çünkü nüfusun yüzde 99,999'undan daha zengin olduğu için herkes ondan nefret etmeyi seviyordu ve tüm hesaplara göre aynı zamanda büyük bir pislikti.

Dahası Szabo, Swan'ın ve Swan'ın kocası Tom Pierce'ın arkadaşıydı ve Judge'ın iyi tanıdığı tek kişi oydu çünkü büyük bir tenis hayranıydı ve Pierce'ın gelmiş geçmiş en iyi tenisçilerden biri olduğunu iddia edebilirdi.

Ve Judge, gezegendeki neredeyse çoğu duyarlı varlık gibi, kısa bir süre önce, Los Angeles dışındaki yirmi milyon dolarlık evinde tek başına otururken herkesi şok eden Corey Szabo'nun bir kurşun yediğini biliyordu.

Bu olay tüm dünyada yankı uyandırdı.

Her şeye sahip olan adam kendi canına kıydı.

Bu sadece teknoloji dünyasını, Wall Street'i, dedikodu çarkını ve yaşayan her bilgisayar mühendisini şaşkına çevirmekle kalmadı.

Imogen Swan hayranlarını da bir araya getirdi.

Çünkü Szabo'nun intiharından kısa bir süre önce imkânsız olan gerçekleşmişti.

Amerika'nın favori çifti, kaya gibi sağlam çift, Imogen Swan ve Tom Pierce boşandıklarında hiç de öyle olmadıklarını kanıtladılar.

Yani Judge bile sadece Szabo'nun yaptıklarını değil, aynı zamanda herkesin American's Darling, Imogen Swan'ın ne kadar kötü bir yıl geçirdiğini de gözden kaçıramazdı.

Ve herkesin önünde bir boşanma yaşamak ve yakın bir arkadaşını intihar sonucu kaybetmek gibi bir darbe almak zorunda kalmak, hatta Yargıç

Çok az televizyon izler ve ara sıra film seyrederdi, kadın için üzüldü.

Rix onun düşüncelerini yarıda keserek durumu ortaya koydu.

"Szabo'nun eski sevgilisi bir dedikodu programına çıkmış ve Duncan ile Imogen'in geçmişte nasıl büyük bir olay olduğunu anlatmış. 'Çapraz aşıklar' sözlerini bile kullanmış," dedi Rix ona. "Birbirlerinden tamamen hoşlanıyorlardı. Birbirleri için yaratılmışlar. Ama ikisinin de en iyi arkadaşı olan Szabo, birlikte büyümüşlerdi, onları ayırdı. Onunla yattığı yalanını söyledi, böylece Duncan Szabo'nun ona sahip olabilmesi için ilişkilerini bitirecekti. Dükkânın her yerinde var. Her yerde var."

Bu bir sürprizdi, çünkü Judge daha önce hiç ünlü biriyle tanışmamıştı (en azından, tutarlı düşünceler oluşturabilecek yaşa geldikten sonra tanışmamıştı ve babasını ya da büyükbabasını ünlü olarak saymıyordu, çünkü öyleydiler, ama Judge için sadece aileden biriydiler), hele hele dünyanın en ünlü iki insanıyla en iyi arkadaş olan birini tanımıyordu.

Elbette herkes Duncan Holloway'i tanıyordu ama Yargıç onu ünlü biri olarak görmüyordu. O sadece zengindi ve kalbine yakın tuttuğu konularda sesini yükseltiyordu. Ve bir fark yaratmak için haber olması gerekiyordu ve oldu da.

Ama Imogen Swan ve Corey Szabo'nun ligine yakın bir yerde değildi.

"Mağazadaki bazı kişiler de Google'da araştırma yapmış, kardeşim ve ayakkabı reyonundaki kızın..." Rix devam etti.

Bunun üzerine Yargıç ayağa kalkarken ayaklarını korkuluktan çekti. Rix sözünü bitirmeyince, "Öyle mi?" diye sordu.

"Adı Chloe Pierce. Imogen Swan'ın en büyük kızı."

Dünyada anlamlı olan herhangi bir şey kesinlikle o dünyanın nasıl olduğunu bildiğim gibi değil.

Siktir.

CHAPTER 3

GÜLLER

Corey

Üç yıl önce.

COREY ONLARIN YANINDAKİ BÖLÜMDE, ÖN SIRADA OTURUYORDU. Imogen ona oturmasını söyledi.

Burası onun tercih ettiği bir yer değildi.

Oturduğu yerden fark edilmeden onu izleyemediği için değildi.

Ayrıca ona yakın da değildi. Dizine dokunamıyor ya da elini tutamıyordu.

Yine de ona ihtiyacı yoktu ve gerçek şu ki, Corey asla tercih ettiği koltuğa sahip olamayacaktı.

Çünkü Genny'nin yanında her zamanki gibi Tom vardı.

Oğlu Matt diğer tarafındaydı, iki adamı da ona göz kulak oluyordu.

Matt'in karşı tarafında, Sasha neredeyse kardeşinin üzerine kapanmıştı. Kederden kemiksiz kalmıştı.

Ve herkes Chloe'nin dramatik olduğunu söyledi.

Corey, bunu yaptıklarında Sasha'ya yeterince dikkat etmediklerini düşündü.

Yine de Corey, Imogen'in en önde oturması konusunda kararlı olduğu gerçeğini kabullenerek bu oturma düzenine duyduğu kızgınlığı yatıştırdı. Onurlu bir yer.

Ailenin bir üyesi.

Bunu daha da ileri götürerek, kendi koltuğunu bulmadan önce eğilip, "Chloe'ye iyi bak," diye mırıldandı.

Bu da aklıma şunu getirdi.

Sağına baktı ve Chloe'nin yanında oturduğunu gördü.

Saf Chloe, dramatik siyah bir şapka takmıştı. Başına mükemmel bir şekilde oturan bu kederli şapkanın geniş siperi, gözlerini kapatan geniş bir çan şeklinde aşağıya doğru teatral bir eğimle iniyordu. Şapkanın siyahı pahalı bir parlaklığa sahip olsa da, yine siyah olan siperi şeffaftı ve bu da onu bir yas örtüsünü anımsatıyordu.

Bu dünyada o şapkayı takabilecek iki kişi vardı.

Chloe.

Ve Marilyn.

Bu düşünce Corey'nin dikkatini odanın önüne çekti; burada sarmaşıklardan oluşan muhteşem bir cenaze spreyi, diğer yeşillikler, neredeyse krem rengini andıracak kadar soluk, al renkli güller ve en canlı pembelerle süslenmiş daha fazla al gül vardı. Tüm bunlar, sapları boyunca küçük, kabarık beyaz çiçeklerle süslenmiş koyu yeşil çiçeklerle serpiştirilmişti. Ve spreyin ortasında, kıvrılan, kıvrılan uçları olan büyük bir soluk pembe saten fiyonk vardı.

Yanında Marilyn Swan'ın büyük bir resmi vardı.

Imogen'in annesi.

Chloe'nin büyükannesi.

Corey'nin nimeti.

Genny, annesinin Marilyn'in onaylayacağı **b i r** fotoğrafını seçmişti.

Haftalar, aylar, hatta birkaç yıl öncesine ait bir kare değil; bir stilistin sihri sayesinde hâlâ parlak siyah saçları vardı ama ne kadar mücadele etse de yaşını gösteriyordu.

Hayır.

Genny, Marilyn'in genç ve güzel olduğu zamanlardan bir resim seçmişti. Samimi bir şekilde gülümsüyor, dışarıda güneşin altında bir masada oturuyor ve elinde pembe sıvı dolu bir kadeh tutuyordu. Dudakları kendine özgü mükemmel kırmızıydı, İtalyan mirasından gelen gür, baştan çıkarıcı gözleri gülmekten hafifçe kısılmıştı. Etrafındaki şeytani hava o kadar güçlüydü ki filme çekilmişti.

Hatırladığı Marilyn buydu.

Doğum günlerinde gece yarısına bir saat kala arabasını kaldırımın kenarında bekleten, Genny ve Duncan'ın çimenlerine tırmanıp onu evi olan cehennemden kurtaran Marilyn'di bu. Evinde onu doğum günü pastasıyla bekleyen Marilyn buydu. Ona şarkı söyledikleri ve mumları üflediği yer. Yıllar geçip de arabayı Duncan sürmeye başladığında bile, çünkü artık bunu yapabilecek kadar büyümüştü, Gen her zamanki gibi onun yanındaydı, onu almaya gelirlerdi ama pasta olmasını sağlayan Marilyn'di.

Mumlar.

Dondurma.

Ve hediyeler.

Bu, Corey'nin onu tanıdığı on yıllar boyunca yaptığı ve Marilyn'i onun için kendi annesinden daha değerli kılan pek çok şeyden sadece biriydi.

Çünkü kendi annesi bunların hiçbirini yapmamıştı. Onun doğum günlerinde değil.

Hiçbir zaman.

Gerçekten de o resimdeki kadınla ilgili muazzam bir anı birikimi vardı. Illinois'in küçük bir kasabasındaki hayattan, neredeyse daha önce tanıştığı herkesten daha fazla şey çıkaran bir kadın.

kızı, damadı ve torunları dışında yaptığı tüm iş ve seyahatler.

Çünkü Imogen'a doğru olanı öğretmişti. Hayat yaşanmak içindi.

Ve yol boyunca, önemli olan insanlarla ilgilendiniz.

Imogen, annesi gibi, her ikisinde de ustaydı.

Portreye baktı ve sonra sola baktı.

Tom koridordaki sıralarının sonundaki koltuktaydı, ama Genny mendiliyle gözünü silmek için öne doğru eğilmişti.

Tom bunu kaçırmadı ve karısına döndü, geniş sırtı Corey'nin Genny'yi görmesini engelliyor ama Genny'nin diğer tarafındaki Matt ve Sasha'yı ortaya çıkarıyordu.

O sıranın geri kalanı boştu.

Tanıdık bir his boğazına hücum ederek onu doldurdu ve dikkatini Marilyn'in portresine verirken geçici olarak onu boğacağına dair kör bir panik yaşamasına neden oldu.

Bir kişi eksiktiler. Bir

kişi eksik.

Orada biri olmalıydı ama o yoktu. Orada olmalıydı.

Marilyn ona bayılırdı.

Onu orada isterdi.

Genny'nin ona orada ihtiyacı vardı. Corey'nin

ona ihtiyacı vardı. Ama

Duncan orada değildi.

Corey yüzünden.

Elinde bir dokunuş hissettiğinde boğazındaki his hafifledi.

Sağına döndüğünde Chloe'nin şapkasının altından ona baktığını gördü.

"Senden hoşlanıyordu," dedi ve ne demek istediğini anlamamış değildi.

Zalimlik yapmıyordu.

Her zamanki gibi dürüst davranıyordu.
Tüm dünyasında sadece dört kişi onu gerçekten sevmiştii. Genny.
Marilyn Swan.
Robert Swan.
Ve Duncan Holloway.
Ta ki o son kişinin gitmesini sağlayana kadar. Ve uzak durana kadar.
"Seni seviyordu," diye cevap verdi.
Söylediğim yanlış bir şeydi.
Eğer tek bir bakış dünyanın sonunun geldiğini anlatabilseydi, Chloe'ninki tam o anda anlatırdı.
Unutmuştu.
Bu ikisinin ne kadar yakın olduğunu unutmuştu.
"Özür dilerim," diye mırıldandı, "elbette bunu zaten biliyordun."
"Her şey yolunda," diye fısıldadı, bakışlarını çiçek serpintisine çevirmişti.
"Bunları sen mi seçtin?" diye sordu.
"Kırmızı dedim. Kan kırmızısı. İmza ruju gibi. Annem onları seçti" dedi. Ve sonra, "Tabii ki annem haklıydı. Büyükannem bu aranjmana bayılırdı. Özellikle de ihtiyaç duyulandan yaklaşık yüz gül daha fazla olması ve annemin her şey bittiğinde parçalara ayrılmasını ve bunlardan yapılan buketlerin yerel huzurevlerine gönderilmesini istemesi."
Genny'nin bunu istemesine hiç şaşırmamıştı.
Bu noktada, tıklım tıklım dolu alandaki (ön sıra hariç, sadece Genny'nin yakın ailesi... ve ön sırada Corey vardı) alçak sesler azalıyor gibi görünüyordu, bu yüzden Cory omzunun üzerinden papazın koridorda ilerlediğini görmek için baktı.
Tören başlamak üzereydi.
Adam Genny ve Tom'un yanında durdu, eğildi ve Genny'nin elini tuttu, onunla konuşurken bir yandan da başını salladı, sanki kendi kendisiyle aynı fikirdeymiş gibi.

Corey onunla mücadele etmek, ona dokunmamasını talep etmek, sadece kışını öne çıkarmak, sözlerini söylemek ve Gen'in bir oda dolusu insanın önünde oturmaması için bu işi bitirmek istiyordu. Bazıları ailesiydi. Bazıları da arkadaşları. Marilyn sosyal ve popülerdi.

Ama birçoğunun Imogen Swan'a, Tom Pierce'a iyice bakabilmek için boyunlarını büktüklerini biliyordu...

Ve Corey Szabo.

"Bundan nefret ederdi," dedi Chloe ve Corey dikkatini yeniden ona verdi.

"Öyle olurdu," diye kabul etti ve bakışlarını tekrar papaza çevirdi.

"Dindar biriydi ama bana sadece onu yakmamızı, büyük bir parti vermemizi, gözyaşı dökmememizi, tören yapmamamızı, bolca içki ve yağlı yemek yememizi ve eve döndüğümüzde küllerini okyanusa atmamızı istediğini söyledi."

Okyanus.

Corey bu anıyı hatırlayınca bir an için gözlerini kapatmak zorunda kaldı.

Yine de, sadece bir an.

"Şoförümün olması iyi oldu," dedi ikisi de papazın Gen ve Tom'u bırakıp odanın ön tarafına, kürsünün sprey ve resmin yanına doğru ilerleyişini izlerken.

"Neden?" Chloe sordu.

"Çünkü, eğer annenle babanın zaten bir planı yoksa, sen ve ben sarhoş olmaya gidiyoruz."

Chloe homurdandı ve Corey sık sık (yani neredeyse hiç) kimseyi güldürmediği için irkilerek bakışlarını ona kaydırıldı.

Gülümsemesini durdurmak için harcadığı çabadan dolayı dudakları titriyordu.

"Var mısın?" diye sordu.

"Pembe içebilir miyiz hanımlar?" diye karşılık verdi. Marilyn'in tercih ettiği içki.

Aslında, önlerindeki portre bunu paylaşıyordu.

"Sen yapabilirsin, ben yapmayacağım," diye reddetti.

Gücenmesine neden olmadı. Aksine, dudakları yeniden titremeye başlamıştı.

"Gerekirse sana iki düzine de ben alırım," diye teklif etti.

"Satın alıyorsanız, varsınız."

Papaz boğazını temizlerken, "Mükemmel," diye mırıldandı.

Adam konuşmaya başladı ve iyi haber şu ki, Marilyn'ı tanıyordu ve ondan hoşlanıyordu. Bu nedenle, konuşmaya başlarken bile sesi sıcaktı ve kendi kederini hissettiği belliydi.

Mükemmel.

Bu Genny'yi sakinleştirir.

Chloe Corey'ye doğru eğildi, öyle ki kolu Corey'nin koluna yapıştı.

"Corey Amca?"

Başını çevirdi ve onun bakışlarını yakalamak için çenesini aşağı eğdi.

"Teşekkür ederim," dedi.

Onun güzel kahverengi gözlerine baktı ve babası farklı ama annesi aynı olan başka bir kızın neye benzeyebileceğini merak etti.

Sonra bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı, Chloe'nin elini tuttu ve önüne döndü.

Dakikalar sonra bunu hissedecek ve bunu yaparken başını tekrar sola çevirmesine neden olacaktı.

Gen'in biraz öne doğru eğildiğini ve gözlerini kızının elini tutan Corey'e diktiğini görmek.

Adamın dikkatini üzerinde yakaladı, bakışlarını onunkilere dikti ve yüzündeki ıstırabı hafifletmeyen küçük, minnettar bir gülümseme verdi.

Bu gülümseme Corey'e kendini iyi hissettirdi.

Yine de, Chloe'nin parmakları onunkilerin etrafında kıvrılmışken, bunun kendisini daha iyi hissettirmesine şaşırmıştı.

Genny dikkatini tekrar papaza verdi ve Corey gözlerini Marilyn'in resmine dikti.

Eğer o olsaydı, o odaya bir milyon gül tıktırırdı ve kimsenin bu jest, cömertlik ya da aşırılık hakkında ne düşündüğü umurunda bile olmazdı.

Çünkü büyürken bu dünyada Corey'e sevildiğini hissettiren tek bir kadın vardı.

Ve şimdi.

Ölmüştü.

SONUNDA, CHLOE İLE YEREL BİR BARDA OTURURKEN, İÇTİ Pembe bayanlar.

Çünkü Chloe'yi güldürdü.

Ve bu Marilyn'i gülümsetirdi.

CHAPTER 4

PART I

Chloe

NOW...

"VAY ANASINI," DEDI SULLY, GÖZLERİ BENİM ÜZERİMDEYKEN.
Bowie'nin evindeki oda.

Şey...

Eğer mecbur kalırsam.

Sasha ve benim odam, çünkü şimdi olduğu gibi, ikimiz de aynı anda orada olduğumuzda, odayı paylaştık.

Her ne kadar Sasha Phoenix'ten annem ve Bowie'yi benden daha sık ziyaret ediyor olsa da, bu küçük, şirin dağ sütünü ilk ben talep ettiğim için benim olarak düşünmek hoşuma gidiyordu.

Yine de, Sasha'nın sürekli burada olması beni endişelendiriyordu, odayı bitkilerle doldurduğu ve dekora iğrenç bir makrome parçası eklediği anlamına geldiği için değil (gerçi, beni işaretleyin, bu da bir endişeydi - lütfen, Tanrım, beni tiki ve sportif olduğu zamanlara geri götür, bununla çalışabilirim - çok az stil trendi vardı.

döndüremedi ve bu nedenle kucaklayamadı, Sasha'nın boho'su bunlardan biriydi).

Hayır, Sasha'nın sürekli Prescott'ta olmasıyla ilgili beni endişelendiren şey, burada bir iş yapmaması, iş aramaması, bir gençlik merkezinde gönüllü olmaması, çömlekçilik dersleri almaması ya da zamanını ayırmaya değecek herhangi bir şey yapmamasıydı.

Aslında, annesi ve Bowie ile takılmak ve Bowie ve arkadaşlarıyla poker oynamak dışında pek bir şey yapmıyordu.

Açıkçası, bu endişe vericiydi.

Gage, Sully'nin açıcısına, "Ona çoktan söyledim, Yargıç onu bu kılıkta görünce dizlerinin üzerine çöküp yalvaracak," diye cevap verdi.

"Umurunda olmadığını söylüyor." Sasha, Gage'in yatağın ayakucuna uzanmış bir kadeh şampanya içtiği yerin yanındaki yatakta dizlerinin üzerinde zıplayarak konuşmaya girdi.

Bowie'nin ikinci oğlu olan en küçük yeni "kardeşim", yeni keşfettiği yaşam kalitesini (gülünç derecede ünlü, delicesine zengin bir film yıldızının yakında resmi üvey oğlu olmak) tüm kalbiyle benimsemişti, bu da benim tüm kalbimle hayran olduğum bir şeydi.

Dikkatimi Sully'ye çevirdim, yaşça daha büyüktü ve çoktan kendi başına bir adam olduğu kesindi.

Gage'i şekillendirmek

için zamanım vardı.

Sullivan...

Sully.

Bu amaçla, ikinci en küçük yeni "kardeşimin" elinde bir şişe bira vardı.

Sullivan ve Gage Bowie'nin oğullarıydı. Annem ve Bowie (Duncan diyordum, çünkü bana meşhur "Bowie Hikayesi"ni anlatmıştı ve ona böyle hitap etmemi söylemişti) evlenecekleri için (bir hafta önce, Noel'de nişanlanmışlardı, ama kısa bir süre önce bunun

uzun zaman sonra (onlarca yıl) hepimiz bir aile olacaktık.

Sasha, Matt ve ben Bowie ve çocuklarıyla birlikte bunu yaratmaya yeni başlamıştık.

Sully ve Gage planlarımıza uydular ve aradan çok zaman geçmemiş olmasına rağmen şimdiden aramızdan su sızmiyordu.

Bu annemi ve Bowie'yi mutlu etti.

Bu da beni mutlu etti.

Kimseyle paylaşmadığım bir yanım beni öldürse bile.

Ama şimdi, şu anda benimle aynı alanı paylaşan üç kişiye odaklandım.

Sasha'nın üzerinde ışıltılı, sarkık, şampanya rengi payetli bir elbise vardı ve belden aşağıya doğru kısıtılmıştı. Elbisenin etekleri orta ve üst baldırlarının etrafında düzensiz bir şekilde uzanıyor ve omzundan çok uzaklara düşüyordu. Geniş, dökümlü kolları vardı.

Sasha için şaşırtıcı olmayan bir seçim, çünkü yakası hariç her kenarı kemik renginde kısa bir saçak çizgisiyle süslenmişti.

Saçaksız da yapabilirdim ama elbise bir bütün olarak kutlayıcı ve ışıltılıydı ve kızın çarpıcı bir köprücük kemiği ve omuzları vardı, bu yüzden idare ederdi ve her zamanki gibi muhteşem görünüyordu.

Sully tek renkliydi: şık, koyu renk bir kot pantolon ve lacivert bir düğme-up. Gage açık gri bir pantolon ve gece mavisi bir düğme-up giymişti.

Çocuklar rahattı (anlayabildiğim kadarıyla, bu ikisi için giyinikti), ama gülünç derecede yakışıklıydılar ve o kadar iyi vücutları vardı ki, köhne kot pantolonlar ve tişörtler giyebilirlerdi ve yine de bir Yeni Yıl Arifesi partisi için işe yarardı.

Bana gelince, beyaz saten giymiştim.

Yüksek belli, önü düz, geniş paçalı, beli gizli düğmeli pantolon ve ona uygun kolsuz üst

kıvrımlı bir şekilde kesilmişti - sadece arka bel bandıma değiyordu, ama önden göbeğimin bir kısmını gösterecek kadar yukarı çıkıyordu.

Ben olmasaydım, bunu şık bir askılı bluz olarak tanımlayabilirdim.

Ama ben bendim, o yüzden yapmadım.

"Yargıç'ı aylardır görmedim," diye hatırlattım onlara. "Bunun için minnettarım. Bowie'nin bu saray gibi dağ malikânesinde her yıl düzenlediğı şirket yılbaşı partisinin ipe çekmediğim tek yanı, Judge'ın davete evet demiş olması."

"Tamamen yalan söylüyor," diye fısıldadı Sasha Gage'e. "İki saat önce ortaya çıktığında ağzından çıkan ilk şeylerden biri Bowie'ye Yargıç'ın gelip gelmeyeceğini sormak oldu."

Gage şampanya kadehinin dörtte üçünü geri çekerken sırttı.

Bunu yaparken onu izledim ve şampanya içilmediğini daha sonra Gage ile paylaşmak üzere aklıma bir not aldım.

Sully takma adımı kullanarak, "Bilmiyorum Coco," dedi, Her ikisine de bunu yapmaları için izin vermiştim, nasıl olsa yapacaklardı. İçeri girdi ve kendini zaten üzerinde diğcr cesetlerin bulunduğu yatağı attı. "Eğer Yargıç'ın burada olmasını umursamıyorsan, kendini boşuna kandırmışsın. Bu süslü bir anlaşma değıl."

"Ne yaparsan o olur," diye karşılık verdim.

"Bu kıyafetle Yargıç'ı ne yapacağın tam bir karmaşa. Sen benim ablamsın ve senin için yanıp tutuşuyorum," dedi Gage.

Kaşlarımı kaldırdım. "Sadece yarısı mı?"

Bana sırttı. "Tamam, sekizde beş."

Başımı iki yana sallayıp aynaya bakarken dudaklarımın küçük bir kıvrımına izin verdim ve gevşek bıraktığım saçlarımın arasından görünen narin ama dramatik altın rengi, tam kulak manşetiyle yetinip yetinmeyeceğime ya da daha fazla mücevher ekleyip eklemeyeceğime karar vermeye çalıştım.

Hâlâ bunu yapıyordum ki kapıya hızlı bir yumruk sesi geldi ve ardından Bowie kolu tutarak vücudunun üst kısmını içeri savurdu.

Gözleri beni taradı ve "Kahretsin" diye mırıldanmadan önce genişledi.

Bu bir tepkiydi.

"Yargıç mahvoldu," diye devam etti.

Öfkeli bir nefes üfledim.

Yani, bildikleri kadarıyla, adamla dört ay önce Bowie'nin dükkanında tek bir yüzleşme yaşamıştım (kimse kahvehane senaryosunu bilmiyordu, çünkü kimseye anlatmadım, neredeyse her şeyi anlattığım Sasha'ya ya da kesinlikle her şeyi anlattığım Matt'e bile).

Onun için neredeyse hiç özlem duymuyordum (çünkü hiç ilgilenmiyordum, o bir cadıydı).

Ve Yargıç Oakley (Bowie soyadını yazmıştı) gibi adamlar tanıyordum.

Uzun süre yokluk çekmedi.

Muhtemelen biriyle geliyordu. Ve hayır.

Kalbim bu düşünceyle yerinden çıkmadı.

Kesinlikle olmadı.

Gerçekten,
olmadı.

(Kahretsin,
oldu.)

Bowie'nin dudakları kıpırdadı ve sonra odadaki diğer kişileri süzdü.

"İnsanlar geliyor," diye duyurdu. "Harika, baba," dedi Gage ama kıpırdamadı.

Bowie, "Harvey ve Beth on dakika önce geldiler," diye devam etti.

Sully, "Doğru, buraya geldiğimde size söylemeyi unuttum," diye paylaştı ve sonra gereksiz yere bunu düzeltti. "Harv ve Beth burada."

Bowie sözlerini tamamlamadan önce kuşkulu bir iç geçirdi, "Ve şu anda aşağıda, saldırıyla karşı karşıyalar, eskiden kimse zamanında gelmezdi, ama şimdi herkes

zamanında göstermek. Ve bunu bana kızgın bir şekilde yapıyorlar çünkü telefonları yasakladım ve hepsi Genny'den Instagram'a koyabilecekleri bir selfie istediler. Şimdi, burada bana, Matt'e, Harvey'e ve Beth'e, şu anda ön kapıdan girip Genny'ye doğru ilerleyen yetmiş kişiye müdahale etmek için yardım etmek isteyen var mı? Yoksa hepiniz burada parti yapıp onu kurtlara mı bırakmak istiyorsunuz?"

"Hallediyorum!" Gage kararını verdi ve yataktan yuvarlandı. Sully de hemen itti. Ve tabii ki yaptılar. Onlar iyi adamlardı. Bowie gibi. En iyisi.

Ayrıca, tüm zamanların en iyi beş sesinden biri olarak gördüğüm bir payet şakırtısıyla, bir atlet zarafetinden bahsetmiyorum bile, Sasha bir kalçaya düştü ve bacaklarını yatağın kenarından geçirerek, altın rengi yüksek topuklu sandaletlerle süslenmiş ayaklarını yere koydu.

Bir çift şık, sivri burunlu, ölüme meydan okuyan topuklu, beyaz deri katır giyiyordum.

Onları bulmak için on yedi web sitesini taramak üç saatimi almıştı.

Ama arzu ettiğim bir şeye sahip olduğumda her zaman yaptığım gibi, bu işe gereken zamanı ayırdım ve onu elde ettim.

Ayakkabılarım tabii ki her şeydi.

"Geliyor musun?" Sasha yanımdan geçerken sordu.

"Hemen geliyorum," diye cevap verdim, neredeyse nötr olan şeftali-pembe dudak boyama uzandım, ama tam olarak değil çünkü... mücevher ve makyajla abartısız, kıyafet daha da büyük bir yumruk attı.

Bowie'yi takip etmek için çocuklarla birlikte kapıya doğru ilerlerken, "Bu Yargıç'ı görmek için sabırsızlanıyorum," dedi. "Bir anlığına görebilmek için mağazaya milyonlarca kez gittim. Yakalanması zor biri."

Sul, "Onu birkaç gün önce Zeke'in yerinde kahvaltı ederken gördüm," dedi.

"Ohmigod, neden söylemedin?" Sasha ağladı.

Sesleri koridorda kayboluyordu ve ben dudaklarıma gereksiz bir kat daha leke sürüyordum, çünkü ilkinin zaten sürmüştüm ve ona leke denmesinin bir nedeni vardı.

Bunu yaparken kendime bir an için gerçeğin ne olduğunu hissetme fırsatı veriyordum.

Oraya gitmek istemedim.

Ne söylersem söyleyeyim, Yargıç'ı görmek istemedim. Neden?

Özellikle de bu kadar muhteşem görünürken?

Çünkü onu içeri aldım.

Kendime bile itiraf edemediğim şeyleri onunla paylaşmıştım.

Aslında bunları paylaştığımda ağızımdan çıkanlara inanamıyordum, çünkü bunları bilinçli olarak düşünmeme izin vermemiştim.

Çifte neden...

Yani, bunu neden yaptım?

Bunu yaptım çünkü yakışıklıydı, komikti, flörtözdü ve hiçbir saçmalığımı kabul etmedi.

Bunu yaptım çünkü günlerce bakabileceğim sıcak kahverengi gözleri ve onu daha yeni tanıyorken olmaması gereken bir yerde, derinlerde, o rahatlığı hissettiren kolay bir gülümsemesi vardı.

Ama ihtiyacım olan son şey Bowie'nin çalışanlarından biriyle asla sürmeyecek ve bu gece gibi gelecek geceleri herkes için garip hale getirecek bir ilişki yaşamaktı.

Özellikle de annem ve Bowie.

Garipliğe ihtiyaçları yoktu.

Sorunlara ihtiyaçları yoktu.

Yumuşak bir seyre ihtiyaçları vardı.

Çünkü Corey Amca'nın onlara çektiği rezil, iğrenç, haince şeylerden sonra bunu hak etmişlerdi.

Ve bunu hak ettiler.

Şimdiye kadar çok iyi görünüyordu.

Hepimiz anlaşırdık, Matt bile Bowie'yi severdi ve Matt yalnız biriydi. Bazen onunla ne yapacağınızı bilemezsiniz. Ama Bowie'yi açıkça severdi.

Ayrıca, babam ve Bowie birbirleriyle iyi anlaşıyorlardı. Çok iyi arkadaş değillerdi ama dostça aynı mekânı paylaşabiliyorlardı. Bu da işe yarıyordu çünkü annem ve babam hâlâ çok iyi arkadaşlardı ve hiçbirimiz bizi aralarında paylaşmak zorunda kaldıkları o çirkin durumlardan birini yaşamak istemiyorduk.

Hep birlikte.

Babam bu gece gelmemiştii, bu çok garip olurdu ama Noel'in tamamında buralardaydı ve her şey yolunda gitmişti.

Son olarak, annem ve Bowie mutluydular.

Neredeyse tüm hayatım boyunca annemi bu şekilde görmüştüm (ve bu konuda çok uzun süre düşünmedim).

Ama çocuklardan ve Bowie'den (Bowie'nin en iyi arkadaşı Harvey'den bahsetmiyorum bile) edindiğim izlenime göre Duncan "Bowie" Holloway için bu pek de olağan bir durum değildi.

Harika bir adamdı. Babam dışında, en iyisiydi.

Sonunda o mutluluğa kavuştuğu için mutluydum.

Aynı zamanda beni rahatsız ediyordu.

Yani hayır, River Rain Outdoor Stores Şirket Merkezi'ndeki yerleşik oyuncuyla herhangi bir ilişkiye girmeye ihtiyacım yoktu. Çocukları doğaya çıkarmak için bir program yürütmek gibi sevimli bir şey yapsa bile.

Ama Duncan bu partileri her yıl verirdi ve vermeyi severdi. Annemin anlattıklarından onun bu parti için nasıl hazırlandığını, Noel süslerinin yaprak dökmeyen dallarını nasıl yenilediğini, hizmetçileri Bettina'yla nasıl yemek yaptığını, tepsiler ve kutular dolusu yemek ve dekorasyon malzemesini nasıl taşıdığını anlayabiliyordum.

Kahretsin, hazırlanmaya başlamadan önce bir göz gezdirmiştim ve her yer süslenmişti.

Motif olarak am kozalakları, krem rengi mumlar, kış yeşillikleri arasından geçirilmiş minyatür LED ışık dizileri ve ardı rengi bez peçeteler kullanıldı (Bowie ünlü bir evreciydi, bira bardakları bile gerçek camdı, kesinlikle kağıt peçete veya plastik parçası yoktu).

Yine de bu Bowie'ye özgü bir şenlikti ve Arizona'daki mağazalarında çalıştırdığı yetmiş çalışanını yılbaşında büyük bir parti için kendi evine çağırması ve bunu her yılbaşı gecesi yapması onun hakkında çok şey söylüyordu.

Tam Bowie'ye göreydi.

Benim (ve Sasha'nın) yatak odamda saklanamazdım çünkü muhtemelen taze yüzlü, neşeli bir dağı kızını randevu olarak getirmiş olan yakışıklı bir adam aşağıdaydı.

Oraya inmek zorundaydım.

Lekem kurumuştu ve harika görünüyordum, bu yüzden orada olmamak için başka bahanem yoktu.

Lekenin üzerine parlatıcıyı sürdüm, tüpü inci kıvrımlarıyla süslü gece çantama attım (telefonum yanımdaydı, onsuz hiçbir yere gitmezdim) ve aynada kendime bir kez daha baktım.

İlahi.

Dışarı ıktım.

Bir peri masalında olsa, merdivenlerin başında durur, tepede belirlediğim anda gözüme ilişir ve ben aşağıya doğıru süzülürken sanki son basamağı da atladığım anda ayaklarımın dibine düşmemek için kendini zor tutuyormuş gibi bana bakardı.

Birkaç yıl öncesine kadar, tüm hayatımın bir peri masalı olduğunu ikna edici bir şekilde savunabilirdim.

Ama öğrenmiştim.

Hiçbir hayat peri masalı değildi.

Merdivenlerden indim ve Bowie'nin devasa girişindeki kalabalıktan sıyrılarak asma kata çıktım ve büyük odaya girdim.

Daha sonra hiç vakit kaybetmeden Bowie'nin kurduğu iki bardan birine gittim.

Karışık içecekler ve bir musluktan soğutulmuş şampanya ve butik bira bardakları dökün (isterseniz bira şişeleriyle dolu alanın etrafına yerleştirilmiş dövülmüş bakır küvetler ve yerel bir şirketin köpüklü suyundan küçük mavi şişeler vardı, böylece isterseniz kendinize de yardım edebilirsiniz).

Şampanya flütümü aldım ve bardan uzaklaştım, bir yudum aldım ve kadehimin kenarından mum ışığında, şenlikli-LED-ışıklı, loş ışıklı, yumuşak-rock-gelen-Sonos mekanını inceledim.

Ve bunun bir dağ adamı tarafından dağlarda verilen bir parti olduğunu gördüm.

Ama kesinlikle güzeldi.

Ayrıca, görünüşe göre Judge'ın ünlü Imogen Swan ile tanışmaya pek hevesli olmadığını gördüm, çünkü ilk gelenlerden biri değildi.

"Görünüşe göre Green Acres olması gereken yer."

Bu doğrudan arkamdan kulağıma söylendi.

Döndüm, yukarı baktım ve yakışıklı kardeşimin orada durduğunu gördüm.

Kanlı olan.

Matthew.

"Sen, annem ve Sash'in saten ve payet cephesini kapatmanız iyi oldu, böylece yerel halk bununla ilgilenmek zorunda kalmadı," diye alay etmeye devam etti.

Kardeşıme göz devirterek baktım ve annemi aradım.

Onu büyük salonun girişinde Bowie'nin kolunun kıvrımında dururken buldum. Bazı konuklara gülümsüyordu ve üzerinde bir omzunu açıkta bırakan, diğerinde balon kolları olan ve bir tarafta dizinin üzerinde biten ve diğer tarafta ayak bileğini öpen açılı bir eteğe inen çarpıcı kırmızı saten bir elbise vardı.

Onun için mükemmel bir elbiseydi. (Elbiseyi seçen ben söyledim.)

Her ne kadar çaba gösteren sadece biz olmasak da - bazı erkekler spor ceket giyiyordu, bir tanesi ben

takım elbise giymiş (kravatsız olsa da) ve kadınlar kesinlikle süslenmişti - Hollywood grubunu fark etmek zor değildi.

"O neyse o, ben neysem oyum ve Sasha da yapabileceğinin en iyisini yaptı," diye karşılık verdim. "En azından küçük kardeşimizin saçında çiçek olmadığı için şanslı sayabiliriz."

Matt sırtarak viskisini ve sodasını dudaklarına götürdü, bunu yaparken kalabalığı da gözden geçirdi.

Yudumunu yuttuktan sonra, "Yeni tarzını beğendim. Bence ona yakışıyor."

Verebileceğim tek cevabı verdim.

Kükredim.

Kıkırdadı ve bana baktı. "Kendi yolunu buluyor Coco. Ve bence onun gölgesinin altından çıkması iyi bir şey."

Bunun üzerine omurgamın dikleştiğini hissettim.

Çünkü "onun" derken babamın demek istedi.

Doğru, Sash ve babam büyürken bir elmanın iki yarısı gibiydiler, her ikisi de en aktif, atletik, rekabetçi olanlardı (Matt bu grubun üç numarasına yerleşti, annem ve ben rekabet etmesek de) ve Sasha için bunların hepsi yok olmuştu.

Daha önce de belirttiğim gibi, Sasha'nın anaokulundan beri sürdüğü bir şey olan sürücülüğünün tamamını kaybetmesi de dahil olmak üzere beni endişelendirdi.

Ama eskiden en sevdiğim şeyler olmasalar bile, giydiği kazakları, özel dikim etekleri, chino şortları ve mavi oxford düğmeli önlükleri özledim.

Ama en çok Sasha'nın odaklanmasını özledim.

Hedef.

Hedefler.

Ve bundan daha da fazlası (bundan çok daha fazlası), Matt ve babamın iyi geçinmelerini, birbirlerine saygı duymalarını ve birbirlerini açıkça sevmelerini özledim.

Boşanmadan önce bile, annemle babamın evliliğinde işlerin ters gittiğini öğrendiğimizde, onlar bunu yapmadılar.

Ya da en azından Matt
bilmiyordu. "Matt-"
diye başladım.

Sözümü kesti, bunu yaparken yüzü sertleşiyordu.
"Kesinlikle, yüzde yüz bu konu hakkında konuşmuyoruz."

Yüzümü tamamen ona döndüm. "Bana kesinlikle, yüzde yüz bu konuyu konuşacağımız bir zaman verebilir misin? Bir yılı aşkın süredir bu konuyu defalarca gündeme getirdiğimi ve senin beni sürekli ertelediğini düşünürsek."

"Neyse o" diyerek konuyu geçiştirmeye çalıştı.

"Gerçekten de öyle." Sesimin titremesini engelleyemedim. Bununla birlikte, gerçekten denemedim. "Annemle babam arasında olanlara dönecek olursak."

"Chloe-"

"Ve annem bunu geride bıraktı."

"Chlo-"

"Ama ne olursa olsun, babamın ona verdiği zararın bedelini ona ödetmek sizin haddinize değil. Dahası, zaten her şeyini kaybetmişken bunun bedelini ona ödetmek de sizin haddinize değil."

Matt, "Seni, Sash'ı ya da senin dediğin gibi annemi kaybetmedi," dedi.

"İlk aşkını yeniden alevlendirdiği ve ölçüsüz bir mutluluk yaşadığı için acı çekmediğini düşünüyorsan, düşündüğüm kadar zeki değilsin demektir," diye karşılık verdim. "Öyle. Onunla kıvranıyor. Oğluyla arasında süregelen, gülünç, gereksiz ve düpedüz incitici bu yabancılaştırmanın sürüp gitmesine ihtiyacı yok."

"Onu aldattı," diye homurdandı.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Bunun farkındayım." Dişlerimin arasında gıcırdattım.

"Çok büyük bir hata yaptı. O bir insan."

Matt başını salladı. "Bu benim babamla olan meselem ve seninle hiçbir ilgisi yok."

"Bu konuda da yanılıyorsun," diye kestirip attım.

"Aferin sana," diye söylendi. "Duncan'ın partisinde beş dakikalığına yüzünü gösterdin ve partiyi mahvettin."

Ben."

Hiç suçluluk hissetmedim.

"Kendini aşmalısın," diye tavsiyede bulundum.

"Senin de gidip kendini becermen gerekiyor," diye karşılık verdi.

Gözlerimi kırdım, çünkü Matt inatçı, mesafeli ve acımasızca dürüst olabiliyordu.

Ama asla bir pislik değildi.

Sinsice uzaklaştı ve ben hemen dikkatimi, bu alışverişin gerginliğine tanık olmamasını umduğum anneme yönelttim, ancak onun biriyle konuşmakla meşgul olduğunu gördüm.

Ama Bowie beni yakından izliyordu.

Yüzüme neşeli bir gülümseme yerleştirdim ve flütümü kaldırdım.

Gülümsememe karşılık verdi ama neşemi yutmadığı belliydi.

Lanet olsun.

"Kıçımı seviyorum, her ne kadar şişman olsa da ve Tanrı bana güzel bir saç başı bahşetmiş olsa da, bu kıyafetin içindeyken diri göğüslerimi kaybettiğim için üzülüyorum."

Annemin uzun zamandır arkadaşı olan ve tesadüfen Prescott'ta yaşayan Heddy yanıma sokulmuştu.

Eskiden oyunculuk işindeydi.

Şimdi, bir tapu dairesinde çalışıyordu, bağlanmayı reddettiği iki erkek arkadaşı vardı (ve hepsi de bundan memnundu, özgürlüklerine sahiplerdi ama aynı zamanda istediklerinde yanlarında birileri vardı) ve üç köpeği vardı.

Zeki bir ağzı ve acımasızca alay etme yeteneği vardı.

Açıkçası ona bayılıyordum.

"Eğer bir daha kıçına şişman dediğini duyarsam, bir yıl boyunca seninle konuşmayı keserim," diye burnumu çektim.

"Buna sahip olamazdım," diye cevap verdi bana sırtarak. "Ve şişman değil, kıvrımlı," diye not ettim.

"Düzelteyim," dedi.

"Kesinlikle öyle," diye karşılık verdim, bir yudum almak için kadehimi kaldırdım, merhaba diyerek sohbetimize yeniden başlamak niyetindeydim

ve ona sevimli göründüğünü söylerken boynumun kenarında bir şeyin gıdıklandığını hissettim, bu his bakışlarımın odada dolaşmasına neden oldu.

O zaman Yargıç'ın orada, alanın karşısında, köşede şöminenin yanında (şimdi neşeyle yanan) diğer barın yanında durduğunu gördüm.

Elinde bira dolu sağlam bir bardak vardı ve yanında duran son derece yakışıklı, yapılı adamı dinlerken yüzünde bir gülümseme vardı.

Sanki fiziksel bir temas varmış gibi, bakışlarım ona çarptığı anda Yargıç Oakley'nin gözleri bana döndü.

Ve bana
sabitlendi. Ve
baktı.
Ve baktı.

Ve kahretsin, tenimin ısındığını hissettim, çünkü yüzündeki ifade, hayal gücü kıyafetimi bir kenara atmadan önce beş saniye kadar beyaz saten gördüğünü ve şimdi tamamen farklı bir şey gördüğünü söylüyordu.

Tanrıya şükür askısız sütyenim dolguluydu.

"Anladığım kadarıyla bu parti PG dereceli. Biraz içki içilecek. Bir ya da iki soytarının içkiyi fazla kaçırma ihtimali var, çünkü her zaman bir soytarının içkiyi fazla kaçırma ihtimali vardır. Şanslıysak, belki de bizim eğlenebileceğimiz ama birkaç gün içinde ofiste pişman olacakları sade bir sahne yaratırlar. Ancak siz ikiniz birbirinize öyle bakmaya devam edin..." Heddy başladı. "Çoktan NC-17'ye ulaştığımızı söyleyelim."

Bakışlarımı Yargıç'tan ayırdım, kendimi toparladım ve Heddy'ye döndüm, böylece yandan görebilecek ve umarım onu kovduğumu anlayabilecekti.

"Dur tahmin edeyim, bu Yargıç," diye çıkarımda bulundu.

Adını söylediği anda zihnimde onun koyu çivit rengi kot pantolonu, siyah kazağı ve ayağındaki konyak rengi oxfordlarıyla son zamanlarda hoşuma giden görüntüsü canlandı. Uzun, açık kahverengi saçları geriye taranmıştı ama

büyük dalgalar halinde kıvrılma eğiliminde olması kontrol edilmemiştir.

Sakal olarak tanımlanmasına belki de sadece bir iki hafta k a l a n kirli sakalı ise muhteşemdi.

Onun ne kadar çekici olduğunu unutmuştum (bilerek ve azımsanmayacak bir çabayla).

Şimdi çok iyi hatırladım. Tanrım.

Yanığı soğutmak için şampanyamdan bir yudum aldım.

Heddy (itiraf etmeliyim ki) ateşli hayallerimi yarıda kesti.

"Hatırlatsana, onun nesi var?" diye sordu ama cevap vermemi beklemedi. "Çünkü, yüzeysel olmak istemem ama buradan bakınca mükemmele yakın görünüyor."

"O bir tırmıkçı," dedim.

Gözleri parıldarken bile kaşları kalktı. "O kadar kötü mü? A tırmık?"

"Şey," diye mırıldandım, "onun bir çapkın olup olmadığını bilmiyorum. Sadece karşı cinse dair oldukça sağlam olan anlayışımı kullanarak bu tespiti yapıyorum."

"Anlat bakalım güzelim," diye teşvik etti Heddy. "Bir tırmığı tırmık yapan nedir?"

"O cüretkâr bir flörtçü," diye ekledim.

Hâlâ çok eğlenmiş (çok) olmasına rağmen, şimdi de kafası karışmış görünüyordu.

"Flört mü?" diye sordu. "İkinizin büyük bir kavga ettiğini sanıyordum."

Lanet olsun.

İlk buluşmamızda tam olarak flört etmemiştir.

İkinci buluşmamızda kesinlikle flört etmişti.

Kimsenin bilmediği.

"Aynı anda hem flört edip hem de kavga edebilirsin," dedim ve sonra bir şeyler uydurmaya başladım. "Bir çapkını çapkın yapan şeylerden biri de budur."

"Anlıyorum," diye mırıldandı, gözle görülür bir şekilde gülümsemeye karşı koyuyordu.

"Her neyse, buraya mı geliyor?" Ben sordum.

Yan tarafa baktı ve sonra "Hayır" dedi.

Hayır mı?

"Peki o zaman..." Hmm. "Güzel," dedim.

"Mm-hmm, güzel. Kadınların neredeyse birkaç yüzyıldır bildiği gibi, bu tırmıklardan uzak durmaları gerekiyor" dedi. "Öte yandan, neredeyse sonsuza kadar, o tırmıklara akın akın koşuyorlar. Bilmiyorum, çapkınlığın ince noktalarını bilmiyorum ama sanırım bu şekilde çapkın oluyorlar."

Benden daha zeki olan herkesi çıldırtıcı bulduğum için ona ters ters baktım.

Bana sırtıttı.

"Ah... Tanrım..." diye fısıldadı Sasha, yanımıza gelip içeri doluşarak. "Çocuklar bana Yargıç'ın burada olduğunu söylediler. Onu işaret ettiler. Ve... vay canına."

Kız kardeşimin onu çekici bulması umurumda değil, dedim kendi kendime. Onun şaşırtıcı derecede güzel, canlı ve tatlı olması ve onun bunların hiçbirini özlemeyecek olması umurumda değil. Onu son gördüğümde kendimi açıkça ifade etmiş olmam umurumda değil ve belli ki söylediklerimi özümsemiş, bu yüzden kendine saklayacak ve benim de aynısını yapmama izin verecek. Bunun Sasha'yla flört etme ihtimalini ortaya çıkarması umurumda değil. Yanında bir kadın olmadan arkadaşıyla tek başına durması umurumda değil. Bunların hiçbirisi umurumda değil.

Ben

yapmad

ım.

(Ben

yaptım.)

"Neyse ki terbiyeli ve uzak duruyor," diye belirttim.

"Evet, neyse ki," diye kabul etti Heddy, her iki kelimeyi de kastetmediğini saklamaya çalışmadan.

"Şanslı olduğunu sanmıyorum, o muhteşem biri," dedi Sasha. "Daha fazla şampanyaya ihtiyacım var, ikinizden birinin

İçki?" Ben sordum.

Heddy, "Ben iyiyim," diye cevap verdi.

"İhtiyacın var-" diye başladı Sasha, yarısı dolu bardağıma bakıyor ve kafası karışmış görünüyordu.

"Şimdilik hoşça kalın," diye sözünü kestim, işaret parmağımla el salladım, sonra bara döndüm, yol boyunca bıraktığım şampanyayı yudum yudum içtim.

Görünüşe göre, daha önce yanılmışım.

Şampanya içmenin uygun olduğu zamanlar vardı.

Ve şimdi onlardan biriydi.

CHAPTER 5

DANS

Chloe

Fya da ailemin Los Angeles'tan taşındıktan sonra Phoenix'te yaşadığı çoğu zaman Fransa'daydı.

Bir süredir Arizona'da olmama rağmen, nispeten acemi biri için burası sinsice yaklaşıyor. Bu nedenle, yazın Arizona'nın bunaltıcı sıcak olduğunu anlamak için gereken deneyime sahip değildim. Sonbaharın sonları ve ilkbaharın başlarında Arizona tam bir mükemmellikti. Kışın ise gündüzleri cennet gibiydi.

Ama geceleri çok soğuk oluyordu.

Prescott'a gittiğimizde daha soğuktu.

Bowie'nin yaşadığı dağlarda, donuyorum.

Dolayısıyla dağlar ve dondurucu soğuk, kar yağabileceği anlamına geliyordu.

Ve vardı.

Tertemiz, bembeyaz, tatil karından güzel bir örtü toprağı kaplıyor ve çamları tutuyor.

Gündüz muhteşemdi, ay ışığında ise nefes kesiciydi ama bavulumu hazırlarken bunu hesaba katmamıştım.

Elbette, ihtiyaç duyduğum zamanlar için burada sakladığım pufidik bir parkam vardı.

Ama bu kıyafeti giymeden önce cildime kaynar yağ dökmeyi düşünürdüm.

Bu, geniş, uzun ve sıcak tutan kaymaktaşı paşminamı getirdiğim için şanslıydım.

Yine de, Duncan'ın arka verandasında, korkulukta durup gölü yaldızlayan ve tepeli çamların süslü gölgelerini mavi-beyaz bir yatağın üzerine düşüren ay ışığına bakarken, soğuğu uzak tutmak için çok az şey yapıyordu.

Oradaydım çünkü kaçıma ihtiyacım vardı.

Bunun nedeni Yargıç'ın şimdiye kadar (saatlerce) benden tamamen kaçmış olması değildi.

Sully'yle (birkaç kez) konuştuğumu not etmiştim (çünkü ne yazık ki bakmıştım). Gage'le (yine birkaç kez.) Duncan ve annemle (bir kez, dayanılmaz derecede uzun bir süre gibi görünen bir süre). Hatta Sully'nin onu Matt ve Sasha'yla tanıştırdığını bile gördüm.

Bana yaklaşmadı bile.

Umurumda değildi.

(Önemsedim.)

Hayır, beni ısırarak havaya iten başka bir şeydi.

Başımı hafifçe çevirip gözlerimi odanın içine kaydırırken vücudumu parmaklıklara dönük tuttum.

Annemi Beth ve Heddy ile gülerken gördüm ve bundan nefret ettim ama Bowie'nin yanında olmadığı birkaç zamandan birinde böyle olduğu için rahat bir nefes aldım.

Bowie.

Onun yanında.

Gözlerimi sımsıkı kapattım ve kız kardeşimin on dakika önce tıslayarak söylediği sözleri duydum; hem gerçek hem de mecazi anlamda soğukta kalmamın bir başka nedeniydi bu.

"Bu seni ilgilendirmez, Chloe. Yani, cidden, bir an için bile olsa annemin senin onun yüzüne bakmana kızdığını düşünüyor musun? Babama ve Matt'e ihtiyacı yok.

Sen ve Matt de konuşmuyorsunuz. Bu kadar meraklı ve hatta patronluk taslamayı bırak. Onu rahat bırak."

Söylemeye gerek yok, Matt kız kardeşimizle bir konuşma yaptı. Söylemeye gerek yok, o da Matt'in tarafını tutuyordu.

Kişisel olarak söylemeye gerek olmadığını düşündüğüm bir şey daha var: Matt'in bunu yapmasına karşı çıkabilirdim çünkü eğer birileri Matt'i babasına olan kızgınlığını çok uzun süre devam ettirdiği için suçlarsa, Matt'i de başıboş olduğu için suçlayabilirlerdi.

Sasha beni azarladığında akıllıca davranarak bu son noktayı gündeme getirmemeye karar verdim.

Deneyebilirdim ama daha önce sayısız kez yaptığım gibi, kardeşlerimden birinin bana kızgın olmasını bir kenara bırakma çabalarımda başarısız olacağımı biliyordum. İkisi de kızginken bu imkansızdı.

Tartışabilirdik, hatta konuşabilirdik ama çok kavga etmezdik.

Ancak, bunu yaptığımızda, bu beni üzdü. Hem de çok.

Bu nedenle, Matt ile kesinlikle soğuk bir savaş içinde ve Sasha ile gerginlik tırmanırken, saten kaplı kığım donmuş, on dakikadan kısa bir süre içinde üzerime gelecek olan yeni bir yılla yüzleşiyor ve bunun tipik hale geldiğini düşünüyordum.

Eski boktan şeylerle birlikte.

Ve boktan yeni ile birlikte.

Bu düşünceyle gözlerim fal taşı gibi açıldı ve omuzlarıma bir ağırlık indiğinde şaşkın bir çığlık attım.

Döndüm ve döndüğümde aniden üzerime geçirdiğim ağır deve tüyü palto da benimle birlikte döndü.

Ve orada Yargıç duruyordu; boynuna kalın bordo bir eşarp sarmış ve ellerini kaldırmıştı.

Benim için.

Yakaları göğsümde öylesine sıkı bir şekilde kapatmak için kullandı ki, vücudumun üst kısmı sıkı oturuşla kasılırken aynı zamanda sallandı.

Gözlerini onlardan benimkilere kaldırırken ellerini orada tuttu ve derin ve artık sinirli görünen sesiyle, "Sen bir delisin," dedi.

"Şey, merhaba," diye cevap verdim. "Seni tekrar görmek çok güzel." Bana kaşlarını çattı ve o anda kolonyasının kokusunu aldım.

Yanımda bulunduğum diğer zamanlarda parfüm sürmemişti.

İçimin rahat etmesi için keşke şimdi de takmasaydım dedim.

Burnum fesleğenin otlı baş notasını, eriğin kesin kalp notasını ve sedirin temel notasını aldı.

Kokuyu kendim yapmış olsaydım, onun için de aynı şeyleri seçerdim, ancak muhtemelen baş nota olarak bergamot veya nane tercih ederdim.

"Zar zor giyinmişsin, donarak ölmeye mi çalışıyorsun?" diye sordu, hararetli zihinsel koku karışımına müdahale ederek.

"Çok korktuğumuz buluşmamızda ikimizin de abartmamasına izin verin," diye cevap verdim. "Neredeyse hiç giyinik değilim."

"Oradaki her erkek bütün gece senin göğüslerine ya da kışına baktı," diye karşılık verdi.

Ona baktım.

"Eğer Sully, Gage, Duncan, Harv, kardeşin, Rix ve ben ölüm bakışlarını bol bol dağıtmasaydık, bu gece on beş adamın boğazına rahatlıkla yumruk atabilirdim."

Bakışlarım pencerelere kaydı, belli belirsiz bir şekilde Rix'in kim olduğunu merak ettim, o kadar da belli belirsiz bir şekilde bunun doğru olup olmadığını merak etmedim.

"Chloe, bana bak," diye hırladı.

Evet.

Bir hırıltı.

Tüm vücudum ısınırken bile ona baktım ve bunun tek nedeni palto değildi.

Ben de sinirlenmeye başladım.

Bu çelişkili duygular endişe verici değildi.

Benim için bu çok sık oluyordu.

Kendi paltosu olduğunu umduğum şeyle yumruklarını sıkı (bunu sadece bu ara için başkasınınkini çalması kötü olacağı için değil, aynı zamanda muhteşem bir paltoydı ve zevk seviyesi hakkında birçok iyi şey söylüyordu - iyi şeyler, kendime hatırlatmak için acele ettim, umurumda değildi).

"Şimdi, bakın, bu gece buraya sizin burada olmanızı bekleyerek geldim," dedi. "Ve bu gece seninle bir konuşma yapmayı umarak geldim. Bu yüzden buraya özür dilemeye hazır olarak geldim. Ama şimdi, saatlerce saçmaladıktan sonra, ne için özür dilemem gerektiğini merak ediyorum."

Benim...

Saçmalık mı?

"Buraya geldin-?"

Soruyu bitirmedim.

"Buraya Duncan'ın yıllık konseri için geldim ve evet, b u r a y a seninle konuşmayı umarak geldim."

"Bütün gece buradaydım," diye belirttim.

"Ben de öyle," diye karşılık verdi.

Şunu mu demek istedi?

"Sana gelmemi beklediğini mi söylüyorsun?" Bu fikrin ne kadar saçma olduğuna dair hislerimi kelimelerime yansıtarak sordum.

"Evet, bana gelmeni bekliyordum. Başka nasıl olacaktı ki?"

Görünüşe göre, bariz olanı ifade etmem gerekecekti. Bunu yaptım.

"Bana gelebilirdin."

"Gerçekten mi? Aylar önce sana sözlü olarak haddini bildiren ben miydim?"

Hmm.

"Bunu da konuşalım," diye devam etti, ellerini paltosundan çıkarıp içime soktu, böylece geri çekilmekten başka çarem kalmadı. Gidecek çok yerim olmadığı için

Korkuluklara çarpmam fazla sürmedi, ama gelmeye devam etti, böylece vücudunun benimkine değmesine bu kadar yakındı. Sonra bir elini korkuluklara dayadı, böylece daha da yakınlaştı ve çoğunlukla beni içine aldı. "Bu hiç hoş değildi."

Son üç kelimesini algılamakta zorlandım, çünkü burnumda lezzetli bir sedir eriği, gözümde ise çok sinirli bir Yargıç Oakley vardı.

Sessizliği nedeniyle benden bir şey istendiği anlaşıldığından, "Hoş değil mi?" diye papağan gibi tekrarlardım.

"Benim hakkımda böyle varsayımlarda bulunuyorsun."

Beynim sedir ağacı ve parıldayan kahverengi gözlerden oluşan bir sisin içinden geçerek onun hakkında ne gibi varsayımlarda bulunduğumu hatırlamaya çalıştı.

Yargıç konuşmaya devam etmeden önce bu çabamda başarılı olmak için yeterli zamanım olmadı.

"Aylarca kendimi bir pislik gibi hissettim. Aylarca senin için endişelendim. Aylarca kendi kıcıma tekme bastım çünkü sen bana seni zor durumdayken tekmelediğimi düşündürdün. Sonra, son dört saat boyunca, buzlar kraliçesinin yanımda bile durmamasını izlerken, tek yaptığım seninle ilgilendiğimi açıkça belli etmekken, nasıl olup da senin kıcını tekmelemekten başka hiçbir amacı olmayan bir oyuncu olduğum için suçlu olduğumu düşündüm."

Arayı kapatıyordum ve bu nedenle ona "İlk karşılaşmamızı unutmuş gibisin, benim hakkımda varsayımlarda bulunmuştun" diye hatırlattım.

"Vazgeç artık Chloe," diye karşılık verdi hemen. "Bunun için özür diledim ve sen büyük bir kızsın. Saç örgünü çekiştiriyordum ve sen de bunu biliyorsun. Ayrıca bana siktir olup gitmemi de söylemedin. Hemen atladın. Her iki seferde de. Şimdi de oyun oynuyoruz." Belini büktü (gerçi büktü ama yine de alanımdan bir santim bile dışarı çıkmamayı başardı) ve içerideki partiyi işaret etmek için bir kolunu arkasına attı, "bu oyunlar mı?"

"Oyun oynamıyorum," diye karşılık verdim.

Gözleri ceketine kayd, sonra tekrar benimkine döndü.

"Annen bir film yıldızı ve ben hala
bu gece onu tanımak, en iyi kadınlardan biri olduğunu öğrenmek

tanıdığım en gerçekçi kadın. Kırmızı saten içinde bile.
Senin bahanen ne?"

"Bunu senin için zor giydim," diye alay ettim.

"Bunu kimin için giydin? Shasta için mi?" diye karşılık verdi.

Shasta, Bowie'nin husky cinsi köpeğiydi, onun (ve şimdi annemin) hayvanat bahçesindeki üç köpek ve iki kediden (ve bir tavşandan) biriydi.

Ama hayır.

O

yapmadı.

Yaptığım hiçbir şeyin onun için olduğunu düşünmedi.

Doğrudum, bu da üzerimdeki paltosunun göğsüne sürtünmesi anlamına geliyordu.

"Ben erkekler için giyinmiyorum," diye tısladım.

"Beni kandırabilirdin," diye karşılık verdi. "Kendini çok beğeniyorsun."

"Pek sayılmaz. Ben öyle olduğunu düşünmüyordum ama meğer bu gece dostum Rix benim ekürümüş. Çünkü bana, ben sana bakmadığım zamanlarda senin bana baktığını söyledi."

Rix.

Bu şüphesiz onun kaba saba, yakışıklı arkadaşıydı.

Lanet olsun.

Kendimde olduğumda, bir ekürinin kokusunu yirmi adımdan alabilirdim.

Ama benim oyunumda olmasa

bile... Ne düşünüyordum ki?

Yüzümü okudu, "Evet" diye homurdandığında anladığını biliyordum.

"Bilmenizi isterim ki, Yargıç Oakley-"

"Soyadımı biliyorsun, değil mi?" diye sordu sertçe.

"Bunu sorduğun halde birine benimle ilgilenmiyormuş gibi mi davranıyorsun?"

Aman Tanrım!

Ona inanılmamalıydı!

"Evet, bebeğim, bu boku anladım," diye açıkladı.

"Burada bulundum, bu tür saçmalıkları çok kez yaptım."

"Uzak durabilirdin," bütün gece yaptığın gibi, sözümü bitirmedim.

Kaşları çatıldı. "Yalıtım özelliği sıfır olan bir malzemeyle buraya süzüldüğünüzde mi? Bir davet gördüğümde anlarım."

Oh... Tanrım!

Ona inanılmamalıydı!

"Buraya sizi davet etmek için gelmedim, Hâkim Bey," diye tersledim.

"Paltomu ya da arkadaşlığımı da reddetmedin," diye karşılık verdi. Sonra da bunu son derece etkili bir şekilde "Yine" diye noktaladı.

Sonuncuya geçmek için ellerimi paltoya doğru kaldırdım ve ilkinin yaptım.

"Sakin aklından bile geçirme," diye alçak sesle uyardı.

Hareket etmeyi bıraktım çünkü daha önce kimse benimle böyle konuşmamıştı.

Hiç kimse.

Ve bundan nefret ettim.

Beni tahrik ettiği kadar. Allah kahretsin.

"Cidden, donarak öleceksin," diye hırladı.

"Bu seni ilgilendirmez."

"Chloe-"

Başımı salladım. "Hayır, Yargıç. Bunun her ne olduğunu düşünüyorsanız

."

"Ne olduğunu

biliyorum." Pekala.

Sinirlenmeye başlamıştım.

"Hiçbir şey bilmiyorsun," diye ısırdım.

"Beni Wild Iris'te bıraktığını biliyorum, ama bunu yapmasaydın ve bana biraz zaman tanısaydın, o gün kahvelerimizi paylaşabilirdik. Saçmalamayı bırakıp birbirimizi tanıyabilirdik. Ve belki bunu daha fazla yapmak için planlar yapardık. Ve muhtemelen daha fazla plan yapardık. Sen paylaşana kadar

Büyük konuşmanızın arkasında ne olduğunu ve bana ihtiyaç duyabileceğiniz her şekilde yanınızda olabilirdim. Öyle bir şey olmadı. Benim bir pislik olduğumu varsaydın. Kendime biraz almaktan başka bir niyetim olmadığını varsaydın. Kadınlara çöp gibi davrandığımı varsaydın. Ve sonra beni senin için endişelenmekten başka bir şey yapmadan bıraktın. Ve bu gece, her şeyi açıklığa kavuşturabilecekken, saçma bir oyun oynadın."

Bunun en kötü yanı ne?

Benim vardı.

Onu tüm bu şeyler olmakla suçlayacak kadar ileri gittiğini varsaymıştım.

Yüzüne karşı söyledim.

"Onun yerine," diye devam etti, "YouTube'daki bir dedikoducu kaltaktan öğrendim, Tanrı aşkına, senin uğraştığın, ailenin uğraştığı tüm ağır şeyleri..."

Ona bakarken zihnim ve bedenim dondu kaldı. Ama o fark etmemiş gibiydi.

On!

"...ve o zamandan bu zamana kadar geçen süreyi senin için endişelenerek geçirdim çünkü bu ağırlık gerçekten çok ağır. Bu gece buraya havayı yumuşatmak ve ne durumda olduğunu görmek umuduyla geldim ama gerçek olmaya hiç niyetin olmadığını gördüm. Ne kadar sıklıkla gerçek, gerçekten gerçek olacağına dair bir kotan olduğundan şüpheleniyorum ve kahvehanede bana tüm o saçmalıkları anlattığında bunu aştın."

Altı!

"Şimdi kim varsayımlarda bulunuyor?" Ben sordum.

Beş!

"Düzelteyorum," diye homurdandı. "Sadece davranışlarınızdan değil, deneyimlerinizden de kaynaklanan eğitilmiş tahminler."

Dört!

"Görünüşe göre benim gibi bir kadından uzak durmalısın."

Üç!

"Öyle görünüyor."

Birbirimize ters ters baktık.

İki!

Alaycı bir tavırla, "Bu da bir başka parlak yıl olacak gibi görünüyor," dedim.

Bir!

Yeni yılınız kutlu olsun!

İçeriden gelen bağırışlar, ciyaklamalar ve yuhalamalar o kadar mutlu ve gürültülüydü ki çift camlı pencereden zar zor duyuluyordu.

Ve Yargıç'ın eli bir anda ortaya çıktı, boynumun kenarına dolandı, çenemin altındaki başparmağı yukarı doğru iterek yüzümü ona doğru eğdi.

Sonra ağzı benimkinin üzerindeydi, sıcak ve sert.

Şimdi, o andan itibaren pek çok durumda neden daha sonra yaptığım şeyi yaptığımı düşünerek çok zaman harcayacaktım (zayıftı (ve yanılttı), ama Yeni Yıl'ı suçladım).

Yine de yaptım.

Ağzımı açtım.

Ve dili içeri kaydı.

Sıcaklığını ve Yargıç'ı tadarak ona doğru eğildim.

Parmakları kafa derime saplandı.

Dillerimiz birbirine karıştı.

Dans etmeyi severdim, her türlü dansı. Ama özellikle yavaş dansları.

Ve bu en iyisiydi. Hayatımın en iyisi.

Yargıç kırdı ve geri çekildi.

Sonra fısıldadı, "Mutlu Yıllar." Nefes aldım.

Ağır.

Bu da beni konuşamaz hale getirdi.

Beni göremez hale getirmedi ve gördüğüm şey River Rain'deki ayakkabı bölümünde, Wild Iris'te, Bowie'nin oturma odasında gördüğüm şeydi,

Hayatımda karşılaştığım en yakışıklı yüzdeki en güzel gözler.

"Paltoyu Duncan'a ver," diye emretti. "Onu ofise getirecek."

Göz kırptım.

Tekrar tekrar.

Ve hızlıca.

Ama başka bir şey söylemeden Yargıç döndü ve benden uzaklaştı, evin içine doğru yürüdü ve cesetler tarafından engellenmiş olsa da evi görebildiğim için yine de ön kapının açıldığını ve arkasından kapandığını gördüm.

CHAPTER 6

ÇAĞRI

Chloe

Bir hafta sonra.

BANA NE ŞEKİLDE İHTİYACIN OLURSA OLSUN.

"Chloe? Orada yaşıyor musun?"

Kafamdan çıkıp ofisime geldim ve Mi-Young'a odaklandım.

"Neredeydin?" diye sordu. "Çünkü oraya gitmek istiyorum ve aynı zamanda beni korkutuyor."

Nerede kalmıştım?

Bir hafta önce Bowie'nin verandasına geri dönmüş, Yargıç'ın bana söylediği bazı şeyleri bir kez daha gözden geçiriyordum.

O zamanlar gözden kaçırdığım şeyler.

Sevdim, giyiyor malzeme o var sıfır yalıtım özellikleri.

Of Tabii ki, ne o dedi sonra o oldu hiç de centilmence değil.

Ama sonuçta benim soğukta kalmamdan endişelenmişti.

Ayrıca, tek yaptığım seninle ilgilendiğimi açıkça belli etmekte.

Bunlar elbette bir kızın takıntı haline getirebileceği kelimelerdi. Gerçi ben bunu aşmıştım.

(Ben öyle değildim.)

Bunun yanı sıra, o zamandan bu zamana kadar geçen süreyi sizin için endişelenerek geçirdim çünkü bu ağırlık gerçekten çok ağır.

Çok haklıydı.

Çok ağırdı.

Ve bunu anlaması çok hoştu.

Beni endişelendiren şeylerden bahsetmiyorum bile.

M e s e l a , burada bulundum, bu tür saçmalıkları çok kez yaptım.

Ve sadece davranışlarınızdan değil, deneyimlerinizden gelen eğitilmiş tahminler.

Bunun ne anlama geldiğini gerçekten bilmek istemiyordum.

(Ama bunu düşünmek için harcadığım zaman, kesinlikle yaptım.)

Tüm bunların dışında, o muhteşem öpücüğe katılmanın geçici çılgınlığı üzerine düşünürken, dikkatimi en çok çeken şey, her ne şekilde olursa olsun bana ihtiyaç duymuş olabileceğin oldu.

Hayatımdaki erkeğin ona ihtiyaç duyabileceğim her şekilde yanımda olması nasıl olurdu?

Ve sonra, sonunda korkunç bir şey yaptığında ve o gittiğinde ama benim hala ona ihtiyacım olduğunda nasıl olacaktı?

"Tamam, şimdi beni korkutuyorsun," dedi Mi ve ben yine kendimi ona odaklanmaya zorlamak zorunda kaldım.

"Sadece... aklımda çok şey var," diye cevap verdim. "Başvuru zamanı ve bu her zaman streslidir."

"Bunu duydum," diye mırıldandı, "konferans masamıza" bakarak (tırnak içinde çünkü küçüktü, yuvarlaktı, ancak dört kişi oturabiliyordu, belki de muhteşem olması için biraz fazla bütçe ayırdığım aynı derecede küçük ofisimin bir köşesine sıkışmıştı, bu yüzden ne tür konferanslara ev sahipliği yapabileceğinden emin değildim,

Bana ve Mi'ye zar zor sığdığını ve sadece ben ve Mi'nin oturduğunu düşünürsek - tam personel toplantılarımız olduğunda, hepimizi güzel bir restorana götürdüm).

"Birkaç tane daha eklemeyi deneyebiliriz," diye önerdim. "Diyelim ki her çeyrekte bir adaydan iki ayda bir adaya geçelim."

Bana baktı, gözlerinde korku vardı. Korkusunu anladım.

Şu anda tartıştığımız yürüttüğümüz program için yapmamız gereken iş ve toplamamız gereken para miktarından korkuyorduk.

"Tamam, belki de değil," diye mırıldandım.

"Bu program için daha fazla tanıtıma ihtiyacımız var," dedi, ilk kez değil.

Boynum anında kaşınmaya başladı. "Mi-"

"Beni dinleyin," diye rica etti.

"Daha önce söylediğini duymadığım bir şey mi?" diye sordum.

Yüz ifadesi kararlı bir hal aldı. "Belki değil, ama bu sefer beni gerçekten dinlemenı istiyorum."

İçimi çektim ve sonra bir elimi yuvarladım, elimde fildişi gövdesi, pembe altın aksanları ve klipsin dibindeki incisiyle Marilyn Monroe'dan ilham alan Mont Blanc kalemimi tutuyordum.

"Sen Imogen Swan ve Tom Pierce'ın kızısn," dedi.

"Biliyorum-"

Mi olan güzel, minyon ellerinden birini kaldırdı. Güzeldi, son derece güzeldi ve minyondu. Onun yanında bir Amazon gibi görünüyordum.

İkiliğimizi seviyordum, dışarıda gezinirken çok işe yarıyordu (gerçi Mi artık gezinmiyordu, artık çok sahiplenilmişti).

Ayrıca, herkesin anlayabileceği şekilde kendini anlayan ve seven tanıdığım birkaç kişiden biri olmasını da sevdim.

hedeflemelidir.

Belki profesyonelce değildi (gerçi umurumda da değildi) ama işin aslı onu seviyordum.

Sasha dışında Mi-Young en iyi arkadaşımdı, bu da işi normalde olduğundan daha eğlenceli hale getiriyordu (ve eğlenceli olduğunu düşünmediğim hiçbir şeyi yapmadım, özellikle de yaşamak için).

Başka bir deyişle, El'i aldığımdaya konuşmayı bıraktım.

"Bundan kaçamazsın Chloe. Ve eğer daha fazla insan bu programı senin yürüttüğünü bilseydi-"

"Daha fazla başvuru alırdık," diye belirttim.

"Daha fazla başvuru sahibine vermek için daha fazla kıyafetimiz olur. Daha fazla başvurana yardım etmek için daha fazla gönüllü bulurduk. Büyük mağazalar ve tasarımcılar yaptığımız işi desteklemek için ellerinden geleni yaparlardı."

Imogen Swan onayladıysa, söylenmemiş kalır.

Daha da söylenmedi, bunun yüzü olarak.

Ona bildiği bir şeyi söyledim: "Hayatta bir adım öne çıkmaya çalışırken giyim konusunda kendilerini en iyi şekilde ortaya koyma imkânına sahip olmayan kadınlara makyaj hizmeti sunan sadece biz değiliz."

"Kapsamlı bir mülakat sürecine ve staj fırsatlarına sahip olan sadece biziz, bu yüzden onlara anlamlı tavsiye mektupları yazabiliyoruz. Ve onlara sadece bir mülakat kıyafeti ve yeni bir saç modeli sunmakla kalmayıp, ihtiyaç duydukları tüm kozmetik ve yüz bakım ürünlerini ve sağlam bir başlangıç gardırobunu veren kesinlikle sadece biziz, böylece işe girdiklerinde bir gardıroba yatırım yapmak için para harcamak zorunda kalmazlar. Bu her kadın için iyi bir başlangıçtır. Kurumsal ya da ofis işlerinde, aslında bir üniforma olduğu için parasını ödemelerini bekledikleri bir gardırop vardır. Çünkü bu, normalde yapacakları bir harcama değildir. Ve eğer kıyafetlere para harcıyorsanız, ihtiyaç duyduğunuz diğer şeylere harcamıyorsunuz demektir.

tüm bayanlarımızın bize geldiklerinde yapmak istedikleri şeyi başarmak için yapıyoruz. Hayatta ilerlemek."

Bana kendi programımı açıklamak zorunda kalmadı.

Demek istediğini anlatmak için yaptı, ben de onu suçlamadım.

o.

"Bunu yapanların sadece biz o l d u ğ u m u z d a n emin değilim. Bu."

"Az sayıdakilerden biri," diye karşılık verdi. "Coco, bu program gerçek bir kâr amacı gütmeyen kuruluş olma potansiyeline sahip. 501(c)(3) statüsü alabiliriz. Vergiden muaf olabiliriz. Hibelere başvurabiliriz. Bağış toplayabiliriz. Personel işe alabiliriz."

Başparmağını omzunun üzerinden sallayarak ofisimin kapısını gösterdi; bu kapı küçük bir koridora açılıyordu, koridor stok odalarımızdan geçerek benim butiğime ulaşıyordu.

Ki bu muhteşemdi.

Bu butik onun ve benim çalıştığımız yerdi. Mi-Young mağaza müdürüm, ben de sahibi ve satın almacısıyım. Dört personelimiz daha vardı, bir tam zamanlı ve iki yarı zamanlı satış elemanı, bir web sitesi/bülten/sosyal medya sorumlusu ve stajyerler özgeçmişlerini geliştirmek için beceri ve deneyim kazanmak üzere benimle ve diğer çalışanlarla birlikte çalışıyorlardı.

Ama burada, bu küçük konferans masasında, o ve ben gerçek aşkıyı yaşıyorduk.

Vakıf fonumdaki paranın bir kısmıyla tohumunu attığım ve kârımın yüzde beşini ayırarak finanse ettiğim küçük, düzenli bir program. Müşterilerden alışverişlerini yuvarlamalarını talep etmenin yanı sıra, tüm bu ekstra gelir programa aktarılıyordu. Son olarak, web sitesi satışlarında bir bağış seçeneği aracılığıyla ek fonlar (çok olmasa da yine de istikrarlıydı) almak.

Biz buna Üçlü F diyorduk.

Fabulous Foot Forward, tam da Mi'nin dediğini yaptığımız bir program. Hayatlarına devam etmek ve yükselmek isteyen, ancak yaşam koşulları nedeniyle bu hedeflerine ulaşmalarını zorlaştıran kadınların başvurularını kabul ettik.

ülkenin dört bir yanındaki İK yöneticilerinin dikkatini çekecektir.

Sadece makyaj, kıyafet, kozmetik sunmadık ve satıştan çevrimiçi müşteri hizmetleri ve web sitesi tasarımına, pazarlamaya, envantere ve satın almaya kadar her şeyi mağazada bizimle birlikte çalışarak deneyimledik.

Adaylarımızın özgeçmişlerini yazmalarına yardımcı olan ve onlara mülakat taktiklerini ve takibini öğreten bir grup gönüllümüz vardı.

Triple F benim fikrimdi.

Benim bebeğim.

Gurur ve neşe kaynağım.

Benimkini.

Bu nedenle, Mi çok haklı olsa bile, bunu yapmak için ailevi bağlantılarımı kullanırsam çok daha fazlasını yapabiliriz.

Yapamadım işte.

Çünkü önceki başvuru sahiplerimiz eninde sonunda Imogen ve Tom'un kızı olduğumu öğrenmiş olabilirlerdi ama hayatımın bir bölümünde, bu en önemli bölümünde, sadece kendim olmak istiyordum.

Chloe Pierce.

Kız kardeşlerinin kendileri için daha iyi bir hayat kurmalarına yardımcı olmak için zaman, çaba ve para harcayan, modayı takip eden küçük işletme sahibi ve feminist.

Başparmağını kapıya doğru salladıktan sonra, "Dışarıdaki herkes bu konuda seninle birlikte, hepimiz bunu seviyoruz, büyümesini istiyoruz. Ama şimdiden çok fazla."

Her üç ayda bir tek bir aday seçme imkanımız vardı. Yılda dört kadın. Gardırop stilistiği yaptım. Ücretsiz saç yapan saç stilistlerimiz ve ücretsiz makyaj dersleri veren makyaj sanatçılarımız vardı. Bazı ürünleri ve kıyafetleri ücretsiz ya da ucuza alabilmemiz için insanlarla bağlantı kurdum.

Ama her üç ayda bir başvuruları incelemek günlerimizi alıyordu. Ve bu kolay değildi, çünkü herkes buna değerdi. İnsanları geri çevirmek ya da bir sonraki döngüde yeniden başvurmalarını istemek duygusal bir bedel gerektiriyordu.

Bu bedel

birkaç muhteşem hanımefendi için yapabildiğimiz iyi işlerle tamamen temizlendi.

"Bir telefon açıp sabah haber programına çıkabilirsin," diye devam etti Mi, durdu, bakışlarımı tuttu ve sözlerini şöyle bitirdi: "Annen bir telefon açıp muhtemelen Today programına çıkabilir."

"Böyle bir şey olmayacak," dedim
kesin bir dille. "Coco-"

"Bırak benim olsun." Şimdi alçak sesle konuştum ve o da ağzını kapattı. "Birkaç devre daha. Bakalım nasıl biraz daha nakit toplayabileceğimi bulabilecek miyim? Daha fazla bağış almak için bazı tedarikçilerle biraz daha yakınlaşabilirsem. Belki yarı zamanlı birini işe almak için gerekli parayı bulabilirsek, bu fark yaratır ve hepimizi tüketecek bir yük haline gelmeden her döngüde bir ya da iki aday ekleyebiliriz."

Başını salladı ve bunun yarı zamanlı birini işe almam konusunda herhangi bir umudu olmadığından kaynaklandığını biliyordum.

Bu benim yumuşak sesimdi.

Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. "İtmemeliydim," dedi.

Gözlerimi devirdim. "Lütfen, kapa çeneni." "I-"

Mi sözlerini bitiremedi çünkü kapı çalındı.

"İçeri gel!" diye seslendim.

Yarı zamanlı çalışanlarımızdan biri olan ve ASU'da öğrenci olan Madison kapıyı açtı ve "Posta geldi" diyerek içeri girdi. Önce masadaki bize, sonra da benim masama baktı. "Buraya mı, oraya mı?"

"Masa lütfen," diye rica ettim.

O tarafa doğru hareket etti ve ben de onu izledim, çünkü posta yığınının içinde büyük bir zarf var gibiydi.

Unuttuğum bir numune mi sipariş etmiştim? Ya da daha iyisi, bir katalog.

Mi-Young sandalyesinden kalkarak, "İşimiz bitti ve benim piste dönmem gerekiyor," dedi.

"Sen kata geri dön, belki ben de sokağın aşağısına gidip bize kahve getirebilirim?" Madison sordu.

"Dirty chai," diye sipariş verdim hemen.

İkisi de ofisimden çıkarken Mi-Young gülümseyerek, "Bu kahveye evet demek," dedi. Ama Mi-Young kapıda durdu ve bana baktı. "Açık mı? Yoksa kapalı mı?"

Oturduğum yerden kalkarken, "Açıl, ma chérie," diye mırıldandım, aklım şimdiden yapılacak bir sonraki şeydeydi.

Masama yöneldim ve ofisimin dekorunu takdir edemeyecek kadar meşgul olmadığımı söylemeliyim.

Bunu kısa yolculuk sırasında yaptım.

Basit beyaz masa, çekmecesiz. Arkasında, masayla tam olarak aynı genişlikte beyaz bir çekmece. Çekmecenin üzerindeki iki altın lamba, duvarda, masanın üstünden uzanan altın yapraklı bir dala benzeyen bir sanat eserini çerçeveliyor. Beyaz cam aksesuarlar. Akrilik tepsiler. Pembe ve sarı çiçeklerden oluşan sonsuza dek kompakt bir çiçek aranjmanı. Ve masanın her iki yanında üst üste yığılmış eski Vogue dergileri ve bunların üzerinde çerçevelenmiş tasarımcı eskizleri (solda Givenchy, sağda Valentino).

Tekerlekli ofis koltuğum altın rengi kadife döşemeliydi, masanın önündeki koltuk ise yeşil kadife kaplı ve altın rengi süslemeli kare bir banktı. Bir tarafta dosya dolapları ve gizli bir yazıcı içeren gömme bir dolap duvarı vardı, böylece dağınık veya teknik bir şey görmek zorunda kalmıyordum (ihtiyaç duyulmadığında kapalı ve credenza'ya yerleştirilmiş bir dizüstü bilgisayar kullanıyordum, aynı zamanda altın rengi bir Mac Air olarak dekora da uyuyordu).

Duvarlar tereyağlı krem rengindeydi.

Bir de yuvarlak konferans masası vardı.

Bu küçük odadan bahsetmiyorum bile, perakende dünyasına çok yeni girmiş biri olarak benim pozisyonum için aşırı fazlaydı.

Mükemmeldi.

Phoenix'te 7th Avenue üzerindeki Melrose Bölgesi'nde lüks bir dükkanım vardı; vintage dükkanlar, diğer butikler, galeriler, restoranlar ve barlar arasında sıkışmış büyükçe bir alan. Kendisini gururla "gey mahallesi" olarak adlandıran bir bölge.

Scottsdale'de çok daha fazla hisse taşırdım. Scottsdale'de olmak istemedim.

Buna karşı değilim, orada epey zaman geçirdim ama insanların bizi hayatın ve canlılığın ortasında bulmasını istedim. Yoldan geçenler ve vitrinlerden alışveriş yapanlar için bir sürpriz olmamızı istedim. Olgun kadınların içeri girmesini ve kendilerini genç hissetmelerini istedim. Genç kadınlar gelsin ve muhteşemliğin son kullanma tarihi olmadığını öğrensin istedim.

Scottsdale, Scottsdalian'dı ve kendi tarzında harikaydı.

Melrose Bölgesi'nde herkes kendini güvende ve hoş karşılanmış hissediyordu. Ben de orada olmak istedim.

İşlerin yoğunluğunda.

Masamın arkasında durdum ve doğrudan büyük zarfa uzandım, çünkü numuneler numuneydi ama ben onları sürpriz hediyeler olarak düşünmeyi tercih ediyordum.

Ve herkes hediye severdi.

Özellikle de ben.

Bunun bir numune olmadığını, kağıt olduğunu hemen hissettim. Yani belki de gelecekteki olası örneklerin bir kataloğu.

Babamın bana mağaza açılış hediyesi olarak verdiği Meissen Ming ejderhası mektup açacağını aldım, zarfı açtım ve içindekilerin bir katalog olmadığını görerek kaydırdım.

Bir yığın fotoğraf ve kâğıt gibi görünüyordu.

Kalın, kabartmalı, krem rengi bir not kartı altın bir ataçla tepesine iliştirilmişti ve kartta kalın siyah harflerle "PARANIZI TASARRUF EDİN" yazıyordu.

Ve tüyler ürpertici bir şekilde, söylediği tek şey bu değildi.

"AMCANIZ HER ZAMAN SİZİ KORUYACAK" diye bitiyordu.

Belirgin bir -R ile bitiyordu.

Bu t   ler   rperticiydi       annem tek   ocuktu ve babamın bir kardeşi vardı.

Bir kız kardeş.

Kocasının adı da William'dı.

Bu gizemli ba  harfle bile, amcam sadece...

"Corey," diye fısıldadım, kartı   ektim ve   ok   ekici, olgun -foto raftaki gri g  lgelendirmeden anlaşıldığı kadarıyla- sarı ın bir kadının siyah beyaz 8 x 10 boyutlarında bir resmini g  rd m.

Anlamadım.

Gazeteleri karı tırdım. Daha fazla resim ve bir rapor.

Bu rapor bir dedektif raporu gibi.

Bir dedektif raporu -g  rmek için   ne doğru   evirdi- sonunda yine sadece "-R" yazıyordu.

A Dedektifin Rapor   zerinde a kadın isimli Susan Shepherd.

Babamın annemi aldattığı kadın. Annem resmi olarak ni anlandı ve mutlu bir   ekilde

Duncan, Noel'den sonraki g  nlerde, onun kim olduğunu bulmak için bir   zel dedektif tuttum.

Bunu k  t  niyetle, kinle ya da yanlış y  nlendirilmi  bir merakla yapmamı tım,       ilk ikisiyle ara sıra u ra abilirdim, merakım asla yanlış y  nlendirilmedi.

Bunu yaptım       babamı tanıyordum. Ve onu tanıdığım için, annemi asla ama asla herhangi biriyle aldatmayacağını biliyordum.

Her kimse, onun için bir anlamı vardı.

O her kimse, birbirlerine ba lanmı lardı ve sadece fiziksel olarak değil.

Annem de Bowie'yle mest olmuş bir   ekilde mutluydu. İhtiyacım olan...

Ve bunu ne kadar vurgulasam azdır...

Babamın da mutlu olmasına ihtiyacım vardı.

Bununla birlikte,   zel dedektifime   ok fazla para   dememe rağmen, sıfıra yakın bir sonuç elde ediyordu.

Görünüşe göre, çağların sırrıydı. Ta ki
bunu gönderen R her kimse.
Bu her kimse, ölü bir adamın emirlerini yerine getiren
biriydi.

Ve bu kişi her kimse işinde çok iyiydi.
Çünkü ben bir hacker tutmadım.

Ve bu gizemli dedektif onu bulmuştu.

Sadece onu bulmakla kalmadı.

Yığını eledim... Onunla
ilgili her şeyi buldum.

İsim. Adres. E-posta. Cep Telefonu. Eğitim
Durumu. Sosyal. Varlıklı biriymiş (banka kayıtları
elimdeydi).

Birkaç yıl önce Indiana'dan Phoenix'e taşınmıştı. Ve
kötü şöhretliydi, ama bunu kendi yapmamıştı.

Birkaç yıl önce bir seri katil tarafından kaçırılmıştı.

Katilin son saldırısından zar zor kurtulmuştu.

Bu adamın adını duymuştum, hayatın periferisinde,
böyle insanlardan haberdar olduğunuz gibi.

Herkesin
vardı.

Dennis Lowe.

Aman Tanrım.

Aman Tanrım.

Telefonum çaldı.

El değmemiş masamın üzerine saçılmış olanlara
bakarken, cep telefonuma uzandım, ona bakmadım bile ve
aramayı cevapladım.

Kulağıma
götürdüm. "Alo?"

"Paltomu rehin mi tutacaksın, ne yapacaksın?"

Başımı hafifçe salladım, hâlâ masamın üzerindeki duygusal
katliama bakıyordum. "Pardon?"

"Chloe?"

Susan Shepherd.

Annem kadar güzel değildi ama çok güzeldi.

Çok güzel.

Ve bir seri katil tarafından kaçırılmıştı.

Tanrım, baba.

Sıkıntıdaki genç kız için ne tatlı bir enayi. "Chloe."

"Evet?" Fısıldadım.

"Bebeğim, iyi misin?" diyene kadar telefonda hiçbir şey yoktu. Güldüm. Güldüm ve güldüm.

Ama hiçbir şey komik değildi. "Chloe." Bu keskindi.

"Elbette," dedim sahte bir soğukkanlılıkla, ama bu tek kelimenin içindeki alaycılığın derinliğini tam olarak çıkaramıyordum. "Ben iyiyim. Parfait."

Mükemmel.

Bir zamanlar benim de vardı. Mükemmel bir hayat.

"Ne?"

"Mükemmel," diye fısıldadım, konsantre olmuştum.

Dikiş yerlerinden ayrılmamak için çok sıkı konsantre oluyorum.

"Neredesin?"

"Pardon?"

"Neredesin?"

"Ofisimde."

"Phoenix'te mi?" "Tabii ki."

"Siktir," diye kestirip attı.

Onun yoğun hayal kırıklığı getirdi Ben tamamen içine Konuşma.

Yargıç Oakley ile yaptığım bir konuşma.

"Neden kabalık ediyorsun?" Tersledim.

"Çünkü iki saat uzaktasınız ve on beş dakikada ulaşabileceğim Duncan'da değilsiniz."

Bunu neden söylüyordu?

"Ceketinizi bu kadar çok istiyorsanız, Yargıç, onu almanızı sağlayacağım."

Yine de beklemek zorundaydı çünkü onu eve getirmiştım ve bunu kendimden başka kimseye itiraf edemezdim.

Yeni Yıl'da Phoenix'e dönmek için toparlandığımda bir dikkatsizlikten çok uzaktı.

Ne diyebilirdim ki?

Onun gibi kokuyordu.

"Paltom umurumda değil, Chloe." "Bu

yüzden aramadın mı?" Ben sordum.

"Öyleydi, ta ki sen gözyaşlarına boğulmaktan bir saniye uzakta olduğunu söyleyene kadar."

Olamaz.

Zaten çok fazla şey biliyordu.

"Şimdi, Biz konuşmak hakkında bir şey başka," sonucuna vardı.

"Ben iyiyim," dedim.

"Şimdi öylesin. Bir saniye önce kendini kaybediyordun." Allah kahretsin.

"O zaman da iyiydim," diye

yalan söyledim. Kötü bir şekilde.

Bunun ne kadar boş bir ses olduğunu ben bile duyabiliyordum.

Genellikle, küçük beyaz yalanlar konusunda bir virtüözüm. Tutarlı cümleler kurmaya başladığımdan beri sanatımı geliştiriyordum.

Örnek olarak, babam bakmıyorken bir çörek çaldığımı hatırlıyorum. İki yaşındaydım. Dönüp kimin yaptığını sorduğunda, çalınan çöreği yeni yürümeye başlayan parmaklarımla tuttuğum gerçeğine aldırmadan, henüz dişleri olduğundan emin olmadığım Matt'i gösterdim.

Ya da belki de bu bir anı değildi ve sadece babam ve Annem bu hikayeyi herkese anlatırdı.

Yargıç beni bu dehadan mahrum bırakıyor gibiydi ki bu son derece can sıkıcıydı.

"Anlıyorum," dedi inanmayarak. "Yani demek istiyorsun ki kendini toparlamak için zamanın oldu, 'toparlamak' kelimesini bilerek kullanıyorum."

"Beni neredeyse hiç tanımadığın halde karakterim hakkındaki görüşlerinle beni memnun edebilmen için sana telefon numaramı kimin verdiğini hayal bile edemiyorum."

"Harvey."

Kükredim ve bunu yapmamın onun çekici, şaşkın bir kıkırdama çıkarmasına neden olmasını umursamadım.

Konuşmaya devam ettim.

"O benim Noel listemden çıktı ve onu sadece birkaç aydır tanıyorum. Ancak, o aylar içinde Noel gerçekleşti, bu yüzden sizi temin ederim ki bu acıyı hissedecektir."

"Hediye verme konusunda bu kadar iyi misin?"

"Aksesuar konusunda ustayım," diye böbürlendim hiç tevazu göstermeden, çünkü konu bunu hak etmiyordu. Bu tür şeylerde ustaydım. "Şarap eşleştirmelerinde ustayım. Yer tasarrufu sağlayan paketlemede ustayım. Ve hediye verme konusunda ustayım."

Yalan söyleme yeteneğimi bu listeye dahil etmemeye karar verdim, çünkü şimdiye kadar bunu ona henüz gösterememiştim.

Diğer nedenlerden
bahsetmiyorum bile. "Yer
tasarrufu sağlayan
paketleme?"

"Tatildeyken her gün üç kıyafet gerekir, Yargıç," diye karşılık verdim, sanki geri zekalıymış gibi. "Bir haftalığına Paris'e gidiyorsunuz ve alan ekonomisi sanatında ustalaşmadan sınırlı olduğunuz iki cılız yetmiş kiloluk çantaya ihtiyacınız olan her şeyi sığdırmaya çalışıyorsunuz. Özellikle de oradayken alışveriş yapacağın için dönüşte fazladan yere ihtiyacın olacaksa."

Bir kahkaha patlattı.

Telefonu

kapatmalıydım.

Kapatmadım.

Dinledim.

Çünkü derin, zengin, mizah ve hayat doluydu.

Yargıç Oakley'in gülerken kendini tutmadığını öğrenmiştim.

Oldukça tatmin edici bir sesti.

Yine de, parmaklarımı masamda davul çalarken dinledim, çünkü kendime sabırsızlık dedim, aslında (itiraf etmeyi reddettim) yüz yüze değil de telefonda dinlemekten

nefret ediyordum.

"Üç kıyafet mi?" diye sordu artık kıkırdamalarının arasından. "Evet. Ayakkabı değişimleriyle birlikte." Sonra durakladı, böylece

"Ve el çantası değişimleri."

"Hiçbir havayolu şirketi size iki tane yetmiş kiloluk çanta vermez," diye beni bilgilendirdi.

"Birinci sınıfta yapıyorlar."

"Elbette var," diye mırıldandı, ses tonuna mizah karışmıştı.

"Unuttuysan söyleyeyim, ben çok zenginim," dedim, bunu onu itmek için mi yoksa sınamak için mi yaptığımı bilmeden (ve bu gerçekten başarılı bir yalandı, çünkü ailem öyleydi, ama sağlıklı güven fonumdan bağımsız olarak (ki onu saymadım çünkü kazanmadım), değildim).

"Zengin bir hatunun bir erkeğin paltosunu çalmayacağını sanırsın," diye alay etti.

Eğer bu bir test olsaydı, ki öyle olmadığına karar verdim (öyle olsa da), geçerdi.

Buna bir son

vermenin

zamanı geldi.

"Yargıç-"

"Parfait mükemmel anlamına gelir..." Boşluğu doldurmam için iz bıraktı.

"Fransızca."

"Doğru. Konuşabiliyor musun?"

"Üç yıl boyunca orada yaşadım."

"Doğru. Doğal bir uyum gibi görünüyor. Geri dönmene şaşırdım."

"Sevgili büyükannem öldü, sonra da annemle babamın uzun ve sevgi dolu evliliği dağıldı," dedim soğuk bir ifadeyle.

Sonra amcam paha biçilmez bir tablonun üzerine beynini uçurdu.

Onun ses tonu da tıpkı benimki gibi çok farklıydı.

Ama onunki de gülüşü kadar sıcaktı, mizahı olmasa da.

"Chloe-"

"Paltoyu Bowie'ye götüreceğim."

"Ona götürecek misin? Evden dükkana getiremez mi?"

Lanet olsun,

lanet olsun.

Lanet olsun.

"Yanlışlıkla paketlemişim," diye burnumu çektim.

"Yanlışlıkla bir palto alamazsın." Çok haklıydı.

Tanrım.

"Özellikle sen," o devam etti, "olmak a usta uzayda ekonomik paketleme ve her şey."

Tam da onun içine girmiştim.

Bana ne olmuştu?

"Ceketin hakkında bana nutuk çekmeyi bitirdin mi?" Ben talep ettim.

"Elbette. Telefonu açtığında neden dünyanın sonu gelmiş gibi konuştuğun hakkında benimle konuşursan ceketim hakkında seni azarlamayı bırakabilirim."

"Defalarca iyi olduğumu söyledim."

"Parfait, ki Fransızca bilmiyorum, yine de saçmalık anlamına da gelebileceğini düşünüyorum."

"İşin bitmemiş olabilir," dedim sertçe. "Ama ben bitirdim."

"Telefonu yüzüme kapatma Chloe, lütfen," dedi hızla.

Tereddüt ettim.

Sonra sesi yumuşadı, nazikleşti. Tanrım.

Çok güzel.

"Konuş

benimle." Çok

güzel. Çok

tehlikeli.

"Paltoyu size getireceğim,

Yargıç." "Chloe-"

"Elimden geldiğince çabuk."

"Onu bana kendin ver."

Onu uzun boylu, köylü, kahverengi gözlü, geniş omuzlu harikulade haliyle tekrar görmek?

Hayatım üzerine değil.

"Güle güle,
Yargıç." "Chloe-"
Telefonu kapattım.

Daha sonra telefonumun sesini kapattım, masamın üzerine koydum ve babamın sevgilisiyle ilgili dosyanın içeriğinin masamın üzerine dağıldığını görmedim.

Yargıç'ın şöyle dediğini duydum: "Çünkü iki saat uzaktasınız ve on beş dakikada ulaşabileceğim Duncan'da değilsiniz.

Paltosu umurunda değildi.

Sesimden bir şeylerin ters gittiğini ve bana geleceğini anladı.

Bana ulaşması çok uzun süreceği için sinirlenmişti. Ve beni çok az tanıyordu.

Ama o bana gelecekti.

Telefonum alttan yanıyordu, biri arıyordu. Ya da geri arıyordu.

Özenle geliştirdiğim zarafetimden en ufak bir nüans bile göstermeden sandalyeme çöktüm ve masamdaki çok çekici Susan Shepherd'ın resmine baktım, bu kadının hayatımı alt üst etmede bir rol oynadığını düşünmedim.

O'nun bana geleceğini düşünerek yaptım.

Sonra bu düşünceyi bir kenara ittim ve özel dedektifimi kovmak için kendime bir not yazdım.

Her şey yolunda.

CHAPTER 7

METİNLER

Chloe

Tiki gün sonra, gitmem gereken bir yer vardı ve kırmızı Evoque'uma binip Ama onun yerine mağazadaki masamda oturmuş, çeşitli metin dizileri arasında gezinerek kendime işkence ediyordum.

Metin dizisi bir, Matt.

Ben, beş gün önce: Konuşmamız gerek.

Ben de, dört gün önce: Sanırım artık biliyorsun, benden sonsuza kadar kaçamazsın.

Ve yaptı da. Gerekirse Indiana'ya uçacağımı biliyordu, sırf onunla yüzleşmek ve tuttuğu bu kine bir son vermek için.

Başka bir ben, dün: En azından Purdue'de işlerin nasıl gittiğini söyle. Sully boğazına kadar derslere gömüldüğünü söyledi. Ama kız kardeşin doğrudan senden duymak istiyor. Sen iyi misin?

Sully Purdue'de son sınıftaydı ve biz daha Sully'yi tanımadan önce Matt, Los Angeles'taki tıp fakültesinin son sınıfını bırakıp ilaç değiştirmek için oradaki veterinerlik okuluna kabul edilmişti. Oradaki ilk dönemine birkaç gün önce başlamıştı. Onun için büyük bir nimetti.

Orada biri var. Onun için kötü oldu, kontrol ettim (her gün) ve oradaki hava Los Angeles'takinden o kadar uzaktı ki komik değildi.

Bu çok cesurca bir hareketti (Matt'in yaptığı bilinmeyen bir şey değildi) ama neyse ki ne annem ne de babam ona kızdı.

Onun mutlu olmasını istediler. Ben de istedim.

Benimle konuşmasını da istedim.

Bir başka not, benden gelen tüm o mesajlar, arada günler olsa bile, arka arkaya geliyordu.

Matt cevap vermemişti.

Hala.

İkinci mesaj, Sasha.

Ben, beş gün önce: Kin tutamayacağını biliyorsun.

Sasha'dan iki gündür ses yok.

Tekrar denemeden önce o günler boyunca sabrettiğim için kendimle gurur duyuyordum.

Bende Free People örnekleri var. Sash: Gerçekten mi?

Bu noktada, bunun küçük beyaz bir yalanın avantajlarının kanıtı olduğunu belirtmek önemlidir.

Ben: Hayır ama öğle yemeğine gitmeliyiz, kahve içmeliyiz, kek yemeliyiz, SatC bir şeyler yapmalıyız yoksa kardeş kartlarımızı kaybedeceğiz.

Prescott'tayım. Gelecek hafta mı?

Sanki onun için beni hiçbir şeye dahil etmemek, benim için onu Güneş Vadisi'ndeki fırtınalı hayatıma dahil etmekten daha zordu.

Ben: Salı. Biltmore'da Kahvaltı Kulübü. Saat 10'da.

Sash: Yippee!

Ben: [Aristocats'tan Marie'nin gözlerini devirdiği gif]

Sash: [devasa oyuncak ayının öpücük üflediği gif]

Her ne kadar üzgün olsam da (ve kabul edelim, kızgın olsam da, o gerçekten kendini aşması gerekiyordu) ile olan yabancılaşımda

Matt, Sasha'nın hayatına devam etmesine sevinmiştim.

Ancak, gizemli R'den aldığım dosya hakkında konuşmak isteyeceğim kişi Matt olurdu. Bununla birlikte, bir milyon yıl geçe de (bu noktada) onunla dosya, içinde ne olduğu, dosyayı nasıl aldığım ve Corey Amca'nın hala mezarın ötesindeki saçma entrikalarının peşinde olduğu ve bunun bir nimet olsa bile ne kadar ürkütücü olduğu hakkında asla konuşmazdım.

Aynı zamanda Corey Amca'yla ilgili daha fazla duyguyu da beraberinde getirdi, ki bu duygulara kapıyı sıkıca kapattım çünkü oraya gitmeyecektim.

Ama bu konuyu biriyle konuşmam gerekiyordu, Mi-Young'la değil çünkü... şey, ailevi bir meseleydi.

Ona güvenim tamdı.

Yine de, bunun daha derin olduğunu söylemeye gerek yoktu.

Başka bir deyişle, bu konuyu Sasha ile konuşma seçeneklerini değerlendiriyordum.

Ancak, bir şekilde kırılğan görünüyordu. Boho değil de tiki ve aşırı başarılı olduğu zamanlardaki o her zamanki neşeli hali hâlâ yerindeydi. Hangi kıyafeti giyerse giysin, tam bir güneşli Kaliforniya kızıydı.

Şimdi sadece bir cephe gibi görünüyordu.

Babamın mutluluğu bulmasına yardım etmek istediğimi biliyordu (tamam, bunun için planlar yapıyordum).

Ama o dosya başka bir şeydi.

Son mesaj dizisi, tahmin ettiğiniz gibi, Yargıç'laydı.

O başlatmıştı.

Yargıç, konuşmamızdan kısa bir süre sonra:

K a p a t ı y o r u m .

Hiç hoş değil.

Bunu görmezden geldim.

Ertesi sabah, Yargıç'tan: Ghosting. Daha da havasız.

Şunu da belirtmeliyim ki, demir gibi irademle gurur duyuyordum. Hatırladığım kadarıyla, bu gezegende geçirdiğim yaklaşık çeyrek asır boyunca, onu güçlendirmek için yorulmak bilmeden çalışmışım.

Anaokulundayken, en iyi, en iyi, en iyi arkadaşım Brittany, o küçük piç Andrew tarafından zorbalığa uğruyordu. Onu iterdi. O da ağlardı. Öğretmen her iki tarafa da, Britt'e bile, sevimli, utangaç ve kolay bir hedef olmaktan başka bir şey yapmadığı halde, dokunaklı, duygusal, hadi eylemlerimizi tartışalım derdi ve öğretmenimiz biz beş yaşındayken bu tartışmayı isterdi.

Gördüğüm kadarıyla eylemler şöyleydi: Adam şımarık bir pislik olduğu için kadını itti, kadın yere düştü ve bu onu ağlattı.

Ailemin aklını kaçıracığını bilsem de, artık yeter dediğimde yapmam gerekeni yaptım.

Sonuçlar ne olursa olsun, bir dahaki sefere onu ittiğinde, ona doğru gittim ve göğüs kafesine küçük kız kolumun yapabildiği kadar sert bir yumruk attım.

Onu bıçakla kesmişim gibi uludu.

Haftalardır ortalığı kasıp kavuran Andrew'du ama öğretmenim ve müdürüm ailemle şiddete olan "endişe verici" eğilimimi tartışırken başım ciddi bir belaya girdi.

Annem ve babam çok sinirlenmiş ve endişelenmişlerdi (bu arada, Corey Amca'nın eve geldiğinde ve annem ona bu hikayeyi anlattığında bana göz kırptığını çok net hatırlıyorum).

Beş yaşındayken bile endişelenmeyi önemseydiğimi ama sinirlenmeyi önemsemediğimi fark ettim.

Ben de bu olaydan ders çıkardım.

Kendiniz ya da bir başkası için, kışınızın askıya alınmasına neden olacak bir şey yapmayın.

Daha akıllı ol.

O zamandan bugüne, bunu yapmayı kendime görev edindim. Devam edin.

Kendim ya da sevdiğim biri için yapmam gerekeni yaptım. Sonuçlarına lanet olsun.

Ama bunu yaptığımda, bu konuda akıllı ol.

Ve kalbimi korumayı çok istiyordum, bu da hayatımda ve sevdiklerimin hayatlarında olup biten her şeyde, Yargıç söz konusu olduğunda iç huzurumu korumak anlamına geliyordu.

Ama anlayamadığım bir nedenden ötürü, onu hayalet gibi gördüğümü düşünmesine izin vermeyi imkânsız buluyordum.

Yine de, hayalet suçlamasına yanıt vermeden önce onu tam olarak bir buçuk saat beklettim.

Ben: Benim hakkımda bunu bilmiyorsun, çünkü beni tanıımıyorsun, ama ben meşgul bir kıyım.

Yargıç, oyun oynamayın (Tanrı bu adamla bana yardım etsin), bu hemen geliyor: İyi misin?

Ben, 16 dakika sonrası için zamanlama yapıyorum: Dün iyiydim.

Yargıç, hemen tekrar: Dün yalan söylüyordun.

Ben, bu sefer yaklaşık yirmi yedi dakika verdim: Hayal görüyorsun.

Yargıç, sadece beş dakika geçtikten sonra: Her neyse. Benden hoşlandığını düşünmeyeyim diye mi zamanlama yapıyorsun?

Sinir

bozucu!

Ben: Cad.

Yargıç: Götlükten ve sıklıkten oyunculuğa ve cadılığa geçtim. Cadıyı araştırmam lazım ama bence bu bir ilerleme.

Ben: Beni rahatsız etmenizın bir nedeni var mı? Bunu soruyorum çünkü seçici erkek kulaklarınla kaçırmış olabilirsin ama daha önce meşgul bir kız olduğumdan bahsetmişim.

Yargıç: Paltomu kontrol etmek istiyorum. O bir hediye idi. Ona iyi baktığınızdan emin olmak istiyorum.

Alay ettiğini, flört ettiğini biliyordum ama Yargıç hakkındaki bu bilgi kırıntısını ilginç buldum.

Ve o zaman aklıma geldi ki ben birkaç görüşmemizde çok şey vermişim ama o hiçbir şey vermemişti.

Güzel olduğunu

biliyordum. Gülüşünü

sevdiğimi biliyordum.

I biliyordu

ön hazırlık araştırmagösterdi o

oldu son derece yetenekli bir öpücü.

Duncan için çalıştığını biliyordum.

Duncan için yaptığı işlerin, onun gerçekten iyi bir adam olabileceğine dair kanıtlar sunduğunu biliyordum (öyle

olmadığı zamanlarda

Tabii ki bir cadıymış gibi davranarak).

Ve artık birisinin ona o muhteşem paltoyu verdiğini biliyordum. Tek bildiğim buydu.

İç huzurum için hiçbir şey yapmadı, demir irademe karşı güçlü bir şekilde cınladı.

Ama yine de

yaptım. Sordum.

Ben: Hediye mi?

Yargıç: Babamdan.

Ben: İyi bir zevki var.

Yargıç: Kadınlar hariç her şeyde.

Hemen ardından Yargıç'tan bir tane daha:

Yine de öğrenebileceğini kanıtladı.

Uh-oh, uh-oh, uh-oh.

Clang! Clang! Çın!

Kalkanlarıma yönelik saldırı aşırı hızlanırken zihinsel alarmım Defcon One'a geçti.

Çünkü bu benim ilgimi çekmedi.

Bunun ne anlama geldiğini bilmem gerekiyordu.

İhtiyacım vardı.

Onun bela olduğunu biliyordum.

"Yargıç" ismindeki harflerin d-i- s-a-s-t-e-r şeklinde yazıldığını bilmiyordum.

Bu yüzden, tabii ki, bu onu hayaletlediğim zamandı.

Ondan hemen sonra iki kez haber aldım: Orada mısınız? ve Meşgul müsün?

Ve bu sabah ondan haber almıştım: Senin için çok mu gerçek oldu?

Sonra... hiçbir şey.

Karşılığında benden bir şey yok.

Bu yüzden Matt hâlâ bana kızgındı. Sasha da... her ne idiyse, ölen Corey Amca'mızın benim için özel olarak hazırlattığı dosyayla ilgilenemeyecek kadar. Ciddi olmaya başladığında, tam da söylediği gibi Yargıç'ı başından savmışım. Daha da kötüsü, bunu kendisiyle ilgili olarak yapıyordu.

Arabama atlayıp babamın evine gitmem gerekiyordu çünkü Bowie ve annem Prescott'tan gelmişlerdi, birlikte yemek yiyecektik (babamlarda!) çünkü benimle konuşacakları bir konu vardı.

Babamın bu konuda söylediği tek şey, "Senin de dahil olmanı istediğimiz bir proje" oldu.

Çok sevdiğim babam, çok sevdiğim annem ve annemin çok sevdiği, benim de aşık olduğum ama babam olmayan nişanlısıyla akşam yemeği yemek istemiyordum.

Ayrıca üçüyle birlikte bir projeye dahil olmak istemedim.

Bana söylemeseler de bildiğim bir proje, annem ve Bowie'nin birlikte olması, annem ve babamın birlikte olmaması ve hepimizin aile olmasıyla ilgili halkla ilişkilerin olumlu kalmasını sağlamanın bir yoluydu. Corey Amca'nın şirret suratlı eski sevgilisi Samantha'nın bir YouTube dedikodu programında babamın annemi aldattığını tüm dünyaya anlatmış olmasının hiçbir önemi yoktu.

(Merak etmeyin, o zaman yalan söylemiştik ve yalan söylediğini söylemiştik. Yine de, bu tür şeyler yeraltına inip daha sonraki bir tarihte su yüzüne çıkabildiğinde, saldırdığında ve yılanın orada olduğunu bile bilmeden zehir zehirlenmesinden öldüğünüzde, kargaşanın ortasında bu düzeltme çok kolaydı. Ve bu dünyada en nefret ettiğim şeylerden biri yılanlardı).

Yani, hayır.

Bunların hiçbirini istemedim.

Yine de telefonumu kapattım, dizüstü bilgisayarımı kapatıp kaldırdım, masamı topladım, çantamı aldım ve arabama doğru yola çıktım.

CHAPTER 8

YEŞİL YOL

Chloe

Nefret etmek istedim.

Ama bu imkansızdı.

Babamın uçan-solo evi her şeydi.

Kullanabileceği tenis kortları olan bir kulübü, evler için geniş arsaları ve sokağa park edemeyeceğinizi belirten katı bir HOA politikası olan lüks, sessiz, golf sahası topluluğunda yer alan Scottsdale ve Kuzey Scottsdale arasında yukarı, yukarı, üst ölçekli bir bölgede bulunuyordu.

Evin en sevdiğim bölümleri, babamın siyah mozaik döşemeli havuzuna bakan pencere duvarları, bitişiğindeki jakuzi ve havuzun bir kenarından aşağıya doğru yükseltilmiş bir bölümde sakinleştirici bir şekilde yavaş akan ve uzak ucunda huzurlu bir şekilde içine düşen minimalist bir su özelliği idi. Bunun yanı sıra babamın devasa mutfak da masif dişbudak, düz kapaklı dolaplara sahipti ve üzeri üç inç kalınlığında beyaz kuvarsla kaplanmıştı.

Ateş çukurları da (her ikisi de) berbat değildi.

Evlilikleri dağıldığından beri maruz kaldığım pek çok zihinsel saçmalık arasında, ayrıldıklarında annemin tuttuğu yüksek binaya taşınmalarının evliliklerinin aldığı darbelerden biri olup olmadığını merak etmişim.

Babam bir ev adamıydı. Annemin dairesine hiçbir zaman tam olarak sığmadı. Babam onunla birlikte yaşarken de, babam gittikten sonra annem orayı yıkıp baştan aşağı gösterişli bir hale getirmeden önce de orayı daha çok annemin dairesi olarak düşünürdüm. Babam oradayken çok güzel ve ferahtı, manzarası da harikaydı ama o her zaman sudan çıkmış balık gibiydi.

Yine de babam Los Angeles'tan Phoenix'e taşınmak için her şeyi yapmıştı. Tenis. Golf. Bisiklet. Yürüyüş. Arabayla bir buçuk saat uzaklıkta olmayan geniş açık alanlar ve bunların bazıları şehrin tam içindeydi. Bunaltıcı yaz sıcağına rağmen burası aktif bir insanın cennetiydi.

Aslında, arabasına girerken bunu düşündüm de, o da Los Angeles'a hiç uymadı.

Biz oradaydık, dolayısıyla o da oradaydı çünkü annemin işi, çoğunlukla (bir yerde olmadığı sürece) oradaydı.

Eğer onun seçimi olsaydı, muhtemelen Phoenix'te ya da Florida'da bir yerde büyürdük. Trafiği, çamur kaymaları, orman yangınları ve depremleriyle Cali'de değil. Kesinlikle Los Angeles değil.

Tom Pierce özel biriydi. Trafikten nefret ederdi. Dumanlı havadan nefret ederdi. Siyasi olarak liberal eğilimleri olsa da muhafazakar bir yaşam tarzına meyilliydi.

Bu yeni düşünceler kafamda rahatsız edici bir şekilde yuvarlanırken park ettim, çünkü aldatanlarla işi biten kadınlardan biri olmak istiyordum.

Ama babam öyle bir adam değildi.

Ve beni ihanet de dahil olmak üzere her şeyin arkasında bir neden olduğu gerçeğiyle yüzleşmeye zorladı.

Bu da beni, annemin ihtiyaç duyduğu şeylere sahip olabilmesi için hiçbirimizin fark etmediği şekillerde kendisinden ne kadar çok şey verdiğini düşünmeye getirdi.

Annem de dahil.

Belki babam da.

Bu düşüncelere o kadar takılıp kalmıştım ki, arabamdan indiğim o ana kadar sadece

Bowie'nin Tesla SUV'u babamın arabasının önüne park edilmişti, kadife kırmızısı bir Jeep Cherokee de oraya park edilmişti.

Görünüşe göre yemeğe başka biri geliyordu ya da en azından evdeydiler, çünkü babam arabamı almama yardım ettiğinde Cherokee'lere bakmıştım (bu nedenle "kadife kırmızısı" terimini biliyordum, bu terimin hem adı hem de rengi çok güzeldi). Babam yardım etmiş ve Cherokee'yi tercih etmiş olsa da onun bir Jeep'i yoktu.

Garaj kapısı açıldı, ben de boşluktan geçtim ve iç kapıya çarptım, o kapıdan da geçtim.

Babamın koşu ayakkabıları ile golf ayakkabılarının, sopalarının ve içinde en az beş tenis raketi olduğunu bildiğim büyük, ısmarlama bir çantanın sıralandığı düzenli bir çamur odasına girdim.

Sadece babamın spor malzemeleri koleksiyonu, çamur odaları ve tonlarca depolama alanına sahip olmayan yüksek katlı yaşamı yalanlıyor gibiydi.

Mutfağa giderken hizmet odasının kapısının önünden geçtim ve "Je suis ici!" diye seslendim.

Babamın mutfağına girdim ve orada gördüğüm ilk kişi...

Yargıç.

Ne oluyor be?

"Beni takip mi ediyorsun?" diye sordum. Sırttı.

"Söylentilere göre siz ikiniz birbirinizi tanıyormuşsunuz," dedi babam ve ben bakışlarımı Yargıç'tan ayırıp solmuş kot pantolon ve hafif, güvercin grisi bir kazakla bana yaklaşan babamı izledim.

Uzun boylu, zayıf ama omuzları geniş, inanılmaz yakışıklı, siyah saçlarında gümüş iplikler vardı, bana bunu vermişti (benimki gümüşsüz... yine de, benimki büyükannemden de gelmiş olabilir, her iki şekilde de işime yaradı) ve gözleri.

Yargıç'a kadar, başka hiçbir erkeğin babamdan daha güzel olmadığını düşünmüştüm.

Hayır.

Bekle.

Yargıç'a kadar sadece
düşünmedim. (Ama yaptım.)

"Merhaba güzelim," diye mırıldandı babam eğilip
yanağımdan öpmeden önce.

"Baba," diye sertçe selamladım.

Bana bakarken ses tonum karşısında kaşlarını kaldırarak
geri çekildi.

"Merhaba hayatım," diye selamladı annem, beyaz kot
pantolonu, taba rengi kemeri, yumuşak kot gömleği ve
ayağında şirin taba rengi patikleriyle içeri girerken.

Onayladığım bir kıyafet, çünkü her bir parçayı onun için
satın almıştım ve sonra onunla dolabında iki saat geçirerek
farklı parçalarla oluşturmaya izin verilen çeşitli kıyafetleri
açıklamıştım.

Bu kıyafet bir tanesi.

I met onu Yarı yolda, ve Biz yaptı a
KITA dudaklarımızı her iki yanağıma sürterek
öpüştük.

Bowie bir sonraki selamında "Merhaba," diye gürledi ve
buna sıcak bir kucaklaşma eşlik etti.

Beni bıraktığında dikkatle ona, anneme, sonra da
Yargıç'a baktım.

Bowie ne demek istediğimi anlamadı.

"Tom ve benim Kids and Trails programı için bazı
halkla ilişkiler çalışmaları yapmamız hakkında
konuşmak için buradayız," diye açıkladı.

Bu çok mantıklıydı. Hem de
hiç.

Sadece program için değil, ailemiz için de PR için
mükemmel.

Beynimi mahvetti.

"Bunun mükemmel bir fikir olduğunu görüyorum, ancak
bunda nasıl bir rol oynayacağımdan emin değilim," diye
belirttim.

Annem, "Judge ile birlikte video, dijital ve basılı olmak
üzere projenin yapımcılığını üstlenmenizi istiyoruz," dedi ve
bunu gözlerim hariç tüm yüzüme bakarak yaptı.

Beni ve Judge'ı Bowie'nin verandasında görmüşlerdi.
Belki öpüştüğümüzü bile görmüşlerdir.

Ve böylece, şimdi, çöpçatanlık yapıyorlardı.

Böylece beni ve Yargıç'ı reddedemeyeceğim bir teklifle
bir araya getiriyorlardı.

Oh. Aman

Tanrım. Tanrım!

Ne kadar sinir

bozucu!

Programı o yürüttüğü için benden çok daha iyi biliyordu.

Tüm oyuncularını tanımama, markalaşma ve pazarlama
konusunda doğuştan gelen bir yeteneğe sahip olmama
rağmen (eğer kendim söylediysem, ki söyledim),
gelişmemiş olsa da işe yarayan kendi karşılıklı yardım
programımı yürüttüğümünden bahsetmiyorum bile.

Bu mantıklı geldi.

Sevdiğim insanların hayatlarına müdahale etmekte
hiçbir sakınca görmediğim halde, örneğin annemle Bowie'yi
bir araya getirmeye çalışıyordum ve annemle Bowie
oradaydı... birlikteydiler.

Hala!

"Bunu akşam yemeğinde konuşuruz diye düşündük,"
diye söze girdi babam. "Bazı şeyleri netleştirelim.
Başlayalım."

Başlamaktan kastı, Bowie'yle uzun süre takılmak
zorunda kalmamak için işi bitirmektir.

Annem ve Bowie Eylül ayında yeniden bir araya
gelmişlerdi. Şimdi Ocak ayıydı.

Ama bunun kimsenin hayatının aşkının gittiği gerçeğine
alışması için yeterli bir süre olmadığını biliyordum.

Birdenbire sinirlenmeye
başlamıştım. Anneme.

Bana ve Yargıç'a müdahale ettiği için değil.

Ama babama ne yaptığından tamamen habersiz olduğu
için.

Doğal olarak bu, doğrudan Yargıç'a dönüp "Konuşmamız
gerek. Dışarıda."

Sonra çantamı babamın mutfak masasının üzerine fırlattım ve evdeki birkaç kapıdan biri olan ve arka bahçeye açılan cam kapıdan dışarı fırladım. Ve inanın bana, zıplayabilen bir kızdım ve tüm zıplama yeteneklerimi bu sefer ortaya koymakta tereddüt etmedim.

Ayrıca eve yakın olan ateş çukuru oturma alanında da durmadım.

Eve yakın olan sıcak küvet alanına da gitmedim.

Havuzun ötesine, babamın arsasının kenarında yer alan ve bir çitin üzerinden geniş, muhteşem, çöl peyzajlı bir tampon sağlayan geniş bir yeşil yol şeridine (ancak bu "çölde" yemyeşil çimenler ve çok sayıda uzun, gölgeli ağaç vardı) uzanan uzak oturma alanına gittim. Burası babamın tarafındaki evler ile diğer taraftaki evler arasında yer alıyordu.

Cazip egzersiz alanlarının yanı sıra yürüyüş parkurları ve bazı alıştırmaya sahaları da vardı.

Tam bir baba.

Başka bir ateş çukurunu çevreleyen gömme yarım daire bankın yastıkları siyah ve beyaz bordürlüydü.

Havuz alanının etrafındaki ve evin her yerindeki mobilyalar harikaydı, çünkü kısmen iç mimarını istifa etmeye bu kadar yaklaşıma kadar (oldukça emindim) mikro yönetiyordum.

Yine de işimizi yaptık.

Yargıç'a döndüğümde, hemen arkamda olmasına şaşırarak istedim - gecikme yoktu, tüm yol boyunca benimle birlikteydi

-Ama ben değildim.

Bunun harika hissettirmemesini de istedim. Ama hissettirdi.

"Pekâlâ," diye söze başladım, "bunu halletmemiz gerekiyor." Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu.

Kot pantolon ve siyah bir Henley. Dar bir tane.

Muhteşem bir göğsü olduğunu zaten hissetmiştim, bu kıyafet bunu kanıtlıyordu ve onu gömleğini çıkarmış halde bile görmemiştim.

Tanrım, bu adam.

"Neyi halledeyim?" diye sordu.

O devam etmeden önce cevap vermek için ağzımı açmaya başlamamıştım.

"Bu arada, kadınlara daha iyi işler bulmalarında yardımcı olmak için yaptığınız şey çok havalı."

Ağzımın hâlâ kapalı olması iyiydi; dişlerimi hemen gıcırdatabilirdim.

Bana tekrar sırttı.

Sonra dedi ki, "Buz kraliçesiymiş, kıçımın kenarı." İşim bitmişti.

"Annemi öldüreceğim," dedim, sanki bu eylemi her gün yapıyormuşum gibi rahatça.

Bir sırtıma daha.

Sonra ondan, "Topuklu ayakkabıdan başka bir şey giyer misin?"

Üzerimde hardal rengi balıksırtı bir pantolon, önden altın zincirli bir kemer, ince, krem rengi bir balıkçı yaka ve ateş motoru kırmızısı bir çift ayakkabı vardı.

"İşten direkt buraya geldim ama... evet," diye cevap verdim.

"Bebeğim, bu ayakkabılar," diye mırıldandı, alçak sesle ve ateşli. "Şimdiye kadarki favorilerim."

"Flört etmeyi bırak," diye tısladım.

Kollarını göğsünde kavuşturmak için ellerini ceplerinden çıkardı, bu da göğüs kaslarının termal kumaşa karşı şişkinleşmesine neden oldu.

Allah kahretsin.

"Doğru. Ciddi oluyorsun. Neyle uğraşıyoruz?" diye sordu.

Son cümledeki "biz" kelimesiyle omurgamda bir parmak mutluluk hissettim.

Görmezden geldim.

"Bu işi halletmeliyiz, karışıklık, telaş ve gecikme olmadan. Tercihen, Cuma gününe kadar çalışan bir konseptte sahip olmak, projeyi gelecek hafta tamamlamak."

Yavaşça kaşlarını kaldırdı.

"Tekrar söyle?" diye sordu.

"Tamamlanma tarihi gelecek hafta."

"Cuma yarın," dedi bana bildiğim bir şeyi söyleyerek. "Öyle," diye bildiğimi teyit ettim.

"Chloe, benden hoşlanmıyormuş gibi davrandığını biliyorum-" "Tanrı aşkına," diye homurdandım.

"Ama bunu bir hafta içinde düzgün bir şekilde yapmamızın imkanı yok."

Burnumu kaldırdım.

Azıcık.

"Babamın bu konuda gereğinden fazla oyalanmasını istemiyorum, ne dersiniz? İki hafta mı? En fazla üç? Ve bunları teknoloji aracılığıyla halledeceğiz. Videoyu hazırlayana kadar babam fiziksel olarak hiç karışmayacak. Ve eğer başarabilirsek, onun eşyaları ayrı çekilecek."

Yargıç şaşkın görünüyordu. Ve sonra bakmadı.

"Chloe," dedi nazikçe.

Evet, anlamıştı.

Hiçbir şey söylemedim.

Bir adım daha yaklaştı ve sesi daha sakin bir şekilde, "Tamam tatlım, seni anlıyorum ama ikisi de bu fikre çok sıcak bakıyor gibi. Tom ve Duncan bu fikri ortaya attı ve bu konuda birlikte çalışmaya istekli görünüyorlar."

"Babam annemi mutlu etmek için silah sesleri arasında koşardı."

Olamaz.

Lanet

olsun.

Ağlayacak mıydım?

Başımı biraz çevirdim ve kendimi toparladım.

Onunla tekrar yüzleştiğimde, yüz ifadesi bana hiçbir şeyi kaçırmadığını söylüyordu.

Bir şey yok.

Ve sadece bu ifade bile kendimi kaybetmeme neden olacaktı. "Bana iyi davranmayın, Yargıç," diye fısıldadım.

"Tamam, bebeğim, tekrar sık gibi davranmaya başlayacağım." "Tamam, güzel," dedim titreyerek.

Hıyarlık yapmaya başlamadı.

Bana sanki Süpermen olmak istiyormuş da beni kollarına alıp uçup gitmek istiyormuş gibi baktı.

"Kibarlık yapıyorsun!" Ben suçladım. "Doğru, doğru." Başını salladı. "Uh..." Başka bir şey söylemedi.

Gözlerimi ona diktim. "Hıyarlık yapmasan olmaz mı?"

Omuz silkti. "Bunu senin için istiyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor."

"İlk tanıştığımızda bununla ilgili bir sorunun yoktu," diye hatırlattım ona.

"İlk tanıştığımızda dikkatini çekmek istemiştım. Şimdi de var."

"Argh!" Diye homurdandım ve babamın alanını ortak alandan ayıran göğüs yüksekliğindeki çite doğru tepindim.

Çitin önünde duran derin, mükemmel bir şekilde kesilmiş çiçekli çitlere ve yürüyüş yolu başlamadan önceki kalın yeşil çim şeridine baktım.

Mahremiyet olmadan mahremiyet.

Engellerle dolu engelsiz bir manzara.

Zekice.

Kollarımı çitin tepesinde kavuşturdum ve manzarayı görmeden dışarı baktım.

Yargıç'ın yanıma geldiğini ve yüzünü bana dönerek onun yanına yaslandığını hissettim.

"Muhtemelen nefesimi boşa harcıyorum ama yine de benimle konuşmanı isteyeceğim," dedi.

Tanrı yardımcım olsun, onu inkar etmedim. Onun için gittim.

"Annem mutlu. Delicesine. O ve Bowie gerçekten...onlar...onlar

gerçekten..." Boğazımı temizledim,

"Aşık. Eskiden."

"Evet, duydum," dedi usulca. "Ve, şey... şimdi."

"Fark ettim."

"Yani, o tamamen bu işin içinde ve anlamıyor..."

Sustum.

Yargıç aldı.

"Babanın hala ona aşık olduğunu."

Ona baktım. "Anlıyor, o sadece..." Yine bitiremedim.

Yargıç yine benim için

yaptı. "Baloncuğunda."

Arkamı döndüm ve sinirli bir şekilde "Öyle bir şey" diye mırıldandım. "Daha fazlası mı?"

"Bu bir ipucu değil," dedim yeşil yola.

"Pardon?"

Başımı ona doğru eğdim. "Bilgisiz. Ve aslında, düşüncesiz. Demek istediğim, neden... her şeyin arkasında... ayrılık... iyi değildi." Kesik kesik konuşuyordum çünkü konuşmak, içimi dökmek zorundaydım ama bunu yapıp hiçbir şeyi ele veremezdim. Onunla konuşmayı kolay buluyordum (bu beni ne kadar kızdırsa da), ama o benim çok sıkı Güven Çemberimin bir üyesi olmaya yakın bile değildi. "Ama bunu yapması, bunu sorun etmemesi, bunun bir parçası olması, bunu savunması neredeyse... zalimce."

"Onu biraz rahat bırak, tatlım," diye nazikçe önerdi. "Mutluluğuna izin verdi."

"Başkasının zararına mı?" "Evet."

Başım sarsıldı.

"Mutluluk her şeye değer," diye ilan etti.

Aman Tanrım.

Devam etti.

"Baban iyi olacak. O olgun bir yetişkin ve ne durumda olduğunu senden daha iyi biliyor. Eğer bununla başa çıkamayacak olsaydı, hayır derdi."

"Bundan emin değilim."

"Yine de hayır demedi ve eğer bununla başa çıkamıyorsa ve bunu kabul ettiyse, bu nasıl onun suçu oluyor?"

Ona bakıyordum. Şimdi
ona ters ters bakıyordum.

Bende görüldüğü gibi (sakladığımdan değil), Yargıç
hiçbir şeyi kaçırmadı.

Bu yüzden olsa gerek, "Neden birdenbire bana kızdın?"
diye sordu.

"Çünkü mantıklı konuşuyorsun ve senin mantıklı olman
benim mini öfke nöbetimle uyuşmuyor."

Gamzesi patladı ve "Ah." "Yine
de bu işin çabuk bitmesini
istiyorum." "Baban için mi?"

Yüzümü ona döndüm. "Söylediğin her şeyde haklısın.
Ama gerçek şu ki, o cehennemde ve programınız için iyi bir
şey yapmaya istekli olabilir çünkü bu onun kalbine yakın
bir şey. Çocukları spora yönlendiren ya da
televizyonlarından ve PlayStation'larından uzaklaşıp dışarı
çıkmalarını ve aktif olmalarını sağlayan her şeye her zaman
zaman ayırmıştır. Bu yine de öldürecek. Annem, Bowie,
ailemiz ve programdan faydalanabilecek insanlar için
yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yapmasını istiyorum.
Ama bunun sonsuza kadar sürmesini istemiyorum."

"Bu hafta sonu için planın var
mı?" Tabii ki var.

"Neden?" Ben sordum.

"Bugün Perşembe ve biz başlamadan bu işe
başlayamayız. Bu hafta sonu ne yapıyorsun?"

"Cumartesi gündüzleri çalışıyorum. Öğleden
sonra/akşam, Mi-Young ve erkek arkadaşı Jacob ile Yemek
Kulübü. Bunu tükettikten sonra bir speakeasy'ye gidip içki
tüketeceğiz. Pazar günü arkadaşım Tiffany ile brunch."

"Yemek
yapmayı
severim." Ona
baktım.

Sonra da "Kendini Yemek Kulübü'ne mi davet ediyorsun?" diye sordum.

"Elbette."

"Tavuk butlarını kızartırken program çalışması yapamayız," diye belirttim.

"Geri çekilin, Yemek Kulübü nedir?"

"Ayda bir kez ben, Mi-Young ve Jacob bir araya gelip baştan sona sıfırdan üç çeşit yemek pişiriyoruz."

Bu fikri sevdi. Belli oluyordu. "Mi-Young kim?"

"En iyi arkadaşım ve iş ortağım."

"Fabulous Foot Forward programınızda sizinle birlikte mi çalışıyor?"

Yüce Tanrım, bebeğimin adını bile biliyordu.

Kesinlikle annemi öldürecek.

"Evet," diye kestirip attım.

"Bu yüzden bazı iyi fikirleri olabilir ve Duncan'ın son katılımı da dahil olmak üzere aile dinamiğinizi biliyor."

Lanet olsun.

"Evet, ama-"

"Böylece yemek pişirebilir ve beyin fırtınası yapabiliriz."

"İki saat uzakta yaşıyorsun ve geç saatlere kadar işimiz bitmiyor, üstelik bu içkili mekandan önce."

"Burada dostlarım var, onların kanepesinde yatabilirim."

"Senin de her şeye bir cevabın var mı?" Sahte bir tatlılıkla sordum.

"Söz konusu sen olduğunda, hayır. Ama öğreniyorum."

Duygularımın üstesinden gelmenin, onunla konuşmanın, ona açılmanın ne kadar kolay olduğunun üstesinden gelmenin ve bizi tekrar rayına oturtmanın zamanı geldi...

İkimiz de farklı kişileriz. "Yargıç, sanırım-"

"Senin tam zamanlı bir işin var, benim de tam zamanlı bir işim var ve birbirimizden iki saat uzakta yaşıyoruz. Chloe, ya bunu ne zaman ve nereye sığdırabiliriz ya da buna yer açabiliriz. Ne olacak?"

"Köşeye sıkıştırılmaktan hoşlanmam," dedim kızgınlıkla.

"Bunu belirtmekten nefret ediyorum ama kendini oraya sen koydun bebeğim. Zamanım var. İçerideki insanların hiçbiri acele bir iş istemedi. Bu işi çabucak halletmemizi isteyen sensin. Babanla ilgilenmek istiyorsan arkadaşlarını ara ve onlara birkaç tavuk butu daha almalarını söyle."

"The. Kulübü. Is. At. Benim. Bu. Zaman," dedim sıkılmış dişlerimin arasından.

Bu onu memnun etti.

Açıkça.

"Mükemmel," diye karar verdi. "Bana adresini mesaj at." Çok yanıliyordu.

Mükemmel değildi.

Ama birinin babama göz kulak olması gerekiyordu.

Matt ülkenin öbür ucundaydı (ve benimle konuşmuyordu) ve Sasha... o her neyse, bu bana bağlıydı.

Sanki öyle ya da böyle her şey hep bana bağlıymış gibi.

Yani elimizdeki tek yol buydu.

Bu yüzden de kabul etmekten başka çarem yoktu.

Bu nedenle, Yargıç'tan göz kamaştırıcı bir gülümseme alan bir baş sallama ile yaptım.

CHAPTER 9

SÜS BİTKİSİ

Corey

İki yıl önce.

ŞOFÖRLÜ ARABASININ ARKASINDAN KATLANIRKEN, Corey onu The Ivy'nin verandasında, çiçek cümbüşünün ortasında nadide bir çiçek olarak gördü ve burnundaki Jackie O'yu kıskandıracak kadar büyük güneş gözlüklerine şaşırmadı.

Bunları sadece çok şık oldukları ve içinde iyi göründükleri için değil, aynı zamanda arkasına saklanmak için de mükemmel oldukları için giydiğini biliyordu.

Chloe'nin bugünlerde saklanması gereken birkaç şey olduğundan şüpheleniyordu.

Büyük şeyler.

Dar patikadan restoranın ön kapısına doğru, avludaki insan kalabalığının arasından, kendisine yönelen bakışlara aldırmadan yürüdü.

Corey kendi Tom Ford güneş gözlüklerini takıyordu ama yine de çok nadiren gözden kaçan bir adamdı.

Bu nedenle, her ikisi de koruma olan korumaları onlara katılmıyordu ama Chloe'nin masasına doğru ilerleyişini izlemekten de geri kalmıyorlardı.

Corey yanından geçerken çenesini şef garsona doğru eğdi ve adam ona bir mimoza ya da bir kadeh şampanya ikram etme zahmetine girmede; bu, The Ivy'ye brunch için gelindiğinde standart bir uygulamaydı.

Corey oraya daha önce de, birden fazla kez gitmişti ve gün boyunca içki içmediği biliniyordu.

Hiç.

Yapmadı çünkü bu onu halsiz ve uyuşuk yapıyordu ve her gece yarısı ya da saat birde yatağa girene kadar halsiz ya da uyuşuk olmasına izin vermedi.

Hiç.

Masaya vardığında, yüzünü ona doğru çevirmişti - annesininkiyle aynı şekle sahip olan kalp şeklindeki o çarpıcı yüz.

Eğilip onun yanağını öptü, bir yerlerde birilerinin fotoğrafını çekeceğini biliyordu. Ve o birileri, bir yerlerde, muhtemelen onu satacaktı. Brunch fotoğraflarının altına da başkalarının başarılarından ve başarısızlıklarından geçinen bir parazit yazacaktı.

Ve Corey, Chloe Pierce'ın en iyi arkadaşlarının kızı olarak -ki bu arkadaşlardan biri kendisinden bile daha ünlüydü- Corey'nin son kol şekeri olarak yanlış anlaşılmayacağını biliyordu.

Daha önce de birçok kez birlikte görülmüşlerdi, ta bebeklik yıllarına kadar.

Teknoloji kralı Corey Szabo ve güçlü çiftin en büyük ürünü Chloe Pierce, Szabo'nun en yakın arkadaşları Imogen Swan ve Tom Pierce ile aile brunch'ı bir olasılıktı.

Yine de, Chloe'nin adı hiç geçmeyebilir.

Ama Imogen'inki kesinlikle. Tom'un ki iyi bir olasılıktı.

Corey, Chloe'nin "en büyük ürün" ya da "kızı" olmak ve asla gerçekten Chloe olamamak konusunda ne hissettiğini merak ediyordu.

Onun fikrini yüksek sesle dile getirmeyeceğinden şüpheleniyordu. Yine de, şüphesiz bundan nefret ediyordu.

Sırtını avluya vererek oturdu, tuğla duvara yaslanmıştı, The Ivy'nin ünlü avlu yeşillikleriyle çerçevelenmişti ve bir garson hemen oradaydı.

"Köpüklü su ve kahve," diye emretti.

Servis görevlisi başıyla onayladı ve Chloe'ye baktı.

Tek söylediği "Evet" oldu.

Adam uzaklaştı.

Corey gözlerini eğdi ve kadının önünde büyük ölçüde tüketilmiş bir kadeh şampanya olduğunu gördü.

Alkolüne engel olacak meyve suyu yok.

Zamanın bir kanıtı.

Chloe'nin normalde Corey gibi olduğunu fark etmişti. Hayatının her nefesini sıkı sıkıya kontrol etmekten ziyade kendine biraz özgürlük tanıyacak zamanlar bulabilirdi.

Ancak bu zamanlar nadirdi ve büyük olasılıkla yalnız olduğu zamanlardı.

Ancak şimdi her şey farklıydı.

"Nasılsın?" diye sordu.

"Berbat," diye içtenlikle cevap verdi. "Sen nasılsın?" "İyiyim," diye mırıldandı. "Seni gördüğüme sevindim."

"Gerçekten mi?" diye sordu. "Büyükanneimin cenazesinden beri seni görmediğim için bu sürpriz oldu."

Bu çok sinsiceydi.

İkisi de meşguldü, adam her zaman öyleydi, kadın da mağazasını açıyordu ve ayrı eyaletlerde yaşıyorlardı, Tanrı aşkına.

Bir adamın bu kedinin pençeleri olduğunu bilmemesi için deli ya da aptal olması gerekirdi.

Corey, o başkasına nişan almışken hedef olmayı reddetti.

"Chloe," dedi uyarırcasına.

Nefes nefese kaldı ve gözlerini ondan kaçırdı.

"Los Angeles'a alışveriše mi geldin?" diye sorduğunda, kız bir saat boyunca caddeye park etmiş arabaları incelemekten mutlu görünüyordu.

Dikkatini Corey'ye çevirdi.

"Buraya kaçmaya geldim."

Başka bir uyarıda bulunmak için ağzını açtı.

"O taşındı," diye açıkladı o daha söyleyemedi. "Deneme amaçlı ayrılık. Ama işlerin gidişatına bakılırsa, pek bir şey paylaştıkları söylenemez, yine de söyleyebiliriz ki, bu konuda mahkemelik bir şey olmayacak."

Corey hızla öne eğildi ve sert bir sesle, "Sessiz ol," diye fısıldadı.

Başı sarsıldı ve ağzı kapandı.

Uzaklaşmadı ve "Kimin duyabileceğini tam olarak bilmiyorsan ve onlara güvenmiyorsan böyle şeylerden bahsetme," diye emrederken sesini olabildiğince alçak tuttu.

Kıpırdamadı, en ufak bir hareket bile yapmadı ve güneş gözlüklerini ona doğrulttu.

"Ve umarım bu Güven Çemberi'nde sadece beş kişi olduğunu biliyorsunuzdur ve ben hariç bu kişilerin hiçbirisi bu verandada sizden sadece birkaç santim ötenizde oturmuyor," diye devam etti.

Burnuna, Chloe'nin saf üslubuyla, çok iyi bildiği bir şeyin kendisine hatırlatılmasından ve aynı zamanda hatırlatılmamasından rahatsız olduğunu belirten zarif bir nefes çekti... ama o anki duygusuyla unutmuştu.

Sonra, bilmeye ihtiyacı olduğu için, iliklerine kadar bu bilgiye ihtiyacı olduğu için, kendi kuralını çiğnedi ve "Doğru, söyle bana, ona bakıyor musun?" diye sordu.

İmkânsızın gerçekleştiği Genny'yi kastediyordu. Tom onu aldatmıştı.

İtiraf etmişti.

Danışmanlık yapmaya

çalışıyorlardı. Bu başarısız oldu.

Ve şimdi, görünüşe göre, Tom taşınmıştı.

Yirmi yıldan uzun bir süre sonra, nihayet bu olay Corey'ye kapıyı açmıştı. Yıllar önce Genny ve Duncan'ı ayırarak açmaya çalıştığı kapıyı.

Yıllar önce, o adım atmamıştı.

Ve Corey biliyordu, ne yazık ki bunu iliklerine ve ruhuna kadar biliyordu, sonunda bu sefer de adım atmayacaktı.

Gen kocasına hayrandı, bu ihanet onu mahvetmişti.

Duncan'a tapıyordu ve onun kaybı onu neredeyse mahvediyordu.

Corey sekiz yaşından beri hayatındaydı. Eğer ona karşı bu tür duygular besleyecek olsaydı, bu çoktan gerçekleşmiş olurdu.

Ama şimdi kapı açılıyordu.

Yeni bir kapı.

Ve açılıyordu.

Çünkü Duncan'ın birkaç yıl önce boşandığını biliyordu.

"Elbette öyleyim," diye tersledi, sessizce de olsa. "Ve onu da."

Corey, Tom'la ilgili ilk boku vermek istemedi.

Ancak, Tom öyle bir adamdı ki, her şeyiyle iyi biriydi (ki bu da bu son olayı daha da şok edici hale getirdi), onu yıllarca tanıyıp, onunla zaman geçirip, ailesinin bir parçası olarak görüp, onu önemsememek mümkün değildi.

Corey bunu yapmaya çalışmıştı.

Bu nadir bir olaydı ama bu durumda başarısız olmuştu.

Bu yüzden Corey, Chloe'nin sadece Gen'le değil, Tom'la da ilgilendiği için (bundan hiç kuşku duymuyordu) belli belirsiz bir memnuniyet duymasına izin verdi.

"Matt ve Sasha?" diye sordu.

"Onlar da," diye mırıldanarak şampanyasına uzandı.

Yudumlarken bakışlarını tekrar başka yöne çevirdi.

Arkasına yaslandı ve ses tonunu ayarladı. "Onlar iyi mi?" Kız ve erkek kardeşini kastediyordu.

"Başa çıkıyorum. Dediğim gibi, her şeye göz kulak oluyorum. Konuşuyoruz. Hepimiz konuşuyoruz ama Matt, Sash ve benim bir şeyler anlatmak için zamanlarımız var. Sadece biz."

"Güzel," diye mırıldandı ve servis görevlisi kahve ve suyunu getirirken hareket etti.

Adam onları yere bıraktıktan sonra, her ikisinin de yer sofralarında duran menüleri görmezden geldiklerini fark etti.

"Geri döneceğim," dedi ve uzaklaştı.

Corey Chloe'ye odaklandı, gözlerini göremese bile dikkatle kendisine sabitlendiğini biliyordu.

"Evet?" diye sordu, kadın hiçbir şey söylemeyince. "Onlara ben bakıyorum," dedi.

Şeker ve kremayı görmezden geldi ve kahve fincanını kaldırarak siyah deminden bir yudum aldı.

İşini bitirip tabağına geri koyduğunda, "Hiç şüphem yoktu. Seni kırmak istememiştim Chloe. Ama bu koşullar altında neden sormak zorunda kaldığımı anladığına eminim."

"Onlara ben bakıyorum," diye tekrarladı. Corey'nin bakışları onun üzerinde yoğunlaştı.

Ama hiçbir şey söylemedi.

"Yani onlara ben bakıyorum," dedi bir kez daha. "Hepsine bakılıyor. Bu da şu soruyu akla getiriyor: Bana kim bakacak?"

Corey

rahatladı.

Gülümsedi.

Ve sonra cevap verdi.

"Neden, ben. Başka kim olacak?" Bir an düşündü.

Ve sonra Corey kendini ne kadar onurlandırılmış hissettiğine şaşırdı... Chloe de rahatladığında.

CHAPTER 10

TAŞMA

Chloe

NOW...

KAPI ZILIM ÇALİYORDU.

Bu olmazdı.

Berbat

haldeydim.

Hiç dağınık

değildim. Ama

berbat biriydim.

Kıyafetimi üç kez değiştirdim ve sonunda süper gündelik kıyafetler giymeye karar verdim.

Bir çift yıpranmış kot pantolon ve üzerinde SURELY NOT EVERYONE WAS KUNG FU FIGHTING yazan gri bir tişört.

Bunları çıplak ayakla, minimalist makyajla (yine de nemli bir röfleye), saçımı dağınık bir topuzla ve sadece mükemmel miktarda dallarla (bunu elde etmek yarım saatimi aldı) eşleştirdim.

Bu takıma, annemle babamın on altıncı yaş günümde bana aldıkları iki karatlık, prenses kesim pırlanta küpeler eşlik ediyordu.

Aksesuarlar için bu kadardı.

Kendime bunun daha sonra rugan sarı Jimmy Choo ayakkabılarımı ya da papyon detaylı, robin's egg mavisi Prada'mı giymemi kolaylaştıracağını, boynuma gösterişli bir eşarp bağlayacağımı, siyah bir blazer ceket giyeceğimi ve içki içmeye hazır olacağımı söyledim.

Bu, açık havada yaşayan, ayakları yere basan Yargıç'a benim de ayakları yere basan biri olabileceğimi gösterme çabası değildi.

Ayrıca kendime oyuncu tarafımı göstermediğimi ve saçlarımı serbest bırakabileceğimi, sadece kendi yaşam alanımda rahat olduğumu söyledim.

Ve kendime Yargıç'ın sadece evimde, arkadaşlarımla ve benimle birlikte olmak için geldiğini, yapmak istemediğim bir projeyi başlatmak için geldiğini ama sonuçta bunun pek çok insan için iyi olacağını söyledim.

Ayrıca kendime, annemin hizmetçisi Julietta'ya acil bir mesaj göndererek, ben dükkândayken gelip evimi pırıl pırıl ve tertipli hale getirmesi için yalvarmış olduğum gerçeğini de dert etmememi söyledim; Julietta bunu yapmayı kabul etmekle kalmadı, başardı da.

Ve kendime bunu, yakında evimin yanı sıra iş, aile ve sosyal hayatımı da tıkır tıkır yürütme becerimle bana gelecek olanları etkilemek için yapmadığımı söyledim.

Kendime henüz yirmi beş yaşında bile olmadığımı söyledim. Bu nedenle, bu küçük iki yatak odalı, iki buçuk banyolu,

Phoenix şehir merkezinin hareketli karmaşasının ortasındaki iki katlı kiralık şehir evi, daha büyük, daha görkemli, daha havalı ve üzerinde ipotek olan bir şey yerine gayet iyiydi.

Siyah mermer tezgahlı beyaz dolapların üzerinde tavana kadar yükselen beyaz yer karolarıyla mutfagım, büyük olmasa da, çelik kovalardaki bitkilerim ve beyaz, krem ve kristal aksesuarlarımla büyüleyiciydi.

Ve oturma odam, aerodinamik, rahat bej dimi kanepesi ve ona eşlik eden şok edici turuncu, sinek kanadı sandalyeleri ile siyah-gri, girdaplı, sessiz renkli bir halının üzerinde

Sırlı beton zeminler ve bitki bazlı dekor hem modaya uygun ve şık hem de sıcak ve rahattı.

Tüm bunları kendime söyledim, her ne kadar burayı henüz kişiliğimle tam olarak damgalayamamış olsam da, çünkü buna gücüm yetmiyordu. Kendi paramla olmaz. Zaten bolca batırdığım güven fonuma dalmadan olmazdı.

Fransa'da eğlendikten ve mağazayı kurduktan sonra, artık sahip olduğum şeye sahip olacaktım çünkü onu kazanmıştım.

Dolayısıyla, bu noktada, sahip olduğum şey çok fazla değildi.

Tüm bunları, bana sadece bir giriş alanı sağlamakla kalmayan, aynı zamanda mutfakta paslanmaz çelik evyemin saklandığı bir oyuk yaratan tuvalet odasının bulunduğu koridora doğru ilerlerken kendime söyledim.

Ayrıca kendime işleri yoluna koymak için zamanım olduğunu söyledim. Mi-Young geç kalmasıyla ünlüdür.

Jacob erkenciliğiyle ünlüdür.

Şenliklerin başlayacağı saat tam 3:30'du ve bu kapı zilinin onlar olacağını, farkı ikiye böleceğini biliyordum.

Onlar etrafımdayken kendimi toparlayabilirdim. Sorun değil.

Dahası, Yargıç sadece uzun yol nedeniyle değil, aynı zamanda gerçekten zamanında gelme kabalığını yapmamak için de en az beş, belki on dakika geç kalacaktı.

Ancak, kısa koridoru geçip camlı kapıdan içeri girdiğimde Mi-Young ve Jacob'ın çift bedeninin olmadığını gördüğümde bu umudumun yıkılacağını biliyordum.

Yargıç'ın uzun cesediydi. Tam zamanında.

Lanet olsun adama.

Saçımı kontrol etmek için pudra odasına girme isteğimle savaştım ve bunun yerine yüzümü hafif bir onaylamazlığa ayarladım

ve kapıyı açtı.

"Bilmeliydim," dedim selamlama amacıyla. "Tam zamanında."

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü ama tişörtümü okumak için aşağı doğru eğildi.

Sonra bir kahkaha patlattı.

Tanrım, o lezzetli, derin, sınırsız kahkaha. Sanki beni kızdırmaya çalışıyor gibiydi.

Ters ters baktım.

Bakışlarımı yakaladı ve "Tanrım, lanet olsun, şu anda seni gerçekten öpmem gerekiyor" dedi.

"Yapamazsın," diye reddettilim. "Biz sadece değerli bir şey yapmak için bir araya gelmiş tanıdıklarız, ama yine de bunu yapmak can sıkıcı olacak."

"Sarılmak mı?" diye alay etti, o lanet olası sevimli ve çekici gamzesi patladı.

Gözlerimi devirdim, kenara çekildim, elimi kaldırdım ve içeri girmesi gerektiğini belirtmek için bir fiske vurdum, ama bu davet beni o kadar da heyecanlandırmadı.

Davetimi kabul etmekte tereddüt etmediği için dudakları seğiriyordu.

Oturma odasında durdu ve etrafına bakındı.

Sonra camlı olmayan ama gün gibi açık olan arka kapıya doğru yürüdü ve çitlerle çevrili küçük arka bahçeme baktı.

Sonra bana döndü.

"Arkadaşların henüz gelmedi mi?" Başımı salladım.

Başını salladı, merdivenlerime baktı, sonra tekrar bana döndü ve "Evcil hayvan yok mu?" diye sordu.

"Hayır," diye zorladım.

"Onları sevmiyor musun?"

"Meşgul bir kadın olduğumu sanırım birden fazla kez paylaştım," diye hatırlattım ona.

"Evet, ben de meşgul bir adamım ama bir hayvanım var." "İçecek bir şey ister misin?" Ben teklif ettim.

"Burası hayvan kabul etmiyor mu?" diye itti. "Evet, alıyorlar."

"Ama kediler değil, sadece köpekler ve köpeklerin arkadaşa ihtiyacı var, sen meşgul olduğun için veremeyeceğin bir şey bu," diye çıkarım yaptı.

"Kedileri kabul ediyorlar." Bana baktı.

Ben de baktım.

Bu durum kafa karıştırıcı bir süre devam edince, "Neden bunu tartışıyoruz?" diye sordum.

"Duncan'ın tuvaletinden çıkarken seni koridorda gördüm, bir kediyi çocuğunmuş gibi kucağına almış miyavlıyordun."

Bunu gerçekten de yapmıştım çünkü kıymetli Tuck'ımın biraz sevgiye ihtiyacı vardı, etrafındaki tüm o kötü insanlar onun alanında geziniyordu.

"Arayan Tuck'tı. O Duncan'ın. Öyle olsa bile, bana sahip. Ve Tuck'ın kölesi olarak, bir şikâyetle bulunmak istediğinde hazır bulunmak benim sorumluluğum, ki partilere katılmayı seven bir kedi olmadığı düşünülürse buna ihtiyacı vardı," diye paylaştım.

Yargıç'ın dudakları yukarı kalktı.

Sonra da şöyle dedi: "Bu hizmetkârlığa olan bağlılığınızı göz önüne alırsak, kendinize ait bir hizmetkârınız olmasını iki kat beklerdim."

"Bu bir sıçrama gibi görünüyor," diye cevap verdim.

"Pek sayılmaz. Hayatındaki insanlara çok fazla değer veriyorsun, Duncan'ın evindeki kediden bahsetmiyorum bile, hayatında bu taşmayı emen bir şey olmaması için."

Keskin bir nefes aldım.

Kanepenin arkasında durdu ve kollarını o geniş göğsünde kavuşturarak bir kalçasını kanepeye yasladı.

"Yani?" diye sordu. Bu ona ait değildi.

Bu seni tanıma zamanı değildi.

İstenmeyen bir göreve başlama zamanıydı.

Zihnim bunu biliyordu (bir nevi).

Görünüşe göre, ağzım bilmiyordu.

"Bir tane almama izin yok," diye itiraf ettim. Çok şaşırılmış görünüyordu.

"İzin verilmiyor mu?"

"Yine, içecek bir şey ister misiniz? Bu akşam için özel bir kokteyl hazırlamaya karar verdim. Ev yapımı viski ekşisi."

"Alerjiniz mi var?"

Tanrım!

"Tanrı aşkına," diye tersledim.

Sonra ellerimi kaldırdım ve pes ettim.

"Burayı kiraladığımda, barınağa gittim ve geçici bir delilik yaşadım, sahiplenmek için üç kedi ve bir köpek seçtim ve başvurumu yaptım. Onları alamadan önce anneme bu seçimleri yaptığımı söyledim ve o da aklını kaybetti. Ne olursa olsun, barınak benim yaşam düzenimi göz önünde bulundurdu ve bana sadece tek bir evcil hayvan verdiler. Açık alanım olmadığı için bir kedi almamı teşvik ettiler. Seçtiklerim arasında en kötüsü olan Oscar'ı seçtim, sevgilim, kısa bir süre önce uzun süre tedavi edilmemiş ciddi bir solunum yolu enfeksiyonuyla mücadele etmişti, bu da küçük kedicik ciğerlerine biraz zarar verdi ve onu başka bir enfeksiyona yatkın hale getirdi. Çok dikkatliydik ama ne yazık ki bir enfeksiyon kaptı. Onunla savaştık, mücadelesi yiğitçeydi ama çok uzun süre dayanamadı."

Zor olan son kısmı atlatabilmek için derin bir nefes aldım.

Sonra bu işi bitirmek için ona verdim.

"Onunla altı ay geçirdim, umarım bu süre onun için muhteşem geçmiştir. Hâlâ yas tutuyorum. Evet, sadece altı ayım vardı ama o harika bir kedi idi. Gerçek şu ki, henüz hazır değilim. Ancak anneme göre hazır olduğumda ya bir çiftlik ya da ona benzer bir şey satın almam gerekecek ya da bir daha kendi başıma barınağa gitmeme izin verilmeyecek. Al bakalım. Artık bu konuyu kapatabilir miyiz?"

Bana bakarken yüzünde bir daha asla görmek istemediğim bir ifadeyle sessizce, "Taşmaya ihtiyacın olduğunu biliyordum," dedi.

Evet, o kadar güzeldi.

Bu yüzden de tehlikeli. Ugh.

"Viski ekşisi ister misiniz, Yargıç?" Isırdım. "Şu anda istediğim pek çok şey var," diye cevap verdi. Aman Tanrım.

Bunu çeşitli yerlerimde hissettim ve bunların hepsi fiziksel değildi.

Ellerimi kalçalarımaya koydum ve üstesinden gelmesini bekledim.

"Ama ben biraz su alacağım ve arkadaşlarınız geldiğinde ekşileri yapmak için bekleyeceğiz," diye izin verdi.

"Peki," diye tersledim, çıplak ayaklarımın üzerinde döndüm ve mutfağa doğru yürüdüm.

Yargıç beni takip etti.

Buzdolabımın kapağını açtım ve "Limonlu Topo Chico mu, Perrier mi yoksa hala bahar mı?" diye sordum.

Cevap vermeyince omzumun üzerinden, ilave tezgah alanı, oturma alanı ve yemek pişirme alanı ile yaşam alanını birbirinden ayırmak için satın aldığım çelik tabanlı mutfak adasında duran ona baktım ve bana sırtıttığını gördüm.

"Şimdi ne olacak?" Ben sordum.

"Bana önerebileceğin başka beş çeşit olmadığına emin misin?"

Doğru.

İşte oldu.

Buzdolabının kapağını kapattım ve yüzümü ona döndüm. "Temel kurallar," diye ilan ettim.

"Bu iyi olmalı," diye mırıldandı.

"Bu," diye tersledim parmağımı ona doğru uzatarak.

"İşte orada. Hiçbiri değil."

Kaşları yukarı kalktı. "Neyin hiçbiri?"

"Alay etmek yok."

"Kahretsin," dedi sırtarak. Çapkın bir sırıtış.

Bu yüzden, "Flört etmek de yok." diye ekledim.

"Hmm," diye mırıldandı ama tek kelime etmedi.

"Ayrıca, süper nazik ve düşünceli olmak yok," diye devam ettim, özellikle bu konuda eksiksiz olmaya kararlıyım.

Sanki bütün gece bunu konuşacakmış ve yerleşiyormuş gibi adamdaki bir elin üzerine eğildi ve bileklerini çaprazladı.

Dört gözle beklediğimden bahsetmiyorum bile.

"Peki, hangi düzeyde bir hoşluktan bahsediyoruz?" diye sordu. "Düşükten ortaya kadar mı yoksa ortadan yükseğe kadar mı? Yoksa sadece bir pislik olmaya mı çalışmalıyım, böylece gittiğimde arkadaşların benimle çıkman gerektiği konusunda sana bulaşmayacaklar, çünkü harika bir kimyamız var ve birlikte mükemmel göründüğümüzden oldukça eminim."

Birinci ve muhtemelen ikinci kuralı zaten çiğnediğini tamamen görmezden geldim ve son sözlerinin nüfuz etmesine izin vermeye bile başlayamadım.

Ben de yapmadım.

Onu ciddiye alıyormuş gibi, "Katı orta hoş kabul edilebilir," diye izin verdim. "Yine de, birkaç dickish yorumu beklenecektir."

"Emir üzerine hıyarlık yapamayacağımı zaten biliyorduk. Bunu sadece seninle flört ederken yapabilirim. Ve sen bana, seninle sık gibi flört etmediğim sürece bunun mümkün olmadığını mı söyledin?" Bunu bir öneriyle bitirdi.

Ama gerçek bir tane değil.

"Hâkim Bey, ciddiyim," diye uyardım onu oldukça ciddi olduğunu düşündüğüm bir ses tonuyla.

"Hayır, komik ve sevimli olmaya çalışıyorsun, ki bu da seni korkutmasın. Eminim hiçbir erkek sana böyle dememiştir çünkü muhtemelen senden çok korkmuşlardır. Ayrıca seni tekrar öpmek istememe neden oluyorsun."

"Yargıç-"

"Gerçi gerçekten durmamıştım."

"Yargıç!"

"Ve sen gerekir Biliyorum, ve dürtü oldu Oscar hikayesini anlattığında neredeyse bunaltıcıydı."

"Aman Tanrım," diye bağırdım. "Ne zaman daha fazla sinir bozucu olamayacağını düşünsem, daha da sinir bozucu oluyorsun."

Yüzü ciddileşti.

"Onu kaybettiğin için üzgünüm bebeğim," dedi yumuşak bir sesle.

Oscar hakkında daha fazla konuşamazdık yoksa

O.

"Kes şunu," diye ısırdım. "Bu orta güzelliğin çok üzerinde." Hareket etmeye başladı.

Bana doğru.

Ve bunu duymak istemediğim şeyler hakkında konuşarak yaptı. "Sanırım Duncan'ın partisindeki o öpücüğü yüz kere."

Sadece yüz mü?

Tanrım, onu bir mil farkla yenmişim.

Sırtımı buzdolabına dayadığım pozisyondan döndüm ve geri çekildim.

Yine de mutfağa doğru giderken yönümü kötü seçmişim, bu da başka bir çıkmaz sokaktı. Adanın karşı tarafında bir çıkışım vardı. Ancak Yargıç bunu fark etti ve hızla yön değiştirerek bu kaçış yolunu kesti.

Oyuktu, lanet olsun.

"Seni uyarmak için söylüyorum," diye başladı, "yapabileceğim tek şey kendim olmak. Yani elimden gelse sana istediğin her şeyi vermeye ne kadar hevesli olsam da, arkadaşlarına karşı hıyarca eğilimlerle hafiften iyi davranmak elimden gelmiyor."

Bu konuşma sırasında mutfak lavabosuna koşmam nedeniyle durmak zorunda kaldım.

Yargıç benim alanıma girdiği için durdu ve sonra eğilip ellerini iki yanımdaki tezgaha koyduğunda daha da içine girdi.

"Topukluların olmadan neredeyse kısa kalıyorsun," diye

mırıldandı, dikkati dudaklarımdaydı.

"Ben ortalamanın çok üzerinde bir boya sahibim, kısa görünmemin tek nedeni senin de ortalamanın çok üzerinde olman."

Bakışları benimkine kayd1.

Ve Tanrı bana yardım etsin, o çikolata kahverengisindeki bakış? Lanet olsun.

"Ben sadece altı dört yaşımdayım."

"Bu uzun."

"Seni pebilmem için çeneni kapatacak mısın?" Oh Tanrım!

"Hayır."

Daha yakına eğildi.

Lavabonun üzerinde doğrudum.

Eğilmeyi bıraktı ve tekrar konuşmaya başladı.

"Tamam, bak, sana bunun nasıl olacağını söylemem adil olur," diye açıkladı.

Sonra adam hiç tereddüt etmeden, inanır mısınız, bana bunun nasıl olacağını anlatmaya başladı.

"Şimdi, çözmemiz gereken bir proje var. Ayrıca, sen ve ben, kalpten bir konuşma yapmalıyız, bu yüzden bize bir şans vermek istediğini bildiğim halde neden kendini geri çekmeye adanmış olduğunu anlayacağım."

Bize bir şans ver.

Bize bir şans ver.

Evet.

Lanet olsun.

"Öyle bir şey istemiyorum," diye yalan söyledim.

Yüzü benimkine doğru eğildi. "Seni ptüğüm anda ağzını açman farklı bir hikâye anlatıyor bebeğim."

Kişisel olarak tutunduğum ezik bahaneyi kullandım.

"Yılbaşıydı."

"Saçmalık."

"Yargıç," diye fısıldadım.

"Chloe," diye cevap verdi ve sevgili Tanrım.

Adım onun ağzından çıkarken kulağa harika geliyordu. Gözleri değışti.

Tahrik olmuş, seksi çekicilik gitmiş, neyle karardılar, bilmiyordum.

Hemen öğrenirdim.

Vahşilikti.

Ve çelik gibi bir kararlılık.

"Zor bir dönemden geçtiğini biliyorum ve şu anda sana sadece pantolonuna girmek istemediğimi söylüyorum Chloe. Hata yapma, bu eninde sonunda istediğim bir şey, ama senin yanında olan bir insan olmayı ve bunu yaparken seni tanımayı daha çok istiyorum. Senin gibi bir kadınla hiç tanışmadım. Tanıdığımı sanıyordum ama sen karşılaştığım hiçbir kadına benzemiyorsun. Hatta hiçbir insana. Çok zekisin, çok komiksin, sikimde hissettiğim bir şekilde kibirlisin, sevgi ve şefkat dolusun, kimsenin senin hakkında ne düşündüğü umurunda değil ve giyim tarzına bayılıyorum. Bu yüzden arkadaşlarınla buluşacağım ve yemek yapacağız, sonra dışarı çıkıp içeceğiz ve genel olarak bu gece iyi vakit geçireceğiz. İzin verirsen yarınki brunch'ına da katılırım. Ama ondan sonra, yarın öğleden sonra, evime ve köpeğime dönmeden önce, işleri yoluna koyacağız. Çünkü bir dahaki sefere bir araya geldiğimizde, ki bu yakında olacak, tatlım, bu resmen bir randevu olacak. Bu buluşma sırasında kendinle ilgili bir şeyler paylaşacaksın ve bundan sonra ne olacaksa olacak."

"Köpeğiniz var mı?" diye sordum. Gözlerini kapattı.

Bu tepkiyi anlayamadım.

Gözlerini açtığında, gözlerindeki yeni bakış karşısında nefesim kesildi.

"Evet, bebeğim, bir köpeğim var," diye onayladı. Sormak istemedim.

Ama ben sordum.

"Neden böyle... görünüyorsun?"

"Çünkü tüm bunların arasında köpeğimi çekip çıkardın. İltifatlarla övünmedin ya da neden benim köpeğimi

oraya gidemeyiz ya da kalbimi ortaya koyduğum için bana bok atamazsınız..." Kalbini mi ortaya koymuş?

Aman Tanrım.

Öyle sayılır (gerçekten öyle sayılır).

"...beni sordun, köpeğimi. Ben de senin beni tanımanı dört gözle bekliyorum."

Hiçbir şey söylemedim.

"Bu plana var mısın?" diye sordu.

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Tökezledi.

"Chloe, muhtemelen her gün kendini olağanüstü şekillerde ortaya çıkardığını biliyorum. Ama hiçbir kadın arkadaşlarına mutfağında yemek yaptırmaz ve saçını öyle bir yapar ki, bir erkek onun yanındayken ellerini oraya sokup her şeyi yerle bir etmeyi ne kadar çok istediğini saplantı haline getirir."

Bu açıklamanın meme uçlarımı nasıl etkilediğini umursamadım, gözlerimi kıstım ve yalan söyledim, "Saçımı sizin için böyle yapmadım, Hâkim Bey. Öylece attım. Dağınık bir topuz. Hiç zaman almıyor."

"Yirmi dokuz yaşındayım ve üniversite ikinci sınıftan itibaren üç uzun süreli kız arkadaşım oldu." Gözleri önce saçlarıma sonra da benimkilere kaydı. "O yüzden lütfen bana bu saçmalıkları anlatmaya çalışma. Saçını böyle yapmanın ne kadar sürdüğünü ve bunu neden yaptığını çok iyi biliyorum."

"Birçok şeyi hafife alıyorsun," diye homurdandım.

Bana baktı. Ve

sonra.

Peki o zaman.

"Siktir et" diye mırıldandı, iki eli de başımı boynumun hemen üstünden kavrayacak şekilde kalktı, başı aşağı indi ve beni öpmeye başladı.

Bu sefer daha uzun süre dayandım. En az üç saniye.

Daha sonra gururumu kurtarmak için buna sıkıca sarılacaktım.
Ancak o üç saniyeden sonra, daha önce yaşadıklarımızın cazibesi ve bunu tekrar yaşama olasılığı dayanılamayacak kadar fazlaydı.

Ağzımı açtım, Yargıç dilini içeri kaydırıldı ve ne yazık ki bunun için başka bir kelime yoktu.

Soğuk bir gece, yeni bir kavga ve bizi engelleyecek bir oda dolusu insan olmadan birbirimize girdik.

Umutsuzca.

Eğer bu kadar lanet olmasaydı aşağılayıcı olurdu.
Sıcak.

Kapı zili çaldı.

Yargıç ağzını benimkinden ayırdı ve homurdandı, "Tanrım."

Ona yapışmıştım, bir kolum boynuna sıkıca dolanmıştı, diğer elimin parmakları yumuşak saçlarını okşuyordu.

Bir eli ensemdeki kabarık saçlarımdaydı, diğer kolunu bana dolanmıştı, ona doğru eğildiğim için mecbur olmasa da beni kendine yakın tutuyordu.

İkimiz de koşmuş gibi nefes alıyorduk.

"Bundan sonra benden hoşlanmadığına beni ikna etmeye mi çalışacaksın?" diye sordu.

Korkarım bu benim yalan söyleme yeteneğimi bile aşıyordu.

Dudaklarımı tekrar birbirine bastırdım, karıncalanma ve şişlikle birlikte onun hayaletini hâlâ orada hissediyordum ve sessizce başımı salladım.

Yargıç, "Güzel." derken kapı zili tekrar çaldı. Planıma katılıyor musun?"

Dudaklarımı olduğu gibi bıraktım, gözlerimi büyüttüm ve başımı salladım.

"Güzel," diye homurdandı. "Sen saçını düzeltirken kapıya bakmamı ister misin?"

Topuzumun gevşediğini
hissettim. Böylece benden
bir baş selamı daha.

"Tanrım, o kadar tatlısın ki senin yanında olmak işkence gibi," diye homurdandı.

"Yapabilirsin-" diye başladım.

Elini saçlarımdan çekti ve uzun, çekici bir parmağını yüzüme doğru salladı.

"Bunu sakın bitirme," diye uyardı.

Dudaklarımı tekrar birbirine bastırdım.

İzledi, bu sefer anlaşılmaz bir şekilde homurdandı, eğildi ve dudaklarını alnıma dokundurdu ve sonra beni bıraktı.

"Bütün gece kafamı kurcalayacak bir tarza dönmen yarım saat daha sürerse kokteyllere başlarız," diye omzunun üzerinden fırlattı, salona doğru giderken duvarı yuvarlarken.

O kaybolduktan sonra söz konusu duvara ters ters baktım.

Ama uzun bacakları vardı. Ön kapıya ulaşması hiç zaman almazdı.

Ben de mutfaktan çıktım ve saçımı düzeltmek için merdivenleri tırmanarak makyaj masasına gittim.

Fazladan beş dakika sürdü ama Yargıç'ın kafasını karıştırmak için gerekli onarımları kesinlikle yaptım.

Bütün gece.

CHAPTER 11

SÜRÜŞ

Yargıç

T

Ertesi sabah, saat on buçukta, Yargıç kapının ziline bastıktan kısa bir süre sonra, Chloe

Ön kapı.

Neredeyse kahkahalarla inliyordu.

Bir gece önce tükettiği bol miktarda içeceğe rağmen, tamamen kendinden geçmişti.

Krem rengi kot pantolon. Düğmeleri çok fazla iliklenmemiş, sarkık beyaz düğmeli bir bluz, göğüs dekoltesinde altın zincirler ve kolyeler. Saçları açık ve düz. Leopar desenli ayakkabılar.

Ve burnunda kocaman bir güneş gözlüğü. Evet, içeride takıyor.

Ancak yüzünün geri kalanında takındığı boktan ifadeyi gizlemiyorlardı.

Bunu yapan bakışıydı.

Daha fazla tutamadı.

Bir kahkaha patlattı, içeri girdi, bir koluyla onu yakaladı, ayağıyla kapıyı tekmeledi ve ona doğru eğilerek dudaklarını onunkilere bastırdı.

Şaşırtıcı bir şey yapmadan önce sinirli bir ses çıkardı.

Sadece sert, ağzı kapalı bir öpücük istiyordu. Kadının akşamdan kalma olduğunu düşünürsek, daha fazlasını kaldıracabileceğinden şüphelenmiyordu.

Ama öpücüğün içinde eridi ve adamın içeri girmesine izin vermek için ağzını açtı.

O sıcak, tatlı ağız mı?

Yargıç bu daveti reddetmedi.

Bununla birlikte, onu uzun süre nefessiz de bırakmadı. Derin, ıslak bir nefesti ama uzun değildi ve sonra başını kaldırdı.

"Günaydın güzelim," diye mırıldandı, hâlâ ona gülümsüyordu.

"Bunu uygun olmadığımızın kanıtı olarak kataloglamamız gerektiğine inanıyorum," diye homurdandı.

"Neden?" diye sordu, kadının ne söyleyeceği umurunda bile değildi, çünkü tamamen "yakışıyorlardı" ve ona göre bu öpücük bir kanıt değildi.

Kanıttı.

Yine de sordu çünkü kızın bulacağı şeyin çok komik olacağını biliyordu.

"Sen sabah insanısın."

Kaşlarını kaldırdı, aniden kızın paylaşacağı şeyle tamamen ilgilenmeye başladı, çünkü bu komik değil, şaşırtıcıydı.

"Sen değil misin?"

"Ben. Ben. Değilim."

Bir yanı bunun şok edici olmaması gerektiğini düşünüyordu.

Bununla birlikte, sabah insanı olmayan başarılı biriyle hiç tanışmamıştı.

Mağazasının etkileyici web sitesine tıklamış, Fabulous Foot Forward projesi hakkındaki her kelimeyi okumuş, ne kadar iyi giyindiğine dair sayısız örneğe sahip olmuştu, pedi bok gibiydi ve dün gece onun henüz yirmi beş yaşında olmadığını öğrenmişti.

Kesinlikle başarılıydı.

"Şarapla viski sours'u karıştırmasaydın, sonra da üç tane boiltermaker içmeseydin daha iyi olabilirdi.

Speakeasy," dedi.

Duyulabilir iniltisini tam olarak bastıramadı.
Belli ki bu, onunla uğraşmaya devam etmesi
gerektiği anlamına geliyordu.

"Kaynatıcılar bir keşifti. Seni asla biracı bir kız olarak
görmezdim."

"İğrenç," diye mırıldandı.

"Ama etkilendim," diye devam etti, gözlerinin vücuduna
kaymasına izin verdi, altın rengi ve göğüs dekoltesini
gördüğü için bir hata yaptı. Gözlerini tekrar gözlüklerine
kaldırdı. "Bu sabah kendini kandırma yeteneğini
etkilememiş. Yine de, güneş gözlüklerini içten takmak senin
için bir şey mi? Yoksa akşamdan kalmalığın sana vampir
eğilimleri mi verdi?"

"Akşamdan kalma değilim."

Onun yalanına kıkırdadı.

"Yapmıyorum," diye iddia etti. "Sasha'nın bana yapmayı
öğrettiği ve harikalar yaratan bir smoothie var. Ben de onu
ritüelime ekledim."

Bir gece önce ya da belki de babasının evindeyken ona
ulaştığı için kendini çok iyi hissettiğini söylemek hafif
kalırdı.

Ve bunu biliyordu çünkü onu daha fazlası için
zorlamasına gerek yoktu.

Sadece teklif etti.

"İçki içtiğim bir gece yatmadan önce bir bardak su
içerim. Ertesi gün uyandığımda vitaminlerimi ve iki migren
ilacımı alıyorum, iki bardak daha su içerken tostta yumurta
yiyorum ve tüm bunları Sash'ın smoothie'siyle
tamamlıyorum. Ondan sonra, işte, akşamdan kalmalığın
üstesinden geldim."

Kadının yüzünün büyük kısmını göremiyordu ama
görebildiği kadarıyla kadın onunla dalga geçmiyordu.

Ve söylemeliyim ki, kadının "uygun", "üzerine" ve "voilà"
gibi kelimeleri ironi yapmadan kullanmasına bayılıyordu,
üstelik sonuncusunu gerçek bir Fransız aksanıyla söylemesi
çok şıktı.

"Peki bu gözlükler de neyin nesi?" diye
sordu. Gözlükler yüzünden kayarak

uzaklaştı.

Onu nazikçe salladı.

Tedirgin bir iç geçirdi, tekrar ona döndü ve "Akşamdan kalma rejimim kusursuz. Ama soğuk jel göz bantlarımla geçirdiğim on dakika bile şişkinliğime pek iyi gelmedi."

"Şişlik umurumda değil," diye karşılık verdi ve ekledi, "Eminim şişlikle bile hâlâ harikasınızdır."

Çenesini kaldırdı. "Teşekkür ederim ama bu asla bilemeyeceğiniz bir şey çünkü bu gözlükler şişkinlik kaybolana kadar çıkmayacak."

Ona doğru sırttı.

Bir süre onu inceledikten sonra, "Girişte bir saat boyunca kollarımızı birbirimize dolayarak birlikte mi duracağız?" diye sordu.

"Bu bir seçenek mi?" "Hayır."

Gülümsedi. "Bummer. Sanırım hayır. Yine de, arkadaşlarını ne kadar sevdiğimi, onlarla ne kadar sevimli olduğunu söyleyebileceğim kadar uzun süre yapacağız-"

"Ben sevimli değilim," diyerek onun sözünü kesti. "Onlar da öyle. Hepimiz neredeyse acı verici derecede bilgili ve kibarız, öyle ki yakınımızdaki insanlar sadece bizim varlığımızla daha sofistike hale geliyorlar."

İşin en iyi tarafı, kızın şaka mı yaptığı yoksa ciddi mi olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Öyle mi?" diye sordu bir başka gülümsemeyle. "Elbette," diye burnunu çekti.

"İtiraf etmeliyim ki, sen ve Mi Schitt's Creek'te Moira Rose'un tüm kıyafetlerini inceleyerek üç saatlik bir tartışmaya girdiğinizde çok şey öğrendim. Ben ve Jacob ilgiyle izledik, özellikle de telefonlarınızdan bakarken bize dayattığınız görsel araçlar düşünüldüğünde. Umarım siz ikiniz onun katırına yüzüstü düştüğünü sanmadınız. Uykuya dalmıyordu, 'agresif aksesuar takmanın' artıları ve eksileri hakkında derin düşüncelere dalmıştı," diye alay etti.

"Üç saat boyunca bunu tartışmadık," diye homurdandı.

"Öyle hissettim," diye mırıldandı.

Çenesi yeterince eğikti, gözlüklerinin arkasından gözlerini devirdiğini biliyordu.

"Söylediklerimi bitirmek için," diye devam etti. "Gecenin en sevdiğim kısmı, seni eve getirdiğimde yarım saat boyunca ön basamağında öpüşmekti."

Burnu buruştu ama vücudu onunkine daha da yaklaştı.

Evet, bu onun da en sevdiği kısımdı.

"Ve gece kalma davetiniz için minnettarlığımı t e k r a r l a y a c a ğ ı m , " diye devam etti.

Bu onu öldürmüştü ve reddettiğinden beri bunu onlarca kez sorgulamıştı.

Ama henüz oraya varmamışlardı, kız sarhoştı ve sonuç olarak bu hiç hoş değildi.

"Bir beyefendi bir hanımefendiye sarhoşken yaptığı patavatsızlığı hatırlatmaz," diye azarladı.

"Bekle. Üzgünüm, bilmelisin ki ben bir centilmen değilim."

Dilini şaklattı ama bunu dudaklarının bir tarafını yukarı kaldırarak yaptı.

"Arkadaşınla buluşmak için yola çıkmamız gerekiyor mu?" diye sordu. "Evet."

Bu kelimenin hayal kırıklığına uğramış gibi görünmesi hoşuna gitmişti. "Ben sürüyorum," diye karar verdi.

Başını yana eğdi. "Neden?"

"Sıvı aldığınızı biliyorum ama o kadar çok içtiniz ki sisteminizde hâlâ alkol olabilir."

"Artık bana bok atmayı bırakabilirsin," diye uyardı.

Onun yerine çarpık bir sırıtma yaptı ve eğilip ağzını onunkine değdirmeden önce "Tamam bebeğim" diye mırıldandı.

Kadın geri
bastırdı. Sonra
onu bıraktı.

Pompalarını evin içine doğru tıkladı ve adam mutfak adasından küçük bir çanta aldığını görecektik kadar onu takip etti.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Başını salladı.

Yargıç dışarı çıktı, ön kapıyı kapattıktan sonra durup içeri eğildi ve kilitli olduğundan emin olmak için kapıyı kontrol etti.

Bunu yaparken kızın gözlerini üzerinde hissetti ve onları Cherokee'ye götürürken elini tuttuğunda hafifçe sarsıldığını hissetti.

Elini tuttuğunda şaşırdığı için sarsılmıştı.

Ama geri çekilmedi.

Centilmenlik becerileri üzerinde çalışması gerektiğinden, ona kapıyı açtı ve kışını cipine soktukten sonra kapıyı kapatırken bakışlarını yine üzerinde hissetti.

Cipin etrafında döndü, kendi tarafına tırmandı, düşmeleri için vizörünü indirdi, kendi gözlüklerini taktı, çalıştırdı ve yola çıktılar.

"Moda Meydanı, değil mi?" diye sordu.

"Prep and Pastry hemen dışarıda. Oraya vardığımızda sana nereye park edeceğini göstereceğim." Telefonunu çıkarmıştı ve ona bakıyordu. "Tiff zaten orada."

"Kahretsin, geç mi kaldık?"

"Genelde en az yarım saat beklersiniz, Pazar günleri daha uzun sürebilir. İsimlerimizi yazdırmak için erken geldi." Telefonunu çantasına bıraktı. "Görünüşe göre Tiffany acıkmış."

O da öyleydi.

Dün akşamki yemeklerinin beklenmedik bir şekilde (vücutlarına dikkat ettikleri belli olan iki piliç için) doyurucu olduğu düşünüldüğünde bu şaşırtıcıydı. Ev yapımı pastırma reçeli ve brie puf böreği tartları. Kızarmış tavuk butları ve ağır krema ile yapılmış, o güne kadar yediği en iyi waffles. Ardından mascarpone kreması, nar taneleri ve ahududu ile kaplı hafif bir pavlova.

Jacob'ın çoğunlukla gezintiye (ve yemeğe) çıktığını, Kulübün lokomotiflerinin Mi ve Chloe olduğunu fark etmişti.

Ve gözden kaçması mümkün değildi, son derece düzenli bir şekilde organize edilmişti.

Planlanmış bir zaman çizelgesi vardı, hepsinin istasyonları vardı ve bu nedenle Judge zamanının çoğunu bir tezgahda takılarak ve izleyerek, Jacob ile spor ve boktan konuşarak ve zamanı geldiğinde onu fritözde heceleyerek geçirdi.

Ama yemekler harikaydı, Chloe gerçekten yemek yapabiliyordu ve arkadaşları harikaydı.

Şehirli olduğu kesin, ama bu onun nasıl büyüdüğünün küçük bir parçasıydı, bu yüzden hayatı için bunu seçmemiş olsa bile, içinde rahattı.

"Tahmin ettiğiniz gibi, Mi ve Jacob'ın coşkulu onayını aldınız," diye not düştü.

"Hevesli, ha?"

"Balık tutmayın, Yargıç. Hoş birisiniz ve bunu biliyorsunuz," diye karşılık verdi.

"Ne kadar sempatik?"

"Dün gece o kadar da sarhoş değildim diyebiliriz, chéri."

Kahre

tsin.

"Bebeğim, henüz o noktaya gelmedik," dedi alçak sesle ve nazikçe. Kız yanıt vermeyince adam ona baktı.

"Tanrım, duygularını mı incittim?" diye sordu.

"Hiç kimse..."

Nazikçe boğazını temizledi ama başka bir şey söylemedi.

"Dün geceyi burada geçirmeyerek duygularını incittim mi Chloe?" diye sordu sessiz ve dikkatli bir şekilde.

Burun deliklerinden keskin bir nefes aldığını duydu ve sonra aceleyle şöyle dedi: "Ben en büyüğüm. Benden beklenen... benden beklenen bazı şeyler var. Bu doğal, eminim, ama bazen kimsenin benimle ilgilenmeyi düşünmemesi çok da iyi olmuyor." Durakladıktan sonra, "Sen benimle ilgilendin."

Tanrım.

Şimdi anladı.

"Tatlım," diye mırıldandı.

"Sorun değil. Hayat bu. Biraz düşününce, Fransa'da bu kadar çok zaman geçirmememin nedeninin bu olduğunu anladım. Fransa'ya bayılıyorum."

Ve "France" kelimesini "Frahnce" olarak telaffuz etti ve bunu yaparken de bir pozcu gibi görünmedi.

Toplam sınıf.

"Ama bir molaya ihtiyacım vardı," diye sözlerini tamamladı. "Ve bizi düşünmeniz çok hoş. Beni. Tek söylediğim bu."

"Elbette," diye yanıtladı. Bu konunun büyütülmesine gerek olmadığını ve konuşulması gereken daha önemli bir konu olduğunu düşünerek, "Kimse yok mu?" diye sordu.

Cevap vermedi.

"Annen ve babanla aranız iyi görünüyor. Duncan da öyle," diye not düştü.

"Hangi yaşta olurlarsa olsunlar, ebeveynler çocuklarıyla ilgilenir. Ve bunu her zaman yaptılar. Her zaman. İkisini de deli gibi seviyorum ve söyleyebileceğim kadarıyla, bazı önyargılar olsa da, onlar gelmiş geçmiş en iyi ebeveynler. Ama başka şeyler de var."

Başka bir şey söylemedi. Ama o biliyordu.

Ağır şeyler.

Annenle babanın boşanması gibi.

Ve annenin en yakın arkadaşı intihar etti. Ve bu çok büyük bir yükü.

"Sanırım kardeşlerinizin anlaşma yapmasına yardım etmenizden bahsediyoruz," dedi.

"Onlara yardım etmede başarısız olmak," diye düzeltti. Taşınacak bir yük daha.

Birden Yargıç sinirlenmeye başladı.

"Ailen çok zor durumdaydı, özellikle de annen. Ama ağabeyin ve kız kardeşin senin de kendi bagajını boşaltman gerektiğini bilmeli," dedi.

"Neden özellikle annem?" diye sordu, sözleri kuşkulu ve temkinliydi.

"Çünkü boşandı ve arkadaşını kaybetti, hem de herkesin önünde ve Corey Szabo'nun nasıl gittiğini hayal bile edemiyorum," diye açıkladı.

"Mm," diye mırıldandı.

Orada daha fazlası vardı. Bunu zorlamadı.

"Kendine bakan tek kişi olmak çok zor oluyor" dedi.

"Şey, görüyorsunuz, olay şu ki, beni kollayan biri vardı. Çok geç olana kadar fark etmemiştim ama bunu tüm hayatım boyunca yaptı. Sonra da Pasifik Palisades'te beynini uçurdu."

"Siktir," diye ısırdı.

"Yani, biliyorsun, söz verdi," dedi. "Bana göz kulak olacağına söz verdi. Ve başka şeyler de var. Bana söylediği şeyler. Bana öğrettiği şeyler. Yaptıklarıyla öğrendiğim şeyler ve daha önce yaptığı şeyler, hepsi harika tavsiyelerdi, ama ondan gelen bir sürü yalandı."

Yargıç elini avuç içi yukarı bakacak şekilde ona doğru kaldırdı ve "Hey" dedi.

Elini onun elinin içine sokmadan önce birkaç saniye onu asılı bıraktı.

Onu sıktı ve ellerini aralarındaki konsolun üzerine koydu.

Ancak o zaman şöyle dedi: "Kuzeyde olsam ve beni araman gerekse bile dinlemek için buradayım. Tamam mı?"

"Sanırım bu konuya şimdi girmeliyiz, Yargıç," dedi.

Restorandan çok uzakta olmadıkları ve bu çok fazla olduğu halde neden bunu yapmak istediğini anlamadı.

Ama ihtiyacı olan buysa.

"Tamam, o zaman şimdi buradayım, hadi yapalım."

"Hayır, öyle demek istemedim. Demek istediğim, benim hakkımda, hayatım ve hayatımdaki insanlar hakkında bilmeyeceğin bazı şeyler olduğunu bilmen gerekiyor. İlk başta değil yani. Biz birlikte olana kadar

bir şey kurdum. Bu bazılarını üzüyor ve geçmişte sorunlara neden oldu ama umarım anlamışsınızdır, size güvenebileceğimi bilmediğim sürece hayatımın bazı bölümleri... ailemin hayatı..."

Anladı.

Tanrım,

evet.

Anladı.

Çünkü bazı açılardan, her ne kadar onun uğraşmak zorunda olduğu şeylere yakın olmasa da, kendisi de bunu yaşamıştı.

Ancak onun aksine, iyi büyüklükte bir ailesi vardı.

Bir sürü sevgi.

Ama bu hâlâ yalnız olduğu anlamına geliyordu. "Anlıyorum," dedi ona.

"Bu seni üzüyor mu?" diye sordu.

Kıza bakınca onun da kendisine baktığını gördü.

"Gerçekten anlıyorum" dediğinde gözleri tekrar yoldaydı. Bir araya getirmedim ama Duncan Tom'un evine gitmeden önce benden bir Gizlilik Sözleşmesi imzalamamı istedi. Tom ve annen gibi insanlar için bunun standart olduğunu düşündüm. Bununla birlikte, o belge oldukça kapsamlı. Daha çok annenle ilgili olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi anlıyorum ki hepinizle ilgiliymiş."

"Hepimiz, her şey," diye cevap verdi. "Dışarıda gördüğünüz tek bir şeye bile inanmayın, Yargıç. Hepsi sizin tüketiminiz için özenle seçilmiş ya da çalınmış ve sonra da birileri bundan para kazanabilsin diye çarpıtılmış."

"Evet," diye mırıldandı.

Ve evet, o kısmı çok iyi biliyordu.

"Ama mesele bizim normal insanlar olmadığımız gerçeğine dayanıyor. Ünlülerin bunu söylediğini duyuyorum ve 'Ev krediniz nerede? İşe gidebilmek için çocuk bakım ücretini ödemekte zorlanıyor musunuz? Sigortanızın katkı payını karşılayamadığınız için doktora gitmekte tereddüt ediyor musunuz? Ya da hiç sigortanız yok mu? Elbette annem ve babam yemek yiyor, nefes alıyor ve uyuyor ama onların ve dolayısıyla bizim hayatlarımız normal değil."

"Evet," diye tekrarladı, ancak bu kısa kelime onun kendisi, ailesi ve dünyadaki ayrıcalıklarının boyutları hakkında bunları anlamasının ne kadar derin bir his olduğunu açıklamaya yakın bile değildi.

"Ve en başından itibaren bunu anlamanız gerekiyor."

"Anlıyorum ve sana söz veriyorum, bu beni korkutup kaçırmıyor." Sessizliğe gömüldü.

Ona tekrar baktığında, yan pencereden dışarı baktığını gördü.

"Öyle değil," diye iddia etti.

"Göreceğiz," diye fısıldadı.

Evet, göreceklerdi.

Ama şimdi biliyordu, daha önce de yanmıştı.

Belki de kötü bir şekilde.

Sonrası için başka bir şey.

Bunu geride bırakmanın zamanı geldi.

"Szabo'yu kaybettiğin için üzgünüm tatlım," dedi usulca. "Değilim, anneme cehennemi yaşattı."

Ve sen, Yargıç söylemedi.

Onun değiştiğini ve elini yumuşak bir şekilde onunkinden çektiğini hissetti. "Benim hakkımda konuşmayı bırakalım," diye önerdi. "Biz her zaman benimle ilgiliydi. Şimdi, git. Yargıç Oakley hakkında bilmem gereken ilk beş şey."

Güldü. "Baskı yok."

"Kendini tanımıyor musun?" diye meydan okudu. Tam o anda.

"Köpeğimi koşarken yakaladım," diye başladı. "Erken saatlerde patikadaydım, etrafta ondan başka kimse yoktu. Beni eve kadar takip etti. Tasma yok. Künyesi yok. Sanırım yemek yemeyeli uzun zaman olmuştu. Muhtemelen çakalların hedefi olmaması bir mucize. Tabelalar astım, şehre ve barınaklara haber verdim. Kimse onu sahiplenmedi. Ama o beni sahiplendi. Bu bir numara."

"İyi bir numara," dedi usulca.

Adamın ağzı yukarı kalktı.

"En iyi arkadaşım Rix, John Hendrix. Eski itfaiyeci. Eskiden Hotshot ekibindeydi. Rüzgar döndü, sıkışıp kaldı, üzerine ağaç devrildi. İki bacağını da diz altından kaybetti ama hayatta kalması bile mucizeydi. Şimdi Prescott mağazasını yönetiyor."

"Rix mi? Duncan'ın evindeki... adam...?" diye sordu duraksayarak.

"Evet."

"Ama-"

"Bazen kullandığı süslü bacakları var. Onun durumu nispeten yeni. Tahminimce onlara alışmaya çalışıyor. Ama çoğunlukla tekerlekli sandalyede."

"Tamam," diye mırıldandı.

"Bu birinci bölümün ikinci kısmı," dedi ona. Kadın alçak sesle güldü.

Yola doğru sırttı.

Sonra zor işlere girdi.

"Üç numaraya geçiyorum. İşimi seviyorum. Mesleğimi buldum. Prescott'u seviyorum. River Rain'in misyonunu ve etiğini seviyorum. Çocukları seviyorum. Harika personelimiz ve gönüllülerimiz var. Yaptığımız şey önemli. Programın yeni bir kandan faydalanacağı ve benim de yoluma devam etmem gereken bir zaman gelecek ama Tanrı'ya şükürler olsun ki o zaman şimdi değil."

"Tamam" demeden önce bir süre hiçbir şey söylemedi.

"İşim Prescott'ta, Chloe," diyerek onun açıkça gözden kaçırdığı bir şeyi işaret ederken otoyoldan çıkışlarını yapıyordu.

"Bu dört numara mı?" diye sordu. "Çünkü bu zaten bildiğim birkaç şeyden biri."

"Demek istediğim, bu hayatımdaki diğer kadınlar için de geçerli. Phoenix'te yaşayanlar için."

"Prescott ay değil," tek cevabı bu oldu. Öyle bile olsa.

Mesaj alındı.

Tekrar yola doğru sırttı.

Sonra şöyle dedi: "Dört numara, eğer s e ç m e ş a n s ı m v a r s a , hiç gitmediğim yolu seçeceğim."

"Maceracı," dedi nefesinin altından.

"Evet. Yapmaktan hoşlandığım ve çok yaptığım şeyler var. Ama fırsat verilirse yeni bir şey denemek için bunu değerlendiririm."

Onun kalçasına dokundu.

İpucunu aldı ve elini ona geri verdi.

Parmakları sıkıca kıvrıldı.

"Peki ya son şey?" diye sordu.

"New York'ta yarı zamanlı olarak büyüdüm. Babam bir hedge fonu işletiyor. İlk milyarını kırklı yaşlarının başındayken kazandı. Bu sonuncusu değildi. Adı belli bir listede Szabo'nunkine yakın değil ama çok da uzak değil."

Kızın eli şimdi onunkini sıkıyordu. "Baban

Jameson Oakley mi?"

Tabii ki onun kim olduğunu

biliyordu. "Evet."

"Mais non," diye fısıldadı.

"Sanırım bunun ne anlama geldiğini biliyorum, ama... evet."

"Paltonun muhteşem olmasına şaşmamalı," dedi.

Kıkırdamaya başladı. "Evet, onu da yanımda götüreceğim."

"Elbette," dedi kadınların söylediği ve "öyle bir şey olmayacak" anlamına gelen o şekilde.

Adam onun p a l t o s u n u neden çalmış gibi görüldüğünü sormadan, kadın konuşmaya devam etti.

"Gizlilik sözleşmesi imzalamam gerekiyor mu?" diye sordu, sesi yarı şaka gibiydi ama tecrübesine dayanarak muhtemelen yarı ciddiydi de.

"Babam kesinlikle derdi. Ben hayır diyorum. Ama sen ve ben bir anlaşma yapacağız."

"Ne anlaşması?"

"Bana verebileceğini hissettiğin şeyi vereceksin ve bu arada ben de senin güvenini kazanacağım. Ve tam tersi. Sen normal olmaktan çok uzaksın ve beni ilgilendiren de bu. Ama paylaştığımız şeyde normal insanlar gibi davranacağız. Ne kazanırsan onu alırsın. Anlaştık mı?"

"Harika," diye elini sıkarak kabul etti. "Ve chéri, en iyisi meseleye Hint Okulu tarafından yaklaşmak."

Bu onları derinlerden çıkardı ve sonunda onu Fashion Square'deki yeraltı otoparkına yönlendirdi.

Köşedeki restorana doğru yürüdüler ve Yargıç, biyolojik olarak kadın olmayan, dolgun vücutlu, 1.80 boylarında, aşırı makyajlı bir kadın olan Tiffany ile tanıştı.

Ya geçiş dönemindeydi ya da bugün sadece dişi olmak istiyordu.

Yaklaşırlarken onu bir aşağı bir yukarı süzdü ve tanışma faslından sonra doğruca Chloe'ye döndü. "Mi bana onun şahane olduğunu söyledi." Yargıç'a döndü. "Ve bu Mi'nin terimi, benim değil," sonra tekrar Chloe'ye döndü, "ama bana onun bu kadar uzun olduğunu söylemedi."

Chloe, "Tiff uzun boylu bir erkeği tavlamayı benden bile daha zor buluyor," diye açıkladı.

"Baskı yok," diye mırıldandı Tiffany.

"Etrafta benden çok var," diye belirtti. "Ama sadece söylüyorum, etrafta dolaştıktan sonra, ben ödüyorum."

Tiffany dikkatini tekrar Chloe'ye çevirdi. "Oo, ondan hoşlandım."

Chloe cevap verirken gözlüklerini ona doğru çevirmişti. "Ben de öyle."

Ve işte oldu.

Sabah oldu.

YARGIÇ HAVA ALMAYA ÇIKTI VE EN SON İSTEDİĞİ ŞEYİN
Söyle.

"Yola çıkmalıyım, bebeğim."

Suratını astı.

Kanepede sırt üstü yatıyordu. Adam onun üzerindeydi.

Yiyiştiriyorlardı.

Bazı ikinci aşama özgürlükler aldı, ama çoğunlukla seni tanımaya çalışıyordu.

Olağanüstü bir şeydi.

Onun yumuşak vücudunun altında olmak muhteşemdi.

Onu koklamak, ağzında tatmak.

Sonunda parmaklarını saçlarına geçirdi. Dudakları boynunda.

Ama gitmek zorundaydı.

"Yavruma geri dönmeliyim," dedi ona. "Rix onu aldı ve onu seviyor ve eğer gidip onu almazsam geri vermeyebilir."

Gözlerini devirdi ve "Sanırım sorun değil" diye homurdandı.

"Duncan ve Tom'un promosyonu üzerinde hiç çalışmadığımızı belirtmek isterim."

Yüzü dışında her yere bakmakla ilgilenmeye başladı. O da oradaydı, ama o yine de aşağı doğru koştu.

"Tiffany ile birlikte Nordstrom ayakkabı reyonuna yaptığınız ve bir saat süren 'hızlı gezi' vardı."

"Tiffany'nin yaklaşan bir etkinliği var."

"Tiffany tek bir ayakkabı bile denemedi. Sadece adama sana on beş çift getirmesini söyledi ve sen de üçünü aldın."

O yayılan bir sinirli homurdanmak hangi oldu Ayrıca bu olduğu için onaylama.

"Sonra o korkunç kahvecide kahve içmek için durmak zorunda kaldık."

"Cartel korkutucu değil."

"İçeri girdik ve o kadar sessizdi ki, sadece kapıyı açtık, en yakınımızdaki iki adamın bizi dizüstü bilgisayarlarıyla döveceklerinden hayatım boyunca korktum."

"Old Town'daysanız kahvenizi oradan alırsınız," diye kibirli bir şekilde onu bilgilendirdi. "Ve sadece oradan."

Bu konuda hiçbir yorum yapmadı.

Bunun yerine, "O zaman Sprouts'a gitmek zorunda kaldık" dedi.

"Market alışverişimi hafta sonu yapmak zorundayım. Eğer yapmazsam, alışveriş biter ve taze meyvem olmaz ya da haftalık etim tuzlanmamış olur."

"Bu da bizi eve geldiğimizde tüm eti açıp tuzlamana getiriyor."

"Belli ki yemek yapmayı bilmiyorsun," diye burnunu çekti.

"Senin kadar iyi değil, ama bu işte harika olsan bile, et tuzlama olayından sonra seni doğranmış salatalarından birini yemen için The Gladly'ye götürmemi istedin."

"Canım çekti."

"Bu da çok az zamanımız kaldığı anlamına geliyordu ve ben de bunu sevişmek için kullanmaya karar verdim."

"Bu karara katıldığımı gözden kaçırmamışsınızdır."

Sırıttı. "Evet, bunu kaçırmadım. Ama yarın ofise gideceğim ve Duncan nerede olduğumuzu soracak ve kulaklarının arkasının gerçekten hassas olması ve ağzımı kaybetmek istemediğinde dişlerinle dudağımı tutman onu gerçekten ilgilendirmez ve buraya kadar geldik."

"Lütfen bunu Duncan'la paylaşma," diye söylendi.

Tanrım, o da bir şeydi.

"Sonuç olarak, sen mi yukarı çıkıyorsun yoksa ben mi geri dönüyorum? Ve bu gerçekleştiğinde, hangi gün olacak? Ve cumartesiden bahsetme. O bizim resmi ilk randevu gecemiz. Ve sen bunun için Prescott'a geliyorsun."

"Hafta içi gelemem Yargıç, Cumartesi günleri de dükkanda çalışıyorum."

"Madem öyle, hafta içinde izinli olduğun bir gün var mı?" Başını savurduğu yastığa doğru salladı. "Pek sayılmaz."

Mağazada iyi bir satış cirosu yapıyoruz. Ama dükkan daha çok genç. Hâlâ müşteri kazanmaya çalışıyoruz. Bir sürü çalışana yatırım yapacak kaynağım yok. Yerlerini doldurmam gerekiyor."

"Tamam, o zaman köpeğimi yüklerim, yapacağımız iş olduğu için iş günümünden biraz zaman ayırırım ve gelirim. Çarşamba?"

Gözleri heyecanla parlıyordu.
Ama ağzından soğuk bir ses çıktı: "Elbette."
"Benim için mi yoksa köpeğimle tanışacağın için mi daha heyecanlısın?" "Sen, tabii ki," dedi, sanki yalan söylüyormuş gibi,
Öpüşme ve öpüşürken tutunma şeklinden öyle olmadığını anladı.
"Peki Cumartesi günü hayır mı?" diye devam etti. "Aşağı gelebilir misin?"
"Eğer gelmezsen seni Meadery'de sarhoş edemem."
Burnu kırıştı. "Mead?" "Güven bana."
"Bu sıradan bir şey mi?"
Belli ki o da bir macera kızıydı.
"Prescott'u ziyaret ettiğinizde katatonik mi oluyorsunuz?" Gözlerini kısmıştı.
Sonra, "Eğer gündelik bir şeyse, kıyafetimi kolayca yenileyebilirim. Saat dört gibi çıkabilirim. Olur mu?"
"Kesinlikle."
Dudaklarını onunkilere değdirmek için eğildiğinde yine gülümsüyordu.
Başını kaldırırken acele etmesi gerekiyordu çünkü kadın onu takip ediyordu.
"Çarşamba günü de dikkatinizi dağıtmayın" diye uyardı.
"Çalışın. Birkaç aç bul. Bazı mesajlar. Bir kanca. Onlara sunabileceğiniz bir şey olsun ki biz de senaryo yazmaya başlayabilelim."
"Evet, bunu yapabiliriz" diye mırıldanırken eli kürek kemiğinden kıcına doğru ilerliyordu.
"Siktir et, aşağı inerim ve bütün gece sevişiriz," diye mırıldandı ve tekrar ağzına almak için başını eğdi.
İşler kızıştı, aleti kıpırdanmaya başladı, o da bitirdi. Chloe hoşnutsuz bir ses çıkardı.
Sonra güzel gözleri adamın yüzünde gezindi ve onun gözlerine baktı.

"Bunu bırakıp babamla ilgilenmem gerek." Muhtemelen öyledir.

Ya birkaç gün önce?

Babasının huzurunu gözetmesinin son derece tatlı olduğunu düşündü.

Ama arabadaki konuşmalarından sonra, Duncan ve Tom'un neden bu anlaşmayı yaptıklarını merak ediyordu ve sonra Imogen ve Duncan Chloe'yi de işin içine soktular.

Evet, Tom Pierce'ın programı savunması farkındalığı artıracak, muhtemelen bir ton daha fazla çocuğun kaydolmasını sağlayacak ve bu her zaman bağışlarla el ele gidecekti. Program için büyük bir kazançtı.

Ama Yargıç bunu kendi başına halledebilirdi.

Imogen çöpçatanlık yapıyordu, belki Duncan da yapmıştı ve muhtemelen Tom'u da işin içine çekmişlerdi.

Sadece bunu iyice düşünmelerini diledi.

"Onlara tek başıma yapıp yapamayacağımı sorabilirim," diye teklif etti. Kadının kaşları çatıldı. "Konsantre olabilirim, Yargıç." "Demek istediğim bu değil."

Ne demek istediğini anladı ve başını salladı.

Ama "Babama bakmam için bana güveniyorlar" dedi. "O yetişkin bir adam. Kendi başının çaresine bakabilir."

"Kastettiğim tüm aile ve babam. Bütüne dikkat edin. Biz... Pierce-Swans'lar arkalarında biri olmadan hiçbir şey yapmazlar."

"Arkalarında Chloe olmadan mı demek istiyorsun?" "Bazen," diye geçiştirdi.

Vücudunu onunkinin üzerinde salladı, bu da onunkini sallamak anlamına geliyordu.

"Tamam, çoğu zaman," diye izin verdi. "Yine de annem dışarıda, ya da tam değil ama yine de dışarıda. Yani ben varım."

"Angarya işleri ben yaparım."

Ona ters bir bakış fırlattı. "Bunu daha önce de yapacaktın."

Kıkırdadı ve açıklamadan önce ona hızlı bir öpücük verdi. "Demek istediğim, seni elimden geldiğince

koruyacağım."

Bunun üzerine ağız açık kaldı. Ve bunun üzerine Yargıç resmen sinirlendi.

"Bana hiç kimsenin sizi korumadığını mı söylemek istiyorsunuz?"

Ağızını kapattı, sonra da yalan söylemek için kullandı: "Tabii ki öyle."

"Sadece Szabo mu?"

Bunu düşünmesi gerekiyordu.

İnce bir nokta koymak gerekirse, kan bağı bile olmayan, başka bir eyalette yaşayan ve yetişkin hayatının büyük bir bölümünde dünyanın dört bir yanına seyahat eden, ancak artık çoktan ölmüş olan bir adamın arkasındaki tek kişi olduğu gerçeğine kızmamasını sağlamak için söyleyeceği yalanı düşünmek zorundaydı.

"Bu konuda yalan söylemeye bile kalkma," diye homurdandı.

Onları savundu. "Herkesin yapacak çok işi var." "Senin yok mu?"

Sesini kesti.

"Fark etmez," diye ısırdı, kızın yanından bıçağını çekerek kalktı ve onu da yanına çekti. Kanepenin yanında ayak parmaklarının ucuna geldiklerinde, "Liderliği ben alıyorum. Son sözünü sertçe söyledi ve konuşmak için dudaklarını açtığında bir parmağını kaldırarak dudaklarına dokundurdu, "devralıyorum. Bu işte beraberiz. Ama ben liderim. Duncan ve Tom arasında tampon görevi görüyorum. Angarya işleri ve iletişim işlerini ben yapacağım ve bunları ikisi arasında paylaştıracam. Birlikte bir toplantıda olmayacaklar. Zaten bu benim programım. Sen Pierce-Swans'ın güvende olduğundan emin ol, gerektiğinde babana manevi destek ver ama ağır işler benim üzerimde olacak."

"Toplantıları ikiye katlarsanız, bu sizin için iki kat daha fazla iş demektir."

"Babanla konuşmam gerekirse Phoenix'e gelmem gerekir. Bu sizin için bir sorun mu?"

Yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı. "Bien sûr que non." "Ve bu hayır anlamına mı geliyor?"

Başını salladı.

"Benden hoşlanıyorsun," diye alay etti.

"Benden hoşlanıyorsun," diye karşılık verdi. "Evet," diye fısıldadı. "Hoşlanıyorum." Kızın yüzü yumuşadı.

Onu tekrar öptü.

Pişmanlıkla konuşmayı bitirdi ve "Şimdi yukarı çık ve ceketimi al" diye emretti.

"Hmm," diye garip bir cevap verdi. Ardından bir yalan geldi. "Kuru temizlemeciye götürdüm."

Yargıç gülmeye başladı. "Bu palto ile aranda ne var?"

Hafifçe omuz silkti. "Senin gibi kokuyor."

Gülmeyi bıraktı.

Ve sonra ona doğru o kadar eğildi ki, onu tekrar öptüğünde kanepeye geri dönmüşlerdi.

Sonunda, beklediğinden bir saat sonra geleceğini söylemek için Rix'e mesaj atmak zorunda kaldı.

Rix zahmet etmemesini, Zeke'in artık onun olduğunu söyledi.

Yine de köpeğini almak için arkadaşının evine gitti.

Bu arada, Chloe'nin evinden paltosuz çıktı.

CHAPTER 12

BEQUEATHAL

Chloe

T

Ertesi sabah dükkânımın arkasına park ettikten sonra telefonumu çıkarmak için sabırsızlanıyordum

çünkü araba kullanırken bir dizi mesaj gelmişti.

Ve onların Yargıç'tan olduğunu biliyordum.

Noel sabahı hediyelerini karıştıran küçük bir kız gibi telefonumu çıkardım ve Noel Baba'nın bana istediğimi verdiğini gördüm.

Yargıç'tandılar. Onlar da dahil:

Çarşamba günü, o kadar tuzlu ete rağmen, yemek yapmayı planlamayın.

Sonra da pizza sipariş ederiz.

Ve sonra, bu yılın şu ana kadarki en iyi hafta sonu, tatlım.

İlki ete yaptığı atıf nedeniyle beni güldürdü.

İkincisi ise canımın Federal'den jambonlu ve hurmalı pizza çekmesine neden oldu. Aynı zamanda Yargıç'ın bunu beğenip beğenmeyeceğini merak etmeme neden oldu, çünkü Çarşamba günü evime geldiğinde onu bekletebilirdim (ya da Federal'den istediği pizzayı).

Sonuncusu beni güldürdü, çünkü yılın sadece iki hafta sonunu geride bırakmıştık.

Yine de, demek istediğini anladım. Çünkü aynı fikirdeydim.

Geçen hafta sonu uzun zamandır geçirdiğim en iyi hafta sonuydu.

Bu mesajların hepsi dün geceki Home'dan sonra geldi. Ve Rix'i köpeğimi teslim etmeye ikna etme mucizesini gerçekleştirdi.

Öyle bir Yargıç Pus'u içindeydim ki, "Güzel" diye cevap vermekte tereddüt etmedim. Ona benim için evcil hayvan verin ve Coco Teyze'nin onunla tanışmayı dört gözle beklediğini söyleyin.

Bunu Coco Teyze mi aldı?

Ben de tabii ki "Kapa çeneni" diye karşılık verdim.

Ve emrinize amadeyim. Harika zaman geçirdiğin için teşekkürler, bebeğim. İyi uykular.

Ve evet, Haze hala beni etkiliyor, geri döneceğim, katılıyorum. Ve döneceğim. Sen de döneceksin.

Daha arabamdan inmeden, başparmaklarım onu o muhteşem kahkahasıyla güldürmek ya da sadece o sıcak, tatlı gülümsemesiyle gülümsetmek için hemen bir şeyler söylemeye gitti ama kendimi durdurdum, telefonu kaldırdım ve alnıma dokundurdum.

"Ne yapıyorsun, Coco? Ne yapıyorsun? Ne yapıyorsun?"

Yargıç hiç benim tipim değildi.

Sanatçıları ve pislikleri (neredeyse her zaman bir ve aynı, ancak deneyimlerime göre pislikler birçok çeşitte geliyordu) seçtim.

Yargıç da değildi.

Bu bazılarına sorun gibi görünmeyebilir. Benim için bir sorundu.

Duygularımı bir pislikle kontrol edebilirdim. Kendimi tutabilirdim.

Onlardan uzaklaşabilirim.

Benden uzaklaşmaları benim için sorun değildi.

Ancak, bu ne kadar büyük bir sorun olsa da, asıl sorun bu değildi.

En üst sırada Yargıç'ın huzurumu kaçırmaması yer alıyordu. Çünkü onunla birlikteyken sahip olduğum şey buydu. İç huzuru.

O yanımdayken dünyayla tamamen bütünleşiyordum, çünkü dünya Judge'ın etrafında dönüyordu ve ben de onunla birlikte olmakla tamamen bütünleşiyordum.

Gardımı düşürdüğümde, o çok kolaydı.

Annem ve babam bizi oturtup sorun yaşadıklarını ve bu sorunların ciddi olduğunu paylaştıklarından beri ilk kez bu kadar sakin hissediyordum.

Dünyamı sarsan bir olay. Matt'in. Sasha'nın.

Akıl almaz bir şeydi.

Ve sonra daha da kötüleşti.

Yargıç'ın beni yeniden sağlam bir zeminde hissettirmesinin aynı zamanda dengemi bozması hiç mantıklı değildi.

Ama oldu.

Ve bundan çok daha fazlasını yaptı. Beni dehşete düşürdü.

Bir gecemizi ve bir günümüzü bir bizin ne olabileceğini keşfederek geçirdik.

Ve hala...

Bizi sakinleştirmem gerekiyordu. Geri çekil.

Kalkanlarımı güçlendirmeliyim. Hayır.

Buna tamamen bir son ver.

Bu, o etraftayken yapabileceğim bir şey gibi görünmüyordu.

Ya da olmadığı zaman bile.

Ya da sadece mesajlaşırken.

Birlikte bir buçuk gün geçirdikten sonra beni bırakıp eve döndüğü anda bunu yapmak ve her anı harikaydı.

Sonra ertesi sabah daha fazlasını yapmak. Oyun oynamak yok.

Bağlanıyorum.

Benimle daha fazla zaman geçirmeyi dört gözle beklediğini belli ediyordu.

Geçirdiğimiz zamandan keyif aldığını bildiğimi açıkça belirttim.

Ve benimle birlikteyken, beni ilginç bulduğunu, eğlenceli bulduğunu, benimle konuşmaktan hoşlandığını, bana bakmaktan hoşlandığını, bana dokunmaktan hoşlandığını göstermekten çekinmiyordu, samimi olmasa bile. Sadece şefkatle.

Daha önce bir erkek elimi tutmuş muydu bilmiyordum ama tutmuşsa da hatırlamıyordum.

Belki de olmuştu ve ben hatırlamıyordum çünkü önemli değildi.

Ve Yargıç önemliydi.

Yargıç'ın elimi ilk tuttuğu anı her zaman hatırlayacağımı hissediyordum.

Judge etrafta olmadığına bile (dün gece o gittikten sonra ve o sabah bütün sabah olduğu gibi), onu düşünmeye, söylediği şeyleri, bana bakışlarını ya da mutfağımdaki o öpücüğü hatırlamaya dalıyordum.

Kanepedeki aktivitelerimiz.

Ona sınırda takıntılıydım. (Tamam, belki sınırda değil.)

Ve bu işe yaramadı.

Güçten feragat etti.

Ve bunu yapmak seni savunmasız yaptı. Ben de yapamazdım.

Yargıç'ın metinlerini döndürmek yerine başka bir metin dizesi açtım.

Henüz cevap vermemiş olan Matt'e.

Ve havamda olduğum için, ama ne olursa olsun, zamanı gelmişti, etrafta dolaşmadım.

Kendinizi ailenizden uzaklaştırmak gibi bir misyonunuz varmış gibi görüldüğünden, sizi tebrik etmeme izin verin. Konu ablanıza gelince, görev tamamlandı.

Onu gönderdikten sonra, ben de gönderdim:

Bazı şeyler söyledim çünkü seni seviyorum ve senin için endişeleniyorum, babamızı da seviyorum ve onun için endişeleniyorum. Ve sen bunun için bana acı çektirmeye niyetlisin.

Aşk ve endişe için acı çek.

Onu serbest bıraktım, sonra çekici indirdim.

Sen de siktir git Matt.

Buna da cevap verme zahmetine girme. Sonunda bir pislik gibi davrandığının farkına varsan bile, senden haber almak istemiyorum, çünkü sana kızgınlığımı atlatmam için bana biraz zaman vermen gerekecek.

Sonuncusunu gönderdim, telefonumu çantama tıktırdım, arabadan indim ve dükkâna yöneldim, hafta sonunu harika bir adamla geçirmiş bir kadın gibi hissetmiyordum. Onun için harika şeyler ifade edebileceğini bildiği harika bir adam, çünkü o zaten öyle olmuştu.

Çıglık atmaya başlayabilecek bir kadın gibi hissetmek ama durmadığı için bunu yapmamak.

Ya da ağlamaya başlamak, ama bunu da yapmadı. Çünkü duramayacağından korkuyordu.

İyi haber, tek başıma da şirret bir ruh haline bürünebilirdim.

Mi-Young pazartesi günleri izinliydi. Pazartesi günleri, öğleden sonra yarı zamanlı çalışanlardan biri gelene kadar dükkânı ben açıyor ve ilgileniyordum. Hafta içi günler, özellikle de gün içinde asla yoğun olmazdı. Nispeten büyük bir mağaza alanım olsa bile bir ila iki personel idare ederdi.

Neyse ki hafta sonları herkes işinin başında oluyordu ama ben Pazar günleri izin almaya çalışıyordum. Böylece Mi-Young ben orada olmadan çalışanlarla vakit geçirebiliyordu. Bana da dinlenmek için bir gün veriyordu.

Ama otuz dakika daha açmadım.

Mağazanın stoklu, düzenli ve olması gerektiği gibi olduğundan emin olmak için her zaman yeterince erken gelirdim. Mağazayı açtıktan sonra e-postalarımı bakmak ve diğer idari işleri yapmak için dizüstü bilgisayarımı kasaya getirebiliyordum.

Çantamı ofisime koymuştum ve telefon çaldığında elimde telefonla mağazaya doğru yürüyordum.

Aşağıya baktım ve bunun Yargıç'tan gelen ve onu yanıt için beklettiğim için benimle dalga geçen bir telefon olmadığını gördüm (ve bu konuda rahatlayayım mı yoksa umutsuzluğa mı kapılayım bilemedim).

Annemdi.

Telefonu açtım ve dedim ki, "Anneeeee, aramak çok doksanlar."

"Görüyorum ki gereksizmiş," dedi merakla. "Pardon?" diye sordum.

"Sen sen oluyorsun," diye tam olarak cevap vermedi.

"Lütfen açıklayın," diye rica ettim, kartal gözüyle mağazanın içinde dolaşırken.

Zahmet etmeme gerek olmadığını bilmeme rağmen, Mi onu asla bozulmamış bir halde bırakmadı.

Annem, "Babandaki yemek sırasında kendini... kötü hissettin," dedi. Dolaşmayı bıraktım ve konuşmaya odaklandım.

"Ve sonra beni aramadın... ya da mesaj atmadın... seni Yargıç'la böyle pusuya düşürdüğüm için beni azarlamadın," diye bitirdi.

Judge'la birlikte olmak huzur verirken, o yokken Judge'a kafayı takmış olmak aynı zamanda onun bana verdiği kafa karıştırıcı duygular yumağını da hatırlatıyordu.

Annemden gelen bu şey hiç iyi değildi.

Çünkü ona Yargıç'la o hafta sonu bir araya geldiğimizi ve harika vakit geçirdiğimizi söyleyerek (hak ettiği) suçluluk duygusundan kurtulmasını sağlayabilirdim. Ya da çeşitli şekillerde kıcımlı kurtarmak için, bunu program hakkında konuşmak için yaptığımız yalanını söyleyebilirdim.

Ya da bundan tamamen kaçınabilirim.

Bununla birlikte, Judge doğrudan Duncan ile aynı ofis odasında çalışıyordu. Aralarında kesinlikle karşılıklı saygı vardı, ancak bana pek samimi gelmediler, bu yüzden Judge'ın Duncan'ın ofisine elinde bir kahve ve

Bu hafta sonu birlikte geçirdiğimiz zamanın bir özetini. Ama geçerken ağzından kaçırabilir.

Yargıç Duncan'a söylerse, Duncan da anneme söylerdi.

Bu da beni zor durumda bıraktı çünkü her zamanki yöntemim yalan söylemektir, şimdi de buna yöneliyordum ve yalan, inanılmadığında ya da başka bir kaynak tarafından kolayca çürütülebildiğinde işe yaramıyordu.

Ciddi bir sıkıntı.

Ve bu benim ruh halimi iyileştirmede.

"Çarşamba günü bir mesaj belirlemek için toplanacağız" diyerek geçiştirdim.

"Bana kızgın mısın?" diye sordu.

Evet, sana kızgıyım.

Evet, evet, sana kızgıyım.

Sana çok kızgıyım.

Ama bu Yargıç'la ilgili değildi.

Bu, değiştiremeyeceği, yardım edemeyeceği bir şeyle ilgiliydi, kendi başına gelen bir şeydi, kendi yarattığı bir şey değil.

Onun hatası olmayan bir şey.

Yine de kızgındım.

"Chloe?" diye sordu.

Mağazayı incelemeye devam ettim ve sert bir şekilde, "Kendi aşk hayatımı kendim idare edebilirim, anne," dedim.

"Bana 'anne' demen bana iyi hisler vermiyor," diye mırıldandı.

"O zaman belki de romantik ilişkilerimden uzak durmalısın." "Yargıç'ın romantik bir ilişki olduğunu mu söylüyorsun?"

Allah kahretsin.

Hemen cevap vermediğimde ve bunun nedeni katlanmış bir kazağın yamuk olması ve düzeltmek için telefonumu kulağımla omzum arasına sıkıştırmak zorunda kalmam değildi, devam etti.

"Öpücük o yöne doğru eğilmiş gibiydi."

Tabii ki yeni yıl öpücüğünü gördü.

Öpülen ben olduğum için, bir gözlemciye bile başka türlü görünmesinin mümkün olmadığını biliyordum.

Açık sözlü olmaya karar verdim, bu da ne yazık ki beni tekrarlayıcı yaptı. "Anne, defol git."

"Ondan hoşlanıyorum, hakkında bildiğim kadarıyla. Ama Duncan onu çok seviyor-"

"Bu bir hakaret mi?" Tersledim.

"Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum."

"İkimiz de aynı amacın peşindeyiz," diye karşılık verdim.

"Ama söz konusu olan benim hayatım olduğuna göre, bunun yükünü benim çekmeme ne dersin?"

Bir an tereddüt ettikten sonra, "Daha önce yanılmışım, pek kendinde görünmüyorsun" dedi.

"Açılıştan önce inceleme yapıyorum. Bire kadar tek başımayım. Aklımda bazı şeyler var. Gölge etme anne, ama her şey seninle ilgili değil."

Sessizce "Ah" demeden önce bir tereddüt daha. O acıyı hissetti ama ben irkildim.

Bunun sert olduğunu bilsem bile, geri almak, düzeltmek için kendimde bir güç bulamadım.

Ona göz kulak oluyor musun?

Siktir git, Corey Amca.

Açtığım gediğe ben girmeyince annem girdi.

"Yakında Prescott'a geliyor musun?"

Evet, önümüzdeki cumartesi.

"Bilmiyorum," dedim ona.

"Her ne kadar bir şeylerin ortasında olsan da, benimle oturup kız kardeşin hakkında konuşmak için biraz zaman bulman için kulağını çınlatmak isterim."

Yani o da Sasha'da bir şeyler olduğunu fark ediyordu.

Ve bu konuda yardım etmek de bana düşecekti...

"Bunu planlıyorsunuz," diye cevap verdim.

"Önümüzdeki aydan itibaren üç hafta boyunca senaryo provaları, gardırop ve benzeri işler için Los Angeles'ta olacağım," diye hatırlattı nedense, çünkü ben bunu zaten biliyordum. "Duncan'la mümkün olduğunca çok vakit geçirmeye çalışıyorum."

Ben gitmeden önce. İlk haftayı benimle birlikte orada geçirecek ama ondan sonra geri dönmek zorunda."

Zaten bildiğim bir bilgi hakkında söyleyecek daha iyi bir şeyim olmadığından, "Pekâlâ," dedim.

"Ayrıca planlamam gereken bir düşün var ve kızlarımın da buna dahil olmasını istiyorum."

Bir anda kusmak istedim.

"Sen olmasaydın seninle asla konuşmazdım," diye zoraki bir yalan söyledim.

"Chloe, iyi misin?"

Bir buçuk gündür öyleydim, şimdi değilim.

"Ben iyiyim anne," dedim, ses tonum eskisinden çok daha sıcaktı ve bunun tek nedeni üst araması tamamlanmış olması ve kazağın dışında Mi-Young'ın her şeyi olması gerektiği gibi bırakmış olması değildi.

"Pekala, sevgilim. Şimdi seni yalnız bırakacağım."

Annemin beni rahatsız ediyormuş gibi hissetmesini hiç istemedim.

Ama şimdi beni yalnız bırakmasına ihtiyacım vardı. "Tamam, yakında konuşuruz," diye cevap verdim.

"Evet, yakında. Seni seviyorum." "Seni daha çok seviyorum."

"İmkansız," diye fısıldadı.

Tanrım, tam bir kaltaktım.

Bir öpücük sesi çıkardım ve telefonu hızla kapattım. Sonra kendimi toparlamak için bir saniyemi ayırdım.

Daha sonra ofisime geri döndüm, dizüstü bilgisayarımı kilitli olduğu yerden aldım, kasadan şamandırayı aldım, dışarı çıktım ve kasayı kurdum.

Ses sistemimizi açtım ve dekorla uyumlu olduğunu düşündüğüm şık bir caz ikilisi (piyano ve gitar) çalma listesi seçtim (piyano cazı, meditasyon klasiği, Yo-Yo Ma, Nina Simone, Diana Krall, Etta James, Billie Holliday, Harry Connick, Jr., Michael Bublé... ve Lizzo'ya da izin verdim).

Kapıyı resmen açmadan önce arka kapının sıkıştığından, sürgülü olduğundan ve alarminin açık olduğundan emin olduktan sonra kapının kilidini açmak için ön tarafa yöneldim.

Vitrinin yanındaki, altın zemin üzerine beyaz renkte olan ve OPEN yazan neon tabelanın ipini çektim. Her iki ayda bir yenilenen vitrin teşhirlerimden birinin yanındaydı. Göz alıcı olduğunu bildiğim bir vitrindi (hepsi öyleydi ve bunu ben de söylüyordum). Bunu biliyordum çünkü insanlar sık sık durup bakıyorlardı (sonra içeri giriyorlardı).

Aslında, ön vitrinlerim bir şey olmaya başlamıştı, müdavimler ve yerel halk sadece onları kontrol etmek için geliyordu (birincisi çünkü bültenimizde yeni bir tane olduğu haberini gönderdim).

Daha sonra mağazama döndüm, uzun uzun düşündükten sonra, estetikten markaya ve dekora kadar mükemmel bir şekilde çalışıyordu, bu yüzden ona Kadife adını verdim ve bir anda üzerime yıkıldı.

Tam anlamıyla art deco olmuştum.

Odak noktası, alçak bir cam ve piriñ sehpayı çevreleyen alanın ortasında piriñ tabanlar üzerinde şeftali kadife, lale döner sandalyelerden oluşan bir dörtlü idi.

Arka duvar aynı şeftali rengi kadifeden püsküllü karelerle döşenmişti. Diğer duvarlar beyazdı.

Her yerde çeşitli boyutlarda yuvarlak aynalar ve geometrik piriñ ve beyaz seramik aksesuarlar vardı. Piriñ çerçeveli cam raflar bile geometrikti ve raflar düz kenarlı ovalerdi.

Etrafta dolaşmak için bolca alan vardı. Yerde tek bir raf bile yoktu. Tüm giysi rayları ve raflar duvarlara dayalıydı.

Bununla birlikte, katlanmış kazakların, tişörtlerin veya eşarpların bulunduğu yuvarlak cam masalar, mücevherlerin sergilendiği standlar ya da kokulu mumların, losyonların veya banyo bakımlarının bulunduğu parlak, sütlü seramik tezgahlar vardı. Yine de hiçbirisi uzun değildi

döşemeli duvarın görüş açısını engelleyecek kadar.

Tüm bunlar hafiflik ve açıklık hissi veriyordu. Hareket etmek için bolca alan vardı. Birinin yanından geçip gitmek zorunda kalacağınız tek bir köşe bile yoktu.

Ve hiç dağınıklık yoktu.

Çok sayıda gelecek vaat eden tasarımcıdan, birkaç tanınmış tasarımcıdan, bazı istisnai temel ürünlerden ve sanatçılardan bazı parçalardan oluşan iyi bir stokum vardı.

Ancak Kadife, içeri girdiğinizde veya içinde bulunduğunuz herhangi bir anda sizi bunaltmadı.

O kadar şık olduğu için gözünüzü korkutabilir.

Ama aydınlık, biraz romantik, biraz eğlenceli iç mekan çağırırdı.

Ve umarım sonunda sıcaklık ve kapsayıcılıkla sarmalanır.

Kasaya doğru ilerledim ve Mac'imi açıp e-postalarımı bakarak halledilmesi gereken bir online sipariş olup olmadığını kontrol etmek üzereydim ki kapı açıldığında çıkan hafif bip sesi dikkatimi dükkanın önüne çekti.

Ve içeri girdiğini gördüğüm kişiyle başım hemen yana kaydı.

Pazartesi günü ilk müşterimden beklediğim gibi biri değildi.

Ya da hiç.

Uzun, belki Yargıç kadar uzun değil ama yine de çok uzun. Geniş, kesinlikle Judge'dan daha geniş.

Açıkça alfa, hatta belki de toksik olduğu gerçeğini göz ardı edersek (365 Gün filminin kahramanı hemen aklıma geldi), neredeyse suçlu derecede iyi kesilmiş bir takım elbise giyyordu.

Ve hayatımda gördüğüm en güzel adamdı.

Mağazadaki tek bir ürüne bile göz atmadı.

Doğrudan bana geldi.

Ve bunu bana bakarak yapınca, elimi kasada duran telefonuma uzattım, içimi bir korku kapladı.

Bu adam zehirli değildi (gerçi muhtemelen öyleydi de). Tehlikeliydi.

Koyu renk gözleri telefona doğru yaptığım hafif hareketi takip ederek hiçbir şeyi kaçırmadığını gösterdi.

Bu beni daha iyi hissettirmedi.

"Yardımcı olabilir miyim?" Masadan birkaç adım uzaklaştığında sordum.

"Chloe Pierce," dedi, sesi sadece adımı söylemesinden anlayamayacağım bir şekilde aksanlıydı.

Ve bu bir soru değildi.

Bir ifadeydi.

Kim olduğumu biliyordu.

Oh Tanrım, oh Tanrım, oh

Tanrım. "Evet," dedim

dikkatlice.

"Sana gönderdiğim paketi aldın mı?" Ne?

"Özür dilerim?" diye sordum.

"Paket," diye tekrarladı ve aksanının İngiliz olduğunu fark ettim. Tam emin değildim ama Galli olabileceğini düşündüm. "İçinde sana gönderdiğim ayrıntılı rapor da vardı."

Kıpırdamadan durdum.

Durgunluğumu okudu ve bu nedenle bu soruya cevap vermemi beklemedi.

Bir başkasına sordu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Yardım mı?

Babamı, evliliğini mahveden sevgilisiyle eşleştirmek için bir açı bulmakla mı?

Ve belki de hayatımı?

Kendimi toparladım ve "Seni Corey Amca mı gönderdi?" diye sordum.

Damarlı, uzun parmaklı elini kaldırdı, mavi takım elbise ceketinin iç cebine uzandı ve bir şey çıkardı.

Bunun nervürlü, sterlin bir kart taşıma çantası olduğunu gördüm. O anda, vintage olarak etiketledim.

Ve Cartier.

Manikürlü tırnağıyla fiske vurarak açtı, bir kart çıkardı ve önümdeki masanın üzerine koydu.

"Bana ihtiyacın olursa," dedi. Ve

işte bu kadar.

Başka konuşmadı, başka bir şey sormadı, başka bir şey beklemedi.

O döndü etrafta, ve ile a avcının

Grace, dışarı çıktı.

Kapı kapandı ve nefes almadığımı fark ettim.

Bunu yapmaya başladım ama gözlerimi kapıdan ayıramadım.

Bana ihtiyacın olursa.

Corey Amca.

Karta baktım, uzandım, kalın, gevrek krem rengi kağıdı aldım ve ön yüzündeki kalın, modern, serifli küçük harflerle yazılmış kelimeleri okudum.

Sadece bir isim ve bir telefon numarasıydı.

Telefon numarası yereldi.

Phoenix.

Ve adı Rhys Vaughan'dı. R.

Corey Amca'nındı.

Ve o bana bırakılmıştı.

CHAPTER 13

KARAR

Chloe

A Gizemli Rhys gittikten sonra, sabahım daha iyi geçmedi.

Sasha'dan gelen bir mesajla başladı.

Brunch iptal ve Matt'e kötü davranmayı bırakana kadar aramızdaki her şey iptal.

Bunu aldığımda, öfkeyle sarsıldım. Tam bir öfke.

Çünkü erkek ve kız kardeşim altı yaşında rol yapıyorlardı.

Her üç ayda bir, ya içinden çıkılması neredeyse imkânsız koşullarda doğmuş ya da ilk tutarlı düşüncelerinden bu yana defalarca boka batmış kadınlardan gelen düzinelerce başvuruyu inceledim.

Erkek ve kız kardeşim Malibu'da bir sahil evinde büyüdü. On altıncı doğum günlerimizde hepimize araba hediye edilmişti. Yenileri. Yüksek performanslı olanlar. Üzerinde yüz bin mil olan hafif kullanılmış olanlar değil. Özel okullara gittik ve üniversite masraflarımız karşılandı (ya da Matt'inki karşılandı, Sasha henüz katılmamayı tercih etmişti ve benim lisenin duygusuzluğuna sabrım yoktu, üniversiteye giden o yolculuğa devam etmeyi ve toplumun en aşağılıkları olarak gördüğüm şeylerle karşı karşıya kalmayı aklım almıyordu).

dünya: frat boys). Ve bunun ötesinde, bize iş kurmaya yetecek kadar güven fonları verilmişti (örnek olarak, benimkinde duruyordum), ocak ve ev ve ayrıca bir yuva yumurtası.

Ve çok ama çok uzak bir gelecekte annemizi ve/veya babamızı kaybettiğimiz o korkunç günde çok zengin olacaktık.

Son zamanlarda, hayatımız boyunca çok az sıkıntıyla uğraşmak zorunda kaldığımız için şanslı olduğumuzu düşünüyordum.

Bu düşünce hakkında fikrimi değiştiriyordum.

Bu ikisinin biraz sıkıntıya ihtiyacı olabilirdi.

Şimdi şımarık veletler gibi davranıyorlardı.

Yine de Matt'in Sash'i arayıp beni şikâyet etmesine şaşırmamalıyım. Bu ikisi çocukluktan beri çok sıkı fıkıydılar.

Babam şöyle derdi: "Oğlum şeftali tüylü ve kocaman mavi gözlü kız kardeşine bir kez baktı ve her şey bitti."

Öyleydi.

Hayatım boyunca kendi bildiğimi yaptım.

Ama bunu onları düşünerek yaptım.

Ben hep ablaydım. Onlara baktım. Her birine kendi özel yöntemlerimizle yakındık.

Ama yine de dışarıda kaldı.

Bazen de çeteleştiler.

Dürüst olmak gerekirse, hiç umursamamıştım. (Gerçekten, neyse oydu.)

Ama şimdi

acıtıyordu.

Özellikle de

Matt.

Sasha'ya karşı korumacıydı (ben de öyleydim) ve çok yakındılar, ancak bu hepimizin sıkı olmadığı anlamına gelmiyordu. Biz yakın bir aileydik. Sevgi dolu bir aile. Hepimizin bir yeri vardı ve hepimizin bir bütün olarak ve birbirimizle ilişkilerimiz vardı.

Matt'le olan ilişkim, onun her zaman benim sırdaşım olmasıydı. Özellikle o büyüdükçe, biliyordum ki

Ona bir şeyler anlatırdım, o da dinlerdi ve yaşına göre bilgeydi (ya da öyleydi).

Bunu kaçırmışım.

Özledim çünkü özlemiştim ama daha çok özledim çünkü şimdi buna ihtiyacım vardı.

Ben de doğal olarak "Mükemmel" diye mesaj attım. Bir çocukla yemek yemekle ilgilenmiyorum. Büyüdüğünde bana mesaj at.

Onların saçmalıklarına ihtiyacım yoktu.

Gerçekten ihtiyacım yoktu.

Görünüşe göre bu konuda istediğimi elde edemeyecektim. Çünkü Matt sonunda sessizliğini bozdu.

Mesaj atmak için yaptı. Bir sürtük gibi davrandığında, Sash'i bunun dışında bırak.

Cevap vermedim.

Ayrıca Madison gelene kadar tek bir ürün bile satmadım. O geldiğinde yaptığım ilk şey, kafamı toparlayabilmek için bir şeyler atıştırmak ve ikimiz için birer kahve almak oldu.

Öğle yemeğimi masamda yedim ve kafamı toparlayamadım.

Çantamı kilitlediğim çekmecedен Rhys Vaughan adında bir adamın (gerçi bu isim kime verilmişti ki? O kadar mükemmeldi ki, bir grup aşk romanı okuyucusunun bulabileceği bir şey gibi geliyordu) benim için biriktirdiği dosyayı çıkardım.

Safeway suşimi çiğnedim (ki hiç de fena değildi) ve dosyayı karıştırdım.

Bu Susan gerçekten çok güzeldi.

Ama o kadar da iyi bir yaşam sürmemişti (seri katilin onu kaçırmaması bir yana, annesini genç yaşta kaybetmişti ve bunun nedenini anlamak o kadar imkansızdı ki, anında unuttum).

Madison'a dönmek zorundaydım, bu yüzden Vaughan'ın kartının bulunduğu dosyayı çekmeceye geri koydum, kapıyı kilitledim ve aceleyle dışarı çıktım.

Neyse ki işler saat üç civarında toparlandı, bu yüzden Madison'ın o günkü maaşını (en fazla) karşıladığımdan

oldukça emindim.

Ancak malum nedenlerle ofisimde bıraktığım telefonum, geri döndüğümde bildirimlerle doluydu.

Bu hiç hoş değildi.

Sash'ten özür dilemelisin. O seninle ve benimle bu şeyin içinde değil.

Anne: Ben Los Angeles'tayken sen, Sasha ve ben gelinlik alışverişi yapmaya ne dersin? Hafta sonu gezisine ne dersin?

Baba: Wagyu hissediyorum. Perşembe akşamı Capital Grille'de bana katılmak ister misin?

Yargıç: Zeke için yeşil alanınız var mı, yoksa hazırlıklı mı gelmeliyim?

Yargıç da, gerçi sonra: İyi misin?

Yargıç'tan sonuncusu ve bunu yapan şey buydu. Karar vermemi sağlayan şey.

Duncan bana kız kardeşinle aranızda bir şey olduğunu söyledi. Konuşmak istersen beni ara.

Sasha'nın şımarıklığı ve Yargıç'ın son mesajı arasında, Duncan onun bana kızgın olduğunu öğrenmiş ve her nasılsa (muhtemelen Sasha orada olduğu, onlarla birlikte yaşadığı ve Duncan da özellikle sabahları annesine yakın olabilmek için sık sık evde çalıştığı için) bunu Yargıç'la paylaşmıştı.

Bunun benim hayatım olmasını istemedim.

"Bunun benim hayatım olmasını istemiyorum," dedim yüksek sesle.

Ancak, bu sözleri yüksek sesle söylediğimde, bahsettiğim Sasha ve Matt ile olan kavga değildi.

Bunu fark ettiğimde, onları hissettim. Acıttılar.

Onlardan nefret ederdim.

Ne pahasına olursa olsun onlardan kaçtım.

Bu nedenle, onları nasıl uzak tutacağım konusunda pratik yapmıştım.

Bu yüzden gözyaşlarım tehdit ettiğinde, kendimi onlara karşı çelikleştirdim, dizüstü bilgisayarımı çıkardım ve çalışmaya başladım.

Kids and Trails programının her bölümünü okuduktan sonra, gerçekten de kendi kendini yazdı.

Önerdiğim görünümü destekleyecek bazı görseller buldum, bir fon çağrısını ima eden bir kayıt çağrısı ile gönderebileceğimiz iki güçlü mesaj kaleme aldım, bunları iki gevşek taslağa ayırdım, hatta bazı senaryolar sağladım.

Sonra da akşam yemeği için babamlara gittiğimizde Yargıç'ın telefonuma programladığı adrese e-posta ile gönderdim.

Bu, uzun bir günün sonunda yapmam gereken son şeymiş gibi kasıtlı olarak yazdığım bir notu da içeriyordu.

J-

Üzgünüm, Çarşamba ya da Cumartesi yapamam ama bunun başlaması gerekiyor.

Bir başlangıç taslağı hazırladım.

Şimdilik e-posta yoluyla devam edebilirsek çok memnun olurum. Bu amaçla, notlarınızı cevap olarak gönderin.

Umarım Pazartesi gününüzü iyi geçirmişsinizdir,

-Chloe

Bununla birlikte, dizüstü bilgisayarımı kapattım, kilitledim, ertesi gün için her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için bir göz attım, kapılar güvenliydi ve arabama doğru yürümeden önce alarmı kurdum ve eve gittim.

Ve demir gibi bir iradeyle, tüm bunlar olurken hiçbir şey düşünmedim.

Eve gittiğimde hangi şarabı açacağımı saymazsak.

Yargıç

"BANA ÇOK BAKIMLI GÖRÜNDÜ."

Chloe yüksek bakımın yeni tanımıydı.

Yargıç birasından bir yudum aldı ve yıldızlı gökyüzüne gülümsedi.

Yudumunu bitirdiğinde, elinde kendi birası olan ve tekerlekli sandalyesinde Judge'ın güvertesindeki parmaklıkların yanında uzanan arkadaşı Rix'e "Kapa çeneni," dedi.

"Sadece saçını yapmak herhalde bir buçuk saat sürer," diye devam etti Rix.

"Onu her gördüğümde olduğu gibi görünüyorsa, umurumda değil," diye yanıtladı Yargıç.

"Paranızın yarısını sadece makyaja harcayacak."

"İyi ki kendi makyajını yapıyor o zaman."

"Yine de... o kış..."

Rix bunu havada bıraktı ve gözlerinin kenarındaki kırışıklıklar, Rix ona bakmasa bile bunun Yargıç'ın sinirine dokunduğunu nasıl bildiğini gösteriyordu, sadece gün batımına bakarken kendi birasından biraz emdi.

"Bu hiç komik değil," diye uyardı Yargıç.

İşte o zaman Rix ona sahte bir masumiyetle baktı. "Öyle değil mi?"

"Siktir git," diye karşılık verdi Yargıç.

Rix aniden ona sopa vermeyi bıraktı ve onu incelemeye başladı.

Sonra da teşhisi koydu, "Dostum, kötü durumdasın."

"O muhteşem. Harika giyiniyor. Komik. Çok zeki. Kendi işini yapıyor. Geri veriyor. Yani evet..." Omuz silkti, bu kavramdan tamamen hoşlanmıştı. "Chloe Pierce'a karşı kötü hislerim var."

Rix dikkatle, "Baban onu çok sevecek," dedi.

Yargıç oturduğu yerde kıpırdandı.

"Annen ondan nefret edecek," diye devam etti Rix.

Yargıç, "Ebeveynlerin yanına gitmeden önce onunla gerçek bir randevuya ne dersiniz?" diye önerdi.

"Onunkilerin hepsiyle tanıştığınızı ve birinci basamakla çalıştığınızı düşünürsek neden bilmiyorum."

"Ve onlar çok iyi insanlar," diye karşılık verdi Yargıç.

Rix başını salladı, bir yudum bira daha aldı ve uyardı, "İşe yarayacak, dostum."

Tamam, şimdi Rix'in defolup gitmesi gerekiyordu.

"Beni itip kakmadığı iki kez onun yanında bulundum, Rix," diye karşılık verdi. "Ve o zamanlardan birinde, sevişirken beni itmeyi bırakması için onu ikna etmek zorunda kaldım. Birbirimizi biraz tanımaya başladık. Birlikte eğlendik. Parmağında benim yüzüğüm yok. Tanrım. Sakin ol."

"Seni tanıyorum," dedi Rix.

"Biliyorum ama onu tanımıyorsun."

"Evet, biliyorum, beş yüz kişinin olduğu bir partide onunla saatler geçirmeme rağmen benimle tanışmadı," diye belirtti Rix.

"Beni kendinden uzaklaştırıyordu. Benden kaçarken yanıma gelip kendini en iyi dostumla tanıştırmaması çok zor."

"Ve o sırada, ilgilendiğinizi bile belli etmemiştiniz ve o sizi çoktan beceriyordu."

Yargıç kendini kaybedip söylemek istemediği bir şeyi söylememek için sessiz kaldı.

Rix gövdesini Yargıç'ın yüzüne bakacak şekilde döndürdü ve devam etti, "Dinle, bana kızgın olduğunu görebiliyorum. Ama bunları seni kızdırmak için söylemediğimi bilmelisin. Onu kızdırmak için de söylemiyorum. Ama senin bir tipin var... ve bir kalıbı tekrarlıyorsun."

"Bu konu hakkında konuşmayalım," diye önerdi Yargıç.

"Otuz dakikadır buradayız ve sen on kez telefonuna baktın çünkü kadın bütün gün sana ulaşmadı."

Yargıç hiçbir şey söylemedi.

Gerçi on kez olmamıştı. En fazla üç kez.

"Bu Meg ve Kimberly'nin gölgeleri," diye devam etti.

"Ve Jess seninle uğraşmaktan çok uzaktı."

"Chloe'nin yürütmesi gereken bir işi var."

"Ona ilgi duyduğunu biliyor ve sen ilgi duyduğun için taşaklarını patlatabileceğini de biliyor."

Evet.

Rix defolup gidebilir.

"Sırf kıcını başını kaldırıp iş yapanlara karşı bir ilgin var diye, Rix, o pisliğini bana bulaştırma," diye kestirip attı.

"En azından benimkiler beni becermeden önce iki saat araba kullandırtmıyor," diye karşılık verdi Rix. "Ve beni sikimden tutup gezdirmeye karar vermeden önce en az bir kez orgazm olmamı bekliyorlar."

"Bu kadını tanımıyorsunuz," diye karşılık verdi Yargıç.

Rix bir kez başını salladı. "Haklısın. Ben tanımıyorum. Seni tanıyorum. Ve tek söylediğim, dikkatli ol. Hepsi bu. Mesele şu ki, mesajıma kızdığın kadar kızgınsın çünkü haklı olduğumu biliyorsun. Ve kendini ortaya koydun."

Vardı.

Ama o da öyle.

"O düşündüğünüz kişi değil," dedi Yargıç ona.

"Umarım haklısındır," diye yanıtladı Rix. "Anlaman gereken şey şu ki, yüce bir hırsı, büyük bir güven fonu ya da kışında altın kaplama bir sopası olmayan sıradan, sıradan bir kadın olan her kadın annen gibi olmayacak."

Yargıç dikkatini gece gökyüzüne verdi.

Siyah-kahverengi, brindle kırması çoban köpeği Zeke, aralarındaki katlanmış battaniyenin üzerinde yattığı yerden kalkarak kalçalarının üzerine oturdu ve ağzıyla Judge'ın elini kavradı.

Oğlu, Yargıç'ın annesinden bahsedildiğinde babasının acısını hissetti.

Yargıç Zeke'in boynuna masaj yaptı.

"Hıyarlık yapmıyorum," dedi Rix sessizce. "Arkadaşlık yapıyorum. İyi bir ailem var, ikisi de. Senin baban gibi bir babaya sahip olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok. Ve annen gibi bir anneye."

Rix, Yargıç'ın annesini tanımlamamıştı. Ama onunla tanışmıştı.

Kendine özgür ruh derdi.

Yargıç ona alkolik ve uyuşturucu bağımlısı dedi. Hayır.

"İşleyen" kısmını çıkar.

Çıta ne kadar düşük olursa olsun, onun olmasını istediği şey "işlevsel" olmasıydı.

Acı gerçek: O sadece bir bağımlıydı.

"Diyorum ki, durumu tersine çevirelim, peki siz bana ne diyeceksiniz, Yargıç?" Rix sordu. "Oğluna göz kulak olurdun. Sen de aynı şeyi söyledin."

"Seni hayallerinin kadınıyla birlikte görmüyorum."

O durduramadan dışarı çıktı.

O daha bir şey yapamadan Rix bir elini tıkanmış bacaklarına götürdü ve geri döndü: "Yaptım. Ama başa çıkamadı. O yüzden çekip gitti. Hiçbiri başa çıkamıyor, Yargıç. Büyük aletimi ve onu kullanma biçimimle üst vücut gücümün ne anlama geldiğini seviyorlar. Tekerlekli sandalyemle ya da bacaklarımla sıklıkla istemediğimde tuvalete ellerimin üzerinde yürüyerek gitmemi pek sevmiyorlar. Senin bahanen ne?"

"Peri'nin nasıl bir kadın olduğunu anlatacak kelime henüz icat edilmedi," dedi Yargıç alçak sesle.

"O normaldi. O adam olmayan bir adamla tanıştı ve ona aşık oldu. Bu yüzden çekip gitti. Denedi. Ama bu Peri için değildi."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sorarken bu kez Yargıç tamamen Rix'e dönmüştü.

Rix omuzlarını öne doğru attı. "Bunu kabullenmeye başladım."

"Geçen gün onu Sprouts'ta gördüm." Rix'in çenesi şişti.

O yüzden bunu kabullenememişti.

"Bana gülümsemeye çalıştı. Ben de ona ters ters baktım," diye bitirdi Yargıç.

Bunun üzerine Rix'in dudakları kocaman beyaz bir gülümsemeyle aralandı. "Ciddi misin?"

Rix ciddi miydi?

"Dostum, o seni mahvetti," diye kestirip attı Yargıç.
"Tabii ki ciddiylim."

"Bunu bir düşün, dostum. Onsuz daha iyi değil miyim?"

O zayıf, korkak kaltak olmadan kesinlikle daha iyiydi.

"Zen'e büründüğünde tam bir baş belası oluyorsun," diye mırıldandı Yargıç.

"Çifte amputasyondan sonra PT yaparsınız, tekerlekli sandalyeyle yarışmayı öğrenirsiniz, bir el motosikletini idare edersiniz ve yeni bacaklara ve koşu bıçaklarına alışirsiniz. Zen gitmenin tek yolu."

"Süper insan olduğun için siktir git o zaman."

Rix onun ne kadar harika biri olduğunu düşünerek uzun uzun iç çekti. "Bu hep böyleydi."

Yargıç kıkırdadı ama Rix'in gözlerini ne kadar çabuk kaçırdığını ve hissettiklerini bir yudum daha biranın arkasına nasıl sakladığını fark etmedi.

Evet.

Peri zayıf, korkak bir kaltaktı.

Rix gece mavisini, yıldızlı gökyüzüne bakarak, "İstedğini biliyorum, telefonuna bak," dedi.

Sesini kapatmıştı ama mesaj i ç i n b i r titreşim almadı.

Hala, ne zaman o çevrilmiş ve Telefon bitti, o vardı fark etmediği bir bildirim.

Bir e-posta.

Chloe'den.

"E-posta göndermiş," diye mırıldandı, postayı açarken.

"Tamam, belki de o bir oyuncu değildir," diye

mırıldandı Rix. Ama yanıliyordu.

"Ne oluyor lan?" diye sordu

telefonuna. "Kahretsin," diye

yanıtladı Rix.

"Çarşamba'yı ekiyor." Ekleri açmaya başladı. "Ve Cumartesi." Ekler yüklendi, gelmeye başladı ve göz gezdirdi. "Ve projeye ilgili tüm ön çalışmaları o yaptı."

"Bu size biraz zaman kazandırır."

Rix'e baktı. "Ve e-posta yoluyla ilerlemek istediğini söylüyor," telefonuna baktı ve sonra "şimdilik" diye alıntı yaptı.

Rix haklı olduğu için hiç de mutlu görünmüyordu.

Yargıç telefonuna döndü, mesajı tekrar okudu ve sonra Chloe ile olan mesajlaşmasını açtı.

Rix, "Pekâlâ, asabi çocuk, bir nefes al," diye öğüt verdi. "Siktir et," diye homurdandı Yargıç.

"Sen bilirsin, ama pişman olacaksın."

Arkadaşına baktı. "Ben kırdım. Ve şimdi bana bu boku mu uzatıyor?" Telefonunu havada salladı.

"Ondan neden hoşlanıyorsun?" Rix sordu. "Sana söyledim. O komik ve-"

"Saçmalık. Ondan neden hoşlanıyorsun, Yargıç?" "Sana söyledim, dostum."

Rix ona doğru eğildi.

"Saçmalık," diye kestirip attı. "O farklı biri. Bunu bana Yeni Yıl'dan sonra söylemiştin. Neden?"

"Bir şey var..." Yargıç bitiremedi.

"Henüz anlamadın mı?" Rix sordu. Oh, anlamıştı.

"O savunmasız."

Rix'in hatırı sayılır kaslı cüssesi, sanki Yargıç'ın söylediklerinin gücü onu oraya itmiş gibi sandalyesine geri oturdu.

"Beyaz Satenli Kadın savunmasız mı?" diye sordu büyük bir inançsızlıkla.

"Bana bok atma."

"O bir yırtıcı hayvanın görsel tanımı."

"Ayrıca gülünç derecede ünlü, bir zamanlar aşklarının işlevsel sağlığı nedeniyle dünya çapında kutlanan, ancak şimdi çok parçalanmış ailesinin tüm yükünü omuzlarında taşıyor."

Rix yüzünü buruşturarak, "Şey... siktir" diye cevap verdi. "Evet," diye onayladı Yargıç.

Rix'in buna söyleyecek bir şeyi yoktu.

Yargıç yaptı. "Dahası da var, biliyorum. Paylaşamıyor çünkü bir paçavraya satarak yeni bir araba almayacağımdan emin olamıyor. Bu bizim anlamadığımız yalnızlığın yepyeni bir versiyonu."

"Anlamıyorum," diye düzeltti Rix. "Sen Jameson Oakley'nin oğlu, AJ Oakley'nin torunu olduğun için sanırım anlıyorsun. Ya da benden ve belki de tanışabileceği çoğu insandan daha fazla anlıyorsun. Babanın kim olduğunu biliyor mu?"

Başını salladı. "Gizlilik sözleşmesi imzalaması gerekip gerekmediğini sordu."

"Babanın kim olduğunu biliyor," diye mırıldandı Rix. Daha yüksek sesle, "Bir Cherokee filosu alacak kadar paran olduğunu biliyor mu?" diye sordu.

Yargıç başka tarafa baktı.

"Şey... lanet olsun," diye tekrarladı Rix. "Ona bu konuda endişelenmesini gerektirecek bir şey olmadığını söylemedin mi?"

"Bana güvenmesini istiyorum çünkü bana güveniyor. Babam bana Phoenix şehir merkezinde bir blok satın alabilecek kadar para vermeyi teklif ettiği ve büyükbabam Oakley'lerden geriye kalan tek 'gerçek erkek' olduğumu söyleyip diğer herkesi vasiyetinden çıkardığı için değil."

Rix birasından bir yudum daha alırken, "O yaşlı adam tekmeyi bastığında senin için eğlenceli zamanlar olacak," diye gözlemledi. Yutkunmayı bitirdiğinde de devam etti: "Öyle bir şey olursa, senin ailen de kokuşmuş bir bok yığını gibi üzerine çökecek."

"Muhtemelen on yıllık bir dava." Yargıç kendi içkisini yudumladı. "Ama alabilirler. Fosil yakıtların dehşet verici zararlarını sürdürmek için yeryüzünden daha fazla kan emmeye hiç niyetim yok."

Rix sırtıttı ve şaka yapmaya çalıştı. "Çünkü zaten bir şehir bloğuna sahip olacaksın ve sonra baban onu tekmelediğinde New York eyaleti sana miras kalacak?"

Yargıç tiksintiyle başını salladı.

Rix kıkırdadı.

Ama sonra tekrar ciddileşti. "Savunmasız

m1?" "Evet."

"Dostum, dünyayı ele geçirmek isteyen ve seni de yanlarında sürükleyerek cüzdanlarını tutup artıklarını yiyenleri bulmaktan, düzeltmen gerekenleri bulmaya geçmen gerektiğinden emin değilim."

"Korumak," diye düzeltti

Yargıç. Rix ona bir bakış attı.

Evet.

Biri ya da diğeri değil, her ikisi de.

Düzelt ve koru.

Annesiyle yapamadığı gibi.

Zeke bir iniltiyle tekrar aralarına yerleşti.

Yargıç telefonuna baktı ve sonra şu e-postayı yazdı. Hiç hoş değil.

O gönderdi.

"Kahretsin," diye fısıldadı

Rix. Yargıç yazmaya devam etti.

Çarşamba

görüürüz. Bunu da gönderdi.

Bütün gün hiçbir şey olmadı, ama sadece birkaç saniye geçti ve bununla bir şey geri aldı.

Üzerimde bir şey var.

Hemen mesaj attı, Yalancı.

Hiç beklemedim ve sonra bir şey çıktı. Ve bu arada, ne kadar kaba.

Benden ne kadar hoşlandığınla ilgili kendine zaman ayırman dışında bir şey çıkmadı. Al bakalım. Bunu keşfediyoruz. Zeke ve ben oraya gittiğimizde acıkmış olacağız, ama onun tuvalet molasına ihtiyacı olacak. Pizza senden, birayı ben getiririm. Altı buçukta orada olacak şekilde sipariş et, trafiğe takılma ihtimalime karşı ve Zeke'e mükemmel yerini bulması için bolca zaman vermek için.

Burada olmayacağım, Yargıç.

Kıçın orada olsa iyi olur, Chloe.

Olmazsa ne olacak?

Açıkçası, mesaj yoluyla, bunun alaycı mı yoksa meraklı

mı olduğunu anlayamadı.

Onu tanıyorsam, her ikisiydi.
Yine de alaycılığını belli etmedi.
Öğrenmek istemiyorsun.
Tehdit konusunda çok
kötüsün.

Hayır, eğer orada olmazsan, Duncan'a seninle
çalışamayacağımı ve projeden çıkarılmanı istediğimi
söylerim.

Telsiz sessizliği.
Birasını geri çekti.
Zeke yan yattı ve gerindi. Telefonu
titredi.
Değil. Centilmence. AT.
HIÇ. Ve işte oradaydı.

Duncan'ın, onun aracılığıyla annesinin ve onun
aracılığıyla da babasının başını ağrıtmaya asla izin
vermeyecekti.

Bunu yapmadan önce kendi kanını kuruturdu.

Adil bir mücadele vermediğinin farkında olmasına
rağmen Yargıç, birasının geri kalanını içmeden önce mor-
siyah dağ sırtını çevreleyen parlak iğne uçlarıyla gece
yarısı mavisine bakarak sırttı.

"Bir tane daha ister misin?" diye sordu Rix.

Arkadaşı kendininkini boşalttı, boşunu uzattı ve sonra
homurdandı.

Bu evet demekti.

Yargıç Rix'in şişesini kaptı, sandalyesinden kalktı, onları
soğuk dağ havasında sıcak tutmak için yaktığı ateşten kaçtı
ve Zeke'in peşinden gelmek için uykusundan uyanmasıyla
birlikte konağına yöneldi.

Ama Rix'in veda atışını kaçırmadı.

"Oyunlar başlasın."

Oh, evet.

Çok doğru.

Hayatı boyunca yenilginin acısını tatmıştı. Hem
de çok sık.

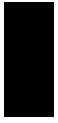
Ama bu sefer kazanmak için buradaydı.

CHAPTER 14

PARÇALAR

Chloe

Çarşamba akşamı oynamanın fiziksel olarak acı verici olması pek hayra alamet değildi, bu yüzden Judge ile buluşmaya en az yirmi dakika geç kalacaktım.

(sonunda, gösterge panelindeki saate baktığımda yirmi üç dakika olduğunu gördüm).

Ancak, sokağımdan aşağı inerken, onu ön verandamda dururken, yanında oturan sevimli yüzünde mutlu bir sırıtış olan, kesinlikle bir tür çoban cinsi (ya da karışımı) olan orta boy sevimli bir köpek ve verandanın diğer tarafında, muhtemelen bira dolu küçük bir soğutucu gördüğümde, bu sadece acı değil, ıstıraptı.

Arabayla geçmemi izlerken, Yargıç mutlu görünmüyordu. Ben de mutlu değildim.

İkimizin de tamamen farklı nedenlerle böyle olduğundan şüpheleniyordum.

Garajımın olduğu yere geri döndüm, park ettim, Federal'den şahsen aldığım pizzayı aldım (sormadım, aslında Pazartesi gecesinden beri mesajlaşmamıştık, ama prosciutto ve hurma ile gittim), birlikte

salata dilimleri, çantam ve ataşemle birlikte evime girdim.

Yiyecekleri adaya koydum ve kapıya yönelmeden önce çantamı ve çantamı bıraktım.

Bu arada, doğrudan Yargıç'a gitmemek demir irademden büyük rezervler sızdırdı.

Sonunda kapıyı açmadan önce yüzümü kısmen sıkılmış, çoğunlukla hoşnutsuz bir ifadeyle daha fazla düzenledim.

"Merhaba, Yargıç," diye selamladım.

"Chloe," diye cevap verdi. "Sadece şunu söylemek istiyorum, kafanın bir şeylerle meşgul olduğunu biliyorum ama benim bu dünyadaki zamanım da seninki kadar sınırlı ve değerli. Bir daha asla geri alamayacağım yirmi dakikamı sikip atman hiç hoş değil. Aramızdaki bu boktan durumla bile, kafan karışık olduğu için, sana hatırlatırım, ne istediğimi bilmediğimden değil, bu yine de tamam değil."

Her ne kadar bu adil olsa ve ben bunu hak etmiş olsam da, benim zihnimde onun için iyi bir başlangıç noktası değildi.

"Size bu toplantıyı yapmak istemediğimi hatırlatırım," diye karşılık verdim.

"Ve sana başka seçeneğin olmadığını hatırlatırım."

Ben daha bir şey söyleyemeden dilini şaklattı, köpeği ayağa fırladı, vücudu heyecanlı bir dostlukla sallandı ve ikisi de evime geldiler.

Köpek tasmalıydı.

Yargıç'ın, köpeğine olan sevgisi nedeniyle herkesin onu sevmesi gerektiğini varsayan insanlardan biri olmadığını, daha da ötesi, kendi alanlarında ister istemez ona tahammül ettiğini sevmek istemedim.

Hayvanları sevmeyen insanlara güvenmezdim.

Bununla birlikte, bir hayvan sahibi olarak, söz konusu hayvanı da beraberinde getirerek nerede olmaya karar verirse versin, herkesin evcil hayvanlarına katlanması gerektiği gibi yanlış bir hak duygusuna sahip olan insanlardan hoşlanmadım.

Eğer gerçekten bir evcil hayvan olsaydı, bu bir şeydi.

Neiman'da kazak alırken bacağıma atlayan sizin hiperaktif springer spanielinizse, o başka.

Yargıcın köpeğini kurşuna dizmesi, sosyal sorumluluk sahibi evcil hayvan sahipliğinin bu hayati nüansını anladığını göstermiştir.

Ve dediğim gibi, beğenmek istemedim. (Ama sevdim.)

Onlarla birlikte içeri girdim ve "Köpeğiniz mükemmel yerini buldu mu?" diye sordum.

"O iyi," diye mırıldandı Yargıç. Sonra da Judge'la ilgili hoşuma giden bu yeni bilgiden duyduğum endişeyi daha da artırarak, "Tasmasız gezmesi senin için sorun olur mu? Arkada takılabilir, yıkıcı değildir. Ya da onu kendime bağlı tutabilirim. Sorun olmaz."

Köpeğini selamlamak için ölmek istemiyordum. (Ama öyleydim.)

"Onu bırakabilirsin," diye cevap verdim.

"Bunu yaparsam sana gelir," diye uyardı Yargıç.

Bunu zaten biliyordum. Köpek gözlerini bana dikmişti ve tüm vücuduyla sallanıyordu.

Parmaklarımı o yumuşak kürkün içine sokmak için duyduğum çaresiz arzuyu göstermeyi reddettim.

Çünkü sevimli bir köpekti.

Ama aynı zamanda Yargıç'ın köpeği olduğu için. "Sorun değil," diye rahatça cevap verdim.

Yargıç eğildi ve köpeği serbest bıraktı. Bana geldi.

Hayvanlara olan sevgim ve hayatım boyunca edindiğim şartlanmalar, kendimi daha az tehdit edici ama aynı zamanda misafirperver kılmak için çömelmemi sağladı.

Birkaç tanışma koklamasından sonra kulağıma bir koklama ve boynuma bir yalama aldım.

Gülümsememe karşı koydum ama başını okşamaktan da geri durmadım.

"Zeke," dedi Yargıç yumuşak bir sesle, hemen bir daha asla hatırlanmamak üzere mühürlü bir yere **sakladım**

Tekrar.

Köpek omzunun üzerinden babasına baktı.

"Hayır oğlum, tadını çıkar. Chloe'ye adını söylüyorum," dedi köpeğine.

Bu konuda değerli olduğunu fark etmiştim ve bu nedenle o zamana kadar teklif etmemiştim.

Bir hediye gibi hissettirdi.

Bunu bir hediye olarak görmeyi reddettim.

"Su ister misin?" Babası yerine yavruya sordum.

"Bu iyi olur. Seyahat kasem var," dedi Yargıç ve ilk kez bir omzundan sarkan bir sırt çantası olduğunu fark ettim.

Çömeldiğim yerden çıktım ve bunu hallettik. Yargıç fazladan biraları buzdolabına koydu. Ben tabakları, çatal bıçakları ve peçeteleri çıkardım. Yargıç iki şişe açtı. Ben salataları ortaya çıkardım. Tüm bunlar sessizlik içinde, rahat ve alıştırılmış bir dans gibi yapıldı.

İşkence gibiydi.

Yargıç pizza kutusunun üstünü ters çevirdi. Sonra da "Bu da ne böyle?" diye sordu. Gülmek istedim.

Gülmedim.

"Prosciutto, hurma, roka, ricotta, pecorino ve balzamik vinaigrette," Sıkılmış bir sunucu gibi yuvarlandım.

Yargıç, çarpık (ama yine de gamze üreten) bir sırtışla ortamı yumuşatmaya çalıştı. "Sucuk ve sosis bulamadınız mı?"

"Aldığım şeyi beğenmedin mi?" Soğuk bir şekilde sordum. Sırtışı kayboldu.

İçimde bir şeyler buruştu. "Evet," diye mırıldandı.

Zeke geldi ve ayaklarımı kokladı.

Babasına sahip olamamam Zeke'in suçu değildi. Bu yüzden daha fazla masaj için zaman ayırdım, tüm vücudumu. Zeke bileğimi yaladı.

Sessiz, terbiyeli, sevecen, deli gibi sevimli.
Mükemmel.
Tamamen Yargıç'ın köpeği.
"Sevgini göstermeyi bitirdiğinde dur. İpucunu almakta iyidir."

Tabii ki öyleydi.
Ama durmak istemedim.
Gerçekten
istemiyordum.
Durdum.
Çömeldiğim yerden çıkarken, Yargıç'ın gözlerimi
topuklarıma diktiğini fark ettim; gözlerinde asla
kaybolmasını istemediğim bir bakış vardı.

Bunu da sıkıca kapattım, bunun yerine değişmem
gerektiği gerçeğine odaklandım.

Ama yapmayacaktım. Bu işi
halledecektim.
Mümkün olduğunca hızlı
"Çalışalım ve sehpa da yiyelim," dedim verimli bir
şekilde, ama bir emir gibi, dizüstü bilgisayarımı ataşelikten
çıkardım.

"Bana uyar," diye cevap verdi Yargıç gereksiz yere,
çünkü başka bir şey olmayacaktı.

Hiçbir
şey.
Hem de
hiç.
Hiç.
Midem sıkışmıştı.

Salataları tıka basa doldurduk, her ne kadar kendi
adıma yemek beni hasta edecek olsa da. Kendi adıma
şışeden cin içmeyi tercih etsem de bira aldık. Ve Yargıç sırt
çantasını sehpa ya götürdü, neyse ki oturmak istediğim
kanepe yerine sehpanın yanındaki koltuklardan birini seçti
ve yanıma oturmak istediğine dair bir işaret vermesini ya
da benim ondan kaçmamın garipliğini yaşamasını
istemedim.

Zeke kendini nereye konumlandıracağı konusunda
kararsız görünüyordu. Sonunda, ne kadar iyi bir köpek

olduğunu kibarca kanıtladı,

Babasının yanında oturmayı, gözleriyle insanlardan yiyecek dilenme yeri olarak seçti.

Yerleştik ve Yargıç başladı, "Chloe-"

Ben araya girdim. "Taslak teklifimle ilgili sorunlarınızın nereden kaynaklandığıyla başlamak iyi olur."

"Chloe," bu bir şekilde hem daha keskin hem de daha sıcaktı. Bakışlarım doğrudan ona yöneldi.

Ve söylemem gerekeni söyledim.

"Kendimi açıkça ifade edemediğim belli olduğu için, şimdi yapacağım. Bunu yapmayacağız," diye ilan ettim. "Haklıydın. Sen gittikten sonra bunu düşünmek için biraz zaman harcadım. Ve evet, seni çekici buluyorum. Evet, geçen hafta sonu güzel vakit geçirdik. Ama sen Duncan'ın bir çalışanısın. Duncan yakında benim üvey babam olacak. Bu yüzden, aramızdaki ilişki yürümediğinde, ortalık karışacak. Ben dağınıklık yapmam. Ve ailemi de bu karmaşaya katlanmaya zorlamam."

Ben konuşurken kaşları çatılmıştı ve nedenini "Ne zaman?" sorusuyla paylaştı.

"Ne?"

"Çalışmadığımız zaman mı?"

Burun deliklerimden bunu zaten biliyor olmalısın şeklinde küçük bir nefes çıkardım.

Sonra da bilmesi gerekenleri paylaştım.

"Bir erkekle ciddi bir ilişki kurmak için çok gencim. Prescott'a yerleşmişsin. Orayı seviyorum ama oraya taşınmak gibi bir niyetim ya da arzum yok. Açıkçası, butiğim umduğum gibi tutarsa, daha fazlasını açacağım ve sonunda Los Angeles'a geri döneceğim. Dolayısıyla, bunun iyi bir sonla bitme ihtimali olmadığından, ancak ben de dahil olmak üzere değer verdiğim insanlar için işleri zorlaştırma ihtimali olduğundan, başlaması için bir neden görmüyorum."

Bu bir yalandı.

Hepsi, özellikle de sonuncusu.

Ama LA hakkında da.

Fransa'dayken uzunca bir süre ailemden uzak kalmıştım.

Bu bir daha olmayacaktı, taşınan onlar olmadıkça ve bunu benim olmak istemediğim bir yere yapmadıkça.

Dahası, Phoenix'i sevmiştim. Onda bitmemiş bir şey vardı. Genç. Yeni. Genişti ve özel olabileceğiniz, mahremiyeti hissedebileceğiniz anlamda kişisel değildi, ama yine de arkadaş canlısıydı. Kültür vardı. Sınıf. Tarih vardı. Sadece Biltmore Hotel ve The Gammage'ın varlığı bile Phoenix'i olmak istediğim bir yer haline getiriyordu.

Los Angeles'ta tanıdıklarım vardı.

Los Angeles'ta annem tahttan indirilmiş bir kraliçeydi. Los Angeles'ta kendimi bir hiç gibi hissediyordum.

Burada, sadece kendimdim.

Yargıç düşünce zincirimi kesti.

Bunu "İyi" diyerek yaptı.

Açık Bu kelime, I geldi geri içinve oda ve nötr yüzüne jilet gibi keskin bir odaklanma ile sohbetimiz.

Dikkatli bir şekilde nötr, aşırı nötr ya da etkilenmiş bir şekilde nötr değil.

Gerçekten tarafsız.

Oraya gitmememizi sorun etmedi, kızmadı.

Sadece...

Nötr.

Aman Tanrım.

Bunun ne olduğunu sanmıştım?

Ben çekici bir kadındım. Gerçekten de ilginç biriydim. Ünlü bir ailem vardı ve bu beni daha da ilginç kılıyordu. Erkeklerin ilgisini çekmek istemiyordum.

O beni gördü, ben onu gördüm, kıvılcımlar uçtu, bundan bir şey çıktı, ama ikimizin de keşfettiği bir şey olduğu sadece bir buçuk gün geçirdik.

Bu süre boyunca ve özellikle son zamanlarda oraya gitmeme konusunda kararlıydım. Birden fazla kez kötü davranmıştım. E-posta korkunç bir fikirdi. Yargıç haklıydı, hiç hoş değildi. Aramızı bozacak bir şeyimiz yoktu.

ama bu terbiyesizlik ve kopukluktan ve Judge bunu hak etmiyordu.

Sonra en son konuşmam vardı. Onunla da arası iyiydi.

Ben her şeyi açık açık söyledikten sonra, artık beni bizim ne olabileceğimize dair daha fazla keşif yapmaya ikna etmek için burada değildi.

Bu konuda "iyiydi".

Hiçbir uyarı olmadan, görmezden gelemeyeceğim bir şekilde beni kuşattı.

Ben de salatamı sehpanın üzerine bıraktım ve aniden ayağa kalktım.

Hareketim o kadar ani oldu ki Zeke, Judge'ın takozundaki pastırmaya olan ilgisini kaybetti ve kafasını çevirdi.

Yargıç da kafasını kaldırıp bana baktı.

"Bu iş kıyafetlerini değiştirmem gerekiyor," dedim, sesim nefes nefese ve yanlış çıkmıştı. "Uzun sürmez ama bütün gün bu kıyafetler içindeydim. Ayaklarım beni öldürüyor."

"Pekâlâ," dedi Yargıç yavaşça.

Çok yavaş.

Fark etmedim.

Oradan çıkmam

gerekiyordu. Ben de çıktım.

Utanç verici bir şekilde koltuktan fırladım ve merdivenlerden yukarı koştum.

Odama vardığımda tek bir ışık bile yakmadan kapıyı kapattım ve karanlığın içinde durdum.

Ağlamazdım.

Ağlamazdım.

"Ağlamayacağım," diye fısıldadım, dirseklerimi büktüm, bileklerimi gevşettim, ellerimi önümde salladım.

Kendimi toparlamam

gerekiyordu. Kıyafetlerimi

değiştirmem gerekiyordu.

Rahat bir şeyler giymem gerekiyordu, şık ya da çekici bir şeyler değil.

Böyle bir şeye sahip olduğumu düşünmemiştim.

Dolabıma koştum ve ışığı yaktım.

Karanlıkta sadece birkaç saniye kalmıştım ama o ışık beni kör etmişti.

O bir anlık görüşsüzlükte zihnim Judge ve onun sevimli, uslu köpeği ve ön sahanlığımdaki soğutucusuyla doldu.

Eve dönmemi bekliyorlar.

Beni bekliyor.

Konuşmak istersen beni ara.

"Tanrım, Tanrım, T a n r ı m , " diye nefes nefese kaldım, boğazımda bir şeyler kaşınıyor, derimin üzerinde geziniyordu.

Kıyafetlerim odak noktama geldi ve askıları gelişi güzel vurmaya başladım.

Ancak kardeşlerin, senin de açman gereken bir bagajın olduğunu bilmeli.

Gözlerim yanmaya başladı.

Demek istediğim, seni elimden geldiğince koruyacağım. Yutkundum.

Acıdı.

Tanrım, ne kadar acıdı.

Ta ki siz büyük konuşmanızın ardında yatan şeyi paylaşana ve bana ihtiyaç duyabileceğiniz her şekilde yanınızda olabilene kadar.

Askıları takırdatmayı bıraktım ve parmaklarımı ağzıma sardım, hasta olacağımdan endişelendim.

Sonra yüzümü iki elimle kapattım, gözlerimi sıkıca kapattım, çabayla buruşturdum.

Susan Shepherd'ın fotoğrafı gözümün önüne geldi.

Bunu Matt'in Duncan'ın Yeni Yıl partisinde bana gidip kendimi becermemi söylediği anı izledi.

Sonra bir başkası, Sasha'nın plaj voleybolu oynadığı günlerdeki hali, uzun, kıvrak ve bronz, maçı kazandıran smaç vuruşunu yapıyor ve ona sarılmak için takım arkadaşına koşmadan önce bile babama doğru güneşli, muzaffer bir gülümseme çeviriyor.

Sonunda bana verdiği o güzel, uçuşan leylak rengi elbisenin içindeki anneme. Babam şık ve çok yakışıklı.

smokini onun yanında. Mükemmel bir çift. Mükemmel güzellikte. Mükemmel derecede mutlu. Oscar törenine katılmak üzere yola çıkmadan önce bize veda ettiklerini ilk kez (ama son değil) hatırlıyorum.

Oradan Duncan'ın yüzüne, minnettarlığına, keskin ihtiyacına gittim - beni tanıma ihtiyacı, ona ait olanla, onun yaptıklarıyla bağlantı kurma ihtiyacı - onunla ilk karşılaştığımda ve ona Imogen'in kızı olduğumu söylediğimde.

Sonra babam beni Capitol Grille'e davet etti çünkü gidecek başka kimsesi yoktu.

Tekrar yutkundum ve neredeyse öğürüyordum, burnum tüketen bir duygu dalgasıyla tıkandı.

"Bir kıyafet seç ve toparlan Coco. Sadece bir kıyafet ve onu bir araya getir, Coco," diye kendime sözlü olarak saldırdım.

Ellerimi indirdim.

Derin nefes aldım.

Doğru.

Bir tane

daha.

Daha fazla askı takırtısı.

Bu sefer kararlılıkla.

Pembe renkli bir jogger ve hımbıl bir üst takım seçtim.

Topuklularımı tekmeledim. Dar kotumu indirdim.

Bluzumu yırttım.

Aksesuarlar gitmişti.

Kıyafetimi giydim.

Saçımı arkadan topladım. Ve yüzümü kapıya döndüm.

Ben Chloe Marilyn Pierce'dım.

Annemle babam boşanmıştı.

Güvendiğim bir adam sevdiğim herkese ihanet etti. Ben de dahil.

Ama ihtiyacım olan her şeye ve neredeyse istediğim her şeye sahiptim; Judge'ın etrafında olmanın ve Tiffany'nin ondan ne kadar hoşlandığını görmenin verdiği coşkuyla aklımı kaybedip aldığım üç çift ayakkabıdan bahsetmiyorum bile.

Arkadaşlarımdan, ailemden ve Duncan, Sullivan ve Gage'den oluşan yeni ailemden gördüğüm sevginin dipsiz derinliklerine kadar onu çok sevdi.

Şikayet edecek bir şeyim yoktu.

İyi olacaktım.

Bana bir şey olmaz.

Bu düşünceyle omuzlarımı dikleştirdim, dökülmemiş gözyaşlarımdan son kalıntıları koklayarak uzaklaştırdım, şimdiye kadar aldığım en büyük nefesi içime çektim ve aşağıya indim.

Yargıç aşağı indiğimde beni izlediğini saklamadı.

"İyi misin?" diye sordu.

Orada bir endişe vardı. Nazik bir endişe.

Delici bakışlar ya da gözlerini bulandıran derin bir şey yoktu. Benimle denemişti.

Her şeyi açıklığa kavuşturdu.

Terbiyeli bir adam gibi geri çekiliyordu.

Ben sadece kaçıp gitmiş bir insandım, o ise diğer insanları önemseyen bir insandı.

Hepsi bu

kadar.

Ve öldürdü.

Ona cevap vermek için, hayatımda söylediğim en büyük yalanı söyledim ve "küçük" gibi değiştiricilerin sınırlarını test eden adil bir kaç tane olduğunu söyleyebiliriz.

Bu seferki düpedüz propagandaydı.

"Evet, harikayım," diye cevap verdim ve iki çift erkek gözü üzerimdeyken yerime oturdum.

"Harika," dedi Yargıç sessizce. Sonra da "Gönderdiğin fikirler harikaydı ama seni uyarmalıyım, geri bildirimlerimden hoşlanmayacaksın" dedi.

Muhteşem.

Devam etti.

"Mesele şu ki, mesajın gücü, farklı patikalarda tek başlarına yürürken ve bunu paylaşırken aralarında sıçramalar olurken çekilen görüntülerden ziyade, her ikisinin de bunu birlikte vermesinden kaynaklanıyor. Bu sadece doğayla ilgili değil. Bir şeyler yapmakla ilgili

arkadaşlarınızla birlikte. Onları bir araya getirmek, dışarı çıkmak ve aktif olmak. Onları bir araya getirmenin sizin için zor olduğunu biliyorum, ama izlenecek yol bu. Ve sana garanti ederim, yaptığın şeye gölge düşürmek istemem, iyi işti, ama Duncan fikrini geçersiz kılacak ve konuşmasına bakılırsa, sanırım Tom da öyle yapacak."

"Haklısın," diye burnumu çektim. "Hüsnükuruntu."

Yargıç başını salladı. "Yine de, belki konuştukça, farklı yollara atlamalarını sağlayabiliriz. Uçuşa geçeceğini düşündüğüm bir bütçe hazırladım, kesinlikle masraf ve net kazanç yüzdesi berbat edilmeden kampanyanın getirdikleriyle karşılanacaktır. Sezon şu anda kolay seyahat için uygun değil, Colorado'da, Utah'ta, yakın olan pitoresk parkurlara sahip başka herhangi bir yerde kar olacak ve onlar da sizin gibi muhtemelen bunun yapılmasını ve arkalarında kalmasını istiyorlar. Ama Arizona'yı yapabiliriz, New Mexico'da bazı noktalar iyi olabilir ve kesinlikle Kaliforniya. Hazırladığım bütçeyi şimdi size gönderiyorum."

Dizüstü bilgisayarım yeni bir postayla çınıladı. Açtım.

Bu onun bütçesiydi.

O andan itibaren Yargıç konuşmaya, yemek yemeye, birasını yudumlamaya, köpeğini okşamaya, pizza dilimleri almak için kalkmaya devam etti ve beslenme kısmı dışında her şey işle ilgiliydi.

Sadece proje hakkında.

Ve hoşuma gitmeyen başka bir şey daha öğrendim (ama öğrendim).

Zeki, anlayışlı, yaratıcı, makul, duyarlı, bilgili ve tutkuluydu.

Duncan'ın River Rain Outdoor Stores'un markasını koyduğu tek yardım programını yürütmesi için Judge'ı seçmesinin bir nedeni olduğu aklıma gelmemişti.

Ama vardı.

Kâr amacı gütmeyen kuruluşlarda çalışan insanlardan payıma düşenden fazlasıyla uğraşmıştım.

Yargıç onların yarısından daha iyiydi ve diğerleriyle kolayca rekabet edebilirdi. İcra müdürleri bile

ülke çapında programlar.

Duncan'ın Yargıç'ta ne olduğunu anlayıp anlamadığını bilmiyordum.

Ama ne yazık ki yaptım.

Bir buçuk saat içinde kaba bir senaryo, genel bloklama, ince ayarlanmış bir bütçe, taslak bir seyahat programı ve çekim programı hazırladık ve Judge'ın eşyaları sırt çantasında, sessiz, tatlı köpeği ipinde, soğutucusu elinde ve ben de onları kapıya kadar takip ediyordum.

Ona döndü ve "Pazar günü buluşup yerleri keşfetmek için bana e-posta gönderin" dedi.

Pardon, ne
dedin? "Pardon?"
diye sordum.

"Parkurları gezmemiz ve yerlerine karar vermemiz gerekecek. Duncan bu bütçeyi onaylarsa Los Angeles ve New Mexico için neyin uygun olabileceğine dair araştırma yapacağım. Ama onlara sunum yaparken görsel bir şeyler göstermek istiyorum."

Kalbimin etrafında bir panik çırpıntısı
titredi. "Bunu kendin yapamaz mısın?" Rica
ettim.

"Chloe, bu sen olmalısın," diye reddetti. "Senaryo yazmayı, bütçelendirmeyi, projelendirmeyi ve mesaj vermeyi yapabilirim ama görsel işler bana göre değil."

Bu mantıklıydı.

Ancak.

"Tamam, o zaman yalnız
gidebilirim." "Seni kim filme
alacak?" Beni çekmek mi?

"İ."

Daha başlamadan sözümü kesti.

"Tamam, aş artık bunu," diye emretti. "Bu büyük bir şey değil. Bir denedik. Umut vericiydi. Oraya gitmek istemiyorsun. Bana uyar. Yürütmem gereken bir program var ve dünya çapında bir atlet bu programa dahil oldu. Hiç bu kadar büyük bir fırsatımız olmamıştı. Bunu mahvetmeyeceğim. Bu senin ailenin adı ve yüzü, bunu mahvetmeyeceksin."

Ne olduysa oldu. Bir dakika sürdü. Şimdi bitti. İkimiz de profesyonel olabilir, birlikte ve ayrı ayrı üzerimize düşeni yapabilir ve bu işi doğru şekilde halledebiliriz. Adresimi e-postayla gönderirim. Pazar günü saat 11'de benim evimde buluşalım. Yürüyüş yaparız, bazı noktaları keşfederiz, bazı görüntüler çekeriz ve sonra Tom ve Duncan'ın imzalaması için sunumu hazırlarım. Var mısınız?"

Büyük bir şey değil.

Oraya gitmek istemezsin. Bana uyar. Ne olduysa oldu... Bitti.

"Chloe?"

Kendimi kafamın içinden çıkardım.

"Evet. Güzel. On bir. Adresinizi e-posta ile gönderin."

"Yürüyüşe hazırlıklı gelin," diye ısrar etti. "Tehlikeli ya da zor görünen bir noktaya gitmeyeceğiz ama doğanın ve güneşin içinde olacağız. Hava da serin olabilir."

"Daha önce de yürüyüş yaptım, Yargıç," dedim soğukkanlılıkla.

"Tamam. Tamam, o zaman iyiyiz." Çenesini yukarı kaldırdı. "Pizza için teşekkürler. Görüşürüz." Ben daha elimi uzatıp Zeke'e veda okşaması yapamadan ya da babasına bir veda sözcüğü söyleyemeden, Judge başını salladı, bir öpücük sesi çıkardı ve mırıldandı, "Hadi dostum."

Ve hepsi bu kadar.

Kapıdan çıkmışlardı.

Bunu yaptığımı fark etmeden önce birkaç saniye içinde durup Cherokee'sine doğru yürümelerini izledim.

Sonra kapıyı kapattım ve kilitledim.

Ona baktım ve "Dağılmayacağım" diye ilan ettim.

Dağılmadım.

Pizza ve bira şişelerini topladım, sonra bulaşıkları yıkayıcıya koydum. Ertesi güne hazırlanmak için dizüstü bilgisayarımı topladım. Kendime bir kadeh şarap doldurdum.

Tüm bunları tamamladıktan sonra yukarı çıktım, saçlarımı taradım, tekrar topladım, bir bantla geriye doğru ittim, yüzümü temizledim ve bir maske sürdüm.

Şarabımı yudumlarken yarım saat kitap okudum.

Sonra maskeyi çıkardım, nemlendirdim, dişlerimi fırçaladım, saçımdaki tokayı çıkardım ve ipek bir toka yaptım. Şarap kadehimi aşağı indirdim, duruladım, ışıkları söndürdüm, tüm kapıların güvenli olduğundan emin olduktan sonra yukarı çıktım ve yatağıma girdim.

Orada yatarken, karanlıkta tamamen uyanıkken, o zaman ve sadece o zaman kendime dağılma izni verdim.

Ve bunu yaptığımda, parçalanmadığıma şaşırmadım. Onun yerine, paramparça oldum.

CHAPTER 15

MÜTTEFİKLER

Chloe

T o sonraki Gün, I oldu
envanterleme ve katta, her türlü
malzemenin mevcut olup olmadığını kontrol
ederek

"Affedersiniz." dediğini duyduğumda.

Döndüm ve muhtemelen annem yaşlarında olan bir kadına gülümsedim. Harika saçları, harika gözlükleri, kıvrımlı vücudu, muhteşem kıyafeti vardı.

Ayrıca siyah saplı iki şeftali rengi çanta taşıyordu ve yanlarında altın varaktan kalın, kadınsı bir yazıyla mağazamın adı Velvet yazılıydı.

"Yardım edebilir miyim?" Ben sordum.

"Müdürünüz Mi-Young bana buranın sahibi olduğunuzu söyledi," dedi, kestane rengi ve şampanyayla vurgulanmış başını Mi'nin durduğu kasaya doğru eğerek.

"Öyleyim." Tamamen müşteriye döndüm. "Her şey yolunda mı?"

"Sadece söylemek istedim, bu mağazanın önünden sürekli geçiyorum. Aylar önce vitrinlerinizi fark ettim ama arabayla geçtiğim için gerçekten bakma fırsatım olmadı. Baksaydım bile, başka tür bir mağaza olduğunu düşünürdüm."

Tavrından buranın ne tür bir mağaza olduğunu düşündüğünü öğrenmek istediğimden emin değildim.

İçinde mallarımın olduğu iki çanta taşıyor olsa bile.

"Yolun aşağısında öğle yemeği için biriyle buluştum," diye devam etti. "Oradan geçerken vitrininizde kıvrımlı bir model olduğunu gördüm. Buna inanamadım. İçeri girdim ve sonra ne bulduğuma inanamadım."

Çok şey bulmuş gibi görünüyordu. Soyunma odalarımızda epeyce vakit geçirdiğini fark etmiştim.

Ve çantaları ağızına kadar doluydu.

"Umarım çantalarınız sevdiğiniz bazı şeyleri bulduğunuz anlamına geliyordur," dedim.

"Buldum. Ve hepsini kendi bedenimde buldum" dedi.

Bunu bilemezdi ve ben de ona yaşadıklarını dışarıda anlatmayacaktım. Ama en az 3X ve yirmi dört bedene kadar çıkmayan tasarımcıları stoklamıyordum.

Gülümsedim. "Çok

memnun oldum."

"Kıyafetleriniz çok şık."

"Böyle düşünmene sevindim."

"Anlamıyorsunuz. Bunun gibi dükkanlar..." Başını iki yana salladı. "Eşyaların çok keskin. Şık. Güncel. Çoğunlukla Bea Arthur'un Altın Kızlar'da giydiği şeyleri buluyorum. Fena değil ama kesinlikle yaşıma uygun davranmamı söylüyor. Yaşımın neden doğacak torunlarımı beklemek olarak tanımlanması gerektiğini anlamıyorum."

"Öyle değil," dedim kararlı bir şekilde, sadece bu iki kelimeye bağlı kalarak, çünkü eğer biri beni bu konuya sokarsa, günlerce bu konuda atıp tutabilirdim.

"Büyük beden" teriminden de hiç bahsetmeyeyim. Ondan nefret ederdim.

Kadınlar kadındı. Onları ayırmak için hiçbir neden yoktu. Etiketleyin.

Paçalar farklı uzunluklarda olduğu için bir etek ucunun nasıl düşebileceğine dikkat etmek gerekiyordu.

Ancak "normal beden" kadınlar ve "büyük beden" kadınlar yoktu.

Kadınlar vardı.

Son.

"Biliyorum ve senin de bilmene sevindim," diye cevap verdi. "Bir mağazaya girdiğimde beğendiğim bazı stillerin benim bedenimde olmayacağı ve dolayısıyla bana uygun olmayacağı endişesiyle nefesimi tutmak zorunda kalmadığım için çok mutluyum. Her şeyin bir arada olması beni heyecanlandırıyor. Başka yerlerde çoğu zaman boynuma ya da bileğime uymayan mücevherleriniz bile." Çantalarından birini kaldırdı. "Seninki sığıyor."

Gülümsemeye devam ettim. "Sevgili ortaklarımızdan biri, taşıdığımız her şeyin kapsayıcı olduğundan emin olmama yardımcı oluyor."

Personelimiz arasında yer alan, ancak 20 beden olduğu için sosyal medyada pozitif beden modelimiz olarak iki katına çıkan Jocelyn'i kastediyordum, ama daha çok muhteşem olduğu ve bunu bildiği için.

Bu arada, personele malları maliyetine sattım ve çoğu durumda, mağaza için satın almadan önce sipariş etmemi istedikleri şeyi seçmelerine izin verdim, böylece istedikleri parçalara sahip olduklarından ve stoklar yerdeyken onları taze giydiklerinden emin olabilirdim.

Her ne kadar çoğu mağaza indirim yapsa da, indirim olsa bile bunu karşılayamayacak iki öğrencim vardı.

Bu yüzden maliyetine oldu ve burnumdan kıl aldırmadım, kıyafetlerin geri kalanı ne olursa olsun sipariş ediliyordu, daha fazla parça atmak sadece tedarikçilerimle olan statümü arttırdı.

İş arkadaşlarınızın sizin kıyafetlerinizi giymesi denenmiş ve doğrulanmış bir sistemdi.

Denedim ve doğru çıktı.

Müşteri başını salladı ve devam etti.

"Eloquii ve Lane Bryant'ın harika kıyafetleri var ve Nordstrom'un güzel bir kıvrımlı vücut bölümü var. Ama çoğu internetten. Alışveriş yapmayı seviyorum. Denemeyi. Ve kıyafetler ayrı. Ya tamamen farklı mağazalar ya da bana uygun kıyafetler başka bir bölümde. Sanki benim gibi insanların saklanması gerekiyormuş gibi. Benim gibi olmayanların omuzlarını ovuşturmak istememeleri gibi.

alışveriş yaparken benimle birlikte. Bana bakmak istemiyorlar. Ve kesinlikle giydikleri bir şeyin benim vücuduma giyeceğim bir şey olabileceğini düşünmek istemiyorlar. Bu beni dışlanmış gibi hissettiriyor. Sanki alışveriş yaparken utanç duymalıymışım gibi. Vücudumdan utanmalıyım, iyi görünmek istediğim için utanmalıyım. Alışveriş yapmayı seviyorum ama bazen zor oluyor ve hatta beni üzdüğü zamanlar bile oluyor. Aslında artık birlikte alışveriş yapmadığım arkadaşlarım var çünkü bu beni rahatsız ediyor. Onların kıyafetleri benim reyonumda değil, ya da tam tersi."

"Kadife'de üzgün olmadığına sevindim," dedim sessizce.

"Değildim, hem de hiç," diye iddia etti. "Gençsin, incedin, çok güzelsin, bu yüzden bunun ne anlama geldiğini bilemezsin bile..." Boğazını temizledi. "Dediğim gibi, arkadaşlarım var. Hem de bir sürü. Her şekil ve boyutta. Şu diğer mağazalar..." Bu kez iki çantayı da kaldırdı. "Güzel bir kadından alıntı yapmak gerekirse, hata. Büyük hata. Kocaman." Bana sırtıttı. "Yakında tekrar görüşürüz."

"Umarım öyledir," diye cevap verdim. "Döndüğünde Chloe ya da Mi'yi sor. Birimiz her zaman buradayız ve seninle özel olarak ilgileneceğiz. Ve eğer bize haber verirsen, bir şişe şampanyamız seni bekliyor olacak."

Kadın çenesini eğip bana titrek bir gülümseme vermeden ve dükkândan çıkmadan önce gözleri doldu.

Bunu ona vermenin ne kadar güzel bir his olduğunu düşünerek gidişini izledim.

Bana verdiği şeye ne kadar çok ihtiyacım olduğunu da.

Daha sonra çalıştığım bölümü bitirdim ve yeniden stoklamak için birkaç beden almak üzere arkaya doğru ilerlemeye başladım.

"Hey," diye seslendi Mi, ben dükkânın zeminini temizlemeden önce. Ben de ona döndüm. "Hey."

Mi bana "O kadın senin haftanı güzelleştirdi" dedi. Yapmadı.

Ayımı güzelleştirdi.

Judge'la olan iyi kısımların "bir dakika" sürdüğü ve yoluna devam etmekten mutlu olduğu gerçeğiyle paramparça olduğunu düşünürsek, şimdiye kadar olan en iyi şeydi.

"O kırmızı deri ceketini aldı.
başka şeyler de var," diye açıkladı Mi.

Kırmızı bölümümüze döndüm ve elimizde kalan tek kırmızı deri ceketin -20 beden- gitmiş olduğunu gördüm.

Phoenix'te bir tane yerine her bedende iki tane stoklama şansını yakaladığım için memnun olduğum sıcak bir ürün olmuştu. Diğerlerinin hepsini tam fiyattan satmıştım, ki bu 850 dolardı. Sonuncusunda indirim yapmak istemedim. İyi bir kârı, düzenli bir kâr.

Buna bir buçuk çanta dolusu daha eşya ekleyin ve evet, belki de haftamı güzelleştirdi.

Belki de onunkini ben yapmışımdır diye daha iyi hissettim.

Bu konuşmayı ve referansların, hatta profesyonel çekimlerdeki müşteri modellerinin nasıl bir yol izleyebileceğini düşünerek, "Boyut aralıklarımız hakkında daha fazla pazarlama yapmalıyız," dedim.

Onlara arkadaşlarının da çekime gelebileceğini söyleyin. İndirim için elinizde belirli ürünler bulundurun.

"Bu çok zor Coco," diye yanıtladı Mi, uğuldayan zihnimi yarıp geçerek.

Öyleydi.

Çünkü yeni müşterimiz yalan söylememişti.

Genişletilmiş beden aralığı 14 beden ve üzeri kadınlara hitap ediyordu.

Diğerlerinde ise tam tersi bir etki yarattı.

Bununla birlikte, kadınların yüzde 68'i 14 beden ve üzerindeydi, tüm online alışverişlerin yüzde 25'i kıvrımlı beden kıyafetler içindi ve yine "plus" tüketicilerin yüzde 68'i moda trendlerine katılmakla ilgileniyordu.

Ve tekrar ediyorum, olgun kadınları giydirme konusunda ne hissettiğimi kimse bana anlatmamalı.

İpucu: Kaftanların, jarse takımların ve dökümlü kimonoların özgürlüğünden hoşlanmıyorsa

ne tarz isterse.

Ancak Velvet için altın yumurtlayan tavuk pazarlama stratejisi, Y kuşağına, X kuşağına ve her boydan, hatta her renkten insana hitap eden bir stratejiydi.

Henüz böyle bir stratejinin var olmadığını tecrübe ettim. Ama eğer varsa, onu bulmaya kararlıyım.

"Beyin fırtınası yapabiliriz" dedim, sonra da "Ben geri dönüyorum. Yeniden stoklamam gereken şeyler var."

Ben iki adım atmadan Mi, "Chloe" diye seslendi. Tekrar ona döndüm.

"İyi misin?" diye sordu.

Hayır, kesinlikle değildim. "Elbette," diye cevap verdim.

Başını yana eğdi, pırıl pırıl parlayan abanoz saçları da onunla birlikte devrildi.

"Emin misin?"

"Kesinlikle."

Tekrar uzaklaşmaya başladım.

"Yargıç hakkında tek kelime etmedin. Pazar günü saat beşte hâlâ onunla birlikte olduğunu bana mesajla bildirdiğinden beri."

"Dün gece birbirimizi gördük," dedim ona. Parladı.

"Proje üzerinde çalıştık. Sağlam bir planımız var. Bu iyi bir şey. Birbirimizi o şekilde görmemeye de karar verdik. Çok dağınık."

Yüzü düştü.

"Sorun yok," diye düpedüz yalan söyledim.

"Gerçekten iyi biri olduğunu düşündüm ve Jacob onu çok sevdi."

Hoş ve süper sempatik biriydi.

En iyi arkadaşımın onu onaylaması da çok güzeldi ve garip bir şekilde erkek arkadaşının da onunla iyi anlaşması daha da güzeldi.

Kadınlar erkekler tarafından kandırılabilir (kandırmayı erkekler yapar).

Diğer erkekler genellikle bunu anlayabiliyordu.

"Yakında üvey babam olacak kişi için çalışıyor," diye belirttim. "Senden çok hoşlanıyor," diye karşılık verdi. Öyle görünüyordu.

"Ve sen de ondan çok hoşlanıyor gibiydin," diye devam etti. Hmm.

"Eğer işe yaramasaydı, rahatsız edici olurdu," diye belirttim. Şimdi kafası karışmış görünüyordu. "Duncan ve Yargıç iyi dostlar mı?"

"Birlikte çalışıyorlar," diye tekrarladım.

"Duncan'ın zincirin CEO'su, Judge'ın da çocuk programlarının yöneticisi olduğunu sanıyordum."

"Bu doğru."

"Her gün yan yana mı çalışıyorlar?" diye sordu kuşkuyla.

"Birbirlerini her gün görüyorlar."

"Ülke çapında yüzlerce River Rain mağazası var," diye açıkladı.

"Sanırım bu sayı aslında yetmiş yedi gibi bir şey," diye düzelttim.

"Demek istediğim, her ikisinin de önemli işleri var ama kendinizi tutmamalısınız çünkü Judge, Duncan'ın asistanı ya da satın almadan sorumlu başkan yardımcısı değil. Mağazalardan biraz bağımsız bir program yürütüyor. Aynı ofiste çalışıyor olsalar bile, muhtemelen orada çalışan çok sayıda insan var. Günden güne etkileşim içinde olmaları pek olası değil."

"Demek istediğim, birbirimizden o kadar da hoşlanmıyoruz."

Mi-Young ses tonumu anladı ve dudaklarını büzerek burnunun içine doğru itti.

Çok tatlıydı.

Kışkırtıcıydı.

Bana ruh halinde olduğumu bildiğini, bu ruh halindeyken benimle uğraşmayacağını ama bu konuşmanın bitmediğini söyledi.

"Gidip şu stoku alabilir miyim?" Sahte bir tatlılıkla sordum.

"Misafirim ol," diye karşılık verdi, tatlımı sahteliğin en yüksek zirvelerine çıkararak.

Ona sıkılmış bir bakış attım.
Mükemmel saçlarını savurdu.
Tanrım, kedi dövüşlerinde hep o
kazanırdı.
Kibirli bir hızla uzaklaşmak için elimden geleni
yaptım. Ama olduğum gibi görünmekten
korkuyordum.
Kaçıyorum.

"KENDİMİ... İSTAKOZ GIBI HISSEDİYORUM," DEDİM O AKŞAM.
Sunucu içki siparişimizi alıp masamızdan kalktıktan iki
saniye sonra.

Menüme bile bakmamıştım.

"Elbette öylesin," diye mırıldandı babam, kabinin diğer
tarafında benden uzakta oturmuş, menüsüne bakarak
sırıtiyordu, her zamanki gibi muhteşem görünüyordu.

Uzun boylu, zayıf, fit, atletik, esmer, hafif bir
çapkınlıktan daha fazlasını taşıyan asilzade yüz hatlarına
sahipti.

Babam parlak zırhlı bir şövalye gibi görünmüyordu.
Savurgan bir oğul gibi görünüyordu.

Her kız bunun daha akıllıca bir seçim olmadığını, ama
daha iyi bir seçim olduğunu biliyordu.

Tenis pistinde patlak veren bir genç yıldız olarak
gönülleri fethetmişti.

Büyüdüğünde bir kalp kırıcı olmuştu.

Ve bu (önyargı yok, gerçekten) hiç ölmemiştir.
Asistanının her ay sıralamak zorunda kaldığı hayran
mektuplarını gördüm. Şaka değildi.

Ve tıpkı anneminki gibi, sinir bozucu olabilir.

Ona seçimini yapması için zaman tanıdım (gerçekten
ıstakoz istediğimi hissediyordum ve sipariş ettim, bu
yüzden bakmaya zahmet etmedim) ve "Peki sen nasılsın,
mon père bien-aimé?" diye sormadan önce menüsünü
bıraktım.

Gülümsedi. "Ben iyiyim, sevgili kızım, sen nasılsın?"

"Mükemmel," diye
cıvıladım. Yüzü
bulutlandı.

"Tanrım, neler oluyor?" diye sordu, muhtemelen hiç (hiç)
cıvılamadığım için, sonra cevap veremedi başka bir soru
yöneltti. "Annen seni Yargıç Oakley'e mi ayarlıyor?"

Her iki Yargıç'ın da ismini kullanması garip görünüyordu.

"Noel sırasında çocukların seninle dalga geçtiklerini
duymuştum," diye devam etti. "Gerçi o zamanlar kim
olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, çünkü kendisinden
sadece Yargıç olarak bahsediliyordu. Gen onun neyin
peşinde olduğunu paylaştığında, bunun iyi bir fikir
olmadığını söyledim. Ama sonra sen ortaya çıktın ve onunla
dışarı çıktın ve akşam yemeği yerken ikiniz yakın
görünüyordunuz."

Biz mi?

"Ve o iyi bir çocuk," diye devam etti babam. "Bildiğim
kadarıyla tüm hayatı boyunca da öyle oldu."

Göz kırptım.

"Pardon? Tüm hayatı boyunca mı?" Sorguladım.

"Evet, onunla şeyken tanışmıştım..." Babam düşünmek
zorunda kaldı ve sonra dedi ki, "Dört, beş. Sen henüz
doğmamıştın. Belki de annen sana hamileydi ya da hamile
kalmak üzereydi. O sıralarda."

Ne...bu...lanet? "Sen... Yargıç'ı

tanıyor musun?" Ben zorladım.

Yargıç bundan bahsetmemiştir.

Ne annem ne de babam vardı.

"'Tanımak' biraz abartı olur," diye yanıtladı babam,
bakışları yüzümden hiç ayrılmadan. "Yine de babasını
tanıyorum, Jamie."

Parmaklarımı masaya vurdum ve ona ters ters baktım.

"Ne oldu? ile ve patentli Chloe

Ölüm Bakmak mı?" o

sordu. "Onunla görüşüyor musun?"

"Hayır." Bunu söylemek canımı acıttı ama zorladım.

"Ama sen," ya da annem, "onunla daha önce tanıştığını
paylaşıydın iyi olurdu."

"Bir kez, dört yaşındayken. Jamie ondan çok bahseder,"

dedi babam. "Onunla görüşmüyor musun?"

"Hayır," diye ısırđım.
"Çok kötü," diye mırıldandı
babam. Elbette babam
Yargıç'ı severdi. Elbette
severdi.

Ona bakmaya devam ettim. "Annem de onunla
tanıştığından bahsetmemiştı."

"Bildiğınden emin değilim. O zamanlar hala Rita's
Way'de çalışıyordu. Kaliforniya'daki evindeydi. Ben New
York'ta bir bağış toplama işi yapıyordum. Jamie ile böyle
tanıştım. Maçtan önceki gece bir balo vardı. Kendini tanıttı.
Ertesi gün maç sırasında Judge ile tanıştım."

Bir dakika bekle. "Bekle,
maç sırasında mı?"

"Google'da aratırsanız fotoğraflarını görebilirsiniz" dedi.
"Kalabalık buna bayıldı."

Yüce Tanrım.

Babam ve Yargıç'ın tenis kortunda çekilmiş fotoğrafları
mı vardı? "Kortta dolaşıyordu," diye devam etti babam.
Ve işte oradaydı.

Evet.

Resimler vardı. Babam
konuşmaya devam etti.

"Kimse onun orada olduğunu fark etmeden
raketlerimden birini kapmıştı. Kalabalık titremeye başladı,
bir top yakaladı ve bana fırlattı. Elimde başka bir raket
vardı. Beş dakikalık bir maç yaptık. O kazandı. Bu arada
doğal backhand."

"Dört yaşındaydı ve ters vuruşu mu vardı?"

Babam omuz silkti. "Beni kullanırken gördü ve beni
taklit etti. Neredeyse resim mükemmel. Esrarengizdi.
Babasına ona ders aldırmasını söyledim."

"Yargıç bundan bahsetmedi," diye mırıldandım, bunun
kesinlikle sizin bahsettiğiniz bir şey olduğunu düşünerek.

Belki de bolca öpüştüğünüz bu kişi hakkında bilmeniz
gereken ilk beş şey arasında bile olabilir.

Örneğin, ben küçük bir çocukken babanızla tenis oynadığımı söyleyin.

Ya da babanı teniste yendim. Dört yaşındaydım.

"Hatırlamadığından oldukça eminim," dedi babam. "En azından bundan bahsetmedi."

Ciddi misin?

"Hatırlamasa bile, babasında dört yaşında Büyük Tom Pierce ile tenis oynarken çekilmiş bir fotoğrafının olmadığını sanmıyorum," dedim. "Ya da o günden beri bu hikayeyi binlerce kez anlatmamıştır."

Babamın dudakları ona verdiğim unvanla kıvrıldı ama bunu beni yakından incelerken yaptı.

"Ya da mesela sen bahsetmiş olabilirsin," diye devam ettim. "O babasıyla birlikte büyümedi, tatlım."

Aman Tanrım.

Yargıç da bundan bahsetmemiştir.

"Jamie lise aşkıyla evlendi," diye devam etti babam. "Onunla o gece tanıştım. Çok güzeldi. Ve tamamen boştu. Daha önce de görmüştüm, Valium transı. Kendinden geçmişti."

Aman Tanrım.

"Büyük skandal." Babam oturduğu yerde kıpırdandı. Rahatsız bir şekilde "Jamie onu aldattı" dediğinde nedenini anlamıştım. Ama dürüst olmak gerekirse, yakın zamana kadar Jamie mi onu boşadı yoksa Jamie mi onu boşadı bilmiyordum. Ama ikincisiymiş."

Ona baktım.

Yargıç bunların hiçbirini paylaşmamıştı. Yine de sormadım.

Tamamen kendimle ilgiliydim.

Hepsi ona ilgi duymuyormuşum gibi davranmakla ilgiliydi.

Yemek Kulübüm hakkında her şey. Arkadaşlarım. Brunch'ım. Alışverişlerim.

Benim sorunlarım.

Ve itiraf etmeliyim ki, onun için çeşitli testlerim vardı. Hepsini geçti.

Onunla ilgili en önemli beş şeyi sormuştum ve neden birinin o kısa söylemde "Babam annemi aldattı ve sonra New York'u paylaştık" demeyi tercih etmediğini anlayabiliyordum.

Çok dikkatliydi, meraklıydı, arkadaşlarımla tanışmaktan, ben hayatımı yaşarken yanımda olmaktan hoşlanıyor gibiydi.

Ama hiçbir zaman gönüllü olmamıştı.

"Jamie ve ben tanıdıktan daha fazlasıydık," dedi babam. "Ama tam olarak arkadaş da değildik. Arada bir yerdeydik. Yakın zamana kadar diyebilirim."

Yakın zamana
kadar. "Neden
yakın zamana
kadar?"

"Sam o dedikodu programında yaptığını yaptıktan sonra aradı."

Harika.

Ama bu mantıklıydı.

Yargıcın aldatan babası, babamın aldatması ortaya çıktıktan sonra b e n i m a l d a t a n b a b a m ı aradı.

Onu bastırmıştık.

Hala.

"Paylaşmak istediği bazı tavsiyeleri varmış," dedi babam dikkatle. "İyi, güzel." Suyuma uzandım. "Bir şeyler öğrenmiş olmak güzel. anlayan arkadaşlar."

"Doğru," dedi babam sessizce. Suyumu yudumladım.

Neyse ki babam konumuza geri döndü.

"Yargıç bir şey söylemediğinde, onunla gençken tanıştığımdan bahsetmedim çünkü babasıyla ilişkisi gergin."

Daha fazlasını öğrenmeye zahmet etmedim. Babam konuşmaya devam etti.

"Jamie oğlu Chloe'yi kaybetmek istemedi ama kaybetti. Boşanma çok sert oldu. Dışarıda. Üstüne gidildi. Çirkindi.

Ve ardından gelen savaşlar uzun sürdü. Velayet için savaştı. Para için savaştı. Kazandı. Sonra her fırsatta savaşmaya devam etti. Anladığım kadarıyla yargıçla birlikte taşınmış.

Teksas'a, Jamie ile büyüdüğü yere. Anladığım kadarıyla orada da işler iyi gitmemiş ve Jamie oğlunun kendisinden bu kadar uzağa taşınmasından memnun olmamış. Kadının anlaşmadan kazandığı her kuruşu başka şeyler için kullanmadığı halde Judge'ı kendisinden uzak tutmak için kullanmasından daha az memnundu. Ve daha da kötüsü, Judge'ın sahip olduğu tek baba figürünün büyükbabası AJ olmasıydı."

"Tüm bunları seninle paylaştı mı?"

Babam başını salladı. "Son zamanlarda, evet, onu arayıp Judge ile çalıştığımı söyledikten sonra. Yargıç bunu sizinle paylaşmadı mı?"

"O kadar da yakın değiliz," diye geçiştirdim, suyumu bırakırken gözlerine bakmadım.

Ve sormadım, düşündüm ama eklemedim.

Yine de Judge'ın da benden bir şeyler saklamak için sebepleri vardı. Ailesinin duyulmasını istemediği özel şeyler.

Yine de, tüm bunlar açıkta olmuş gibi geldi.

Hangisi daha kötüydü.

Çok daha kötü.

"Jamie yeniden evlendi," diye devam etti babam. "Aldattığı kadınla değil, başka bir kadınla. Birkaç yıl önce göğüs kanserinden öldü. Onunla ben de tanıştım. Çok yakındılar. Neredeyse yirmi yıldır evliydim ama yeni evliler gibi davranıyorlardı."

Tıpkı sen ve annem gibi, her şey boka sarmadan önce.

Yine de aldattığı kadından bahsetmemesini ilginç buldum.

Bunun konuyla ne ilgisi olduğunu anlayamadım.

Yine de babamın bunu söylemesinin benimle ne kadar alakalı olduğundan emindim.

Sunucu içkilerimizle birlikte geldi. Cin temalı bir geceydi.

Babam için G&T, benim için Pink Lady.

Mezelerimizi sipariş ettik (başka bir tema, ıstakozumun yanında ıstakoz bisque yiyordum) ve sunucu uzaklaştı. Babam kadehini bana doğru kaldırdı. "Dünyanın en güzel kızına içelim."

Bu beni hep etkilemiştir.

Bu yüzden gülümsedim ve kadehimi ona doğru uzattım. "Tarihteki en iyi babaya içelim."

Gülümsememe karşılık verdi. İçtik.

Sonra babam söze girdi. "Onunla ilgilenmiyor musun?" Evet.

Babam Yargıç'ı severdi.

Belki de kısmen öyleydi ve kısmen de daha önce çıktığım sanatçıların ve pisliklerin hiçbirinden hoşlanmadığı gerçeği.

Tereddütle ona "Duncan'la çalışıyor" diye hatırlattım.

Babam, "Duncan da bu tuzağın içindeydi, tatlım," dedi.

Ağzımı kapattım.

"Tamam, bırakacağım," diye yumuşadı babam. Tom Pierce ne kadar da yumuşak biriydi. "Sadece bir şey söyleyeceğim."

Yine de tamamen yumuşak değil.

Gözlerimi devirdim.

Bunu yapmamı izlerken dudakları yukarı kalktı.

Ama "Onunla çok rahat görünüyordun" dediğinde ciddileşti.

Aman Tanrım.

"Seni bir erkekle hiç böyle görmemiştim."

Oh Tanrım!

"Ve dışarıda ne k o n u ş t u ğ u n u z u bilmiyorum ama söylediğiniz her kelimeye asılıyordum."

Babam sahip olamayacağım bir adam hakkında bunları söylerken ona bakmaya dayanamayarak gözlerimi kaçırdım.

"Onunla çıkmak istersen Duncan'ın bunu sorun edeceğini sanmıyorum," diye sözlerini tamamladı babam.

Bir şey çarptığında onunla aynı kabinde olduğum için hala babamdan saklanmaya çalışıyordum

Ben.

Doğrudan babama baktım.

"Başka ne için kullanıyordu?" "Pardon?"

"Yargıç'ın annesi. Para. "Başka şeyler için kullanmadığı zamanlar" dediniz. Başka ne için kullanıyordu?"

Babam ilk başta cevap vermedi.

Ve konuştuğunda, hala

konuşmuyordu. Kendi sorusunu sordu.

"Yargıç'la ilgilenmediğine emin misin?"

"Baba, sadece cevap ver."

"Eğer onu görmeye niyetliyseniz bunu yapmaktan rahatsız oluyorum. Her ne kadar yaygın olarak bilinse ve basit bir Google aramasıyla kolayca derinlere inilebilse de, size anlattıklarımın çoğu ona ait. Özellikle de bunu."

"Birbirimizi görmüyoruz ve görmeyeceğiz de."

"Emin misin?"

"Evet," diye

homurdandım.

"Neden?"

Çünkü o muhteşem ve ben bu muhteşemliğe alıştığımda bana ne olacak? Hayatım olduğunda? Her gün orada olacağına güvendiğimde? Ve sonra kalbimi kırdığında? Yeniden keşfedeceğim bir çocukluk aşkım yok.

Kaybolaca

ğım.

Tek

başına.

Ve kırılmış.

Doğal olarak bunların hiçbirini babama söylemedim.

Onun yerine "Benim tipim değil," dedim.

"Lütfen bunun kötü bir şey olduğundan emin olmadığımı söylerken dürüst ve sevgi dolu bir yerden geldiğimi bilin."

Sinirle dişlerimi sıktım. Babam

bunu görmezden geldi.

"Şunu söyleyerek bitireyim, eğer ondan etkileniyorsanız, bunu düşünmelisiniz. Hayat bir risktir. Ama hiçbir şeyi riske atmazsanız hiçbir şey kazanamazsınız."

"Bunu bu Noel'de kahve kupana koyacağım," diye şaka yaptım.

Sully ve Gage'in hepimize Noel hediyeleri olan ve çoğunun üzerinde komik buldukları şeyler söylediğimiz kişiselleştirilmiş kahve kupalarına yaptığım göndermeye gülümserken bile gözlerinde düşünceli bir ifade vardı.

Bana verdikleri ne ofisimin ne de evimin dekoruna uyuyordu.

Ama evde, üzerinde siyah harflerle "SENİ ELİME ALACAĞIM" yazan kırmızı, Gage'e söylediğim ilk şeylerden biriydi ve içtiğim tek şeydi.

"Şimdi, söz verdiğim gibi, bu kadar yeter," diye bitirdi babam sonunda.

"Öyleyse bana Yargıç'ın annesinden ve paradan bahset," diye devam ettim.

"Belki de neden bu kadar çok bilmek istediğini düşünmelisin," diye mırıldandı.

Düşünmeye ihtiyacım
yoktu. Nedenini
biliyordum.

Önemli değildi.

"Seni duyabiliyorum," diye şarkı söyledim ve bana bilmiş bir gülümseme verdiğinde, "Ve bu bana söylemiyor," diye devam ettim.

Babam gözlerimin içine baktı ve "Belinda Oakley bir bağımlı, Chloe. Anlaşması milyonlardaydı, çocuk nafakası ayda binlerceydi. Yargıç on sekiz yaşında üniversiteye gitti ve bir daha geri dönmedi, bu yüzden nafaka kesildi. Yine de ölene kadar rahatça yaşamasına yetecek kadar parası olmalıydı. Ama şimdi Dallas'ın dışında bir kasabada yaşıyor ve bir lokantada garson olarak çalışıyor. Klişe. Aynı zamanda korkunç bir gerçek."

"Yüce Tanrım," diye nefes aldım.

"Bu, Yargıç'ın neden geri dönmediğini gösteriyor," dedi babam. "Şimdi, Yargıç'a karşı dürüst olmak gerekirse, siz ikiniz birlikte olmayacak olsanız bile, projemizde birlikte çalışmak zorundasınız ve bu doğru değil. Yeter artık. Bırakın ve yemeğin tadını çıkaralım."

Dalgınca başımı salladım.

Yoktum çünkü düşünüyordum.

Judge'ın babasının milyarder olduğunu biliyordum ama Teksaslı olduğunu bilmiyordum.

Annesi hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ya da şu AJ dedesi hakkında.

Ve şimdi Yargıç'ın, benim ne kadar bencil bir cadaloz olduğumu düşünmek için bir an bulduğu için devam etmeyeceğimizi açıkça belirtmemi sorun edip etmediğini merak ediyordum.

Benim bisque'im babamın karides kokteyli ile birlikte geldi. Biz yedik.

Baba-kız vakit geçirdik.

Bu hafta en azından bir gece babamın evde olmadığını, yalnız olduğunu, hayatının aşkı olan eski karısının dağlarda sevildiğini ve başka bir adamla evlenmeyi dört gözle beklediğini bilmekle yetindim.

Dikkatimin dağılmasını engelleyemesem de, zamanımızı onun için neşeli ve eğlenceli hale getirmeye çalıştım.

Babam bir babaydı ve gerçekten de tarihteki en iyi babaydı.

Gecenin sonunda, arabama binmeme yardım etmeden önce, yanağımı öptükten hemen sonra kulağıma fısıldadı, "Risk al, ona bir şans ver."

Başımı geriye çektim ve onun güzel gözlerine baktım.

Bana verdiği gözlere.

Sonra gülümsedim ama hiçbir şey söylemedim.

Arabama bindim ve uzaklaşmamı izledi.

EVE DÖNERKEN TELEFONUM BİR MESAJLA ÇALDI.

Biraz geç olmuştu ama çok geç değildi, yine de şaşırmıştım. Evime girdikten sonra kontrol ettiğimde daha çok şaşırdım.

Gage'den geldi.

Kemerlerinizi bağlayın, bu hafta sonu takılacağız.
Bu beni gülümsetti çünkü Gage iyi vakit geçiren
biriydi. Gençti (on dokuz) ama tatlıydı ve hâlâ
esnekti. Yeşil çekirgeme öğretecek çok şeyim vardı.
Bu hafta sonu (ya da en azından Cumartesi) derslerimize
devam etmek için mükemmel bir zamandı.
Debriyajımı bırakıp ışığı açıyordum ki bir mesaj daha
geldi.

Bu da Gage'den.
Çünkü Matt'in tam bir pislik gibi davrandığını görerek
kardeş zamanına ihtiyacın var.

Ah canım.

Cevap vermek üzereydim ama başka bir
mesaj aldım. Sully'den.

Şimdi, Sully tamamen farklı bir balıktı. Yazdığı
mesaj bunu kanıtlıyordu.

FaceTime, şimdi.

Sonra telefonum FaceTime aramasıyla çaldı.

"Merde," diye ısırdım, yüz ifademi sertleştirdim ve
telefonu açtım. "Sullivan, kadınların neden talep üzerine
muamele görmekten hoşlanmadıklarını açıklamama gerek
var mı?"

Buna cevap vermedi.

Söyleyecek başka şeyleri
vardı.

"Biliyorsun, bu benim meselem değil. Babanı çok az
tanıyorum, gerçi bana iyi biri gibi göründü. Bu onların
meselesi. Ben karışmıyorum. Ama Matt'in sana pislik gibi
davranmasını siktir et."

"Sully," diye fısıldadım.

"Hayır," diye kestirip attı. "Ve biliyorsun, Sasha'nın da
kafasını kışından çıkarması gerekiyor. Ben de bir boşanma
yaşadım. Anlıyorum. Berbat bir şey. Senin kontrolün
dışında ve herkes acı çekiyor ve bunu durdurmak da senin
kontrolünde değil. Bu durumdayken birbirinize
saldırmazsınız, özellikle de birbirinize. Ve bununla
kardeşleri kastediyorum. Gage ve ben her zaman yakındık
ama boşanma sırasında daha da yakınlaştık. Çünkü
birbirimizi kolluyorduk. Plan yapmadık.

ya da bunun hakkında konuşmak, sadece yaptık. Çünkü biz kardeşiz. Her zaman zırh giyiyor gibisin. Aşılmaz. Ama seni önemseyen herkes bunun göstermelik olduğunu bilir. Bu yüzden zırhının açıkları olduğunu bilmeliler. Ve bu bilgiyi yumuşak noktalarına tekme atmak için kullanmamalılar."

Hiçbir şey söylemedim.

Ama yeni kardeşimin bir ayrılık yaşadığını, ailesinin yanına dönmeden hemen önce kız arkadaşının Noel'de bir darbe aldığını ve Sullivan'ın bunun yaralarını hala sardığını düşündüm.

Eve döndükten sonra onu ilk gördüğümde, benim hakkımda pek bir şey söylememişti ama onu bulup şampuan şişesine Nair koymak istemiştim.

Başlamak için.

Ancak bu olay bana yemin ettirdi (ve bu telefon konuşması bunu pekiştirdi), Sullivan gerçekten doğru kişi olduğunu düşündüğü kişiyi bulduğunda, onu sadece en saf kalplilerin hayatta kalabileceği bir ateş testinden geçiriyordum.

Umarım başarıyla geçer. Yoksa onu zehirliyordum.

Yakalanırsam cezamı çekerim (yine de asla yakalanmam).

Ama Sully sadece en iyisine sahip olacaktı. Hayatının geri kalanında.

"Ve bu işe karıştığım için bana kızma," diye emretti. "Biz artık bir aileyiz Coco ve Matt'in hıncını senden çıkarmasına ve Sasha'yı da buna yardım etmesi için sürüklemesine katlanamam."

"Bunu nereden biliyorsun?" Ben sordum.

"Evet, bunu konuşalım. Neden aramadın?"

Yine sessizdim.

"Matt geldi, bira içiyorduk," diye gecikmeli olarak cevap verdi. "Sasha aradı ve hep birlikte konuşabilmemiz için onu hoparlöre verdi. Konuşmaya başladılar.

Sen ve ben onları yerleştirdikten sonra Matt'ten gitmesini istedim. Sasha berbat durumdaydı. Ama siktir et. O daha iyisini bilecek yaşta."

Sully ondan bir yaş büyüktü, yani o bilirdi. Haklı olduğundan bahsetmiyorum bile.

"Matt'ten gitmesini mi istedin?"

"Ona babanla konuşmasını söyledin mi?"

"Evet."

"Ve hepsi bu mu?"

"Hatırladığım kadarıyla çoğunlukla."

"Ve bu konuda sızlanıp duruyor öyle mi? Eğer Gage... lanet olasıca... bir kin besliyor olsaydı, ona da kendine çeki düzen vermesini söyledim."

O zaman fark ettim.

O ilk doğandı, sorumluluk sahibiydi, koruyucuydu.

Tıpkı benim gibi.

Anlayan biri vardı.

Onunla Susan Shepherd hakkında konuşamazdım. Babamla bu işe karışması için onu ikna edemezdim (ya da belki de karışmamasının yararlarını tartışamazdım). Bu nedenle de gizemli Rhys Vaughan'ı aramanın artılarını ve eksilerini tartışamazdım. Ve Sullivan çok korumacı olduğu için (örnek olarak bu arama), ona Vaughan'dan hiç bahsedemedim.

Babamın sevgilisi hakkında olmayan tek şeyin sutyen ölçüsü olduğu bir dosyayı benim üzerime indiren tehlikeli gizemli adam, daha sonra tehdit saçarak dükkanıma geliyor ve James Bond'un peşinde olduğu kişi mi yoksa Bond'un olmak istediği kişi mi olduğunu merak etmeme neden oluyor...

Sully aklını kaçırdı.

Ve kesinlikle onunla Yargıç hakkında konuşamazdım. Ama onunla bu konuda konuşabilirdim.

"Açıkçası, erkek ve kız kardeşlerimin ne kadar çocukça davrandıklarına dair işlemeye ve inlemeye kendimi tamamen verebilmek için bir kokteyle ihtiyacım var."

Sullivan'ın dudakları kıpırdadı ve "Belli ki" diye cevap verdi.

Indiana'da çok geç bir saat olmasına rağmen mutfağa gittim.

Sully konuşmaya devam etti.

"Bilmelisin, Gage bu hafta sonu geliyor. Seni 'şehre götüreceğini' söylüyor. Birinin garajında parti yapmaya hazır olun."

Kıkırdamaya başladım.

Ama günlerdir hissetmediğim kadar iyi hissediyordum.

"Ve seni ziyarete gelmeyi düşünmeni istiyorum," diye devam etti.

"Indiana'ya mı?" Şaşkınlıkla sordum.

Güldü. "Evet, Indiana'ya. Seni Harry'ye götüreceğim. Sonra da Indy'ye gideriz. Turlarda, 500'de seni bir minibüsle pistin etrafına götürüyorlar."

"Bu bir satış noktası değil, Sullivan."

Daha fazla güldü.

Kokteylimi yaptım.

Ve evet, sohbet ettikçe içime sızmaya başladı.

Sevildiğini hissetmek.

Bakıldım.

Yalnız değil.

Anlaşıldı.

Kesinlikle.

Günlerdir hissetmediğim

kadar iyi hissediyordum. Ama

bittiğinde.

Hava karardığında yataktaydım, benim dışımda boş o l a n bir yatak.

Kendimi hiç iyi hissetmedim.

CHAPTER 16

ÖĞLE YEMEĞİ

Corey

Üç buçuk yıl önce.

CHLOE RESTORANI SEÇMİŞTİ.

Ama tabii ki duymuştu.

Bunu duymuştu.

Duydukları da mükemmeldi.

İki katlı bir masaları vardı. Adam ondan önce gelmiş, dış taraftaki sandalyeyi seçmiş ve yan duvara yaslanan iç taraftaki bankın karşısına oturmuştu.

Bu seçimi sadece bayanın daha iyi bir koltuğa oturması için değil, aynı zamanda insanların ona bakabilmesi ve Chloe'nin Chloe olması nedeniyle Corey'i hiç fark etmemeleri için yaptı.

Onu bankın üzerindeki altın mermer aynada masaya doğru ilerlerken gördü.

Koyu renk saçları dalga dalga ve bukleler halinde omuzlarına dökülüyordu. Kahverengi krokodil topuklu ayakkabılarını en iyi şekilde gösteren geniş paçalı, büyük boy bir kot pantolon. Omzunun ucuna kadar eğimli bir şekilde iliklenen asimetrik bir hırka, uzun, sarkık kollar ve biraz daha

Bir taraftan arkaya doğru düşerek diğer kolundan aşağıya bir şal gibi sarkıyordu. Bel kuşağının üzerinde bitiyordu.

Çok küçük oval camlı, yatay duran ve gözlerini zar zor kapatan bir güneş gözlüğü takmıştı.

Ve son olarak, koyu kırmızı dudaklar.

"Bonjour," diye şarkı söyledi arkasından, tam onun tarafına geçmeden önce.

Ellerini adamın omuzlarına koydu ve yanağından öpmek için arkasından eğildi.

Bıraktığı ruju ovuştururken, "Ça va, Corey Amca?" diye mırıldandı. Corey'nin ona olan kızgınlığı neredeyse tamamen buharlaşacak kadar azalmıştı.

İşaretini sildikten sonra küçük çantasını bankın üzerine attı, ardından kendini içine attı, saçları hareket ettikçe kayıyor ve zıplıyordu, vücudu sadece genç insanların olabileceği kadar kıvraktı.

Bakışları aynaya geri döndü.

Odadaki her erkeğin gözü onun üzerindeydi.

"Merhaba Chloe," diye selamlamadan önce iç çekti.

Teni solgun olsa da beslenmiş görünüyordu. Paris'te sonbaharın sonlarıydı, en sıcak mevsim değildi.

Ancak.

"Burada olmana çok sevindim," diye açıkladı. "Uzun zamandır evden kimseyi görmemiştim."

"Bunun nedeni iki yılı aşkın süredir eve gelmemiş olmanızdır."

Bir elini kaldırdı. "Corey Amca." Elini pencereye doğru uzattı. "Paris."

Corey neyse oydu.

Bu nedenle, onu normal görünümünde görmek onu ne kadar rahatlattıysa da (LA modacısının kan dolaşımına iki yıl Fransa enjekte edilmesinin onu bir modasevere dönüştürmesi dışında), dalga geçmedi.

"Annen ve baban senin için çok endişeleniyor."

"Buraya en sevdiğin yeğeninle öğle yemeğinin tadını çıkarmaya mı geldin, yoksa ailemin gözüne girmek için mi?" diye sormadan önce dudakları inceldi.

Cevap vermedi.

"Ve kız kardeşine göre, yakın zamanda bir ayrılık yaşamışsın. Bir tane daha."

Adam bu konuyu açtıktan sonra, şaşkınlıkla başını çevirdi ve çenesi kaskatı kesildi.

Corey durakladı ve onun profilini inceledi.

Ve bu sonuncusu her kimse canının yandığını fark etti.

"Konuş benimle," diye emretti.

Onunla tekrar yüzleşti. "Sadece öğle yemeği yiyebilir miyiz?" Neyse ki garson geldi.

İçki ve başlangıç siparişi verdiler ve garson uzaklaştı.

"Paylaş," diye tekrarlayarak kısa süreli ertelemenin sona erdiğini ilan etti.

Oflama sesi çıkardı. "Chloe,"

dedi uyarırcasına.

"Tam bir baş belasısın Corey Amca," diye cevap verdi. "Birine zarar vermek zorunda mıyım?" diye sordu rahatça.

Bir saniye boyunca öylece baktı, dudakları aralandı.

Sonra fısıldadı, "Ne?"

"Biri sana zarar mı verdi?" diye sordu.

"Önemli bir şey değil," dedi hızla ve elini önünde salladı.

"O kadar da önemli biri değildi."

Corey cevap vermedi ama kızın gölgelerindeki tutuşunu da bırakmadı.

Konuyu değiştirmeye çalıştı. "Ana yemek için ne alacaksın?"

"Londra'da toplantılar yaptım," diye başladı.

"Stockholm'de toplantılar yaptım. Johannesburg'da da toplantılarım var. Şu anda burada, seninle birlikte olmak için bunları erteledim. Bu yüzden bana yalan söyleyerek zamanımı boşa harcama."

Şaşırmış görünüyordu.

"Planlarınızı değiştirdiniz çünkü-?"

"Çünkü ailen senin için endişeleniyor ve-" "Siz benim ailemsiniz," diye yumuşak bir sesle sözlerini tamamladı.

Gerçi söylemek istediği bu değildi.

Ve onun bunu söylediğini duyunca, göğsünün çöktüğü hissinin etkilerini göstermemek için sarf ettiği efor onu neredeyse katatonik bir duruma sokuyordu.

Ancak bundan kaçınmayı başardı ve sessizliği sayesinde toparlandı.

Şarapları geldi.

Chloe sessizce, "Beni diğer kadın yaptı," diyene kadar garson çoktan gitmişti.

Corey'ye bir darbe daha indi, bu da güneş gözlüklerinin gizleyemediği yüzündeki ifadeydi.

Ama daha çok, onun küçük sesi.

Chloe küçük değildi; hayatı boyunca hiç küçük olmamıştı. Bu adam her kimse, ona kendini küçük hissettirmişti.

Corey anında bir karar verdi.

Sadece birine zarar vermesi

gerekmiyordu. Niyeti buydu.

"Pardon?" diye sordu tehditkâr bir şekilde.

Gözlüklerini çıkarıp masaya fırlattı ve şarabına uzandı.

Bir yudum aldıktan sonra dikkatini ona geri

verdi. Ve bakışları periliydi.

Aynen öyle.

Birileri bu acıyı hissedebilirdi.

"Evli olduğumu bilmiyordum," diye paylaştı. "O daha genç. On yedi yaşında falan değil. Yirmi dört yaşında. Ama iki yıldır evli. Hiçbir fikrim yoktu. Bir partiye gittim ve onlar da oradaydı. Onunla görüştüğümü bilmeyen bir tanıdığım bana kim olduğunu söyledi. Beni gördü ve çıldırdı. Ama çok Fransız bir şekilde."

Başını salladı, tiksintiyle karışık öfke bu hareketin her santimetresindeki acıyı gizleyemedi.

Ve sonra paylaşmaya devam etti.

"Beni daha sonra aradı. İnanır mısınız, aynı gece. Partide biri bizi tanıştırdığında beni tanıımıyormuş gibi davrandı, sonra eve geldim, yaklaşık on saniye sonra beni aradı. Kendimi kaybettiğimde bana aşırı tepki vermememi söyledi. Sorun yoktu. Bana karşı derin hisleri vardı ve devam etmememiz için hiçbir neden yoktu. Evet, bunu gerçekten söyledi ve hayır, bir hafta önce olmasına rağmen hala inanamıyorum. Bizi bilip bilmediğini sordum ve bilmesine gerek olmadığını söyledi. Bilmesine gerek yok. Kim böyle düşünür ki?"

Corey bu soruya cevap vermedi.

Kendi sorusunu sundu.

"Onu önemsiyor muydun?"

"O..." Şimdi sadece üzgün bir şekilde başını sallıyor. "Harika fotoğraflar çekiyor Corey Amca. O... dikkati senin üzerindeyken, sanki onun objektifindeymişsin gibi. Odak noktası. Kendini özel hissettiriyor."

Ama yine de öyle değildi.

Şarabından bir yudum daha aldı, bardağı yere bıraktı ve "Onunla gerçekten mutluydum. Bir şeyler hissediyordum... Ne olduğunu bilmiyorum. Sonra, onun nasıl biri olduğunu öğrendiğimde, her şey çirkinleşti. Kirli. Paylaştığımız her saniye. Karşılıklı konuştuğumuz her kelime. Ve daha da kötüsü," bakışlarını onunkilere kaldırdı, "yarı yarıya beni ısrar etmeye ikna etmesini istedim."

"Çünkü ona aşık oluyordun." Dikkati tekrar

şarap kadehine kayd. Hayır.

Düşmüyordu.

Bunu zaten yapmıştı.

Tanrım, boğazı yandı.

"Chloe, bana bak," diye emretti.

Bakışları tekrar yukarı kayd.

"Sizi rahatsız eden, yanlış hissettiren, olduğunuz kadını sorgulamanıza neden olan veya kim olduğunuza karşı çıkmanıza neden olan hiçbir şeye asla katlanmayın."

o kadının ruhunda vardır. Özellikle de bunlardan herhangi biri bir erkekten geliyorsa."

Küçük ses geri döndü ve Corey onu dişlerinin arkasında hissetti.

"Onunla birlikte, annemle babamın sahip olduklarına sahip olduğumu sanıyordum." Ve bu Corey'nin ağzının tükürükle dolmasına neden oldu.

"Sahip oldukları şey nadirdir," diye zorladı. "Ama bulacaksın."

"Doğru, doğru, bir sürü kurbağa öpmek zorundayım," diye mırıldandı, parmaklarının şarap kadehinin sapını bir o yana bir bu yana çevirmesini izliyordu, muhtemelen hoşlandığı her erkekle ya da kaptığı her erkek arkadaşla ilgili olarak kendisine öyle ya da böyle önerilmiş olan bu metafordan sıkılmıştı.

Corey'nin tek düşünebildiği "kurbağa" kelimesiydi.

Imogen'la tanıştıkları gün, Duncan ona bir kurbağa fırlatmıştı.

Çok öfkelenmişti.

Yıllar sonra birbirlerine aşık oldular.

"Chloe," diye seslendi ve Chloe tekrar ona odaklandı. "Dışarıda sana tapacak bir adam var. Seni özel hissettirmek istediği için değil. Çünkü senin zaten öyle olduğunu iliklerine kadar anlıyor."

Gözlerinde yaşlar parıldıyordu.

Ona zaman tanıdı ve bu duyguyu fethettiğinde şaşırmadı.

"Bu pislik hakkında bir an bile düşünme," diye öğüt verdi. "Hayatını kendin olarak yaşa ve bir gün ona, bulman gereken adama rastlayacaksın. Ve sen kendini o kadar iyi tanıyorsun ki, onu anında tanıyacaksın. Parmaklarının arasından kayıp gitmeyecek, Chloe. Ve o adam her kimse, sana kendini kirli hissettirmeden önce bir kurşun yer. Ama o zamana kadar," dedi kendi bardağını alıp ona doğru uzatarak, "sana sunulanlarla eğlen. Onun hayatında olacağı gün çok yakında gelecek."

Bir yudum aldı ve onun parlak gözlerinin eşlik ettiği parlak gülümsemesinin üzerinde fazla durmadı.

İlk milyarını kazandığında hissettiklerinin aynısını hissetti.

Öğle yemeği yediler.

Onu dairesine geri götürmek ve sonra da yukarı çıkıp incelemek için ısrar etti.

Ödüllü bir Hollywood set tasarımcısı tarafından giydirilmiş gibi görünüyordu.

Corey bunu da şaşırtıcı bulmadı.

Kızın Saint-Honoré Sokağı'ndaki seçkin bir butikte çalıştığını ve bu işi bir buçuk yıldır yaptığını biliyordu. Ayrıca ailesinin onun gelirini artırdığını da biliyordu, çünkü fazla para kazanmıyordu (ve az önce mutfağındaki şüphesiz satın alınmış, kullanılmış, ancak sadece şık bir şekilde retro espresso makinesinin yanına birkaç bin Euro'luk bir zarf koyarak buna katkıda bulunmuştu).

Yine de Chloe'yle ilgili endişelenecek bir şey olmadığını bilmeliydi, en azından hayatın tüm süsleri ve süslemeleriyle değil.

Kalbi, işte o farklıydı.

Onu arabasına kadar götürdü ve arka koltuğa geçmeden önce ayakkabılarının ucuna basarak ayağa kalktı, yanağına bir öpücük kondurdu ve kulağına, "Paris'e uğradığın için teşekkürler," dedi.

Paris'e uğruyorum.

Geri döndüğünde, sadece Chloe'nin yapabileceği gibi ona sırtlıyor, iki asistanının tüm programını başarılı bir şekilde değiştirmesi için üç gününü alan bir jest hakkında kayıtsız bir minnettarlık gösteriyordu.

Ses tonu kayıtsız olsun ya da olmasın, demek istediği anlaşılmıştı ve hissettiği minnettarlığın gerçek derinliği gözlerinde saklı değildi.

Dudaklarını onun için yukarı kaldırdı. Sonra arabasına doğru eğildi.

Şoför arabayı hareket ettirirken kadın kaldırımında durdu. Dönüşe geçtiklerinde telefonunu çıkardı.

Telefon çaldı ve derin bir ses cevap verdi, "Vaughan."

"Rhys, Paris'e varman ne kadar sürer?" **d i y e**
sorarken Corey'nin dudakları kesinlikle yukarıya doğru eğik
değildi.

"Sabaha kadar orada olabilirim."

"Güzel," diye yanıtladı Corey. "Senin için bir işim var."

CHAPTER 17

YÜRÜYÜŞ

Chloe

NOW...

YARGIÇ'IN ÖN KAPISINA DOĞRU EĞİMLİ YÜRÜYÜŞ YOLUNDAN AŞAĞI INERKEN arabamla geçerken zaten tam olarak algıladığım şehir evi gelişimine odaklanmaya çalıştım.

Ve küçük olduğu için değil, öyle olsa bile.

Bunun nedeni, Judge'ın tasarım sırasında geliştiricilere danıştığına ikna olmamdı (evet, onun için bu kadar mükemmeldi) ve bu nedenle benim için büyüleyiciydi.

Saydım, beş sıra halinde beş ev vardı, hepsi de dik yokuşlardan yukarı doğru eğimliydi ve oldukça geniş, sık ağaçlı bir alana yayılmıştı. Binalar, başka evlerde komşularınız olacak şekilde konumlandırılmıştı, ancak o kadar da yakın değillerdi.

Ve etraflarındaki tüm alan doğaldı. Tenis kortu, yüzme havuzu ya da oyun alanı yoktu.

Bu evler, doğanın içinde, belki de diğerlerinden uzak olmayan bir toplulukta yaşamak isteyen insanlar içindi.

Hareketli bir yer değil. Ve bakımını yapmak zorunda oldukları bir arazi istemeyen ama alan ve muhteşem manzaralar isteyen insanlar.

Gerçekten de alan o kadar düzenliydi ki, üstü kapalı kar motosikletlerinin ve üstü açık dört tekerlekli araçların sahibi her kimse, görünüşe göre onları oturdukları yerde, ilk ev grubundan en az yüz metre uzakta olan yola yakın bir yerde tutmaları gerekiyordu.

Yargıç'ın binası en tepedeydi.

En üstte de bir uç birimi vardı. Hepsinin en iyi manzarasına sahipti.

Arabamdan kapısına giden yola doğru yürürken bir yandan bunları düşünüyor, bir yandan da kendimi güne (özellikle de Yargıç'ı görmeye ve onunla vakit geçirmeye) hazırlamaya çalışıyordum. Ve tüm bunlarla birlikte, zihnimi sadece son iki gündür fırsat buldukça yaptığım araştırmalardan değil, aynı zamanda bunları yapmış olduğum gerçeğinden de temizlemeye çalışıyordum.

Evet, Yargıç'ın küçük bir çocukken babamla birlikte tenis kortunda çekilmiş fotoğraflarını görmüştüm.

Bana babamın gençken ne kadar muhteşem olduğunu hatırlattılar.

Ayrıca Judge'ın küçük bir çocukken ne kadar sevimli olduğunu da gösterdiler.

Belinda Oakley'in fotoğraflarını daha önce de görmüştüm. Çilek sarısı saçları, buz mavisi gözleri ve Tanrı'nın varlığını kanıtlayan çilleri vardı, çünkü ancak Tanrı bunları kalkık burnunun üzerine bu kadar mükemmel bir şekilde yerleştirebilirdi.

Ancak bu fotoğraflar arasında, onu çarpıcı olmaktan biraz daha az uzak olduğu zamanlarda gösteren iki sabıka fotoğrafı da vardı.

Ve son olarak, Andrew Jefferson "AJ" Oakley vardı; ikinci nesil petrol baronu olan Oakley, kırklı yaşlarının başındayken terk ettiği ilk karısından dört çocuk doğurmuştu. O zamandan beri üç kişiyle daha evlenmişti.

Yirmili yaşlarında, benden bir yaş küçük olan şimdiki karısı da dahil.

Kız yirmi üç
yaşındaydı. Adam
seksen yedi
yaşındaydı.

AJ'ye göre, yaş farkının, her açıdan nasıl görüldüğünün ve yeni bir model için hazır olduğunda ödemesi gereken küçük servetlerin farkındaydı.

"Öyle ya da böyle, bir kadın her zaman bir fahişedir. Bu kızlar hakkında söyleyebileceğim tek şey, ne istedikleri konusunda dürüst oldukları, hırslı oldukları ve fazladan yol kat etmeye istekli oldukları. Bunu onlara vermeliyim."

Evet, bunu söylemişti.

Ve evet, bunu ikinci ve üçüncü eşler arasında söylemişti ve ne olursa olsun, ondan sonra bir tane daha kazanmıştı.

Görünüşe göre, AJ Oakley neredeyse sahip olduğu geniş arazi kadar büyük bir kişiliğe sahipti, kötü şöhretli, dik kafalı, geveze, şovenist, eski kafalıydı ve bu nedenle, burnunu kışına sokmak için hiçbir nedeni olmayan herkes tarafından nefret ediliyordu.

İlk oğlu ve varisi olarak şiddetle lanse edilen Üçüncü Andrew Jefferson, Yunanistan açıklarında bir yerde parti yaptığı yattan sarhoş bir şekilde düşmüş, yolda başını çarpmış, saatlerce kayıp olduğu belirtilmemiş ve günler sonra karaya vurmuştur.

Otuz dokuz yaşındaydı.

Andy'nin tüm yaşamı boyunca, ölümüne kadar, sevgi dolu efendisi onun serseri davranışlarını "her gerçek Oakley öleceği güne kadar yulaflarını eker" diye reddetmişti (Andy'nin durumunda bu kehanetti).

Andy babasıyla tek bir alanda rekabet ederken öldü ve bu alan kesinlikle AJ'nin ne pahasına olursa olsun çılgınca başarılı bir iş adamı olarak kalmaya yönelik agresif taktikleri değildi.

Hayır, Andy öldüğünde üçüncü boşanmasının ortasındaydı ve dördüncü nişanlısıyla nişanlıydı.

Çocuğuna soyadını damgalamakla işi bitmeyen AJ'nin ikinci oğluna Jefferson Billings Oakley adı verildi, Billings AJ'nin annesinin kızlık soyadıydı.

Ama adı Jeff'ti.

Ayrıca AJ tarafından sık sık "Yer İsrarı" olarak anılıyordu ve sık sık derken, geçen yıl AJ'nin yine aynı şeyi yaptığı bir makaleyi okuduğumu kastediyorum.

Jeff ise hayatının büyük bir kısmını bu lakabı hak ederek geçirmişti; otuzlu yaşlarının başında, sarhoş ve sersem bir haldeyken, işlek bir barda kendisine içkisi için bir saniye beklemesini söyleme cüretini gösteren zavallı bir barmene tabancayla vurarak ölümüne neden olması da buna dahildi.

Jeff'in bu saldırı nedeniyle aldığı ceza dört aydı.

Barmen bir gözünü, yüzünün sol tarafının kısmi kontrolünü ve sağ elinin tamamını kaybetti, ancak tazminat davası açtığında AJ'nin öfkesini kazandı.

AJ'nin varsayımı, "Muhtemelen Oakley'lerden bir dolar kazanmaya çalışarak bu dayığı istemiştir," şeklindeydi.

Tek duruşmasında, kurbanın bir avukatı AJ'nin beş avukatıyla karşı karşıya geldi.

Söylemeye gerek yok, yine dayak yedi.

AJ'nin üçüncü çocuğu olan kızı Patricia, grubun en zekisi olmasa da ikinci en zekisi, on dokuz yaşındayken Yeni Zelanda'ya taşınmış ve bir daha arkasına bakmamıştı.

Dördüncüsü, Yargıç'ın babası Jameson Morgan, kızlık soyadı kendisine ilk soyadı, annesinin kızlık soyadı ise ikinci soyadı olarak verilen annesi dışında tüm aile tarafından tamamen reddedilmişti.

Söylendiğine göre ona tapıyormuş.

Bu ona ana kuzusu olmak gibi yanlış bir ün kazandırdı. Ya da en azından bunun hatalı kısmı, böyle olmanın kötü olduğuydu, çünkü görünüşe göre öyleydi. Ve bu şekilde, onun bir kraliçe gibi yaşamasını sağlamıştı.

Babası onu ortadan kaldırdı. Ve son günlerinde, beş yıl önce cenazesine katılırken güneş gözlüklerinin altından akan gözyaşlarıyla fotoğraflandı.

Jameson'ın (Patricia dışında) beyni ve cesareti olan tek kişi olduğunu düşünürsek, esasen hepsine siktir olup gitmelerini söylemiş, yirmi yaşında UT'den mezun olduktan sonra New York'a taşınmış, borsacı olmuş ve sonunda babasını ve ailesinin tüm büyük varlıklarını on kez satın alıp satabilecek kadar para kazanmıştır.

Bu karışımında, AJ'nin alenen hor gördüğü ve bunu soran herkesle paylaşmaktan çekinmediği çeşitli serseri torunları da vardı.

Ve bunu yapan birkaç kişi vardı.

Feministleri ve/veya liberal solu ya da açıkçası azıcık nezaket ya da terbiye sahibi herkesi kızdıracak bir alıntı için çok iyi olduğu için her adımını takip eden bol miktarda muhabir de dahil. Yaptığı maskaralıklar sadece makalelere tıklama rekoru kırdırmakla kalmadı, AJ'nin istismarlarının retweetleri de çığırından çıktı.

Tüm bunlarla o kadar ünlüydü ki, adını daha önce hiç duymamış olmama şaşırdım.

Öte yandan, Twitter'ı sadece pandaların ve devasa kar yığınları arasında koşan yavru huskylerin (ve benzerlerinin) videoları için izliyordum.

Gerçekten de AJ, kendisiyle hiçbir alakası olmayan Jameson, yine kendisiyle hiçbir alakası olmayan Patricia ve sevgili torunu "eski toprak" hariç tüm çocuklarını hor görüyordu.

Yargıç.

Eğer Judge'ın eski kafalı olduğunu düşünüyorsa, ya bir süredir onun yanında değildi ya da bunamaya başlamıştı.

Ve bu sınırın yanlış tarafında bir seksenlik olduğu için, bu son olasılığa dikkat çekerken acımasız davranmıyordum.

Yargıç bir şekilde (sihirle mi?) tüm bunlardan kaçmıştı (en azından basında), her ne kadar adı sık sık anılsa da

(şimdi AJ'nin şiddetle lanse edilen varisiydi).

Eğer başka bir şekilde bahsedildiyse, bu Jameson'ın "ayrı yaşadığı oğlu" olarak geçiyordu. Google'da yaptığım çeşitli aramalarda, Judge'ın Duncan'la çekilmiş fotoğraflarının, Judge'ın babası ya da büyükbabasıyla çekilmiş fotoğraflarından çok daha fazla olduğunu fark ettim (her ikisiyle de çekilmiş olanlar vardı).

Jameson ve Belinda'nın boşanması, babamın da belirttiği gibi, basının kalp kırıklığı yaşayan güzel, zengin insanlara yapmayı sevdiği gibi, büyük bir neşeyle ele alındı (Jameson, tahmin edilebileceği gibi, aynı zamanda son derece çekiciydi

-Oğlundan daha kaba saba ve kurt gibi ama yine de son derece yakışıklı).

Geçmişte internette okunabilen ya da halkın düşen güçlü ya da güzellerin büyüüne kapılması nedeniyle yeniden diriltiren (başka bir deyişle, insanlar hala bu konuda yazıyordu ve onları izleyecek zamanım yoktu, ancak araştırmamda bu konuda hem bir buçuk saatlik kısa bir belgesel hem de bir haber dergisi programı olduğunu keşfettim), Belinda'nın alkol sorunu olduğunun bir sır olmadığını öğrendim. Dahası, büyük miktarlarda kokain kullandığı ve her türlü hapi içtiği yönünde çılgınca spekülasyonlar yapılıyordu.

Bağımlı bir kişiliğe (ve/veya aldatan bir kocaya) sahip olmanın dışında, bunun nedenini kimse bilmiyordu, çünkü ya Jameson'ın adamlarının bu konuda eli kolu bağlıydı ya da ortaya çıkan şey gerçekten doğrudu. Yani, onu aldatan kendisi olsa bile, haksızlığa uğrayanın kendisi olduğu yaygın bir şekilde bildirildi. Karısına "aşık" olan ve yardım almak için yaptığı birçok ricayı kabul etmediğinde başka bir yere bakmaya "zorlanan" kasvetli koca.

Evet, ama tabii ki bu yirmi beş yıl önce uçtu. Ve görünüşe göre, şimdi hala uçuyor.

İtiraf etmeliyim ki, Jameson'ın ikinci karısı Rosalind'e açıkça hayran olması da buna yardımcı oldu (bu tavşan deliğine tam olarak düşecek zamanım olmamıştı, ama bu o kadar açıktı ki, bunun için sahip olduğum az zaman bunu yaptı - aslında, orada

birbirlerine gülünç derecede düşkün görünmedikleri tek bir fotoğraf yoktu ve bu fotoğraflar onlarca yıla yayılmıştı).

Judge'ın anne ve babası o beş yaşındayken ayrılmıştı ve AJ'nin iddiasına göre "babasını gerçekten tanımayan ve annesi olan o acı kabuklu kadınla yaşamak zorunda kalan zavallı çocuk" olarak büyümüşü.

Daha açık bir ifadeyle, Judge'ın yetiştirilme tarzı berbattı; görünüşe göre keş bir anne, Tanrı'dan biraz daha az parası olan (ve o Tanrı Corey Amcamdı), "onun için savaşı" ama yine de bir türlü kazanmayı başaramayan bir baba ve ne zaman işine gelse burnunu sokan, Şeytan'ın vücut bulmuş hali olabilecek bir büyükbaba.

Açıkçası, Yargıç'ın yolunda ilerlerken tüm bunları aklımdan uzak tutmakta fevkalade başarısız oldum.

Aynı şekilde, büyük pencerelerinin birçok manzarası vardı. Benim gelişim de dahil.

Bu nedenle kapı, ben üç adım uzağındayken açıldı.

Kalbim tekleyerek başımı kaldırdım ama bakışlarım Yargıç'a ait olmayan devasa bir göğse takıldı.

Daha da yukarı çıktım ve en iyi arkadaşı Rix'in orada durduğunu gördüm.

Şey...

Muhteşe

m.

"Merhaba," diye selamladım.

"Hey," diye homurdandı, beni tepeden tırnağa süzdü, duygusal dudakları (şimdi ona yakın olduğum için fark edebiliyordum) öfkeli bir çizgiye dönüştü. Belini büktü ve bağırdı. "Hey, adamım, o burada!"

Kapıda durdum ve bana döndüğünde elimi ona doğru kaldırdım. "Sen Rix'sin, ben-"

"Kim olduğunu biliyorum," diyerek sözümü kesti, sonra elimi görmezden geldi ve kapıyı açık bırakarak döndü ve uzaklaştı.

Protezleri üzerindeki yürüyüşü önemsiz derecede hantaldı. Kıcı her şeydi.

Bir kapının açıldığını duydum, pençeler yerdeydi ve sonra Zeke'i gördüm.

Daha eşikten adımımı atmamıştım ki, kuyruğunu sallayarak bana doğru koştu ve Judge'ın kapalı minderinin üzerinde durdu, şimdi tüm vücudu sallanıyordu.

Başını ve boynunu okşamak için eğildim ve "Merhaba güzel çocuk" diye mırıldandım.

Nefes nefese kaldı ve dilini çıkardı.

Bu evde en azından bir erkek beni karşıladı.

Bir hareket gördüm, yukarı baktım ve Yargıç oradaydı.

Rix'in genç Frank Grillo'ya benzer bir havası vardı; iri yarı, yapılı, sert, kaba ve hazır.

Yargıç güneş ve toprak ve çam ve ay ışığı ve orman yağmurları ve hafif esintilerdi.

Güvertede bira, pizzanın üzerinde sucuk ve sosis, tamamen alaycı, sinir bozucu ve sinir bozucu derecede sevimli sohbetler ve uzun parmaklarıyla sizi sarmak için özel olarak tasarlanmış güçlü ellerdi.

Sıcak kahverengi gözleri ve yumuşak kahverengi saçları vardı ve topuklu ayakkabı giydiğinizde başınızı o mükemmel açıyla eğiyordunuz ve onun ağzını üzerinizde istiyordunuz, sonra da elde ediyordunuz.

Rix muhtemelen bir ayıyla güreşebilir.

Yargıç ormanda yürüyebilir ve bir geyiği ürkütmezdi.

Orada çömelmiş, köpeğini okşarken, ona bakarken, onu o kadar çok istiyordum ki, DNA'ma kazınmış olmasından korkuyordum.

Ve bunu aşmanın bir yolunu bulmalıydım.

"O bir vampir mi? Bir eve girmek için davetiyeye mi ihtiyacı var?" Rix'in sesi içeriden geldi.

Ve birden kim olduğumu hatırladım.

Zeke'nin kulaklarını, başını ve boynunu bir kez daha iyice taradıktan sonra doğruldum, içeri girdim ve Yargıç'a "Merhaba, Yargıç" dedim.

"Chloe. Gelmeden önce River Rain mağazasına uğradın mı?" diye sordu, gözleri vücudumda geziniyordu.

Mesaj açık.

Kıyafetim muhteşemdi. Ama bunu zaten biliyordum.

Koyu gri-yeşil renkte ince yürüyüş pantolonu, uzun kollu, parlak sarı-yeşil renkte ince bir termal ve zeytin rengi kapüşonlu, tüysüz bir yelek.

Üzerimde orta boy bir çapraz askı vardı ve içine şapka, eldiven, telefon, ehliyet, KIND bar ve antibakteriyel mendil koymuştum. Ve karanfil pembesi bir Hydro Flask taşıyordum.

Ne diyebilirdim ki?

Yeni kardeşlerim ve yakında üvey babam doğaseverlerdi ve ben de onları seviyordum.

Ben de Chloe Marilyn Pierce'dım, bu yüzden mükemmel bir şekilde giyinmeden hiçbir şey yapmadım.

Bu nedenle, hayatıma Duncan, Sullivan ve Gage dahil olduğunda, bu tür özel durumlar için sınırlı bir gardırop oluşturmak üzere birkaç ürün satın almıştım.

Ve bunu bir River Rain mağazasında yapmış olmama rağmen (tabii ki), Judge's'da göstermeden önce yapmadım.

Bu nedenle Yargıç'a soğukkanlılıkla "Hayır" cevabını verdim. Sonra dikkatimi Rix'e çevirdim. "Ve daha önce kendimi tanıttığımda onun kim olduğunu bildiğinizi söylemişsiniz, yani benim. O yüzden lütfen adımla kullanmama izin verin. Adım Chloe."

Rix bana kaşlarını çattı.

Ve bunu yaptığımda biraz korktuğumu itiraf etmeliyim.

"Rix kameramanımız olacak," diye paylaştı Judge.

Judge'ın "kameramanımız" olacağını sanıyordum. Bu yüzden kameramana ihtiyacımız yoktu.

Ancak Yargıç'ın bir tampona ihtiyacı varsa (buna neden ihtiyaç duysun, hiçbir fikrim yoktu, hiçbir şey olmamamızdan memnundu), bu kısmı tartışmayacaktım.

Döndüm ve ona baktım. "Rix sadece bir dakikalığına birlikte olduğumuzu ve bu nedenle

onun için hiçbir şey ifade etmiyor mu?" Sert bir şekilde sordum.

Önce Yargıç'ın başı sallandı.

Sonra kaşları aşağı indi.

Ondan sonra, bir şey açıkça kafasına dank etti.

Bu da onun kibar ama kişiliksiz bakışlarının katlanarak ısınmasına yol açtı (ne yazık ki).

Ve bu büyüleyici duygusallık kümesini sona erdirmek için, gülmemek için çok çabaladığınızda yaşadığınız türden bir acı içinde göründü.

Dördüncüsüne dayanmak zordu.

Sonuncusu neredeyse imkansızdı.

"Cad?" diye sorduğunda derin sesi bile mizahla boğulmuştu.

"Çok daha az kibar bir kelime kullanabilirim," diye önerdim sertçe. "**T a m a m d ı r**, sanırım anladık," diye mırıldandı Yargıç eğlenerek.

Ona ters ters baktım. Sonra Rix'e baktım (bu arada bana hâlâ kaşlarını çatıyordu).

Sonra Yargıç'la benim aramda oturan ve hiç de kaşlarını çatmayan Zeke'e baktım.

"Lütfen senin de geleceğini söyle," dedim Zeke'e.

"Tabii ki geliyor," diye yanıtladı Yargıç Zeke adına. "Tanrıya şükür," dedim köpeğe.

Pirzolalarını yaladı, sürekli ilgimi fark etti ve dört ayak üzerine kalkarak vücudunu tekrar salladı, çünkü tüm göstergeler bunun ona evcil hayvan kazandırdığını gösteriyordu.

Bunu yapmakta haklıydı.

Başını kaşımak için eğildim.

Ama Yargıç'a (beni izleyen... olabilir mi?) bakmak için benimkini geriye yatırarak yaptım. ...sevgiyle. Bu da ne böyle? Hayır, bilmek istemiyordum) ve "Bunu yapıyor muyuz?" diye sordum.

"Evet," diye yanıtladı Yargıç. "Benim arabamı alacağız." Hayır, almayacağız.

Birlikte geçireceğimiz zamanı olabileceğinin en azıyla sınırlıyordum.

Böylece onlarla arabaya binmek yoktu ve işimiz bittiğinde onu bırakıp eve gidiyordum.

Yani, akşam yemeği için doğrudan Duncan'a (ve sanırım artık anneme) gitmek.

Sonra eve gidecektim.

"Takip edeceğim" demek için doğruldum.

Yargıç başını salladı. "Hepimiz aynı yere gidiyoruz. Senin sürmene gerek yok."

"Takip edeceğim."

"Chloe-"

Gözlerinin içine baktım ve alçak sesle "Takip edeceğim" dedim.

Onun ifade kaydırılmış Tekrar,

Düşünceli, ve başka bir şey.

Anlamasam bile anladığım için uzak durduğum bir şey.

Pişmanlık.

Zeke'e "Benimle geleceksin," dedim.

Bunun üzerine Rix söze girdi. "Hayır, öyle değil."

Bakışlarımı Yargıç'ın arkadaşına çevirdim. "Üzgünüm ama öyle. Son derece terbiyeli biri ve korkarım sizin etrafınızda olması beni endişelendiriyor. Hiçbir şeyin ona bulaşmasını istemiyorum."

Rix'in gözleri hakaretim ya da kızgınlığım karşısında şok içinde açıldı, hiçbir fikrim yoktu ve öğrenmek için de oyalanmadım.

Yargıç gülmemek için kendini zor tutarak

homurdandı. "Tasma mı?" Yargıç'a sordum.

"Kapının yanında," dedi bana.

Döndüm, baktım, o tarafa doğru hareket ettim ve kancadan çıkardım.

Sonra bacağımı okşayarak Zeke'ye seslendim (bunu yapmama gerek yoktu, tasma bendeydi, zaten bana doğru geliyordu), "Gel, mon chou, biraz temiz hava alalım."

Zeke'in de aynı fikirde olduğunu söyleyebilirim. İpini takarken çok iyiydi. Onu arabama götürüp içine oturttuğumda ve Yargıç'ın arabadan inmesini beklerken de çok iyiydi.

dağın eğimine inşa edilmiş, evinin geri kalanından bir seviye aşağıda olan garajın.

Ve bunu, evinin arka tarafındaki pencere duvarından gördüğüm mükemmel manzarayı bir kez bile düşünmeden yapmayı başardım. Ya da evindeki davetkâr ve rahat görünen erkeksi, rustik dekoru. O kadar ki, kendimi içine davet etmek ve çok rahat etmek istedim.

Bu nedenle, Yargıç Cherokee'siyle geri döndüğünde hazırдық, Rix de yolcu koltuğundaydı.

Ve sonra yola koyulduk.

DAHA ÖNCEKİ HIPOTEZİMİ GÖZ ÖNÜNDE BULUNDURURSAK, RIX BİR Ayı, yürüyüş yaparken Judge'a ayak uydurabilmesine şaşırmamalıydım.

Asıl can sıkıcı olan, her ikisinin de (sözlü olmasa da) bunu yapabilmeme şaşırdıklarını açıkça ifade etmeleri idi.

"Muhtemelen spin dersleri falan veriyordur," derken yakaladım Rix'i. Judge'ın yanında yürüyordu ve on beş dakika boyunca patikada yürüdükten sonra Judge'a nefesinin altında (yüksek sesle) şöyle diyordu.

Arkadan gelen ben de (yine yüksek sesle), "Spor salonunda ölü bulunmazdım. Egzersiz yapmak için orada çok fazla insan var, kıyafetlerime hayranlık duymakla ilgilenen yok."

Yargıç başını Rix'ten yana çevirdi ve manzaraya bakarak kocaman sırttı.

Profilden bile görülmeye değer bir manzaraydı.

Rix delicesine geniş omzunun üzerinden bana baktı.

Manzara o kadar muhteşemdi ki, belli ki Judge'ın geçici olarak aklını kaybetmesine neden oldu, çünkü bu noktada, "Zeke ve ben hızlı bir koşuya çıkacağız. Bunun için ölüyor. Hemen döneriz. Ama biz yokken siz ikiniz iyi geçinmeyi öğrenin."

Ve daha fazla uzatmadan Yargıç iki büküm oldu, uzandı, Zeke'nin ipini elimden çekip aldı ve koşmaya başladı.

Her ne kadar hızımızın Zeke'yi virajın etrafında sürüklediği açık olsa da (bu yüzden iyi bir köpek babası olarak, Judge'ın yavru köpeğe ihtiyacı olanı vermesi ahlaki bir zorunluluktan), Judge'ın beni gerçekten sevmeyen bir adamla bırakmasının şokuyla tamamen durdum.

Hangi nedenle olduğunu bilmiyordum.

Judge'ı mihrapta bırakmış değildim (talihsiz bir düşünce, çünkü bir sonraki düşünceyi gündeme getirdi, Judge ısmarlama bir smokin içinde yakışıklı görünüyordu, etrafı beyaz salkımlardan yapılmış duvarlarla çevriliydi ve gelinini bekliyordu).

Rix bana, "Orada öylece dikilirsen bu işi bitiremeyiz," dedi.

Salkım söğütler arasındaki Yargıç transımdan çıktım ve patikada yaklaşık beş adım önümde durmuş olan Rix'e odaklandım.

Tekrar hareket etmeye başlamadım.

"Yakın zamana kadar sizinle hiç tanışmadığım halde benimle neden sorun yaşadığınızı anlayabilir miyim?" diye sordum.

Siyah saçlı başını çevirip Yargıç ve Zeke'in kaybolduğu patikaya baktı, sonra tekrar bana döndü.

Ardından kalın kaşlarını kaldırdı.

"Eminim yakışıklılığınız ve belirgin kaslarınız Neandertal davranışlarınızın bazı kadınlar üzerinde işe yaramasına izin veriyordur, ama korkarım sizi bilgilendirmek zorundayım, ben evrim geçirdim ve bu nedenle konuşmaya ihtiyacım var. Eğer yapabiliyorsanız tam cümleler kurun," dedim.

"Dürüst olacak mıyız?" diye sordu bana doğru yürürken. "O zaman işte dürüstlük, tatlım. Eminim bu görünüşün, bu kışın ve bu tavrınla erkeklerin sinek gibi düşmesini bekliyorsundur. Ve bahse girerim bu senin için eğlenceli bir oyun. Hayranı olmadığım şey ise oğlumun," dedi ve başını

"Bunu yapar ve sen de onu dört yüz dolarlık topuğunun altında ezersin."

"Affedersiniz," diye karşılık verdim, tamamen küstahça. "Benim dört yüz dolarlık ayakkabım yok. En azından topuklu olanları yok. Onlar bundan çok daha pahalı. Ancak, itiraf etmeliyim ki, parmak arası terliklerimin fiyatı o civarda. Ama onlar Valentino ve onları böcekleri ezmek için kullanmazdım."

"Sen tam bir baş belasısın," diye mırıldandı ve arkasını dönmeye başladı.

"Sen benim ne olduğumu bilmiyorsun," diye karşılık verdim. Dönmeyi bıraktı ve yine o korkutucu bakışını takındı. "Onunla dalga geçilmediğini mi düşünüyorsun?" diye sordu. "Sadece onun mu olduğunu sanıyorsun?" Ben de karşılık verdim.

Bu onu daha da sinirlendirdi, çok daha sinirlendirdi ve bunu saklamadı.

"Üç gün önce onun dişlerini tekmeledikten sonra orada durmuş bana seni becerdiğini mi söylüyorsun?"

"Dişlerine tekme atmadım," diye tersledim.

Bana yaklaştı, bir elini kaldırıp parmaklarıyla kafasına vurdu, sonra öfkeyle elini dışarı attı ve bir yandan da homurdandı: "Tanrım, sana o kadar aşık ki gözleri görmüyor. Seni aylarca bekliyor, aylarca, ona bir tat veriyorsun ve onu eksik buluyorsun. Ve ben," bana doğru eğildi, "Yargıç'ı eksik bulursan ne aradığını bile bilmiyorum. Ama buluyorsun ve onu kapı dışarı ediyorsun. Ve onun bunu hissetmeyeceğini mi düşünüyorsun? Aleti olduğu için duyguları olmadığını ve onlarla oynadığınızda bunun onu mahvetmeyeceğini mi sanıyorsunuz? Yanılıyorsun."

"Ben onun duygularıyla oynamadım," diye karşılık verdim. "Saçmalık," diye mükemmel bir karşılık verdi.

"Daha bir randevumuz bile olmadı," diye hatırlattım ona. "Ve bu işin nasıl karışacağını ve çekimser kalmamız gerektiğini paylaştım. Şimdi, belli ki Yargıç size farklı bir hikâye anlatmış, ama o

Bu sonuca vardığım için en ufak bir üzüntü duymadı. Kendisinden doğrudan alıntı yapacağım, bu konuda bir sorunu yoktu ve bunu aşmam gerekiyordu çünkü bir dakika bile sürmedi ve şimdi odaklanmamız gerekiyor çünkü yapmamız gereken bir iş var."

"Aptal olmaktan çok uzaksın kadın, senin için ne kadar derine indiğini fark etmemiş olamazsın."

"Rix, benimle yeni tanıştığın için, onun için ne kadar derine indiğimi bilmen mümkün değil."

Ağzını kapattı.

Ne yazık ki, akli dengesi yerinde olmayan bir nedenden dolayı, yapmadım.

"Seni ilgilendirmez ama bu," dedim kolumu patıkaya doğru savurarak, "benim için işkence. Onun etrafında olmak. Onun gülümsemesini görmek. Bu beni öldürüyor."

"O zaman neden-?"

"Bu riski göze alamam."

"Sen ne-?"

Yüzüne yaklaştım ve şiddetle fısıldadım, "Böyle bir aşkla seversen, o sen olursun. Ve sonra onu kaybettiğinde, yok olup gidersin. O senin sevdiğin türden bir adam, Rix. Bunu iliklerime kadar biliyorum. Ve bu riski göze alamam. Böyle sevip, sonra onu kaybedip yok olma riskini göze alamam. O yüzden oraya gitmememizi sorun etmemesi iyi. Çünkü sonunda onun için kaybolmuş olacağım ve bu beni çok korkutuyor."

Orada durdu, yakınımda, bana bakıyordu, gözleri yanıyordu.

Tanrım, ne yaptım ben?

Geri çekildim, yeleğimin önünü düzelttim, kendimi toparladım ve sonra sakın bir sesle rica ettim, "Şimdi, eğer bundan sonra iyi geçinirsek ve hem Yargıç hem de benim, ama özellikle Yargıç'ın iyiliği için, az önce paylaştığım şeyi ona söylemekten kaçınırsanız, bu görevi bitirebiliriz ve hepimiz Pazar günlerimizin geri kalanının tadını çıkarabiliriz."

"Özür dilerim hayatım," dedi nazikçe. "Ama az önce söylediklerini oğluma söylemeyeceğimi sanıyorsan, çıldırmışsın demektir."

Tanrım.

Ne yaptım ben?

"Umurunda olmaz," diye iddia ettim. "Bu konuda yanılıyorsun."

"Sanırım en son ayrıntılara sahip değilsiniz," dedim yardımsever bir şekilde.

"Sanırım ihtiyacım olan her şeyi aldım." Tanrım!

Ne yaptım ben!?

"Eğer şimdi ona söylemeyeceğine söz vermezsen, arkamı dönüp gideceğim," diye tehdit ettim.

Söz vermedi.

"Aşk hakkında böyle düşünmene neden olan her neyse, bunu biriyle çözmelisin Chloe," diye tavsiyede bulundu.

"Ve sanırım bu Yargıç," dedim acı bir şekilde.

"Şey... evet," dedi sanki ben aptalmışım gibi.

"Az önce beni duymadın mı?" Ben talep ettim.

"Senin taş kalpli bir sürtük olduğunu düşünmeye kararlıyım," dedi kendi kendine konuşarak ama bunu bana bakarak yapıyordu. "Ve işte buradasın, tamamen başka bir şeysin. Kahretsin, o gördü. Ben kesinlikle görmedim."

"Rix," diye sertçe ısırđım.

"Hayatınız boyunca kendinizi aşktan korumanız mümkün değil," diye paylaştı.

"Bahse girmek ister misin?" Ben sordum.

"O zaman söyle bana, ne tür bir adam bulacaksın?"

"Bir erkeğe ihtiyacım olduğunu kim söyledi?"

Sorguladım.

Başını yavaşça salladı. "Tatlım, kimi kandırıyorsun?"

Benim dengesiz konuşmamdan sonra, bu iyi bir soruydu.

Ve bu "sevgili" bir öncekinden tamamen farklıydı.

Soğuk bir günde rahat bir battaniye gibiydi.

Çıldırııcı.

Öfkelendim.

Dudakları kıpırdadı ve sonra "Soruma cevap ver."

dedi. Başımı nazlı bir şekilde eğdim. "Kimi

kandırdığımı sanıyorum?"

"Ve o geri döndü," diye mırıldandı, kara gözleri parlıyordu.
O da "Hayır, bir önceki" dedi. Bilmek
mi istedi?

Bu çılgınlığı bitirmek için ona söyledim.

"En kötüsünü yapabilecek bir adam bulacağım ve çekip
gideceğim."

"Başka bir deyişle, sevmediğin bir adam."

Sertçe başımı salladım. "Onlardan iki tane
bulabilirim." Bir dudak bükme daha ve

"Doğru."

"Bir anlaşmamız var mı?" Bastırdım.

"Sana şunu söyleyeyim, bugün yapmamız gereken işi
bitirene kadar Yargıç'a söylemeyeceğim."

"Hayır," diye geçiştirdim. "Arabayla
uzaklaşana kadar." "Anladın sen onu."

"Ve... en az on beş dakikadır yokum." "Şimdi
zorluyorsun, tatlım."

Ugh.

Dişlerimi sıktım.

Yüzünde bir gülümseme belirdi.

Bu pazarlığı yapabilir miyim?

Bu, şimdi ayrılmak zorunda olmadığınız ve Yargıç ile
daha fazla zamanınız olduğu anlamına gelir.

Ben istemeden elim dışarı çıktı. Ve ağzım "Anlaştık."
dedi.

Onu aldı, cüceleştirdi ve çok sert sıktı, gerçi bunu
kastettiğini düşünmüyordum, sadece kendi gücünü
bildiğinden emin değildim.

"Anlaştık," diye homurdandı.

Ama dudak bükme yoktu.

Gülümsüyordu.

Son derece.

Tanrım, bana

yardım et.

Şimdi ne yaptım ben?

CHAPTER 18

YAYIN

Chloe

A Yargıç'la günün ön işkencesi bittikten sonra, Bowie'nin devasa malikanesine gittim ve o çok sevdiğim demir iradeye ne olduğunu merak ettim. gurur duyuyorum.

Titreyen bir karmaşaydım.

Bunun nedeni kısmen, Yargıç ve Zeke bize katıldıktan sonra, tüm vücudumun üzerinde bir kırağı tabakası oluşturması gereken bir tavır takınma çabalarım rağmen, Rix'in iyi huylu, şakacı ve genel olarak hayran olduğu kayıp küçük kız kardeşi bulunmuş gibi davranmasıydı.

Son derece çekiciydi.

Ayrıca dayanılmaz derecede sinir bozucuydu.

Patentli Ölüm Bakışım olmadan bakışlarımı ona asla sabitlemedim.

Çok şirinmiş gibi davrandı ve hatta bir keresinde ben ona verirken çeneme vurdu.

Dediğim gibi.

Can sıkıcı.

Eğer Yargıç en iyi arkadaşının benden açıkça hoşlandığını göstermeseydi, bu durumla başa çıkabilirdim.

Başka bir deyişle, tarafsız ve nazik Yargıç ortadan kaybolmuştu. Koşudan döndükten sonra tanıdığım Yargıç'a dönüştü.

Dalga geçmek. Komik. Dikkatli. Sevecen.

Onu kıcıma (seksi bir şekilde), göğüslerime (takdir ederek) bakarken yakaladım ve bunu sadece saklamadığı için değil, yakalanmak için yaptığı için yakaladım.

Bunu benden ne kadar derinden etkilendiğini göstermek için yapmıştı.

Ve bir değil, iki değil, üç değil, yedi kez (oh evet, saydım) Yargıç'ın yazdırdığı kağıtlardan okuduğumuz mesajımızın bazı bölümlerini (ben babamı oynadım, o Bowie'yi oynadı) filme alacağımız üç noktadan birindeyken, sadece vücuduma dokunmakla kalmadı, saçıma da dokundu.

Kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Bir dağ esintisinin çarpmasıyla dudaklarıma yapışan yerden biraz çekti.

Bir omzunun üzerinden attı.

Ve bir keresinde, bana yaklaştı ve daha önce yaptığı gibi kolunu bana dolamak yerine (ve geri çekilmek çok fazla şey açığa çıkaracaktı, bu yüzden görmedim? Toplam... işkence), elini sırtımdan yukarı doğru takip etti, çoğunu topladı ve yumruğuyla at kuyruğu şeklinde tuttu.

Evet.

Bunu o yaptı.

Sanki birlikteymişiz ve bu onun alışkanlığıymış gibi. Ama öyle değildi.

Ne kadar buz kalkanı koyarsam koyayım, benimle sürekli flört etti.

Bu.

Öyle
ydi.

Acı.

Ama buna katlanırken bile en kötüsünün henüz gelmediğini biliyordum.

Haklıydım.

Arabamla uzaklaşalı on dakika olmamıştı ki telefonum önce aramalarla, sonra da mesajlarla patladı.

Söz verdiği gibi Rix'in paylaştığını anlamak için bakmama bile gerek yoktu (ve bu yüzden bakmadım).

İyi haber şu ki, birlikte geçirdiğimiz süre boyunca doğruca eve gideceğim yalanını bırakmıştım. Bowie'ye gittiğimi bilmiyorlardı.

Diyelim ki Yargıç büyük bir jest yapıp beni aramak isteseydi (ve Yargıç hakkında bildiklerimi, benden ne kadar derinden etkilendiğini ve benim ondan etkilendiğimi artık ne kadar derinden bildiğini bilseydi, yapacağı şey tam olarak buydu), yanlış yola sapmış olurdu.

Annem ve Bowie'yle akşam yemeğinin iyi bir saklanma yeri olup olmadığına bakmaksızın, bunu ayarlamamış olmayı diledim. Bir yere gitmem (belki Mi-Young ve Jacob'ın evine ya da Sibirya'da ücra bir kulübeye) ve kendimi toparlamam gerekiyordu.

Gerçek Chloe'yi yeniden keşfedin ve sonra onu güçlendirin.

Ama kendime bunu yapmanın en iyi yolunun ailemle birlikte olmak olduğunu söyledim.

Her ne kadar bir zamanlar yaşanmış olanlara dair üzerimden atamadığım nostaljiden kaynaklanan ve muhtemelen asla geçmeyecek olan sıkıntılar olsa da, annem ve Bowie birlikteyken onlarla birlikte olmanın da büyük bir güzelliği vardı.

Annemi tekrar mutlu görmek.

Bowie'nin onu ne kadar delice sevdiğini görmek.

Beni ne kadar önemseydiğini hissetmekten bahsetmiyorum bile.

Durum tespiti yapmıştım, bu yüzden Sasha'nın Phoenix'te bazı arkadaşlarıyla takıldığını biliyordum.

Sahil temizdi.

Ön tarafa park ettiğimde Bowie'nin geniş evi ve büyük gölü olan dağ fonuyla bu dünyanın güzel parçasının nüfuz etmeye başlamasına izin verdim.

Dışarı çıktım, kendimi içeri attım ve merhaba demek için bana doğru koşan köpeklerin (Bowie'nin üç tane vardı, Shasta, bir husky, Rocco, bir tripod gümüş alıcı ve Killer, bir peekapoo) kakofonisi arasında, zoraki bir neşeyle, "Bonjour, geldim!" diye seslendim.

Shasta ve Rocco'yu sevdim ama Killer'ı kucağıma alarak Bowie'nin devasa fuayesinden geçip aynı derecede büyük olan büyük odasına girdim, sağa, mutfağa doğru baktım ve Bowie ile annemi mutfakta sık sık yaptıkları gibi birlikte yemek yaparken gördüm.

Akşam yemeğine daha birkaç saat olduğu için ne pişiriyor olabileceklerini düşünmedim.

Bunu yapmadım çünkü Sasha adada bir taburenin üzerindeydi.

Lanet olsun.

Bir an için umutlandım. Annemin ona Phoenix'ten geldiğini söylediğini, bu yüzden benimle konuşmak için geri döndüğünü umuyordum.

Her ne kadar olayların içine girebilse de, Sasha normalde yumuşak başlıydı ve genellikle çatışmalardan nefret ederdi. Ayrıca kin tutmama eğilimindeydi, kızgınlıkları vardı ve sonra onları aştı.

Yine de beni görünce gözleri kısıldı ve dudağı kıvrıldı.

Bu umut boşa çıktı.

Yaklaşırken kız kardeşimi görmezden geldim ve odanın geneline "Sevgili ailem nasıl?" diye sordum.

Annem yanıma gelerek, "Güzel, hayatım, çok şirin bir kıyafet," dedi.

Geldiğinde beni iki yanağımdan öptü, Killer'ın başını okşadı, sonra mutfağa döndü ve Bowie oradaydı.

Hem Killer hem de ben kocaman sarıldık ve Bowie bu sırada kulağıma "Martini?" dedi.

Hafifçe geri çekildiğinde ona gülümsedim ve "Nefes nefese" diye cevap verdim.

Dudakları kıpırdadı, beni bıraktı ve "Hallediyorum" diye mırıldandı. Adada durmak için hareket ettim ve "Sasha" diye selam verdim.

Soğukluğa "Chloe" diye karşılık verdi.

Annem ünlü bir oyuncuydu.

Aynı zamanda harika bir anneydi.

Dolayısıyla, bu yapmacıklığı kaçırmadı.

Bowie hayatımızda nispeten yeniydi.

Ama o bir babaydı.

Böylece, o da bunu kaçırmadı.

Karşılıklı bakıştılar.

"Her şey yolunda mı çocuklar?" Annem sordu. "Çok iyi," diye yalan söyledim.

"Yalancı," dedi Sasha nefesinin altından.

Ölüm Bakışını çektim ve kız kardeşime doğrulttum.

Annem ocakta ne yapıyorsa ona döndü, Bowie de karıştırmaya hazırlandığı martiniden uzaklaştı, ikisi de dikkatlerini adaya yöneltti.

"Neler oluyor?" Annem sordu.

"Yok bir şey," dedim. "Ufak bir tartışma yaşıyoruz. Yine de annem ve Bowie'yle bu güzel akşam yemeği için uzlaştık."

Sasha gözlerini devirerek, "Her zaman drama," dedi.

"Sorunumuzu annem ve Bowie'nin sorunu yapmasak nasıl olur?" Ona önerdim.

"Ne sorunu?" Annem zorladı.

"Bir şey yok," diye

tekrarladım. "Sen öyle

diyorsun," dedi Sasha.

Ölüm bakışımı tekrar ona doğru gönderdim. "Gideyim mi?" Tıpkı o vardı iddia için Bowie'nin

Ev, o cevap verdi,

"Bu iyi olur."

"Sasha," diye tersledi annem.

Sasha dikkatini annemize çevirdi. "Otoriter ve her şeyi bildiğini sanıyor. Hep böyleydi, hiç eğlenceli olmadı, bundan hep nefret ettik. Ama Matt ve ben artık büyüdük ve bu artık eskidi."

İki adım ötemdeki kadının yirmi, neredeyse yirmi bir yaşında, işsiz, amaçsız ve vakıf fonundan geçinen biri olduğunu düşününce, dudağımı ısırıp onun "yetişkin" yorumuna karşılık vermemek için kendimi zor tuttum.

Bunu babasından, annesinden ya da annesinin nişanlısından otlanmadığı zamanlarda yapıyordu.

"Chloe, Şimdi ne olacak?" Annem i çekti.

Bunun zerine bakışlarımı ona çevirdim, ölüm bakışı değil, sersemlemiş bir bakış.

Annem de bunu kaçırmadı ve "ok fazla drama getiriyorsun. Bu senin kendin hakkında bilmediğin bir Şey değil."

"Biliyor musun, belki de gitmeliyim," diye karşılık verdim.

"Tatlım, hayır," diye söze girdi Bowie ve bana bakan gözleri suçlayıcı değildi. Keskin ve endişeliydi. "Sen iyi misin?"

Hayır.

Ben değildim.

"Uzun bir gün geçirdim ve buna ihtiyacım yok," dedim dürüstçe.

"Yine drama," diye mırıldandı

Sasha. Pekâlâ.

Yeterli.

Kız kardeşime "Aslında benim bir işim var, haftada elli saatten fazla çalışıyorum. Ve Bowie'nin mağazasının sosyal yardım kolu için gönüllü olarak bir Şeyler yapıyorum. Bu proje için bir sunum hazırlama abalarımın sadece bir parçası olarak bütün gün yürüyüş yaptım. Bütün gün ata binmek zorunda kaldığım için Judge'la yaşadığım duygusal duruma girmeyeceğiz. Başka bir deyişle, bu bir dram değil. Fiziksel ve duygusal olarak tükenmiş durumdayım. Ama bu hafta, bu ay ve mesela son iki yılda neler yaptığınızı konuşalım.

Bunu söylemek istedim.

Ama ona kızgın olsam bile onu seviyordum ve Şimdi bu konuyu amanın zamanı olmadığı için açmadım.

Bunun yerine, gerçekten de gitme zamanımın geldiğine karar verdim.

"şımarık bir velet gibi davranan ben değilim," diye cevap verdim, eğilip onu yere bırakmadan önce Killer'a son bir vuruş yaptım. "Ben gidiyorum. Bunu başka bir zaman yaparız."

Ve böylece dönüp kapıya doğru ilerlemeye başladım. Tekrar söylüyorum, mesele drama değildi.

Oradan çıkmam gerekiyordu.

Çünkü titriyordum.
Gerçekten titriyordum.
Öfkeyle ve çok daha fazlasıyla.
Bunu yapamazdım, şimdi olmaz. Judge ve Rix (ve Zeke)
ile geçen günden sonra olmaz.
Her şeyden sonra bunu
yapamazdım.

"Chloe, bunu bırakıp gitme. Her ne oluyorsa, ikinizin
bunu çözmesi gerekiyor."

Bu annemdi ve beni takip ettiğini anlayabiliyordum.

"Belki sonra" diye cevap verirken adımlarımı
bozmadım.

"Büyük bir çıkış y a p m a z s a tüm dikkatleri üzerine
çekemezdi."

Bu Sasha'ydı.

"Sasha, kes şunu."

Annem sinirlenmeye
başlamıştı.

"Babamla arasını düzeltmek için Matt'in peşinde."
Sasha'nın da kıpırdadığını söyleyebiliyordum ama sesi
mesafeliydi, yani takip etmiyordu ama benim gidişimi
izlemek için pozisyonunu değiştirmişti.

Bokunu da anneme ver.

"Chloe." Annem anne sesini kullanıyordu. "Bekle."

Kapıyı açtım, döndüm ve haklıydım.

Annem belki üç adım uzaktaydı, Bowie ondan çok uzakta
değildi ve Sasha antrenin karşısında, kollarını göğsünde
kavuşturmuş ve yüzünde çirkin bir ifade ile büyük odanın
girişinde duruyordu.

Anneme baktım. "Ben ararım."

"Matt'in babanla olan ilişkisinin hepimiz için zor
olduğunu biliyorum ve senin de her zaman şefkatli bir
yerden geldiğini biliyorum, ama bu konuyu babanla bana
bırakmaya ne dersin?" Annem önerdi.

"Hayır, Chloe olmaz," diye seslendi Sasha. "Her şeye
burnunu sokmak, herkese ne yapacağını, nasıl
düşüneceğini, nasıl olacağını söylemek zorunda. Sully ve
Gage'i bile Matt ve bana karşı kışkırttı."

Yani, ciddi mi?

Beş yaşında
mıydı?

Köpekler etrafımızda tedirginlikle hareket etmeye başlamıştı, Rocco ve Killer açık kapıdan girip çıkıyorlardı ama Shasta dışarıda kalmış, havlıyordu.

Tüm bunları görmezden geldim, kız kardeşimin saçmalıklarına o kadar öfkeliydim ki.

"Sully ve Gage de bu işin içinde mi?"

Bowie sordu. "Pek sayılmaz," diye geçiştirdim.

Hayal meyal, bir araba kapısının çarptığını duydum, sonra bir tane daha ve Bowie ön kapıdan dışarı bakmak için boynunu eğdi.

Sasha kollarını indirdi, öne doğru ilerledi ve Bowie'ye "Kesinlikle öyleler" dedi. Sonra da bana, "Neler olduğuna dair saçma sapan yorumunla onları da sürükledin."

Şimdi kim yalan söylüyordu?

"Ben öyle bir şey yapmadım," diye tersledim.

"Ve biliyorsun, Matt ve ben anlıyoruz. Nereden geldiğini. Neden bu kadar sadık bir şekilde babamın tarafındasın," diye açıkladı Sasha.

"Sasha-" Bowie araya girmeye çalıştı.

"Sen de bize teşekkür etmelisin," diye kızgınlıkla devam etti Sasha, kapının yanındaki masamıza tam olarak girip durduktan sonra. O da bana dönüp bakmadan önce kapıdan dışarı baktı ve şöyle dedi: "Sul ve Gage'e neden anladığını söylemediğin için. Aldatmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi bildiğin için. Çünkü Fransa'daki o evli adamla sen de öyleydin."

Annem
hareketsiz kaldı.

Bowie
hareketsiz kaldı.

Ölümcül bir darbe aldım.

Bu sırada kız kardeşime fısıldadım: "Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

O yaptı.

Kesinlikle öyle.

Sözcükler ağzından çıktığı anda suçluluk ve utancın yüzünü kapladığını gördüm.

Çünkü başıma gelen bu olaydan sonra ona telefonda hüngür hüngür ağlamıştım.

Ve bir saniyesini bile unutmadığını biliyordum.

Kendi bokuyla uğraştığını teşhis etmek için Freud'un dirilmesine gerek yoktu.

Ve önemsedim.

Gerçekten,
gerçekten. Ben de
endişelendim.

Hem de çok.

Ama bildiğim bir şey varsa o da asla bir başkasını kendi pisliğime gömmemektir.

Ve asla birinin beni onlarınkine gömmesine izin
vermemeliydim. Ve o da bunu yaptı.

Beni bokunun altına
gömdü. Bowie'nin
önünde.

Anneme (neredeyse) her şeyi anlattım, bu yüzden annem zaten biliyordu.

Ama bunu Bowie'nin önünde söyledi.

"İşimiz bitti," dedim, sesim buz gibiydi.

Annemden ve Bowie'den gelen endişe dalgası bana o kadar sert çarptı ki, yana doğru uçmamam bir mucizeydi.

Sasha'nın yüzü bir korku maskesine dönüştü.

Ve ünlü soğukkanlılığımı tamamen kaybettim.

"İşimiz bitti!" Çığlık attım.

"Chloe!" Annem bana doğru uzanarak ağladı.

Ama daha geri çekilmeye başlamadan önce döndüm ve sallanarak durdum.

Çünkü Judge ve Rix açık kapıda durmuş bana bakıyorlardı.

Duymuşlardı.

Tanrım!

Duymuşlar!

Bir ayak koydum ve sonra fırladım, Yargıç'ın etrafında koştum ve ön merdivenlerden aşağı indim.

"Chloe!" Annem bağırdı.

Arabamın kapısına geldim ve arkasına park etmiş Cherokee'yi dalgınlıkla fark ederek kapıyı açtım.

Kendimi içine yerleştiremeden, kapım önüme çarparak kapandı.

"Bebeğim," diye fısıldadı Yargıç kulağıma.

O tek kelime, onun sesi, kulağımdan kafa derime, yüzüme, gözlerime kaydı, beni kör etti, ağzımı doldurdu, beni susturdu.

Dizlerimin bağı çözüldü.

Dünya eriyip gitti.

Kolu karnımın etrafına
kenetlendi. "Yargıç." Bu

Bowie'nin hırlamasıydı.

Yargıç çapraz gövdeyi başımın üzerinden çektiğinde saçlarım uçtu ve fırlattığında vücudum sarsıldı.

Muhtemelen Rix, "Arabasını benim evime götür," diye emretti. "Anladım."

Evet, Rix.

"Yargıç." Yine Bowie.

"Onu yakaladım."

Yargıç.

Beni Cherokee'ye doğru çekiyordu.

"Chloe, Coco, Chloe, Tanrım, bu... bu doğru değildi. Tanrım, çok özür dilerim. Bu hiç hoş değildi." Sasha, yakından.

Benim için.

"Ondan uzak durmalısın." Yargıç, kibar ama sert.

"Şimdi." Artık kibar değil, öfkeli, sabırsız.

Zorlayıcı.

Benden öteye uzanarak cipinin yolcu kapısını açtı ve dışarı fırlayan Zeke'e ıslık çaldı. Sonra beni neredeyse koltuğa kaldırdı.

Emniyet kemerini takmaya çalıştım ama parmaklarım uyuştı ve kemer elimden kaçtı.

Yargıç onu yakaladı, eğildi ve benim için yaptı.

"Sevgilim." Annem acı çekiyordu.

"Sanırım biraz zamana ihtiyacı var, lütfen." Yargıç, saygılı. "Buraya gel, tatlım." Bowie, anneme.

Bir hıçkırık.

Sasha.

Kapım kapandı.

Evoque'umun uzaklaşmasını izledim, Rix direksiyonun arkasındaydı, Zeke yolcu koltuğumda, başı camdan dışarıdaydı.

Sonra gidiyorduk ve ben annemin, Bowie'nin ve Sasha'nın durduğunu bildiğim tarafa bakmadım.

Bowie'nin arabasını geçtik ve arabamın arkasına baktım, onun orada olup benim olmamamı garip buldum.

"Benimle misin?" Yargıç sordu.

"Ben aldatan biri değilim," dedim sert dudaklarımın arasından, bakışlarımı arabamdan ayırmadan. "Evli olduğumu bilmiyordum. Öğrendiğim ilk anda ilişkiyi bitirdim."

"Bana elini ver bebeğim," diye yumuşakça emretti. Ellerimi kucağımda tuttum.

"Tamam, yakında evde olacağız," diye nazikçe yumuşadı. Ev mi?

Ben sormadım.

Sonunda, bitmek bilmeyen sessiz bir yolculuktan sonra, Rix'in arabamı Yargıç'ın arabasına çektiğini ve Yargıç garaj kapısını açana kadar rölantide çalıştığını gördüm. Sonra içeri girdi.

Yargıç da

yaptı.

Hepimiz

çıktık.

Rix'in arabamı neden Yargıç'ın garajına park ettiğini merak ederek ve ne yapacağımı bilemeyerek kendi aracımınla Yargıç'ınki arasında durdum.

Rix ve Judge çantamı teslim ettiler ve Judge'ın "Zeke'i de mi alıyorsun?" diye mırıldandığını ve Rix'in cevap verdiğini duydum. "Evet." Sonra yine Rix, "Zilini kapattım, dostum. Telefonu patlıyor." Ve Yargıç, "Teşekkürler."

Sonra çenemi işaret parmağımın yanıyla başparmağımın arasına sıkıştırdım.

Yukarı

baktım.

Rix'e.

Hiçbir şey söylemedi ama gözlerindeki nazik bakış,
içimde birbirine örülü kalan tek parçayı çözdü.
Dudaklarım titredi.

Sevecen bir hareketle çenemi okşadı, parmaklarını uzaklaştırırken ucunu hafifçe sıktı.

Sonra o gitti, elim Yargıç'ın elindeydi ve beni içeri çekiyordu.

Haklıydım.

Parmakları.

Elime tam oturdu.

Birkaç basamak çıktık ve çantamı mutfaktaki tezgâhın üzerine bıraktı, sonra beni bıraktı ve bir kış öğleden sonrasının azalan güneşine karşı ışıkları yakmaya başladı.

Dikkatim dağılmış bir şekilde, tamamen içindeyken, mekanının beklediğimden çok daha lüks olduğunu fark ettim. Ayrıca dışarıdan görüldüğünden çok daha genişti.

Mimarinin bir numarası. Güvenlik için bir cephe.

Dışarıda görülecek bir şey yoktu.

İçerisi, Teksas ve New York Oakley'lerinin çifte tahtının şiddetle lanse edilen varisi için uygun bir dağ eviydi.

Yargıç aniden tam önümde duruyordu. Ona bakmak için başımı geriye doğru eğdim.

"Bir içki ister misin?" diye sordu.

"Seni araştırdım."

Hiç ses çıkarmadı ve tepki göstermedi.

"Babamla tenis oynamışsın."

"Evet, babam dün aradı. Sanırım konuştular. Bana anlattı. Hatırlamak için çok küçüktüm."

"Seni araştırdım," diye tekrarladım sanki o hiç konuşmamış gibi. "Chloe, bebeğim, beni biraz korkutuyorsun," dedi

Yumuşakça.

"Beni terk etti," diye fısıldadım. "Beni aldatan adam-?"

"Beni yapayalnız bıraktı. Onlara bakmam için tek başıma. Tek başıma."

"Kim, tatlım?"

"Corey Amca," diye mırıldandım.

İşte o zaman kendimi tamamen kaybettim.

Yargıç'la durduğum yerden, onun deri koltuklarından birinde yan yana uzanmış, yüzümü boğazına dayamış, hıçkıra hıçkıra ağlarken ona nasıl dolandığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama sonunda beni sürükleyen duygulardan sıyrılıp başka bir şeyin farkına varacak kadar yüzeye çıktığımda, işte oradaydım.

Bununla birlikte, yüzeye çıkışım kurtarmayla ilgili değildi. Nefes nefese kalmamla ilgiliydi, çünkü duygular hala beni tutuyor ve tekrar aşağı çekmeye çalışıyordu.

"Annem ve babam altın gibiydiler. Parlıyorlardı. Ruhani" diye hıçkıra hıçkıra boğazına sarıldım.

"Evet," dedi sessizce.

"Hayatımı bunun benim olduğunu bilerek yaşadım. Benim çünkü onların ışıltısının tadını çıkardım. Benim çünkü bir gün benim de aynı şeye sahip olacağımı biliyordum."

Belli belirsiz, Yargıç'ın vücudunun gerildiğini hissettim.

Ama kelimeleri söylemeliydim, onları dışarı çıkarmalıydim, böylece o tutuş gevşeyecekti. Corey Amca'nın kendi canına kıydığı andan itibaren her geçen gün, santim santim ölümcül pençesini daraltan o tutuş.

Beni bırakmasına ihtiyacım vardı.

Beni tekrar dibe çekerse, bildiğim ben olarak hayatta kalabilir miyim bilmiyordum.

"Ama babam onu aldattı."

"Tanrım, bebeğim," diye inledi, beni daha yakına topladı, uzun bacaklarını benimkilere daha sıkı doladı.

Başımı geriye doğru eğdim ve o da çenesini eğerek sulu gözlerimi yakaladı.

"Onlara çok kızgınım, ikisine de. Anneme de, bunu çözmenin bir yolunu bulamadığı için. Kulağa çılgınca gelse de, anneme daha çok kızgın olabilirim. Babam doğru olanı yapmadı. Yaptığı şey doğru değil. Bunu söylemiyorum. Ama o mahvoldu. Mahvoldu. Ve o bize hep affetmeyi öğütlerdi. İnsanların yaptıkları şeyleri neden yaptıklarını anlamak ve onlara karşı çok sert olmamak konusunda. Ve bu adam

Sevdiği ve taptığı, çocuk sahibi olduğu, hayatının yarısını birlikte geçirdiği adamı öylece bir kenara mı atıyor? Sonra da Bowie'yi yüzüne mi fırlatıyor?"

Yargıç hiçbir şey söylemedi, sadece ensemini okşadı.

"Bunun yargılayıcı ve hatta çocukça olduğunu biliyorum, onun acısı benim acım değil. Bu kararı vermek bana düşmez. Ve bu bazı kadınların sahip olduğu çirkin bir özelliktir, bir kadının taşıyabileceği bir yük olmadığı halde suçu kız kardeşinin omuzlarına yüklemek. Özellikle de onun yaptığı şeyle. Annem Bowie'yi bulduğu için mutlu olmayı çok istiyorum, bir yanımda öyle ama onları özledim." Bir hıçkırık boğazımı yırttı. "Sonuç olarak annemin babamı sevmesini özledim." Bir kez daha yakaladı ve yüzümü tekrar boynuna bastırdı.

"Sadece ağla, Chloe," diye nazikçe ısrar etti.

"Yapamam... Yapmak zorundayım... Bırakmak zorundayım," diye inledim.

"Ne yapman gerekiyorsa onu yap," diye karşılık verdi ve beni sıktı. "Seni tutuyorum."

Tuttum seni.

Daha çok ağladım.

Ama içimden geldiği gibi konuştum çünkü duramıyordum. "Ne dedi, Sam, Corey'nin eski sevgilisi, ne dedi

O şovu o yaptı. Corey Amca. Bunu anneme ve Bowie'ye o yaptı. Hayatım boyunca anneme karşı bir şeyler hissettiğini biliyordum. Herkes onun acımasız olduğunu biliyordu. Ama bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum."

"Evet. Bu cidden berbat bir şeydi," diye onayladı Yargıç.

"Ama o... bu yüzden hepimiz unuttuk. B-Çünkü

Ne kadar çirkin olduğunu. Bunu öğrenmenin nasıl bir şok olduğunu. Unutuyoruz, o her zaman oradaydı. Hepimiz için." Yutkundum. "Özellikle de benim için."

"Pekâlâ. Pekala tatlım," diye mırıldandı Yargıç.

"O... o... ben oyum."

"Ne?"

"Ben," başımı ellerine doğru ittim ve tekrar gözlerimi yakaladı. "Ben Corey Amca'yım."

"Değilsin," diye hırladı.

"Hayır." Başımı uzandığımız yastığa doğru salladım. "Bana onun gibi olmayı öğretti."

"Chloe-"

"İyi kısımlar. Güçlü kısımları." Dudaklarım titredi. "Sevgi dolu kısımlar."

"Anlamıyorum-"

"Onu çok seviyordu Yargıç ve her zaman yanında olamıyordu. Bu yüzden ona ve ona ait olan her şeye bakmam için beni yetiştirdi. Onun vekili olmam için."

"Bu sensin, o değil," dedi Yargıç kararlı bir şekilde. "Sen busun."

"Sully zırh giydiğimi söyledi."

Her yerde zıplıyordum.

Ama Yargıç tam yanımdaydı. "Bunu sen yap," diye kabul etti Yargıç.

"Ama zayıf noktaları var."

Yargıç hiçbir şey söylemedi.

"Ve... ve... sevdiğim insanlar bu zayıflıkları hedef almamalı."

Rix'in bakışlarından bile daha korkutucu olan bir karanlık gözlerini gölgeledi ve cevap verirken her kelimeyi net bir şekilde telaffuz etti, "Hayır. Yapmamalılar. Yapmamalılar."

Sasha'yı düşünüyordu.

"Corey Amca'dan bahsediyorum."

"Tamam, ama aynı zamanda kız kardeşinle nasıl bir ilişkin olduğu hakkında da konuşacağız, çünkü ya kafasını lanet olası kışından çıkarır ya da sorunlarımız olur. Ve bundan kastım o ve ben. Ben orada olsam da olmasam da bu pislik bir daha yanına kalmayacak ve bunu ona bildirmekte hiçbir sakınca görmüyorum."

Hiçbir şey söylememe sırası bendeydi. Sessizliğimi yanlış yorumladı.

"Benim yerim olmadığını düşünüyorsun. Ama kendini toparladığında ve şu anda nerede ve nasıl olduğuna iyice baktığında, öyle olduğunu anlayacaksın."

"Sana karşı hissettiklerimden dolayı korkuyorum," diye ağızından kaçırdım. Gözlerini kırptırdı.

Cesaretimi kaybetmeden önce, "Beni korkutuyorsun," diye fısıldadım.

Kendimi aniden sırtüstü yatmış ve Yargıç üzerimdeyken bulduğumda bu sefer hamlesini kaçırmadım.

"Rix'e söylediğin o saçmalık" diye g ü r l e d i ğ i n i hem hissettim hem de duydum.

"Eğer annemin Bowie'si olmasaydı..." Yalan söylemesine izin verdim.

"Tatlım," diyerek iki eliyle saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı, sonra başımın iki yanındaki tutamlara doladı, "bu annenin babanı kaybetmesiyle ilgili değil, senin onu kaybetmenle ilgili."

"Görmedim. O orada. Acı çekiyor. Her şeyi berbat etti ama -"

"Yanlış yapmayan altın baba. İşte özlediğiniz kişi bu."

Çenemi kapadım.

Yargıç konuştu.

"Neler olduğunu bilmiyorum, beni ilgilendirmez ve bunu sana neden söyleyeceğimi konuşabiliriz, ama bu seni de ilgilendirmez. İkisi arasında yaşananlar seni etkilemekten başka bir işe yaramaz ama işin gerçeği, bu onların sorunu. Ve her ikisi hakkında da bildiklerime göre, eğer onlardan biri senin bu şekilde mücadele ettiğini bilseydi, bu seni öldürürdü."

Çok haklıydı.

Olurdu.

"Sadece üstesinden gel demiyorum," diye devam etti.

"Demek istediğim, eğer yardım etmeme izin verirsen, ikisinin de seni deli gibi sevdiğini fark etmen için çalışacağız, erkek ve kız kardeşinin de. Ve aralarında yaşananların senin hakkında ne hissettikleriyle hiçbir ilgisi yok."

Bu konuda da çok haklıydı.

Ayrıca konuşması bitmemiştir.

"Özellikle babana gelince, anlamam gereken şey şu ki, o senin için her zaman olduğu gibi aynı adam. Sadık. Sadık. Sevgi dolu. Bunu asla göremeyeceksin ama bilmen gerek. Senin arka kapıdan girdiğini duyduğunda ve orada olduğunu bildiğinde, yemin ederim, bu kadar güzel tanımlayabileceğim bir adam gördüğümü sanmıyorum. Baban senin yakında olacağını biliyordu, bu çok güzeldi."

Aman Tanrım.

Bir hıçkırık daha içimi parçaladı.

Yargıç, şakaklarımdan aşağı süzülen yeni gözyaşlarını yakalamak için başparmaklarını hareket ettirdi.

Ona (bir nevi) kilitlendiğimde, Yargıç nazıkçe "Senin kaybolmana asla izin vermem" dedi.

Dudaklarım tekrar titremeye başladı.

"Önümüzde ne var bilmiyorum bebeğim, ama ne olursa olsun, kaybolup gitmene asla ama asla izin vermeyeceğim. Mesele şu ki, sen de bunun olmasına izin vermezsin. Düşündüğünden çok daha güçlüsün."

"Bu bir oyun," diye fısıldadım.

"Saçmalık," diye karşılık verdi. "Şu anda acı çekiyorsun çünkü büyükannenin, ailenin temelini ve Szabo'yu darbe üstüne darbe alarak kaybettin. İçgüdüsel olarak odağını diğer herkesin iyi olduğundan emin olmaya çevirdin ve kendinle ilgilenmedin."

Bunu ben yaptım.

Corey Amca'nın dediğini yaptım.

Ama benim arkamı kollaması gerekiyordu. Sonra kendini benden uzaklaştırdı.

"O konuda endişelenmeyin," diye devam etti Yargıç. "Şimdi beni yakaladın ve bunu göreceğiz. Ama bir uyarı bebeğim, şu andan itibaren odak noktası değişiyor. Onlar kendi işlerini halletsinler, biz seninle ilgileneceğiz."

Sana göz kulak olacağız.

Kahretsin, yine olacaktı.

Haklıydım, öyleydi ve son gözyaşı hücumumu gizlemek için başımı kaldırdım ve boynunun yan tarafına ittim.

Beni tekrar yastığa bastırdı ve saklanabileceğim bir yer olsun ve burnunu boynumun kenarında gezdirebilsin diye eğildi.

Bu çok iyi hissettirdi, konsantre olabildim ve sonunda (yine, ama bu sefer çok daha hızlı) kendimi toparladım.

Bulduğumda da kederli bir şekilde "Onu özlüyorum" dedim. Başını kaldırdı ve ilk tahminimde anladı. "Szabo mu?"

Başımı salladım.

"Onu özlüyorsunuz ve onun kim olduğunu düşündüğünüzü ve annenizle Duncan'ı o kadar pis yaptığında kim olmadığını öğrendiğinizi özlüyorsunuz."

Tekrar başımı salladım.

"Tımar olarak gördüğün şeyin başka bir şey olduğu aklına geliyor mu?" diye sormadan önce yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

"Ne gibi?"

Bir şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi başını salladı ve bunu yaparken bir yandan da konuştu.

"Corey Szabo hakkında çok şey duydum. Bazıları o kadar da iyi değildi. Ama hiçbir şey onun sadece bir dahi olmadığı gerçeğini ortadan kaldırmıyor. Zekiydi. Çok sadıktı. Özellikle de annene. Ve çelik gibi bir iradesi vardı."

Çelikten bir irade.

"Belki de," diye devam etti Yargıç, "sende kendini gördü ve benzer benzeri çeker. Yani seni tımar etmiyor olabilir mi? Sadece sana hayranlık duyuyor olabilir mi? Ya da daha önemlisi, sende bu nitelikleri ve diğerlerini gördü ve seni gerçekten sevdi mi?"

"Beni çok severdi," diye itiraf ettim usulca ve aklıma Rhys Vaughan geldi.

Sadece Corey Amca, veda hediyesi olarak, sevdiği birine, istediği şeyi yapması için kullanabileceği bir alet bırakırdı.

sevdikleri için yapması gerekiyordu.

İsteyip de kendisinin elde edemediği tek şey.

Bana bıraktığı şey buydu.

Yine de bunu paylaşmadım.

Bu daha sonrası

içindi. (Belki.)

Ama o zaman Rhys'i bana vermenin bir hediyeden daha fazlası olduğunu anladım.

Bana verdiği sözü tutuyordu.

Kendini benden aldığı anda kaybettiklerimi bana geri veriyordu.

Bana arkamı kollayacak birini veriyordu.

"Beni çok seviyordu," diye bitirdim boğuk bir sesle.

"Onu seviyor muydun?"

"Ailemden biriydi."

Bakışlarına sıcaklık vurdu. "O zaman tabii ki onu özlüyorsun bebeğim."

"Evet," diye fısıldadım.

Sıcaklık tüm yüzüne vurdu, başını eğdi ve ağzını benimkine değdirdi.

Ardından elini kaldırdı ve "Anlamadıysanız diye söylüyorum, biz olmamamızdan hiç de hoşnut değilim" dedi.

Bunu anladığımı söyleyebilirim.

Dudaklarımı birbirine

bastırdım. Yargıç yapmadı.

"Tereddütlü olduğunu, bir şeylerin seni rahatsız ettiğini hissetmek zor değildi. Bunu oynayabileceğimi düşündüm. Sonra, Çarşamba günü senin evinde her şeyi ortaya döktün ve ben de umurumda değilmiş gibi davrandım. Ayağa kalktın ve beni korkuttun, üst kata çıkmadan önce yüzündeki ifadeyle blöfünü gördüğümden emin olduğumu düşünmüştüm. Ama sen sadece yapacağını söylediğin şeyi yaptın. Kıyafetlerini değiştirdin, geri geldin ve bunu tamamen atlatmıştın."

Aman Tanrım.

"Ve bu çok acıttı."

Hmm.

"Bir erkek olarak incinmek yerine sinirlendim. Ve bu noktada, bazı düğmelere basıldığında öfkeli biri olabileceğimi paylaşmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum."

Peki o zaman.

"Ben de kendi saçmalıklarımı anlattım. Belli ki hedefi vurmuştum ama sen zırhının arkasıındaydın, o yüzden anlayamadım."

Lanet olsun.

"Sonra hiç elini uzatmadın ve ben de ciddi olduğunu anladım. Yanlış anlamışım. Benden hoşlanmıyordun. Ya da ben senin için yapmadım. Ya da her neyse."

Hay sikeyim.

"Ama bu sabah, bir dakika süren ilişkimizle ilgili kendi sözlerimi yüzüme vurarak o açıklamayı yaptığında saçmaladığını biliyordum ve kendi kafamı kıcımdan çıkarmam gerektiğini fark ettim."

Şey...

"Ciddi olmadığım o saçmalığı söyledikten sonra seni bu kadar uzun süre beklettiğim için kendimi orospu çocuğu gibi hissettim."

Pişmanlık.

Tanrım, çok tatlıydı.

"Rix beni konuşmanızdan haberdar edene kadar arabanızı daha yeni çalıştırmıştınız."

Ugh.

"Ve işte buradayız."

Biz buyduk.

Tam burada.

O benim üstümdeyken.

"Şimdi bazı şeyleri tamamen açıklığa kavuşturalım, t a m a m m ı ?" dedi.

Aman

Tanrım.

"Yargıç-"

"Hayır, sessiz ol ve dinle."

Ağzımı kapattım ve gözlerimi kısıtım.

Sırıttı.

Sonra dedi ki, "Senden hoşlanıyorum. Hem de çok. Seni düşünüyorum. Her zaman. Seni çok az tanıyorum ama seninle bir gelecek keşfetmek istediğimi biliyorum. Beni büyülüyorsun. Beni tahrik ediyorsun. Beni kızdırıyorsun. Beni güldürüyorsun. Tamamen tahmin edilebilirsin ve beni her zaman şaşırtıyorsun. Sana saatlerce bakabilirim, ama seni günlerce öpmeyi tercih ederim. İçinde olmak için sabırsızlanıyorum. Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Zeke senden hoşlanıyor. Rix senin tam bir pislik olduğunu düşünüyor. Hayatıma girmeni istiyorum. Ben de seninkinin derinliklerine inmek istiyorum. Sana aşık olabileceğimi biliyorum çünkü bu zaten oluyor. Bu gerçekleşiyor, çünkü senin de bunları hissettiğini biliyorum ve beni kendinden uzaklaştırmandan bıktık. Bunu yapıyoruz."

Sanki bu açıklama yeterli değilmiş gibi (ki öyleydi) konuşmaya devam etti.

"Hiçbir söz veremem. Kalbini açma konusunda seni ürkekleştiren o acıyı iyileştiremem. Tek yapabileceğim, sen bu işi kendi başına yaparken sana destek olmak. Ve bunu yaparken, daha sonra, kız kardeşin de dahil olmak üzere seninle uğraşmak isteyenlere karşı seni korumak için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz veriyorum..."

Peki o zaman.

Sasha'nın, benim en az bir ay boyunca tutmaya karar verdiğim kini tutmamdan çok daha fazlasıyla mücadele etmesi gerektiği açıktı.

En büyük mücadelesi Yargıç'ı kazanmak olacaktı.

"...ve kalbini korumak, ve Chloe, tatlım, yemin ederim, tam da bunu yapacağım."

Korumaya söz verdiği kalbi dakikada bir mil hızla atıyordu, göğsüne çarptığını hissedebiliyordum.

"Yani?" diye zorladı.

Bu sorunun tek bir cevabı vardı. Ve ben verdim.

"Tamam."

Bir an hareketsiz kaldı.

O geldi dışarı . o durgunluk ne zaman
o patladı gülmekten.

Bunun zenginliği üzerime çöktü ve neşeyle tadını çıkardım.

Bir saniyeliğine.

Sonra Yargıç başını eğdi ve beni öptü. Bunun tadını çıkarmaktan çok daha fazla keyif aldım.

CHAPTER 19

YABAN KEDİSİ

Yargı

H

ç E bunu bekliyordu.

O ve diğerlerinin ardından kapısı hafifçe

çalındı. Chloe yapılmış Dışarı,

sonra o yapılmış onu

rahatlattı ve onlara birkaç bira getirdi. Koltuğuna kıvrılıp ağabeyi, kız kardeşi, annesi, Duncan, babası ve Corey Amcası ile yaşadığı tüm sorunları konuştular.

Temizliğe gitti, geri geldi, tekrar sarıldı ve akşam yemeği için ne yapacaklarını konuşmaya başladılar.

Bir konuşma sırasında uyuyakaldı, o kadar kötü sızdı ki, ona sarılmasaydı birasını dökebilirdi.

Bir kadının duygularının tükenişine tanık olmaya alışkındı, bununla büyümüştü, bu yüzden ona tuzak kurmaya, onu rahat ettirmeye hazırdı.

Ve onu kanepede bir battaniyenin altına soktukten sonra, hızlı ve iyi olan bazı tacosları bir araya getirmeye karar verdi.

Kapı çalındığında Chloe yemeğe hazır olduğunda bitirmek için mutfağa gitmişti.

Şimdi kapıya gitti ve görmeyi beklediği kişiye kapıyı açtı. Duncan orada duruyordu.

Yargıç'a çenesini kaldırdıktan sonra, Yargıç onu geri itip dışarı çıkarken içeri bakmak için başını eğdi.

Duncan'ı geride tutmuyordu.

Chloe'nin uyumasına izin veriyordu.

Duncan muhtemelen bunu hissetmiş, onun için de istemiş ve bu nedenle karşı koymamıştır.

Duncan hemen sormadan önce Yargıç, "O iyi. O iyi. Çok ağladı ve içinde çok fazla şey tutuyordu. Ağlamasına izin verdi. Şimdi uyuyor. Kalktığında karnını doyuracağım. Ona iyi bak. Annesine onu koruduğumu söyleyebilirsin."

Duncan başıyla onayladı ve Yargıç'ın son sözünü sorguladığına dair bir ipucu bile vermemesi iyi hissettirdi.

Onun yerine, "Herkes arıyor," dedi. "Rix sesini kapattı."

Bir kez daha başını salladı ve "Herkes derken oğullarımı kastediyorum, Hale-" Yargıç bu isim karşısında şaşkındı, kafası karışmıştı ve tetikteydi.

Hale de kimdi? "Hale mi?"

"Pierce ailesinin bir başka evlatlığı. Corey'nin oğlu. Chloe onunla birlikte büyüdü. Ona kardeşi gibi davranıyor."

Yargıç rahatladı.

"Duncan sözlerine şöyle devam etti: "Annesinin ne kadar öfkeli olduğunu paylaşması, Coco'yu telefonla aramaya çalışması ve ardından Sash'ı tekrar araştırması arasında Sasha bazı mesajlar gönderdi. "Ve tahminimce, mesaj attığı kişiler de kendi mesajlarını gönderdiler."

Yargıç öfkeyle, "Kadınının konuşması iyi olmuş," dedi.

"Sanırım anlıyorsunuz, ama anladığınızdan emin olmalıyım, bu ailemi sarsıyor, Yargıç." Duncan çenesini Yargıç'ın evine doğru salladı. "O onların direği. O yıkılırsa, her şey boka saracak."

"O zaman her şey boka saracak," dedi Yargıç, sesi kırıklarla doluydu. "Senin için dünyaları düşünüyor, biliyor musun?"

Bu mu?"

Duncan, "Evet," diye cevap verdiğinde çok sertti. O da Chloe'nin dünyasını düşünüyordu. Güzel.

"Yani kız kardeşi senin önünde evli adamla ilgili o saçmalığı söyleyerek onu parçaladı."

"Sasha bunun ne olmadığını açıkladı-"

"Evet, anlattığı gibi olmadığını biliyordu ama yine de ağzından çıktı. Hem de annesinin önünde. Senin önünde. Benim. Ve o kadın beni ve Rix'i kapıya doğru yürürken gördü. O darbenin ne kadar derine gideceğini bile bile kendi acısıyla saldırdı ve yine de bunu yaptı."

Yargıç'ın sesi kaygılıydı, anısına o kadar sinirlenmişti.

Duncan ona, "Genny de bu işin içinde," diye hatırlattı. "Ve ben onlarla o noktada değilim, Yargıç, sadece birkaç aydır hayatlarındayım, ama Sasha'ya da söyleyecek birkaç şeyim vardı."

Mükemmel.

"Yine de bunları söylememe gerek yoktu," diye devam etti Duncan. "Bunu yaptığı için kendini cehennemde gibi hissediyor."

Hiç umurunda değildi.

"Chloe'nin hepsini ayakta tutma görevi sona erdi, Duncan." Duncan içini çekti.

Yargıç bunu duyduktan sonra, "Sanırım anlaşıldım," dedi.

"Öylesin. Ama o da bu ailenin bir parçası ve hepimiz elimizdekilerle yeniden inşa etmeliyiz. Ve söylemeye gerek yok, o bunun büyük bir parçası, bu sadece böyle, oldukları gibi, ama aynı zamanda Chloe'nin oynadığı gibi."

Belki de öyledir.

Ancak...

"Hepsi kendi sorunları içinde debelenirken o bu çabayla kendini yıprattı. Artık diğerlerinin de patronluk taslama zamanı geldi."

Duncan, "Bunlar neredeyse Sully'nin sözlerinin aynısı," diye mırıldandı ve Yargıç buna şaşırmadı.

Sullivan Holloway'i kayıtsız şartsız severdi. Sağlam bir adamdı ve Judge onu tanıdığı sürece hep öyle olmuştu. Çok daha gençken bile.

Duncan tamamen Yargıç'a odaklandı ve devam etti, "Sen ve o-"

"Gerçekleşiyoruz."

Duncan'ın dudakları birbirine bastırmadan önce seğirdi.

"Anladın mı Duncan?" diye sordu.

Duncan, "Açıklamaya ihtiyacım olduğunu sanmıyorum, dostum," diye cevap verdi.

"Hayır, demek istediğim, onun için," kendi başını eve doğru salladı, "bu ailenin de yeniden inşa edilmesine ihtiyacı var. Bu onun her şeyi. Ailenin parçalanmış olması onu da parçaladı. Uzun zamandır çok fazla darbe alıyor ve herkes kendi bokunu yiyebilsin diye çenesini dik tutuyor. Genny ya da Tom'a gölge düşürmek istemem, onların da kendi sorunları vardı. Ama bu, Chloe'nin tek başına, desteksiz bir şekilde, kendi sorunlarıyla uğraşmalarını kolaylaştırmak için rüzgarda sallandığı gerçeğini ortadan kaldırmıyor. Anlamanız gereken şey, artık onun bir desteği olduğu."

"Çok şükür."

Bu yanıt üzerine Yargıç'ın gerginliği azaldı.

Duncan sesini alçaltarak, "Annesi onun acı çektiğini bilmiyor değil. Chloe de bunu doğrudan bana söyledi. Çok endişelendik. Size söyleyemem..." Bir elini kaldırdı, saçlarının arasından geçirdi ve bıraktı. "Bu rahatlama getiriyor."

Yargıç onlar için, hiçbiri için bunu istemiyordu ama yine de tamamen bilgisiz olmadıklarını duyduğuna memnun olmuştu.

Arkasındaki kapı açıldı.

Döndü ve Chloe'nin çıkışını izledi.

Ağlama krizinin makyajında yarattığı pisliği temizlemek için banyoya girdikten sonra dışarı çıktı ve

çoğu gitmişti.

Her zamanki gibi muhteşemdi.

Şimdi, ağlamaktan ve uyumaktan gözleri biraz şişmiş olsa da aynıydı.

Öyle olacağını biliyordu, şiş gözler ve her şey.

Yine de, onun ortaya çıkmasıyla gerginliği geri geldi, ancak Yargıç'ın yanına yanaşıp kollarını ortasına sarmasıyla hemen tekrar uzaklaştı.

Tanrım.

Lanet olası ruhu nefes almış gibi hissetti.

Bir kolunu onun omuzlarına doladı.

Duncan onları içine çekti, ağzı kıvrıldı.

"Hey, Bowie," diye mırıldandı Chloe utangaçça. "İyi misin tatlım?" Duncan sordu.

Başını salladı, yanağı Yargıç'ın göğüs kafesine değiyordu. "Annen endişeli. Sasha-"

Yargıç boğazını temizledi.

Duncan'ın göğsü, "Herkes endişeli," diye devam etmeden önce kendini tutarak attığı bir kahkahayla kabardı.

"Annemi arayacağım."

"Herkes derken Sully, Gage, Hale... ve Matt'i kastediyorum." Hay sikeyim.

"Sullivan, Gage ve Hale ile bağlantı kuracağım. Bunu yakında yapacağım," diye söz verdi. "Ama biraz zamana ihtiyacım var Bowie."

Başka bir deyişle Matt, Chloe'yi kendi pisliğine bulaştırıp sonra da suçu onun üzerine atarak yarattığı durumun içinde debelenip durabilirdi.

Evet.

Her şeyi bir araya getirirken çok titiz davranmış ve sonra da hepsini Yargıç'a vermişti.

Sully ve Gage'i zaten sevdiğinden daha çok seviyordu ve ikisini de çok sevmişti.

Gage ise dün gece ona "iyi vakit geçirtmek" için Tucson'dan gelmişti. Bunu da onu sadece sahte kimliği olduğu için girebildiği bir kulübe götürerek yapmıştı,

Sonra da harçlığını kullanarak ona içki ısmarladı ve dans ederken çantasına göz kulak oldu.

Ama kan kardeşleri, onlar başka bir hikâyeydi.

"Bunu halledeceğim," diye söz verdi Duncan.

"Anneme iyi olduğumu söyle, olur mu?"

"Elbette, tatlım." Sonra Yargıç'a baktı. "Bu gece dağdan inmeyecek."

Chloe onun yanında gerildi.

"Kesinlikle hayır," diye kabul etti

Yargıç. "I-" Chloe tam olarak başlayamadı.

Duncan, "Çabuk buraya gel tatlım," diyerek onun sözünü kesti.

Chloe daha fazla itiraz etmedi. Yargıç'tan uzaklaştı ve Duncan onu kollarının arasına aldı.

Yargıç, yüzündeki ifadenin rahatlamış ve memnun olduğunu görece kadar kaymıştı.

Ve birden Yargıç da aynı şeyi hissetti.

Duncan daha fazla konuşmamalıydı, sarılma her şeyi anlatıyordu, bu yüzden onun yanağını öptü, sarılmalarını kesti ve emretti, "Ye. Dinlenin. Yakında görüşürüz."

Yargıç Chloe'yi geri aldı ve Duncan Yargıç'ı kolundan alkışladı, çenesini eğdi ve uzaklaştı.

Yargıç Chloe'nin başının kıpırdadığını hissetti ve aşağıya bakıp onun kendisine baktığını gördü.

"Yarın çalışmak zorundayım, Yargıç."

"O zaman dağdan inmek için erken kalk."

Yüzünü buruşturdu.

Eğildi ve kızın burnunu öptü.

Uzaklaştığında, onu önemli bir konuda eğitmekte tereddüt etmedi.

"Bazen öyle tatlı bir şey yaparsınız ki gülünç olmaktan kurtulursunuz. Sabahın çok erken saatlerinde hatta olmak o zamanlardan biri değildir."

"Elbette öyle," diye karşı çıktı.

Kadın ters ters baktı ama Duncan'ın Tesla SUV'siyle uzaklaşmasını izlemek ve ardından el sallamak için yüzünü düzeltti.

Gece arka lambalarını yuttuğunda, Yargıç onu içeri yönlendirdi.

Doğruca mutfağa.

Orada, onu sıktı ve akşam yemeğine devam etmesi için gitmesine izin verdi, çünkü açlıktan ölüyordu.

Çantasına uzandı.

"Telefonuna dokunursan, onu senden alır ve güvertemden aşağı atarım."

Bu ona bir bakış daha attı.

"Bu buyurganlığın hayranı olduğumdan emin değilim," dedi.

"Pişirdikleri ve seni kaynatmaya çalıştıkları tencerede güveç yapabilirler," dedi kıymayı tavaya atarken.

"Bu tam bir metafor," diye ona çıkıştı.

Ona bir sırtış fırlattı. "Benden şiir de alamayacaksın bebeğim, ama ne demek istediğimi anlamak istemeyeceksin." Sonra durakladı, "Ya da nasıl hissettiğimi."

Gözlerini devirdi ama bunu dudaklarını kıvrarak yaptı.

Sonra da şöyle açıkladı: "Sash'le ya da Matt'le bağlantı kurmayacaktım. Ama annemin iyi olduğumu bilmesi gerekiyor ve Sully bana ulaşmak için bir uçak kiralamak ya da Matt'in evine gidip suratına yumruk atmak gibi ciddi bir şey yapabilir. Aşırı korumacı biri. Bu huyunu ayıklardım ama son derece çekici ve gelecekteki ortağının da işine yarayacak."

Yargıç bir kahkaha patlattı, rahatlamıştı çünkü kadın yine kendisiydi.

Telefonuna uzanmayı bitirdiğinde dudaklarının yeniden yukarı kalktığını fark etti.

Ekranın aydınlandığını gördüğünde, aynı zamanda bildirimlerle dolu olduğunu da gördü.

Kahretsin.

O konuya girmeden önce, "Geceyi burada geçirmeni istiyorum." dedi.

Başını kaldırdı ve gözleri onunkileri buldu.

Kendini açıkça ifade etti.

"Yatağında, yanımda. Sana yakın olabileceğim bir yerde. Seks yok. Bu sadece bizim olacak ve ilk seferimizin anısının çirkin bir şeyle gölgelenmesini istemiyorum. Ama karanlıkta ya da büyük bir travma ve ağlama krizinden sonra arabayla gelmeni de istemiyorum. Bu beni çok endişelendirir."

Bir süre öylece kaldı, yüzü yumuşak, gözleri muhteşemdi ama "Yarın gerçekten açmam gerekiyor ve ben sabah insanı değilim. Ayrıca, tuvaletim de hızlı değildir. Saat beşte kapıdan çıkmış olmam gerekir ve bu da hiç hoşuma gitmez."

Sadece Chloe hazırlanmayı "tuvalet" olarak tanımlar.

"Pazartesi sabahı müşterilerle dolup taşıyor musunuz?" diye sordu.

Bunu değerlendiriyor gibi görünüyordu. Sonra "Hayır." dedi.

"Birkaç saat geç açsanız da kârlılığınızı olumsuz etkilemez mi?"

Bunu değerlendirmek zorunda değildi. "Evet."

"Orada olmanız gereken planlanmış bir toplantı, teslimat gibi bir şey var mı?"

"Hayır."

"Geceyi benimle mi geçireceksin?"

Gülümsedi. "Evet."

"Buraya gel bebeğim," diye

mırıldandı. Kız ona doğru geldi.

Bir koluyla onu çevreledi ve ağzını alabilmesi için yüzünü ona doğru eğik tuttu.

B u n u yaptı, bifttek cızırdıyordu ve yapmaya devam etti, çünkü bifttek yanabilirdi, umurunda değildi.

Eğer öyleyse, buzdolabında daha fazlası vardı.

Ama şimdi, her şeyi ortaya döktükten sonra nihayet onu yanında, evinde bulmuştu.

Kadınını görmesi gerekiyordu.

Kız onun içinde tamamen eridiğinde, adam kızın ağzını bıraktı ve dikkatini akşam yemeğine verdi.

Ama gitmesine izin vermedi.

Gölünç görünmeleri mümkündü, ama Judge taco yaparken ve buzdolabından ihtiyaç duyacakları şeyleri alırken, kız kardeşinin edepsizliğinin sonuçlarıyla uğraşırken Chloe'nin telefonundan gelen vızıltılarla ekli mutfakta dolaşırken bunu da umursamıyordu.

Kız ona ağırlığını daha fazla verdiğinde dikkatini tekrar çektiğini anladı.

İşte o zaman "Benim hakkımda ne kadar araştırma yaptın?" diye sordu.

Sustu.

Güldü ve ona baktı.

"Sorun değil. Çok tatlı. Bana ne kadar düşkün olduğunu kanıtlıyor."

Biraz düşündü ama akıllıca bir kararla bunu görmezden geldi.

Ne yazık ki, bunu dikkatlice "Büyükbaban oldukça karakterli birine benziyor" demek için yaptı.

Bakışlarını ayırmadan, "O bir pislik. Ondan nefret ediyorum. Bunu yüzüne defalarca söylememe rağmen, bunu benim istediğim tepkiyi vermek yerine 'kendi aklını bilen ve bunu söyleyecek cesareti olan' 'gerçek bir erkek' olduğumun göstergesi olarak görüyor. Hayatımdan sonsuza dek çıkmasını istiyorum."

"Onun hakkında böyle hissedeceğini sezmiştim," diye mırıldandı.

Ama onun daha da yaklaştığını fark etmedi.

Daha sonra kaynamakta olan taco etine, "Ben de senin hakkında her şeyi bilmek istesem de, bence tüm bunları sadece kendi zamanında paylaşmamalısın, aynı zamanda bir gece için yeterince heyecan yaşadık." dedi.

"Annem işleyen bir bağımlı ve bunun 'işleyen' kısmı oldukça riskli."

Başını geriye attı ve gözleri onunkilerle kilitlendi.

"Şimdiki zaman gibisi yok," dedi.

"Yargıç-"

"Şunu aradan çıkaralım, olur mu?"

Kısa bir tereddütten sonra başını salladı. Evet.

"Ondan uzak durmak için elimden geleni yapıyorum çünkü o tam bir pislik," dedi umursamaz bir tavırla. "Olayların içine çekilmemeyi öğrendim ama yine de zor, çünkü o benim annem. Yine de sadece bu yüzden. Ona karşı hissedebileceğim diğer her şey, yıllarca kusmuğunu temizlemek, babam hakkında atıp tutmasına katlanmak, oysa babamı ilk aldatan oydu ve genel olarak evimiz herhangi bir ebeveyn rehberliğinden yoksundu. Evde her zaman içki, esrar, hap ve kokain bulunmasını sağlamak dışında her şeyini ortaya koyduğu tek şey beni babamdan uzak tutmaktı."

"Önce o mu aldattı?"

Başını salladı. "Görünüşe göre, babam onu sadece içki değil, uyuşturucu ve diğer ilaçları tüketmesi konusunda defalarca uyarmış. Bir sorunu olduğunu kabul etmediğinde, ki bugüne kadar bu konuda kararlıydı, sert bir sevgi yolunu denemiş. Evdeki her şeyi temizledi ve finansal olarak onu kesti. Nakit paraya hiç erişemiyordu, ki bu sorun değildi. Her şeyi o ödüyordu ve kadının hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Ya da bir şey istemiyordu. En çok ihtiyacı olan şey dışında. Onu da torbacısını sikerek elde etti."

"Yargıç," diye nefes aldı, şimdi tamamen ona doğru bastırıyordu, eli karnına gelip oradaki kaslara sıkıca yapıştı.

Omuz silkti, kaşığı bir kenara koydu ve etin ısınıp düşürdü.

"Yargıç," diye seslendi.

Tekrar ona baktı.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Sarhoş oldu ve bana söyledi. Sonra babamı aradım ve beni bu olaydan koruduğu için ağzından kaçırmasına çok kızdı. Ama doğruladı. Bu arada, bunu öğrendiğimde on dört yaşındaydım."

"Mon dieu," diye fısıldadı.

Adam yine omuz silkti.

Gözlerini ona dikti. Adam onu sıktı.

"Sözde onu aldattığında, ondan çoktan boşanmak istemiş ve bunu gerçekleştirmek için harekete geçmişti. Medyaya başka bir kadınla birlikte olduğunu yaydı, aynı evde yaşıyorlardı, taşınmak için hazırlık yapması gerekiyordu ama ayrılmışlardı. Öfkeleniyordu. Ve sanırım sonunda bu babam için iyi bir şey oldu. Bardağı taşıran son damla oldu."

Chloe dehşet içinde ona bakıyordu.

Yargıç bunu yatıştırmak için harekete geçti.

"Kulağa soğuk gelecek ama dürüst olmak gerekirse artık bunların hiçbirisi umurumda değil," dedi ona. "O etraftayken rahat olduğumu söyleyemem. Onu zorlayıcı, rahatsız edici ya da utanç verici buluyorum. Ama çok sık gelmiyor ve ben de ona gitmiyorum. Açıkçası eğlenceli biri değil ama aynı zamanda konum olarak büyükbabama da yakın ve ondan da uzak durmak gerekiyor. Onunla ilgili sorun şu ki, ne zaman yakın olduğumu altıncı hissi ile anlıyor. Ve sonra o orada ve o yeterli. İkisi de..." Başını iki yana salladı.

"Tüm bunlar hakkında bu kadar rahat olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum," dedi tereddütle.

"Ne yazık ki bir gün öğreneceksiniz. İkisi de aileden. Her ne kadar yakın olmasak da aile ailedir."

"Evet," dedi yumuşak bir sesle. "Aile ailedir." Onu bir kez daha sıktı.

"Ben tortillaları ısıtayım," diye fısıldadı. Adam onu bıraktı.

Fazla uzağa gitmedi, sadece diğer tarafında durup koyduğu ızgarayı açtı ve sonra tortilla poşetini açtı.

"Seninkinin üzerine eritilmiş peynir ister misin?" diye sordu. "Kulağa harika geliyor."

İşe koyuldu.

"Sormak istediğini biliyorum" dedi.

Ona bakmak için başını geriye eğdi. "Ne soracaksın?"

Ona ne olduğunu söylemedi.

Ona cevabı verdi.

"Babamla aramız pek iyi değil. O istiyor. Hep istedi. Kadın her fırsatta onu engelledi. Ayrıca yaptığım şeyin bir eğlence olduğunu düşünüyor. Başlarda sorun etmiyordu. Artık yeterince büyüdüm, ona göre, geleceğim hakkında ciddileşmem gerektiğini düşünüyor. Ciddi derken, bu taşra kasabasından çıkıp tonla para kazanmamı kastediyor. Hatta bana kendi işimi kurmam için gerekli parayı bile teklif etti. Buna erken miras dedi. İçinde kabul ettiğinden daha fazla büyükbabalık var. Ama cidden var."

"Hmm," diye

mırıldandı. Haklıydı.

Hmm.

"Bu yüzden," diye devam etti Judge, "ben üniversiteye gittiğimden beri bunu sık sık yapıyor ve ben büyürken hiç kuramadığımız türden bir ilişki kurmaya çalışıyor. Gençken onu hiç görmemiş ya da onunla hiç konuşmamış da değildim. Ziyaret hakkı vardı ve bundan sonuna kadar yararlandı. Sadece annem bunu elinden geldiğince kısıtlamaya çalıştı. Hayatında pek çok konuda başarılı olamadı ama bu konuda başarılı oldu."

Ona bunu verdikten sonra Chloe ona bakakaldı.

O da devam etti.

"Babam ve ben bir şeyler inşa etmeye başladık. Çok iyiydi. Ama durdu çünkü yaptığım işi seviyorum. Muhtemelen ilerleyeceğim ve ilerlediğimde de yükseleceğim, daha fazla para kazanacağım, daha fazla sorumluluk alacağım, yeni şeyler öğreneceğim bir iş olacak olsa da, bu kar amacı gütmeyen bir sektörde olacak. Çocuklar, çevre ya da sosyal sorumluluk için bir şeyler."

Son söylediklerinden sonra rahatlamış olmaktan çok uzaktı. Ve onun yanıtı da tam olarak sebebiydi.

"Bunu anlamıyorum."

"Neden hayır kurumunda kalacağım?"

Az önce çevirdiği tortillaya peynir serpiştirirken bile başını salladı.

"Hayır, o değil. Yaptığın işte son derece yeteneklisin. Açıkçası Bowie'den yakın zamanda ayrılmanı istemiyorum ama çalışırken seni bağımsız bir kuruluşun yönetici direktörü olarak gördüm. Büyük bir şey. Belki de ulusal." Tekrar ona baktı. "Açıkçası, bunu Bowie'ye söylemeyeceğim ama Kids and Trails'de harcanırsın. Senin için yeterince büyük değil. Dişlerini geçirmek için iyi bir yer olduğu açık ama yeteneğinle orayı aştın. Web sitesini, yıllık raporunu okuyarak, seninle çalışarak söyleyebileceğim kadarıyla, bunu uzun zaman önce yaptın. Tabaklar?"

Sessizce, çünkü onun sözleriyle sersemlemişti, göğsünün derinliklerinde oluşan sıcak duygunun dikkatini dağıtmasından bahsetmiyorum bile, başını bir dolaba doğru salladı.

Chloe ulaştı.

Ve konuşmaya devam etti.

"Dallanıp budaklanmadığınız sürece. Diyelim ki Kids and Trails'in bir kolu daha var, Kids and Conservation. Ya da Çocuklar ve Temizlik, onları dışarı çıkarıp çöp atmanın ya da geri dönüşüm yapmamanın çevreye ne gibi zararlar verdiğini gösteriyorsunuz ve onlar da temizlemeye yardımcı oluyorlar. Ya da Çocuklar ve Miras, onları bizden önce burada yaşayan insanların hikayelerini öğrenmeleri için Kızılderili bölgelerine götürüyor. Toprağı nasıl kullandıklarını, ona nasıl saygı gösterdiklerini, onunla nasıl ilgilendiklerini ve bunu hala nasıl yaptıklarını."

Yargıç sessiz kaldı, ona hayranlık duyuyordu ve ağzından çıkan her kelimeyi takip ediyor, katalogluyor ve daha sonra düşünmek üzere dosyalıyordu.

"Yani o değil. Baban. Onu anlamıyorum. O çok zengin. Size ulaşmanın yollarını nasıl bulamadı?"

Cevap vermeyince tabaklarla, peynirle ve tortillalarla uğraşmayı bırakıp ona döndü.

"Yargıç mı?"

Boğazını temizledi.

Ve dedi ki, "Çünkü büyükbabam beni kendine istedi, ama bunu yapamazsa beni Teksas'ta istedi. Babam annemi ezebilirdi ama büyükbabam işe karıştı ve kirli dövüştü. Başlangıçta çapraz ateşte kaldım. Beni, özellikle de velayet savaşından beslenen medyadan ve medyayı besleyen büyükbabamdan kurtarmak için, tüm bunların ortasında ben olduğum için, babamın geri çekilmekten başka seçeneği yoktu."

Kadının yüzü
soldu. "Sorun yok,"
dedi. Kızın yüzü
kızardı.

"Sorun yok tatlım," diye tekrarladı.

"Yani bana," diye yavaşça başladı, "babanı senden uzak tutmak için canını dişine takarak mücadele eden sadece annen değildi... o grubun içinde, ölmüş olan büyükannen dışında tek işlevsel kişi gibi görünen baban... büyükbaban da mı bunu yaptı?"

"Bana bak, ben iyiyim. Hayatta kaldım."

"Benimle dalga mı geçiyorsun!" diye bağırdı
aniden. Yargıç katılaştı.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı.

Yargıç bakakaldı.

"Bu... hoş görülecek... bir şey değil!" diye
bağırdı. "Bebeğim, sakın ol," diye
yatıştırmaya çalıştı. "Sakinliği sikeyim," diye
tersledi.

Gözlerini kırptırdı.

"Babanı daha fazla mı görmek istiyordun?" diye sordu.

"Dediğin gibi," diye temkinli bir şekilde başladı, "o
sadece

bir gruptan biri. Ama evet, yani o benim babam." Kızın tepkisini göz önünde bulundurarak, bir sonrakini eklemenin ne kadar akıllıca olacağını düşündü, ama madem bu işi aradan çıkarıyorlardı, ekledi. "Onunla çok fazla zaman geçirmedim ama büyüdüğüm süre boyunca yanında kendimi güvende hissettiğim tek kişi oydu."

Bununla bir süre uğraştı ve sonra onu kelimenin tam anlamıyla iterek yolundan çekti.

Evet.

Onu yolumdan ittim.

Sonra tahta kaşığı onun elinden aldı ve yemeği devraldı.

Ve bunu çılgınca yaptı.

"Şey, hayır. Hayatta olmaz. Hayatta olmaz. O iş bitti. Demek istediğim, annenle ne yapman gerekiyorsa onu yapmalısın. Ne de olsa seni o doğurdu."

Eti, ekmeği, peyniri havada kapıştırıyor, salsa sosunu açıyor, ekşi krema kabının üstünü tıkırdatıyordu.

"Ama şu senin büyükbaban. Ya amcan?" Jeff'ten bahsetmemiştii bile.

Ama Jeff berbat ve ürkütücü biriydi.

Yargıç, Jeff'ten uzak durmayı uzun zaman önce öğrenmişti.

Belli ki araştırması çok kapsamlı olmuştu. "Hayır. Asla olmaz," diye tekrarlardı, peynirli bir etin üzerine Tortilla. "Ve baban bunu aşmak zorunda kalacak. Yaptığın işte iyisin. Bunu yapmayı seviyorsun. Eğer bunu yapmandan rahatsız oluyorsa, siktirip gidebilir." Tahta kaşığı havada döndürdü ve taco suyu uçtu. "C'est fini."

"Bebeğim, bir tortillaya yarım kilo et yüklemişsin."

Başını geriye attı ve ateş saçan gözleri onunkilere takıldı. "Aç değil misin?"

Bu.

Hay

sikey

im.

İşte buydu.

Bu yüzden hepsi ona yaslanmıştı.

Çünkü Chloe Pierce seni sevdiğinde, seni korumak için deli gibi savaştı.

Ve bunu vahşi bir kedi gibi yaptı.

Tabağı kızın elinden aldı, bir kenara koydu, diğer elindeki kaşığı aldı, tavaya attı, eti ve ızgarayı ocaklarından itti ve kapattı.

Sonra onu tekrar tezgâha doğru götürdü ve tezgâha bastırdı.

"Yargıç, yemek soğuyacak," diye tersledi, ellerini göğsüne bastırarak.

"Ben...kesinlikle...çılgın...berbat...ailemle...iyiyim," dedi.

Gözlerini ona dikti.

"Ben hayatımı yaşıyorum ve bunu nasıl yaptığımı hakkında ne düşündükleri umurumda değil."

"Tamam," dedi sessizce.

"Yani geri çekilebilirsin."

Gözleri büyüdü ve dudaklarını dişlerinin arasına aldı.

"Öyle mi?" diye itti.

Dudaklarını bıraktı ve adam onun tek heceli "Ben-" deyişinden onun "Evet "iyle aynı fikirde olmadığını anladı.

"Chloe, bu..." diye aralarında bir el salladı, "ben seni kolluyorum, tersi değil. Beni omuzlarına almak için diğerlerini taşımanın ağırlığından kurtulma. Beni taşımana ihtiyacım yok."

"Olabilir."

"Olmaz."

"Belki eninde

sonunda." "Ama

şimdi değil."

"Demek istediğim... Yargıç," adını yavaşça söyledi, sevimli ve ateşliydi, "ya iki şekilde de olur ya da hiç olmaz."

"Annem, babam ve büyükbabam hakkında kafanda kurduğun bu saçmalığın peşini bırakacak mısın?"

Bir omzunu kaldırdı. "Eğer iyi olduğunu söylüyorsan, tamam. Evet. Bunu unutacağım."

Kızın yüzünü inceledi, gözlerinin derinliklerine baktı ve sonra pes etti. "Tamam."

Daha sonra adamın yüzünü inceledi, gözlerinin içine baktı ve "Gerçekten mi?" diye sordu.

"Evet."

"Varsa yükü paylaşacaksın, yoksa bırak ben taşıyayım, durum ne olursa olsun."

Paylaşmak, tabii. Bunu kabul etti.

Taşımak mı?

Hayatta olmaz.

"Evet," biraz doğruyu söyledi, biraz yalan söyledi.

Kadının kaşları aşağıya indi. "Yalan söylüyorsun."

Sırıttı. "Kesinlikle değil." Kısmen de olsa, evet.

Kadın muayenesini bırakmadı, yüz de yüz ona inanmıyordu, bu yüzden adam da onu atlattı.

"Drama atman çok seksiydi." Başını salladı.

Sonra gözlerini devirdi ve dişlerini sıktı.

"Resmi olarak ilk buluşmamızı yapmalıyız ki ondan sonra sevişebilelim ve bunu aradan çıkaralım ki ben de seni becerebileyim," dedi.

Yanakları pembeleşti, gözleri karardı, vücudu onunkine doğru gevşedi, ama ağzı tamamen şımarıktı.

"Ben ilk buluşmada seks yapacak tipte bir kız değilim," diye burnunu çekti. "O halde, esasen benim ilk buluşma olarak kabul edeceğim

Yedinci randevumuz, gerçi Wild Iris'teki zamanın yarı randevu olduğunu düşünüyorum, yani yedi buçuk."

"Yedi buçuk mu?"

"Wild Iris. Yeni yıl. Babanın evindeki ailelerle tanışma yemeği."

Gülümsedi ve "Bu bir veli toplantısı değildi" dedi. "Tüm ebeveynlerinizle yemeğe oturdum mu?"

Kadın yine kıkırdadı ama başka bir şey söylemedi. Bir sırtışla savaştı ve devam etti.

"Yemek pişirmek Kulüp.

Brunch.

Çarşamba günü.

Bugünün

Yürüyüş.

Bu gece. Yedi buçuk."

"Bunların hiçbirisi randevu değildi."

"Hadi bebeğim," diye mırıldandı. "Ciddi misin?"

İddiasına tam bir saniye bile eğilemedi, bakışları onunkilerden kayınca bunu anladı.

Sırıttı ve "Sekiz buçuk randevusunda seks yapan kızlardan mısın?" diye sordu.

Tekrar ona baktı. "Sinir bozucu olmayın, Yargıç."

"Perşembe günü dükkana başkasının bakmasına izin veriyorsun, çünkü Çarşamba günü arabayla geliyorsun, bir randevuya çıkıyoruz ve geceyi burada geçiriyorsun. Bu bizim ilk seferimiz olacak. Cumartesi sana geleceğim, yanımda Zeke olacak ve Pazar akşamına kadar kalacağız. O zaman sevişeceğiz." Durakladı. "Hem de çok."

Alt dudağını yaladı.

Eğildi ve dişlerinin arasında yakaladı.

Sonra yaladı ve ona karşı, "Evet?" diye sordu. "Tamam," diye nefes aldı.

"Yemek ister misin?"

"Evet," diye yalan söyledi, bakışlarını indirdi, gözlerini adamın ağzına dikti.

Onunkine dokundu ve kaybolmadan ve onu da yanına almadan önce gitmesine izin verdi.

"Bugün hakkında söyleyebileceğin tek bir şey var," diye söze başladı, adam sinirle yaptığı devasa taco'yu ayıklayarak yiyecekleri kurtarmaya başlarken. "Benim mi sana güvenemeyeceğimi, yoksa senin mi bana güvenemeyeceğini yakında öğreneceğiz."

Ona sıritti. "Neyse ki sana tamamen güveniyorum ve senin de bana güvenebileceğini biliyorum."

İşte o zaman oldu. Hayatı değişti.

Dünya değişti.

Gözlerindeki bakışla her şey değişti. Cevap vermeden hemen önce attığı bir bakış...

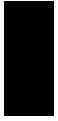
"Evet, chéri. Neyse ki."

CHAPTER 20

WISTERIA

Chloe

Yatak hareket edince uyandım.

Aklıma gelen ilk yarı tutarlı düşünce Yargıç'ı yakalamak ve kurtulmasına izin vermemek oldu. Tut

O bana yakın olsun, sadece o ve ben olalım, dış dünya kendi başının çaresine baksın.

Sadece o ve ben.

Bugün için.

Bu hafta.

Sonsuza

kadar.

Mutluluk.

Ama kolumu uzattığımda bir şey bulamadım.

Kalçamda bir şey hissettim.

"Hey, uyandırdığım için üzgünüm ama çok çabuk, sonra gitmeliyim ve sen de uyumaya devam edebilirsin," dediğini duydum Yargıç'ın.

Sesinin geldiği yöne doğru sırt üstü yuvarlandım ve gözlerimi açtım.

Bir yerden ışık geliyordu, banyosundan mı? Salon mu?

Ama loştu.

Yine de giyinik olduğunu ve saçlarının duştan sonra hâlâ kurumakta olduğunu gördüm.

Doğru.

Ne oluyordu?

Daha da önemlisi, bunu nasıl durdurdum?

"İstediğin kadar uyu," diyordu. "Senin için yeni bir diş fırçası başlığı koydum. Benim elektrikli olanı kullan. Fırında sıcak domuz pastırması var. Yanına yumurta ya da simit yapmak istersen yap. Kahve Nespresso. Nespresso'nun nasıl çalıştığını biliyor musun?"

Pastırma pişirecek kadar uyanık mıydı?

"Ustalaşamayacağım bir kahve makinesi yok," dedim, sesim hâlâ uykuluydu. "Bununla birlikte, Yemek Kulübü sırasında yemek ve arkadaşlığın sıcak ışıltısı içinde bunu kaçırdığın belli, ama benim de bir Nespresso'm var."

Sırıttı, gamzesi ortaya çıktı ve birdenbire hiç de uyku değildim.

"Rix bu sabah Zeke'i eve getirdi."

Getirdi mi?

Şimdiden mi?

Bu saatte mi?

Bu delilikti.

"O iyi biri," diye devam etti Yargıç. "Ama gitmeden önce onu serbest bırakmak istersen, seni sonsuza dek sevecektir."

"Onun bağlılığına zaten sahibim," diye belirttim.

Hâlâ sırtıyor ve "Evet. Ayrıca, her ihtimale karşı senin için bir anahtar hazırladım ve garaj kapısı açacağını arabana koydum. Koltuğun üzerinde. Telefonunu şarja taktım, dün gece bunu yapmayı unutmuştun. Lütfen gitmeden önce fırını kapattığından emin ol."

Arkama yaslandım ve "Tüm bunlar endişe verici bir şekilde vedalaşmaya benziyor" diye not ettim.

"Öyle değil. Bu bir 'işe gitmeliyim'," diye düzeltti.

"Ben de bu konuda endişeliyim." Pencereden karanlığa baktım ve sonra dikkatimi tekrar ona çevirdim. "Hâlâ gece."

"Saat sabahın yedisi."

"Tekrar ediyorum, hala gece."

Kıkırdamaya başladı.

Sonra dişlerimi fırçalamadan önce eğilip beni öpmeye çalışarak büyük bir günah işledi.

Başımı başka yöne
çevirdim. "Bebeğim,"
diye mırıldandı. "Sabah
oldu."

"Seni öpmek istemediğim hiçbir zaman yok."

Çenemi boynumda tuttum, ona bakarken başımı mümkün olduğunca ondan uzaklaştırdım. "Bu çok tatlı. Ayrıca dişlerimi fırçalayana kadar da olmayacak."

"Gitmeliyim ve bir veda öpücüğü istiyorum."

"Bu bir veda değil. Bu 'işe gitmelisin' demek."

"Doğru, evet, unuttum." Mırıldanmaya geri dönmüştü ama şimdi bu mırıldanma eğlence doluydu.

"Dişlerimi fırçalayana kadar bekle. Sonra öpüşebiliriz ve seni işe geç gitmeye ikna edebilirim."

"Ben asla geç kalmam."

Öyle olmadığından hiç şüphem yoktu.

Başımı eğerek meydan okudum.

"Geç kalmaya değersin," diye izin verdi. "Kesinlikle. Ve Duncan'ın umurunda olacağını sanmıyorum, özellikle de bugün. Ama Chloe, seni öpersem, gerçekten öpersem, yatağında, bugün ikimiz de çalışmayacağız."

Bu, dün gece yerleştikten sonra beni neden öpmediğini açıklıyordu.

Dişlerimi sıktım, sinirliydim çünkü haklıydı.

Bunun neden kötü bir şey olduğundan emin olmadığımdan bahsetmiyorum bile. "Hızlı bir öpücük," dedi ve ben ne dediğini anlamadan dudaklarını sertçe dudaklarıma bastırdı.

Ağzımı kapatarak buna izin verebilirdim, o da en fazla bu kadar ileri gidebilirdi.

Uzaklaştı, fısıldadı, "Gidince bana mesaj at. Eve vardığında da bana mesaj at."

"Peki," diye homurdandım.

"Sen patolojik bir kucaklayıcısın," diye açıkladı, hiçbir şey yokken.

Gözlerimi diktim.
Sonra "Pardon?" diye sordum.
"Bütün gece yatağın etrafında beni
kovaladın." "Kovalamadım," dedim soğuk
bir ifadeyle.
Yani, pek sayılmaz.
"Sen de öyle yaptın. Bir keresinde uyandım çünkü ikimiz
de neredeyse düşüyorduk."
"Böyle bir şey olmadı."
"Oldu."
"Öyle olmadı."
"Her neyse," diye mırıldandı, hızlı bir öpücük daha aldı,
sonra yataktan kalktı ve kapıya doğru yürüdü.
Evet, ışık salondan geliyordu.
Telefonunuzu şarja taktınız, dün gece bunu yapmayı
unuttunuz.
Bu adam, bu tatlı, düşünceli, yakışıklı, şefkatli adam
bana aşık oluyordu.
"Hâkim Bey," diye seslendim o
gelmeden önce. Döndü.
"Morsalkımları sever misin?" Ben
sordum. "Neyi?"
"Wisteria, çiçekli asma." "Bu
bir şeyin şifresi mi?" "Hayır."
"Ben işe gitmeden önce bu bilgiye sahip olmanız çok
mu önemli?"
"Evet."
"O zaman ne olduğunu bilmediğimi söylemekten biraz
korkuyorum." "Sana fotoğraflarını gönderirim."
"Bunu dört gözle bekliyorum" demeden önce yumuşak
kıkırdamasını duydum.
Tekrar döndü.
"Yargıç," diye
seslendim. Geri
döndü.
"Dün gece için teşekkür ederim."

İfadesi mizahını kaybetti ve o kadar güzel bir hal aldı ki neredeyse gözlerimi kaçırmak zorunda kalacaktım.

Açıkçası, yapmadım.

"Ben yakinken olduğu için mutluyum," diye cevap verdi. Ben de öyleydim.

"Uyuyun, kahvaltı edin ve dağdan inerken dikkatli olun," dedi. Başımı salladım.

"Sonra konuşuruz, bebeğim." "Evet," diye cevap verdim.

Bana tatlı bir gülümseme verdi ve tekrar arkasını döndü. "Yargıç," diye seslendim.

Arkasına döndü ve kaşlarını kaldırdı.

O değildi. Eğleniyorum, sabırsız, veya KENAR sinirli olmaya doğru.

Dikkatliydi ve söyleyeceklerimi söylememi bekliyordu.

Bu bir test değildi.

Sadece gitmesini istemedim.

Ama eğer bu bir test olsaydı, her zaman yaptığı şeyi yapardı.

Mükemmel puanlar ve ekstra kredi ile geçti.

"Çarşamba gününü iple çekiyorum," diye fısıldadım.

Orada bir, iki, üç saniye durdu.

Sonra odanın öbür ucundaydı ve ben yataktan kalkmış, onun kollarındaydım ve o benim sabah nefesi alan ağzımı öpüyordu.

Kapalı değil.

Sabah nefesim olduğunu unuttum ve onu geri öptüm. İşi bittiğinde, "Ben de yapamam," diye mırıldandı.

Sonra beni nazikçe yatağına yatırdı, gözlerimin birine düşen saçlarımı kaydırды, yorganı üzerime çekti ve bana tarihin en güzel gülümsemesini yaptıktan sonra odadan çıktı.

ÇOK GÜZEL.

Bu, Judge'ın ona gönderdiğim üç beyaz, bir mor ve bir pembe salkım fotoğrafına verdiği yanıtı.

Elbette beyaz yapardık, ama insan vizyonunun düşündüğü kadar üstün olduğundan emin olmak için diğer seçenekleri de araştırmalı.

Sadece güzel mi? Ben de cevap verdim.

Birisi Velvet'in kapısını açtığında çıkan sessiz ses bipledi ve kasada durduğum yerden başımı kaldırdığımda Mi-Young'un bana doğru geldiğini gördüm.

"Burada ne yapıyorsun?" İzin günü olduğu için arkadaşşıma çok güzel bir soru sordum.

"Aklını mı kaçırdın?" diye sordu. Telefonum çalmaya başladı.

Aşağıya baktım.

Çok güzel. Ugh.

Erkekler.

Mi dikkatimi çekmek için parmak uçlarıyla kasaya vurdu, ben de ona karşılık verdim.

"Ona mesaj mı atıyorsun?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"Mutlu mu? Çapkın mı? Artık onu uzaklaştırmak için anlamsız nedenler bulmuyor musunuz?"

Ona bir ölüm bakışı

attım. Çarpmanın

etkisiyle dağıldı.

Çünkü Mi'nin bir Ölüm Bakışı buharlaştırıcısı vardı. Bunu asla kabul etmezdim ama muhtemelen en iyi arkadaşım olmasının nedenlerinden biri de buydu.

Benden bile bir bok almadı. "Mutlulukla," diye homurdandım.

Başıyla onayladıktan sonra söze girdi.

"Yani, bana yedi tane yazdın, ve onları saydığımı not edeceğim, beni yarım saat boyunca kaydırmaya zorlayan çok uzun mesajlar. Sasha'nın küçük bir sürtük gibi davrandığına dair detaylar içeren mesajlar..." Elini yüzüme doğru salladı. "Biliyorum, o benim kız kardeşim değil, bunu söyleyemem, ama bu durumda söyleyeceğim, çünkü yaptığı şey doğru değil. Yargıç oradaydı. Duydu. Çok sevdiğin üvey baban oradaydı. O da duydu. Sasha, senin hatan olmasa bile, bugüne kadar bu konuda acı çektiğini biliyor. O evli adamın bu kadar muhteşem bir pislik olduğunu bilmiyordun. Sonra nihayet amcanın ölümünü kabulleniyorsun, anne babanın boşanmasıyla ilgili duygularınla yüzleşiyorsun ve Yargıç konusunda kendini toparlıyorsun ve geceyi onunla geçiriyorsun ve bana neden burada olduğumu soruyorsun?"

"Mesajlarıma neden yanıt vermediğini merak ediyordum," dedim.

Başını arkaya attı ve tavana baktı. Telefonum çaldı.

Bu neden önemli? Yargıç sordu.

Buna hazır bir cevabım vardı.

(Başka bir deyişle, yalan.)

Sebebi yok.

"Chloe," diye seslendi Mi.

Ona odaklandım ve "Yargıç ve ben birlikte yemek yaptık" dedim.

"Bu şekilde söylediğin için seni tebrik etmem gerektiğini düşünüyorum ama nedenini bilmiyorum," diye cevap verdi.

"Bağlı olarak yaptık. Kolunu bana dolamıştı ve gitmeme izin vermedi. Sanki büyülü bir iple birbirimize bağlanmışız gibi mutfakta dolaştık. Son derece gülünçtü ve hayatımda bir erkeğin yaptığı en romantik şeydi."

"Ciddi misin?" Mi nefes

aldı. İşte oradaydı.

Yargıç şaşkınlığı içinde

değildim. Haklıydım.

Bu çok romantikti.

"Yani, bu ne kadar tatlı, özellikle de tüm yaşadıklarınızdan sonra," diye devam etti.

Ne kadar tatlı hissettirdiğini biliyordum.

Ve bu tatlılık seviyesinin tanımını henüz icat edilme m i ş t i .

"Bana aşık olduğunu söylüyor." Ağzı açık kaldı.

"Evet," diyerek onun yanıtını onayladım. "Bunu çoktan ortaya koydu mu?"

"Şu anda onun salkım söğüt hakkındaki görüşlerini değerlendiriyorum."

Yine ağzı açık kaldı ve merakla fısıldadı: "Düğün çiçekleriniz mi?"

Gördüğünüz gibi, o benim en iyi arkadaşımdı. Düğünümün zaten tamamen planlanmış olması da dahil olmak üzere her şeyi biliyordu.

Salkım duvarına kadar.

(Yine de, renk seçenekleri kesin olarak belirlenmemiştir).

Başımı salladım ve "Onların 'çok güzel' olduğunu düşünüyor, ki bu muhtemelen bir erkeğin çiçeklere verdiği tepkidir ya da neden sorduğumu biliyor ve beni kızdırmaya çalışıyor." diye paylaştım.

Mi tezgâha doğru eğildi. "Onun hakkında aklını başına toplamana çok sevindim."

"İzin gününde iş yerine gelip onun hakkında konuşacak bir arkadaşım olduğu için çok mutluyum, bana kafam kıcımdaymış gibi şeyler söylese bile."

Mükemmel Mi, geri adım atmadı. "Evet, yaptın."

"Devam edelim mi?" Tatlı bir şekilde önerdim.

"Evet, Sasha konusunda ne yapacağınızı konuşalım. Çünkü Matt'in verdiği zarar yeni değil. Bu Sasha meselesi, çok karakter dışı."

Tam olarak buydu.

Tamamen karakter dışı.

"Aradı ve mesaj attı, beni biraz rahat bırakmasını istedim. Deneyeceğine söz verdi."

"Evet, tam da şu anda Mars'a gitmek için çaba göstermeli."

Hmm.

Yere baktım ve telefonumu karıştırdım.

"Hey," diye seslendi Mi.

Gözlerini yakaladım. "Bowie tam orada duruyordu ve Yargıç yürüyordu. Onu gördü."

"Biliyorum," dedi Mi usulca. "Bana sen söyledin."

"Bu kötü bir kız, Mi. Sasha kötü bir kız değil."

Mi'nin yüzü bir an için üzüntü ve anlayışla yumuşadı, sonra sertleşti ve "Hayır, öyle değil," dedi.

"Ne yapmayayım?"

"Size böyle saldırdığında onun için üzülmün. Üzülmek demek, onu bu durumdan kurtarmak ve ona zamanınızı, sabrınızı, bilgeliğinizi ve kendini toparlamasına yardımcı olmak için vermeniz gereken her şeyi vermek demektir. Coco, cidden. Ailenizle ilgili tüm bu olaylar o altı yaşındayken yaşanmadı, bu yüzden öfke nöbeti geçirmesi anlaşılabilir bir durum. O büyük bir kız. Büyümesi ve rol yapmaya başlaması gerek."

Dudaklarımın inceldiğini hissettim çünkü haklıydı.

Ve bu bir-iki yumruktu, çünkü mesajlarından ve sesli mesajlarından yaptığı şey için gerçekten acı çektiğini anladığım kız kardeşime bu kadar çabuk teslim olursam Yargıç'ın hayal kırıklığına uğrayacağını hissediyordum.

"Tereddüt ediyorsun," diye suçladı Mi yüzüme diktiği kısık gözlerle.

"Onu affedeceğim, bunu ikimiz de biliyoruz."

Başını iki yana salladı. "Bir şekilde, bu dünya hiçbir sonucun olmadığı bir yer olmaya doğru gidiyor. Sosyal medyada tanımadığın ve asla tanışmayacağın bir insana şaibeli, eleştirel ya da düpedüz zalimce bir yorum atıyorsun ve hayatına devam ediyorsun. Dışarıda acı çeken gerçek insanlar olduğunu fark etmiyorsunuz, çünkü sadece yanından geçip gidemediğiniz için

çirkinliği ortaya çıkarır. Her gün milyonlarca insanın, büyük çoğunluğumuzun kullandığı bir şey üzerinde olumsuzluk, hatta aşırı olumsuzluk katmanı yaymasının kesinlikle hiçbir sonucu yok. Bu durum giderek artıyor ve gerçek hayata da yansıyor. Çevremizdeki insanların duyguları olmadığını düşünüyoruz. Dünya bizim ve fikirlerimizin etrafında dönüyor. Ama öyle değil."

"Kız kardeşim bana görünüşünden hoşlanmadığı bir influencer gibi davranmıyor."

"Hayır, değil. Ama öncelikle, bir influencer'ın görünümünü beğenmediyseniz, geçip gidin. Bu konuda kötü bir yorum yapmanıza kesinlikle gerek yok. İkincisi, sen onun hayatında gerçek bir insansın, önemli birisin, sevdiği birisin, bu yüzden yaptığı şey çok çok daha kötü Coco ve bir şekilde bunu bir daha yapamayacağını öğrenmesi gerekiyor. Sadece bir şey söyleyip bir sonraki şeye geçebileceğini düşünemez. Sözleri zarara yol açtı. Bunun hesabını vermesi gerekiyor."

"Yani canımı yaktığında ona bu dersi vermek bana mı düşüyor?" diye sordum.

Tek omuz silkti. "Sadece benim fikrim. Ama evet."

Harikulade.

"Ne yazık ki Yargıç da seninle aynı fikirde," diye burnumu çektim. "Ondan hoşlandığımı biliyordum."

O şeytandan bahsetmişken, telefonum çaldı. Ona baktım.

Saçmalık. Ya evleneceksin ya da evine bir şeyler ekmem için beni kandıracaksın. Vazgeç artık.

Kıralıyorum, diye cevap verdim. Sonra, o bu sözlerden bir şey anlamadan (gerçek gibi), "Bildiğin gibi, evlilik konuşması için çok erken" diye kestirip attım.

Cevabı neredeyse anında gelmişti ve sadece sözcükleri duyduğumda bile inançsızlıkla dolup taşıklarını anlamıştım.

Evimde bahçecilik mi yapacaksın?

Sanki

i.

Ben

mi?

Bahçe mi?

"Hâlâ morsalkımdan mı bahsediyorsun?" Mi sordu. "Hayır," diye yalan söyledim.

"Çok saçmalıyorsun," diye mırıldandı ama en azından artık Sasha'ya kızgın görünmüyordu.

Mi, Sasha'nın özürlerine çok erken boyun eğmemem gerektiğini düşünüyor, Yargıç'a söyledim.

Yine, neredeyse anında, Mi haklı.

Bluh.

Sonra gönderdi, ondan hoşlandığımı biliyordum. Ugh.

Mi'ye, "Dün olayın sıcaklığıyla Sasha'ya olan kinimi bir ay boyunca tutmaya karar verdim," dedim.

"Ben iki diyorum," diye karşılık verdi.

O zaman bunu paylaşmazdım, sadece bir gün düşünüyordum.

Telefonum yine çaldı, tanımadığım bir numaradan mesaj geldi.

Bu dedi, Biz değil yapıyor bazı aptal-ass

Karşılıklı bekarlığa veda partisi saçmalığı.

Bu da kim? Ben talep ettim.

Başka kim olacak? Rix. Ve karışık duş yok. Oğlumu bir gece önce zil zurna sarhoş edeceğim ve bir hediye alacağım. O kadar. Ve bu konuda tüm erkek arkadaşları adına konuşuyorum.

Sırtım dikleşti.

Çünkü düğünümle ilgili pazarlık konusu olmayan tek bir şey vardı (aslında hepsi öyleydi ama bu çok önemliydi).

Damadım büyük günde akşamdan kalma olmayacaktı.

"Neler oluyor?" Mi sordu.

"Yargıç'ın arkadaşı Rix, karma olmayan bir bekarlığa veda partisi için hak iddia ediyor ve duşa gelmeyi reddediyor."

"Aman Tanrım," dedi Mi, hem dehşete kapılmış hem de sinirlenmişti. Aman Tanrım.

Daha bir randevumuz bile olmadı! Rix'i tersledim.

Ve ben dikkatimi arkadaşşıma çeviremeden Mi telefonumu elimden çekti.

Ona göz kırptım, sonra iki adım geri çekilip çift yumruk manevralarına başlamasını izledim, bir elinde benim telefonum, diğesinde onunki, başparmakları ikisinin de ekranında geziniyordu.

"Ne yapıyorsun?" Sorguladım, ama sadece onun eylemleriyle ilgili şüphelerimle yüzleşmek istemediğim için.

"Senin bekârlığa veda partin için de striptiz kulübüne gideceğimize göre pazarlık yapıyorum, bari hep birlikte gidelim," dedi ve kendi telefonu bir mesajla vızıldarken dalgınca telefonumu geri verdi.

Evet, bu şüphelerimi doğruladı.

"Mi-"

Bana bakmadan, hâlâ telefonuna bakarak elini bana doğru kaldırdı ve parmağını sallayarak "Şşşt" diye seslendi.

Ve hücrelerinden bir vınlama daha geldi.

"Bu noktada bana ve Yargıç'a bu şekilde baskı yapmanız hiç iyi değil," dedim kararlı bir şekilde.

Telefonu çaldı, okudu ve sonra bana baktı. "Judge'ın yirmi kadar arkadaşı için Phoenix'te kalacak yer ayarlayıp ayarlayamayacağımızı soruyor. Sanırım bunu halledebiliriz. Senin bir misafir odan var. Benim de bir misafir odam var. Annenin de en az üç tane var."

"Mi!" Tersledim.

"Salkım söğütten bahsettin," diye karşılık verdi. Telefonum çaldı.

Ona baktım.

Judge'dan, yüksek standartlarım var, bebeğim. Belki de bekarlığa veda olayını Vegas'a taşımalıyız?

Yargıç'ın kabul edeceği centilmen kulüpleri konusunda yüksek standartlara sahip olmasından duyduğum rahatlamayı hissetmeyi reddettim (doğal olarak ben de öyle yaptım).

Ayrıca bunun eğlenceli olduğunu düşündüğü ve henüz resmi olarak bir randevuya bile çıkmadan bu tür tartışmalardan korkmadığı için rahatlamayı da reddettim.

Bunun yerine, mevcut suçluları içeren bir grup metni hazırladım ve bunun üzerine hepinizle en az bir gün boyunca konuşmayı kestiğimi ilan ettim.

Mi kıkırdadı.

Rix mesaj attı, kulaklarımda iki çan sesi yarattı, Endişelenme. Zaten planlamaya dahil olmamalıydın.

Mi yine kıkırdadı.

Yargıç, "Umarım buna ben dahil değilimdir" diye kandırdı.

Buna özellikle sen dahilsin. Numaramı Rix'e vermişsin.

Mi'nin kendi vızıltıları ve çınlamaları vardı ve "Rix bir sonraki Yemek Kulübü'ne geliyor" dedi.

Yüce Tanrım.

Bu noktada, yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Rix'i telefonuma programladım.

Ve Yargıç'a, "İşinin başına dön" dedi.

Sonunda dikkatimi Mi'ye verdim ve "Planlanmamış kız kıza zaman geçirmek için bir araya getirdiğin kıyafetten etkilendim" dedim.

Kalçalarını salladı ve kısa zebra desenli eteği uçtu, kolları olmadığını bildiğim hardal rengi balıkçı yakası ve bebek mavisi kargo ceketiyile güzelce eşleşti.

"Bu eski şey mi?" diye cevap verdi.

Eski değildi, geçen hafta almıştı.

Seni bu gece ararım bebeğim, Judge mesaj attı.

Aristocats'tan Marie'nin yatağa girerken çekilmiş bir gif'ini gönderdim.

"Jocelyn on beş dakika içinde burada olacak," diye duyurdu Mi. "O geldiğinde öğle yemeği için Joyride'a gidelim."

Midem biraz Meksika sokak mısırına ihtiyacım olduğuna karar verdi.

Kalbim, en iyi arkadaşımınla biraz katıksız kız zamanı geçirmem gerektiğine karar verdi.

"Evet, yapalım," diye kabul ettim.

Telefonum bir kez daha sinyal verdi. Yargıç'tan.

Tanrım, çok tatlısın.

Ben deşildim.
Ama o böyle düşündüğü içindi.

"BU BENİM KARARIM DEĞİL, Mİ'NİN DEĞİL, SENİN KARARIN."

O akşam geç olmuştu.

Vücudumda kırmızı şeritli pembe ipek bir pijama ve yüzümde nemlendirici bir maske vardı.

Ve Yargıç kulağımdaydı.

"Bence daha uzun süre kıvranmalı mı, evet," dedi, Mi'nin daha önce söylediklerini ona söylediğimden beri tartıştığımız Sasha'yı kastederek. "Ama o benim kız kardeşim değil ve yaptığı şeyi bana yapmadı. Bu senin kararın. Her zaman senin kararın oldu."

"Yani Phoenix'e dönmeden önce Perşembe günü onunla brunch için bir randevu ayarlasam, zlmez miydin?" diye sordum.

"Chloe, tatlım, sana kendini iyi hissettiren şeyi yapmalısın. Eğer bu konuyu uzatmak seni zecekse ya da stres yaratacaksa, o zaman otur ve onunla konuş."

İlginç.

"Bunu yaparsam hayal kırıklığına uğrayacakmışsın gibi konuştun. Onu bu işten çok kolay sıyırdın," dedim.

"Bebeğim, bir sen varsın, bir de ben. Onunla Yeni Yıl partisinde tanıştım, neşeli ve hoş görünüyordu. Ve onu dn gördüm, o da değildi. Onu tanımıyorum. Ve şu anda, onu umursamıyorum. zgnm, ama biraz bile değil. Ben seni önemsiyorum. Peki onunla karşılaşırsam, ona karşı bir pislik mi olacağım? Hayır. Kendin, onun ve ailen için yapman gerektiğini düşündüğün şeyi yaptığın için sana kızacak mıyım? Hayır. Söz konusu o olduğunda onun yanında temkinli ve seni koruyucu mu olacağım? Evet. Kesinlikle."

Bir saniye bununla oturdum.

Sonra sessizce, "Sizden gerçekten hoşlanıyorum, Yargıç Oakley," dedim.

"Bunu yapmana çok sevindim Chloe Pierce, aya karşı uluyabilirim," dedi sessizce.

İkimiz de diğzerinin bunu yapmasına izin veriyoruz.

Sonra Yargıç, "Perşembe demişken, eğer daha uzun kalmayı düşünüyorsanız, Cuma günü başka birini ayarlayıp o gece de kalmasını sağlayabilir misiniz?" dedi.

Bu fırsat karşısında kalbim pır pır etti ve ona uslu durmasını söyleme ihtimalini aklıma bile getirmedim.

Yargıçla daha fazla zaman.

Onunla yatağında bir gece daha.

Ve umarım, dudaklardaki bir öpücükten çok daha fazlası.

"Hem Duncan hem de Tom ile ilerlememiz hakkında konuştum," diye devam etti. "Proje için ne önerdiğimizi gözden geçirmek istiyorlar ve eğer bunu yapacaksak en kısa zamanda yapmalıyız. Baban çok yakında Open için Avustralya'ya gidiyor."

Lanet olsun.

Tüm büyük ligler için renkli yorumlar yapardı. Yemekte bundan bahsetmişti.

Nasıl unutmuşum?

"Yoldan çekilmek istiyorsan," diye devam etti Yargıç, "Perşembe iyi bir zaman. Ama onları erken kaldırmamı istersen, mesela öğle yemeğinden hemen sonra, böylece kız kardeşinle brunch yapabilirsin, sonra da gece araba kullanmak zorunda kalmadan eve dönebilirsin, bunu da ayarlayabilirim."

"Mi Cuma günü açılıyor, o yüzden ben de Perşembe günü kalacağım ve toplantıyı yapacağız."

"Harika," dedi, sesi alçak ve sıcaktı, bu tonun babam ve Bowie'yle olan toplantıyla hiçbir ilgisi yoktu (kesinlikle dudaklarıma bir öpücükten fazlasını alacaktım). "Sana her şeyin finalini göndereceğim, böylece onaylayabilirsin."

"Mükemmel olacağına eminim."

"Hiçbir şey mükemmel değildir bebeğim, ama elimizden gelenin en iyisini yapabiliriz."

Bu o kadar doğruydu ki, ertesı gün onun için üzerinde bunun yazılı olduğu bir kahve kupası sipariş ediyordum.

Bu konu aradan çıktıktan sonra güneşin (ya da o anda ayın) altındaki her şey hakkında konuştuk ve sonra daha fazla konuştuk.

Çok geç, ikimiz de uykulu ve zar zor kendimize geldiğimizde (akşam yemeği yapmaktan sadece biraz daha az romantik bulduğum bir şey), vedalaşmaktan başka seçeneğimiz yoktu.

Ertesi gün beni uyandıran Yargıç'ın telefonuydu.

Benim alarmımdan çok daha iyiydi (ki klasik mzikti, bu da bir şey söylüyor) komik değildi.

Salı akşamı yukarı çıkmak için toplanırken tekrar konuştuk, Judge iki gecelik konaklama için merdivenlerden yukarı taşıyacağı sadece bir çanta kotam olduğu konusunda benimle dalga geçti. Cuma günü işe gitmek için onun

evinde hazırlanmaya karar verdim, iki tane getirmek zorunda kalmam için kapasitemin ötesine geçmem gerekiyordu.

Ve hazırlanma oyunum aşırı olduğu için, sonunda kesinlikle ikideydim.

arşamba günü ben de aynı uyandırma çağrısını aldım.

O gece onu tekrar göreceğimi bilerek yaptım.

Sakin davranmanın çok tesindeydim.

Bekleyemedim.

Ve yapamayacağımı umursamak için çaba sarf etme olasılığını düşünmedim.

Yargıç'tan saklamadım (o da saklamadı). Ve dürüstçe?

Bu en romantik olanıydı.

Randevumuz için kendi mağazamdan bir kıyafet seçtim, bunu yapmak hiç zaman almadı, ne olması gerektiğini tam olarak biliyordum.

Yargıç Oakley için mkemmел bir

randevu kıyafeti. Salkımları

umursamayan bir adam. Ama bunun en

ufak bir önemi yoktu.

Çünkü beni önemsiyordu.

CHAPTER 21

PETALLER

Chloe

T İkinci kez Yargıç'ın yatağında uyandığımda, bunu ilkiyle aynı nedenle yaptım.

Yatak hareket etmişti.

Elimi uzattığımda bile gözlerim fal taşı gibi açıldı, boş çıktı, sonra gölgeler içinde Yargıç'ın kalkışını ve onun pijamalarının içinde sessizce banyoya gidişini izledim.

Kapıyı kapatana kadar ışığı açmadı.

Yastığını kaptım, sahiplendim, tüm vücudumla etrafında kıvrıldım, kokusunun duyularıma çarpmasına izin verdim ve karanlıkta banyo kapısına baktım.

Randevu kıyafetim tam bir fiyaskoydu.

Yargıç şirin olduğunu düşünmediği için değil, düşündü.

Hayır, çünkü dün gece geldiğimde, ben uzaktan kumandaya bastıktan sonra garaj kapısı açılırken o garajın kapısında duruyordu.

Kenara çektim, Evoque'umu kapattım, indim ve o yerinden kıpırdamadı.

"Merhaba," diye seslendim, eşyalarımı almak için arka koltuğun kapısına yöneldim.

"Çantalarına dokunursan, kışına şaplak atarım." Durdum.

"Buraya gel," diye emretti.

"Görüyorum ki birileri erkenden patronluk kokteyli içmiş," dedim.

Ancak, (ve bu muhtemelen sürpriz olmadı) onun için çantasını taşıyan bir erkeği reddeden bir kadın olmadığımı düşünerek bu hareketi onun yolunda yaptım.

Arabamı boşalttığımda, bakışları beni tepeden tırnağa süzdü, ancak ayak parmağı kısmında oyalandı.

"Güzel kıyafet," dedi gayri ihtiyari.

Önünde durdum, kot pantolon ve çekici, avcı yeşili bir gömlek giymesine şaşırmadım. Dolayısıyla, randevumuzun resmi olmayacağını beklemekte haklıydım çünkü bu Yargıç'a göre değildi.

"Lütfen bana bu randevuda yemek olduğunu söyle, çünkü açlıktan ölüyorum."

"Üzgünüm bebeğim," diye fısıldadı, "önce ben yiyeceğim." Bu benim kafamı karıştırdı.

Kapının pervazına uzanmış, kollarını ve bileklerini kavuşturmuş, kıpırdamadan durduğu için kafamı karıştıran pek çok şey vardı.

O kıpırdamayan kısım bana dokunmamak ya da mesela Bana merhaba öpücüğü veriyor.

"Zeke burada mı, bir, ve sen olduğun yerde donup kaldın mı, iki?" diye sordum.

Bu sözler üzerine çözüldü, eli bana doğru yöneldi ve benimkini yakaladı.

Bu tatlı bir el ele tutuşma değildi. Bu bir yakalama ve çekiştirmeydi.

Parmakları benimkileri sıkıca sarmıştı ve beni evin içine çekip merdivenlerden yukarı ç ı k a r ı y o r d u .

Daha fazla kafa
karışıklığı. Çok
daha fazla.

"Yargıç!" Tersledim.

Hiç tereddüt etmeden mutfağın yanındaki sahanlığa çıktık ve beni o kattan ana merdivenlere doğru sürükledi.

Ve onları çalıştırdık. Kafa
karışıklığım giderildi.

"Yargıç," diye fısıldadım.

İlkinde olduğu gibi, ikinci kez adını söylediğimde de yanıt vermedi.

Odasına girene kadar hiçbir şey söylemedi.

Harika bir yatak odası vardı. Yatağın ayak ucunun karşısında, tonozlu tavanlara kadar uzanan gri ve kahverengi tuğlaların ilginç bir karışımından yapılmış bir şöminesi olan geniş bir oda. Tavanlar dil ve oluklarla kaplıydı.

Ayrıca şöminenin iki yanına sıkıştırılmış, altı çekmeceli, alçak ve geniş şifonyerler de vardı; bunlar yıpranmış ahşaptan yapılmıştı ve kulpları bavullardaki eski moda deri saplara benziyordu.

Ayrıca, birlikte uyuduğumuz ilk gece yatağın Judge'ın tarafında kalan köşesinde bir sandalye ve sedir vardı.

Tavanın ortasından demir ve ahşap bir avize sarkıyordu.

Mantar yorganı, taba rengi çarşafı ve mantar kenarlı lacivert ve taba rengi euro yastık şemsiyelerini (ayrıca şemsiyeli standart yastıklar ve sonunda katlanmış tüylü krem bir throw dahil olmak üzere tüm aksesuarlar) bir mağazadaki vitrinden satın aldığı açıktı (biraz karıştırma ve eşleştirme yapardım, ama çok işe yaradı).

Yatağımın yan tarafında bir pencere duvarı ve küçük bir balkon, şöminenin üzerinde asılı bir televizyon, ahşap zemini kaplayan büyük bir tamamlayıcı halı ve duvarda, bir ormanı temsil eden kalın, ana renklerle tuval üzerine bağlanmış beyaz bir atın muhteşem, hafif izlenimci bir tablosu vardı.

Ve şimdi, şöminede yanan bir ateş vardı. Ama daha fazlası...

Üstündeki ahşap şömine, şifonyerler, komodinler çeşitli boylarda krem mumlarla kaplıydı. Hepsi de

aydınlandı. Sedirin üzerinde pirinç bir tepsi, onun üzerinde de şampanya dolu bir buz kovası ve iki flüt vardı.

Son olarak, komodininin üzerinde o güne kadar gördüğüm en soluk pembe güllerden oluşan olağanüstü bir buket vardı ve aynı güllerin bol yaprakları yatağın her tarafına saçılmıştı.

Bol miktarda, neredeyse kapladılar.

Şampanya.

Güller.

Ve yapraklar.

Klişeydi.

Çok

duygusaldı.

Her şey vardı.

Yargıç'ın eli elimdeyken beni önünde durmaya yönlendirmeden önce uzun bir an düşündüm, sonra öne doğru yürüdü ve beni geri çekilmeye zorladı.

"Aşağıda her şeyi hazırladım," dedi sessizce, gözlerini ağızma dikerek. "Daha sonra getiririm."

"Tamam," diye fısıldadım.

Bacaklarımın arkası yatağa çarptı ve durduk.

"İlk randevumuz için sana özel bir şey bulabilmek için beynimi yordum," diye mırıldandı, hâlâ dudaklarımla konuşuyordu.

Aman

Tanrım.

"Yargıç.

"

Sesimi hiç böyle duymamıştım, duygularıyla titriyordu.

Bakışlarını benimkilere doğru kaldırdı.

"Hiçbir şey yoktu," diye açıkladı. "Ve bu çok saçma ama tüm işi bir restoranın yapmasını istemedim. Senin için tüm çabanın bana ait olmasını istedim."

Aman

Tanrım.

Aman

Tanrım.

Bu sefer savaşmanın bir yolu yoktu.

Gözlerim yaşlarla doldu.

Elleri belime uzandı. "Şimdi, seni beslemem gerektiğini biliyorum. Ama yapamam-"

"Eğer beni hemen öpmezsen, son kullanma tarihim geçecek."
Otoriter olmaya çalışıyordum ama sesim hâlâ titriyordu.
Ağzı buruştu. "Buna izin veremem."
"Yargıç," diye tersledim.
Beni daha fazla bekletmedi.
Beni öptü ve yatağa götürdü.
Hakim'in ve güllerin kokusuna daldım ve dürüst olmak
gerekirse, bu Tanrı'nın mükemmel buketiydi.
Öpücüğü yumuşak, durgun, derin ve ıslaktı.
Vücudu sıcak, sert ve ağırdı.
Ve bu, hepsi, mükemmeldi.
Ellerimi tenine değdirmek için tişörtünü kotundan
çıkarıldığında öpüşmeyi kesti.
"Çizmeleri giymişsin," diye mırıldandı.
Tüm kıyafetimi ilk tanıştığımızda giydiğim Jennifer
Chamandi bootie'lerim etrafında şekillendirdim.
Ve onları hatırlaması kesinlikle dünyalara bedeldi.
"Mm," diye mırıldandım.
"Demek benim bebeğim de bayat olabiliyor," diye
fısıldadı, bu sözleri alay etmek için söylemişti ama ifadesi
ve ses tonu hiç de öyle değildi.
Tüm bunların beni ne kadar derinden etkilediğini
gizlemek için ona kibirli bir şekilde "Bu botları
bronzlaştırıyorum," dedim.
Çünkü onun ne kadar özel olduğunu biliyordum. Benim
için ne kadar özel olabileceğini biliyordum.
Ama onun daha da özel olmasını planlamamıştım.
"Teşekkür ederim," diye cevap verdi.
Kaşlarım birbirine yaklaştı. "Şükürler olsun ki bu botları
bronzlaştırıyorum?"
"Birlikte olduğum her kadın bunu mahvettiği için
şükürler olsun ki kendimi burada, şu anda senin yanında
buldum." Ağzını benimkine dokundurdu. "En iyisi,"
dudaklarımıza tekrar dokundu, "sonuncusu."
Son olarak.

Salkım söğüt tartışmasında paniğe kapılmamasına şaşmamalı. "Daha bana sahip olmadın bile, chéri," diye belirttim. "Sen en iyisi misin?"

"Elbette," diye

yanıtladım. Tek söylediği

"Evet," oldu. "Evet.

Tüm söylediği buydu.

Ve sonra beni tekrar öptü. Ve

söylediklerinde ciddiye. Tüm

söylediklerinde.

İlk seferimizin sevişme olmasını istemişti.

Ve içimde oluşturduğu sıcaklık, ihtiyaç, her şeyin daha hızlı (çok daha hızlı) gitmesi için beni yönlendirmeye çalışsa da, Yargıç yavaş tuttu.

Bize tattırmaya devam etti. Okşayarak. Ortaya çıkarma. Okşayarak.

Açığa çıkarma. Keşfetmek. Dinlemek. Fısıldamak.

Ateş çıtırdıyor ve her hareketle yaprakların ezilmesi gül kokusu yayıyordu.

Bu sevişmek değildi. O

zaten yaratmıştı. Biz

sadece tadını

çıkarıyorduk.

Bu da tabii ki ısının artmasına ve ihtiyacın artmasına neden oldu.

Ve sonra söz verdiği diğer şey, önce yemek yiyeceği de gerçekleşti.

Kendimi o kadar kaptırmıştım ki, sıcak çıplak tene karşı sıcak çıplak ten, ağızda onun tadı, parmaklarımda onun hissi, burnumda onun ve güllerin kokusu, eli bacaklarımı iyice bastırırken dudaklarının karnımın üzerinde kayması neredeyse bir sürprizdi.

Ve vites düşürdü.

Yaptığımız işle ilgili başka şeyler de değişti. Muazzam bir şekilde.

Ağzı kararsız değildi ve bu keşifle ilgili değildi.

Dilini aralara daldırarak aşağıdan yukarıya doğru kırbaçlıyordu ve ben bunun mucizesine karşılık olarak hareketsiz kaldım.

Sadece harika hissettirmiyordu.

Bu bir iddiaydı.

Bir markaydı.

Uzuvlarımdaki boğucu his kayboldu.

Yargıç hazırlanmak için bacaklarımı omuzlarına attı, bu hareket bile başlı başına beni cesaretlendirdi.

Sonra da yedi.

İşte bu inanılmazdı.

Ama birkaç dakika içinde, bir kolum başımın üzerindeydi, dirseğim bükülmüştü, elim yorganın içindeydi, beni ona doğru itiyordu, ama Yargıç da iki kolunu kıcıma dolamıştı, emerken, yalarken, ısırırken ve dili sokulurken beni aşağı çekiyordu.

Tanrım, Yargıç Oakley elleriyle sevişirdi.

Ama ağzıyla sevişti.

"Tatlım," diye inledim.

Bir kolunu etrafımdan çekti, elini dizimin arkasına soktu, yukarı ve yana doğru iterek beni genişçe açtı.

Aman Tanrım.

Sonra klitorisime o kadar sert vurdu ki tüm vücudum sarsıldı. Anında orgazm olmuştum.

Ve bekleyemedim.

Başını kaldırdı ama kaybını hissetmemem için bir parmağını içime sokup yavaşça okşadı.

Oh, evet.

"Ben içinde olmadan boşalmıyorsun Chloe, parmağımı kastetmiyorum," diye homurdandı bacaklarımın arasından.

"Daha fazlasını alabilir misin?"

Hayır.

"Evet," diye nefes nefese kaldım.

"Yalan mı söylüyorsun?" diye sorduğunda sıcak ve eğlenceliydi. "Hayır," dedim.

Evet.

Diğer bacağımı omzundan sıyırıp üzerime çıkarken parmağını içimde tuttu.

Gözlerimi yakaladığı anda dudak bücktüm. O da sırttı.

Dışa doğru bir vuruştan sonra içe doğru olan iki parmaktı.

Gözlerim kapandı.

"Bir araya gelmemizi istiyorum bebeğim,"

dedi. "Ben de bunu istiyorum, Yargıç."

Sonunda, belki de bir sonraki turda.

"Birlikte gelin ve birlikte gelin. Ağzıma daha sonra boşalabilirsin."

Aman Tanrım.

Parmaklarının yaptıkları, ağzının yaptıkları, kaslı omuzlarının genişliği ve tek görebildiğim o yakışıklı yüzün görüntüsüyle kıvranıyordum.

Sonra mumlar, gül yaprakları ve bekleyen şampanya vardı.

Onun edepsiz konuşmasına ihtiyacım yoktu.

Ellerimi onun üzerinde, ona dokunabileceğim her yerde kullandım ve "O zaman devam et" diye emrettim.

"Seni daha çok yemek istiyorum." "Ben de istiyorum."

"Gitmek üzereydin."

"Gitmiyordum."

Ben de öyleydim.

Kıkırdamaya başladı.

"Yargıç!" diye bağırdım.

Parmaklarını dışarı kaydırđı ama sonra klitorisimi daire içine almak için kullandı.

Bu çok lezzetli bir işkenceydi, ona doğru yükseldim.

Hiç adil değil!

"Lanet olsun, daha güzel olabileceğini düşünmemiştim ama işte oldu," diye inledi.

Ellerim şimdi umutsuzca onun üzerinde hareket ediyor, onu kendime çekmeye çalışıyordu.

"Fikrimi değiştirdim, gelip seni izleteceğim," dedi huysuzca.

Parmaklarına srtndm, kendi parmaklarım saçlarına daldı ve bu tutuşu beni ona yaklaştırmak için kullandım.

"İçeri gel," diye nefes aldım.

Bir başparmağını ekledi ve beni nazikçe imdikledi.

İçimde patlayan his roketiyle miyavladım ve ellerim saçlarına dolandı, kalçalarım çılgınca hareket etti.

Yargıç elinin çalışmasını izlemek için başını çevirdi ve cesaret verici bir şekilde mırıldandı, "Sr şunları bebeğim."

"Yargıç," diye nefes nefese kaldım.

Gözleri benimkilere geldi.

İçlerindeki sıcaklıktan amımın kasıldığını hissettim.

"Muhteşemsin. Tahmin edilebilir ve tamamen sürpriz," diye homurdandı.

"İçeri gel."

"Srmeye devam

et."

Bu noktada, yalvarmaktan

ekinmedim. Ben de öyle yaptım.

"Lütfen, içeri gelin."

Daha fazla baskı uyguladı ve başım geriye düştü.

"İşte buradayız," diye fısıldadı, başımı dikleştirdi, beni derin derin öptü, sonra yer değiştirdi.

Bacaklarımı ayırmak için bir dizini kullanarak aralarında diz çöktü, parmaklarını benden çekti, yastığın altına uzandı ve bir prezervatif çıkardı.

Evet.

Ellerimi onun üzerine, ağzıma götürmek için doğruldum ama göğsümde beni geri iten bir ele rastladım.

"Yargıç."

"Arkana yaslan."

"Yargıç."

Prezervatifi dişleriyle yırtarak açtı ve sonra dirseklerimin üzerinde olduğuma sevindim çünkü onu uzun, kalın, sert sikinin üzerinde yuvarlayışını izleyebiliyordum.

Yargıç'ın güzelliğinin o ağır dozuna iyi bakamamıştım.

Uzun gövdesini, pazılarında ve ön kollarında patlayan damarları, hazineye rehberlik eden kas damarlarını incelerken kendime bunu da verdim.

İki elini iki yanıma koyup öne doğru eğildiğinde, sınav çekip ortasında beni öptüğünde ve bakışları benimkilere kilitlenip "Beni eve götür Chloe," diye fısıldadığında gözlerim orada duruyordu.

Ona iki kez sordurmadım.

Sikini buldum, elimi etrafına sardım, dokunuşumla çenesinin sıkışmasını, gözlerinin kararmasını izledim, verdiği tepkiyle bir güç dalgası hissettim ve onu eve getirdim.

Elimi çektim ve Yargıç hiç tereddüt etmeden tek, yavaş bir hamleyle sonuna kadar soktu.

Ve sonra o benim bir parçam oldu. O benimdi.

Tanrım, yine ağlamaya başlayabilirim.

Ne zaman o dolu Ben, alarak Onu, sahip olmak İçgüdüsel olarak bacaklarımı beline doladım.

O kadar sıkı yaptım.

Mengene gibi.

Bir iddia.

Benim

markam.

Sustu.

Hareket etmesini istedim.

Ve sonsuza kadar böyle kalmamızı istedim.

"Tadı güzel, tatlım, kendini daha iyi hisset," diye mırıldandı.

Hiçbir şey söylemedim. Söyleyemezdim. Çok fazla şey hissediyordum.

Sadece bacaklarımla tutundum ve elimi yüzüne doğru kaldırdım.

Yanağına, şakağına, çenesine dokundum, güzel alt dudacağının kenarında bir parmak ucumu gezdirdim.

"Chloe."

Dudaklarından gözlerine baktım.

"Neden seninle ilgili her şey mükemmel?" diye sordum.
Sabit duruyordu, içime gömülmüştü, bana bağlıydı.
Bununla birlikte, taşa dönüşmüş gibi görünüyordu.
Sonra sedirin üzerinde bir kovada şampanya, altımızda gül yaprakları, titreyen mumlar ve odada dans eden ateş ışığı vardı.

Judge ve benim sevişerek birbirimizi yakından tanımamız için mükemmel bir sahne.

Ama başladığımız gibi bitirmedik.
Sikişerek bitirdik.

Ağzını benimkine dayadı ve nefesimi kesen, şok edici, yaralayıcı, vahşi, duyusal bir öpücükle ağzımı aldı, bu sırada içime kadifemsi, acımasız bir vuruşla çarparak yıldızları görmemi sağladı.

Oh, evet.

Diline karşı nefes nefese kaldım.

Öpüşmeyi kesti ve "Bacaklarını aç" diye emretti.

"Hayır," diye reddettim.

"Lanet bacaklarını aç, bebeğim."

Açmadım.

Tamamen dışarı kaydı.

Bacaklarımın kilidini
açtım.

Sonra bıçakladı ama sadece beni karnıma çevirebilmek için.

Oh, evet.

Bu sefer bacaklarımı nazikçe ayırmadı, diziyle tekmeleyerek ayırdı.

Sonra kendini sırtıma indirdi ve tekrar içime girdi, bir başka uzun ama durgun olmayan vuruş, derinlemesine itiyordu.

Yatak örtülerine karşı inledim ve kıcımı kasıklarına soktum.

Ellerimden birini tuttu, parmaklarımızı birleştirdi ve vücudumun altına soktu, bana sıkıca tutundu ve beni daha sert sikmek için kendine kaldıraç verdi.

Onun yaptığı bir şey.
Diğer elini altıma soktu ve doğrudan klitorisime yöneldi.

Cennet.
"Yargıç," diye fısıldadım.
Omzumu, boynumu, kulak mememi ısırды, her bir acı keskin ve talepkâr, sahiplenici ve cinseldi.

Onun altında ürperdim. "Tatlım,"
diye nefes nefese kaldım.

"Bunu
hissediyor
musun?" Evet,
hissettim.

"Chloe, bebeğim, cevap ver bana," diye homurdandı.
Kıçımı kasıklarına doğru bastırdım ve "Evet" diye nefes aldım. "Kim kiminle ilgileniyor?"

Aman Tanrım.

Düşündüğüm şeyden bahsetmiyordu.

"Yargıç."

"Kim kiminle ilgileniyor?"

Çok hızlı gelişıyordu, güzel siki içime giriyor, parmağı derinlere iniyor, ağırlığı çöküyor, ellerimiz birbirine bağlanıyor, onun kokusu, dişlerinin geride bıraktığı zonklama.

"Tanrım," diye nefes aldım.

"Kim kiminle ilgileniyor?" diye sordu. O...

Benimle ilgileniyordu. "Hiç
adil değil," diye bağırdım.

"İşte bu kadar."

"Adil değil," diye tekrarlardım, bayılmıştım, Tanrım, bu kadar yaklaşmıştım.

"Öyle ya da böyle bebeğim, bu hep böyle olacak." "Sen bir hilekârsın," dedim zorla.

"Sen bir yalancısın," diye fısıldadı kulağıma. "Biz çok çalışıyoruz."

Cevabım yoktu çünkü yoktu. O haklıydı.

Ama ne olursa olsun, başım geriye gitti, omzuna çarptı ve boşalırken beni yok etti.

Tanrım, onun altında titreyerek ve miyavlayarak, orgazmım gitmeyi reddetti ve nefesim sonunda yakalandı ve tutuldu.

Ve tuttu.

Ve tuttu.

Yargıç'ta askıya alındı.

Yargıç ve ben.

La petite mort.

Elimi serbest bıraktı, dışarı kayd, beni kaldırdı, sırtıma fırlattı, kalçalarımaya yapıştı, beni kalçalarından yukarı sürükledi ve tekrar içime girerken gözlerimi açtım.

Aman Tanrım.

İzlemem lazım.

Muhteşem yüzü karanlıktı, konsantrasyonu tamamen yüzüme odaklanmıştı ve kalçaları piston gibiydi, o kadar sert ve hızlı giriyordu ki, kalçalarımı kavramış olsa bile, tutunmak için uyluklarımı yanlarına sıkıştırmak zorunda kaldım.

"Yargıç."

"Bir daha gelme bebeğim, çok yaklaştım ve seninkini izlemeyi kaçırmak istemiyorum."

Görmek istiyordum, ama beni becerme şekliyle, talebini yerine getirip getiremeyeceğimi bilmiyordum.

Gözlerim geniş omuzlarında, şişkin göğüs kaslarında, uçlu meme uçlarında, düz karnında, karın kaslarının vadilerinde ve ovalarında, içime girip çıkan kaygan sikiinde gezindi.

Tamam, hayır, kesinlikle dayanamayacaktım. "Çok güzelsin, tatlım." Bakışlarımı onunkilere diktim.

"İstiyorum ki

sana dokunmak için."

"Sikimi alışını izlemek istiyorum."

Aman Tanrım, şimdi bunu daha çok istiyordum. İnledim.

"Evet," diye homurdanarak

onayladı. Yapabildiğim tek şekilde

ona sarıldım. "Evet," diye inledi.

İki elimi başımın üzerine kaldırdım ve ona doğru nabız attım.

"En iyisi," diye homurdandı, kalçalarını bıraktı, bana doğru eğildi, gözleri gözlerimi yakaladı, bakışları seks ve şehvetle ve çok daha fazlasıyla belirsizdi, "sonuncusu," diye gürledi.

Sonra başı geriye fırladı, boyun kasları gerildi, kalçaları içime girdi ve ben onun güzelliğini izledim.

Doruk noktası onu terk etmeye başladığında ve her ikisi de aynı anda çöküp yuvarlandığında, ayak parmaklarını kıvrıran yumuşak bir hareketti, bu yüzden üstte kaldım, ama ağırlığını asla gerçekten almadım.

Sonra istemeden de olsa bağlantıyı kaybetmememiz için iki elini kıcıma kenetledi ve dizlerini kaldırarak hâlâ sert olan aletin biraz daha içeri kaymasını sağladı.

Ben de aynı sebepten dizlerimi büktüm.

Ben de boynuna doğru mutlu bir nefes üfledim. İki eliyle sıktı.

İkimiz de aşağı indik, sessizce, birlikte.

Sonra başını kaldırıp dudaklarıyla boynumu şefkatle okşadı, parmakları hafifçe kıvrımlarıma girdi, biri yukarı, diğeri aşağı inerek birleşmemizi sağladı. Diğer eli omurgamdan yukarı ve saçlarımın arasına kaydı.

İşte o zaman başımı kaldırdım.

"Bu hiç adil değildi." diye yakındı.

Pişmanlık duymadan sırttı.

"Benden daha güçlüsün ve dünya dışı bir kalça gücüne sahipsin diye seks sırasında kontrolü ele alabileceğini sanma," diye uyardım.

"Diğer dünya kalça gücü?"

"Az önce orada mıydın? Bir trene güç verebilirsin."

Vücudu mizahla sarsıldı.

Gözlerim kısıldı.

"Bence herhangi bir şeyi ele geçirebilmenin tanımı, bir başkasından daha güçlü olmaktır," diye alay etti.

"Biz birbirimize göz kulak oluruz," diye karşılık verdim.

Kıcımla avuçladı. "Oh, benimle ilgilendin, Coco."

"Sana kızdığım zaman bana ilk kez Coco deme," diye karşılık verdim. "Bu çok tatlı ve şu anda sizin tatlı olduğunuzu düşünmek istemiyorum, Yargıç Oakley."

"Bebeğim, boşalırken tam otuz saniye boyunca nefes almayı bıraktın. Seni yeniden hayata döndürebilmek için seni sikmeyi bırakmam gerektiğini düşündüm. Şu anda nasıl kızgın olabilirsin?"

Ellerimi göğsüne koydum ve itmeye çalıştım.

Kendimi yine sırtüstü yatmış ve Yargıç beni sıkıştırırken buldum.

Bu yüzden onun sikini kaybettim, ki bu utanç vericiydi. Ama doğa her zaman eninde sonunda kendi yolunu çizer, bu yüzden c'est la vie.

Geri alacağımı hissetmiştim.

"Sevişeceğimizi sanıyordum," diye suçladım. "O köpeği beceren sendin."

Ben mi?

Süreç boyunca tam olarak sıfır saniye kontrolüm vardı.

Bu nedenle, "Bunu... tam olarak... nasıl yaptım?" diye sordum. "Bana mükemmel dedin. Mükemmel ve muhteşem olmak

Kendin, yatağımın her tarafına gül yapraklarıyla karışmış o gür saçların, ıslak, daracık, açgözlü amın, çıplak olmadığımızda bile taşaklarımda hissettiğim o gözlerin, göğüslerini ve o lanet kıcını ne kadar sevdiğime hiç girmeyeceğim. Tüm bunlara rağmen böyle şeyler söylüyorsun, ne olacağını sanıyordun?"

"Daha fazla kontrol sahibi olduğunu varsayıyorum," diye burnumu çektim.

"Yanlış tahmin ettin." Sonra konuyu değiştirerek, "Bu gül yaprağı olayını haftada en az bir kez yapacağız. Sikilirken bunların saçına takılması çok seksi oluyor."

"Bunu her zaman yaparsak özel bir şey olmaz, Yargıç," diye belirttim.

"Yani özel olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bunda bir parça ciddiyet vardı. Tanrım, öyleydi.

Aslında mükemmeldi.

"Balık tutma," diye sahte bir uyarıda bulundum ama ses tonum sevgi doluydu. "Bunun kusursuz olduğunu biliyorsun."

Yüzü ısındı.

Ama ağzı hâlâ alay ediyordu.

"Şarküteri tabağımı görmedin bile bebeğim. Beş çeşit peynir ve tonlarca farklı kuruyemiş ve zeytin aldım, biraz da biber var ve etleri kendim sardım. Ve mısır gevreği ikramları yaptım ama meyveli çakıl taşları ve ekstra marshmallow ile ve onlar harika."

Kulağa harika geliyor.

Daha da şaşırtıcı olan, bunun için harcadığı çabaydı.

Benim için.

"Beni parmaklarınla mı besleyeceksin?" diye sordum.

Sadece bir omuz silkme olan bir vücut silkme yaptı, ama vücudu benimkine düz olduğu için, tüm uzunluğum boyunca hissettim.

Güzel bir

histi.

"Elbette."

Hmm.

"Bir dahaki sefere ben üstte olacağım," diye duyurdum.

"Göreceğiz bakalım. Aç mısın?" diye kaçamak cevap verdi. Daha önce de söylediğim gibi açlıktan ölüyordum.

Son faaliyetlerimizden sonra artık daha da öyleydim. Ancak.

"Bir dahaki sefere ben üstte olacağım, Yargıç," diye bastırdım.

"Göreceğiz," diye tekrarladı, eğildi, ağzını benimkine değdirdi ve bu konudaki tüm tartışmaları keserek, "Zeke'i dışarı çıkarmam ve yemeği getirmem gerekiyor. Ben yokken o şampanyayı açarsan, en az altı ay boyunca üstünü alamazsın."

Beynimin her zerresi en az altı ay boyunca kelimelere odaklanırken bile ona ölüm bakışımı attım.

Bakışlarımı görmezden geldi, battaniyesini almak için uzandı ve yataktan yuvarlanmadan önce üzerime attı.

Sonra prezervatifle uğraşmak için banyoya doğru

yürüdü.

Sonradan öğrendiğime göre Zeke, bizi rahatsız etmemesi için Yargıç'ın ev ofisine kapatılmıştı. Şampanya, şarküteri ürünleri ve meyveli çakıl taşları ikramından sonra tekrar birbirimize girdiğimizde (bu arada ben zirveyi alamadım, ancak meyveli çakıl taşları "harikaydı"), Zeke her zaman olduğu gibiydi.

Tamamen uslu durdu, Yargıç beni yorana kadar yatağın yanında yattı ve yemediğimiz yemekleri mutfağa götürmem için beni bıraktı.

Dün geceye dair hatırladığım son şey, uyumak için Judge'ın bir tişörtünü bulup aşırarak gibi puslu fikirlerle külotumu giyerken bir zombi gibi hareket ettiğim, bundan vazgeçip yatağa geri yığıldığımdı. Sonra Zeke her şeyin yolunda olduğunu hissetti ve gelip beni kucakladı.

Ben de ona sarıldım.

Ve şimdi ertesi sabahı.

Banyodaki ışığın sönmesini izledim, yani Yargıç geri geliyordu.

Ve o yaptığında, ben lanet olası üstünü alıyordum.

"Kay, Zeke," diye seslendim yatağın ayak ucunda yatan köpeğe usulca, bir yandan da Judge'ın yastığının etrafından dolanıp onu düzeltiyordum.

Zeke'in başı yukarıda, gözleri banyoya dikilmişti ama zıplamadan önce bir anlığına bana döndü.

Ne kadar iyi bir köpek.

Yargıç döndü, yatağa kaydı ve bana doğru uzandı.

Beni sahiplenmesine izin verdim, kolları etrafımda kayarak beni yarı yarıya kendine çekti ve sessizce "Uyanık mısın Coco?" diye sordu.

Lakabımı seviyordum, çünkü sadece çok değer verdiğim kişilerin kullanmasına izin veriyordum.

Yargıç'tan gelmesine bayıldım.

Ona doğru yaklaştım ve yüzümü boynuna gömdüm.

Onu oradan öptüm. "Uyandım."

"Birlikte duş almak ister

misin?" Bu güzel olurdu.

Sadece... sonra.

Boğazını öptüm. "Bir dakika içinde."

Anlamımı kavradığı için beni saran kolları kasıldı ve bizi yuvarlamaya başladı.

Kalçalarını bacaklarımla sıkıca kavradım ve üzerine oturmak için yukarı ittim.

Hiç de adil dövüşmeyen Yargıç da yukarı itti.

Onun kitabından bir sayfa aldım, elimi göğüs kaslarının arasına koydum ve "Arkana yaslan" diye emrettim.

"Bir saniye," diye mırıldandı, dudakları göğsüme kondu.

İki elimin parmaklarını boynuna doladım ve sıktım. "Hayır. Şimdi."

Başını öne eğdi. "Şimdi kim biraz patronluk tasladı?"

"Bir şey emeyeceğim," diye paylaştım.

Emmek istediğim şey zaten içimde kıpırdanıyordu, ne kadar güzel olduğunu biliyordum, ne kadar iyi hissettirdiğini biliyordum, bu yüzden dört gözle bekliyordum.

"Yargıç, arkana yaslan," dedim sabırsızca.

"Çok fazla zamanımız yok bebeğim ve ağzını sikimin etrafına sardığında, acele etmemeni istiyorum."

Bu dikkate alınması gereken bir konuydu.

Ne yazık ki, bunu dikkate alınması gereken bir şey olarak not ederken, yaptığım işe olan konsantrasyonumu kaybettim.

Bu nedenle kendimi dizlerimin üzerinde yatak başlığına bakarken buldum ve Yargıç'ın eli parmaklarımı oraya sarabilmek için kolumu hareket ettiriyordu.

Diğer eli tamamen başka bir yerde hareket ediyordu. "Yargıç," diye uyardım.

Baldırlarımın üzerine oturdu. Kulağıma, "Şimdi hızlı sikiş, bu gece bana sakso çekebilirsin," dedi.

Ne yazık ki bu durum bacaklarımla arasında ıslaklık birikmesine neden oldu.

Ya da daha ıslak.

"Yargıç."

Külotumu kığımın üzerine çekti ve "Bahşiş" diye emretti.

Aman
Tanrım.

"Ju-"

Meme ucumu çimdikledi.

İçimden bir ses yükseldi ve başım omzuna düştü.

"İşte benim kızım," diye mırıldandı, sert aletini kıcıma bastırarak.

"Oraya gitmiyor," diye belirttim.

Sesimin yarı nefes nefese gibi çıktığını kabul etmek istemiyordum ama öyleydim.

Boynumun derisine karşı sırttı, sonra beni oradan öptü, komodinine uzanıp orada duran prezervatiflerden birini almadan önce bunu yaptı.

"En iyisi sıkı tutun," diye önerdi.

Bunu çoktan öğrenmiştim.

O hazırladı.

Bahşiş
verdim.

Yargıç daldı.

Ve onu geri aldığımında oral seksi tamamen unutmuştum. Yatak başlığına tutundum.

Benim iki lezzetli parçamı elinde tuttu (birini, azalan diğerine başka şeyler yaptı).

Ve hızlıca sikiştik.

Yargıç ve ben.

Yani başka bir deyişle, muhteşemdi.

CHAPTER 22

NORMAL

Yargıç

T hayatını
zı.

Burada, hayatınızın geri kalanı boyunca
hatırlayacağınızı bildiğiniz bazı şeyler vardı.

O öğleden sonra erken saatlerde, Chloe'yi hissederek ofisinin penceresinden dışarı baktı ve onun üst kattaki çalışma alanlarını oluşturan bölmeler arasında gezindiğini gördü, hatırlayacaktı.

Chloe dökümlü, yüksek yakalı, büyük kollu pembe bir bluz, dar bir kot pantolon ve yüksek topuklu kahverengi ayakkabılar giymişti, gözleri onun üzerindeydi, Yargıç bunu unutmuyacaktı.

Ona doğru yürüyen o güzel kadını hatırlayın. Ne giydiğini hatırla.

O anı hatırlayın, onun tadının nasıl olduğunu biliyordu.

O anda, sadece saatler önce onu boşalttığında sesinin nasıl çıktığını hatırlayın.

Onun sikinin etrafında kaygan ve sıkı bir şekilde nasıl hissettiğini.

Bakışlarını ona kilitlediğinde ve ona mükemmel dediğinde nasıl görüldüğünü.

Yatak odasını gül yaprakları ve mumlarla kaplamak gibi aptalca bir şeyi neden yaptığını açıkladığında gözlerinin yaşlarla dolması, ama bunu neden yaptığının onun için çok

şey ifade etmesi.

Hayır.

Los Angeles'ta yetişmiş, Fransa'da yaşayan, şakacı, sofistike, iyi konuşan, iyi seyahat eden, başarılı Chloe için bu kadar veciz bir şey dünyalara bedeldi.

Şimdiye kadar tanıştığı en zeki, en şık, en sevgi dolu, en komik, en seksi, en güzel kadının ofisine doğru yürümesini izlerken tüm bunları hatırlayacaktı.

Ona doğru yürü.

Çünkü onun kızıydı.

Ama onun yüzündeki ifadeyi unuttuğunu umuyordu.

Kadın daha kapıya varmadan adam onu içeri çekti ve "Sasha'yla bir ay sürecek bir sessizliğe geri dönüyorum. Bunu iki aya kadar uzatabilirim."

Onu içeri aldıktan sonra kapıyı kapattı ve masasının karşısındaki sandalyeye oturttu.

Sonra kışının yarısını ve bir kalçasını kenara dayadı ve "Konuş benimle" diye emretti.

Kucağındaki küçük çantasının askısıyla oynadı, başını çantaya eğdi ve "Çok özür diledi. Bu konuda çok kötü hissediyor. Onun bu konuda konuşmasını izlemek bile acı veriyor. Ve senden de özür dileme fırsatı istediğini söyledi."

Yargıç ona "Yatırdığı ben değildim," diye hatırlattı ve ardından "Neden bana bakmıyorsun?" diye sordu.

Başını arkaya eğdi ve "Ben bu işe girmedim. O da girmedim."

Kafası karışmıştı. "Bekle, ne? Az önce-" "Onun kaybolduğunu söylediğini sanıyordum. Phoenix ve burası arasında dolaşıyor.

Hiçbir şey yapmadan. Beni anneme ve Bowie'ye şikayet ederken, otoriter olduğumu ve her şeyi biliyormuşum gibi davrandığımı söylüyordu."

Yargıç çenesinin gerildiğini hissetti. Chloe devam etti.

"Bu yüzden ona ablalık yapmadım ve yaptığı şeyi neden yaptığını düşündüğümü söylemedim. Ya da Matt'in yaptığı şeyi neden yaptığını düşündüğümü. Ya da basitçe neden ikisinin de

davranışları üzerinde düşünmek ve bunu kendi başlarına çözmek isterler. Onun yerine özrünü dinledim ve kabul ettim. Sonra senin hakkında konuşmak istedi ve beni gösterip kurtarmanın sonunda birbirimizi görmeye başladığımız anlamına gelip gelmediğini sordu. Ve görüştüğümüz gerçeği hakkında sahte bir neşe içindeydi. Defalarca onu rahat bırakmaya çalıştığımda kavga çıkarmamış gibi davrandı. Ve sonra işi öyle bir noktaya getirdi ki, oturup bunu arkamızda bırakmadan önce bir süre düşünmesi gerektiği anlamına geliyordu. Açıkçası, eğer ben ben olmasaydım, ve her şey olduğumu söylemiyorum, ama bunun ötesine geçmek hakkında bu kadar çabuk konuşmak için gerçekten iyi olduğumu düşünüyorum. Beni bilerek incitti. Ve tüm o neşeli, mutlu, Sasha saçmalıkları tam bir saçmalıktı, Yargıç, çılgılık atmak istedim."

"Yani kızgın olduğun için ondan uzak durmak istemiyorsun, hayal kırıklığına uğradığın için bunu yapmak istiyorsun," diye özetledi.

"Kız kardeşimi geri istiyorum."

Bakışlarını çantasına çevirdi.

Ve o anda Yargıç bu gezegende en sevmediği şeyin Chloe Pierce'ın başını herhangi bir şeye eğdiğini görmek olduğuna karar verdi.

Çantaya uzandı, elinden aldı, masasının üzerine koydu, sonra iki elini birden tutup onu ayağa kaldırdı.

Daha sonra masasına tam olarak oturdu, bacaklarını açtı ve onu uyluklarının arasına yerleştirdi. Ellerini indirdi ve göğsüne yaslamak için kaldırdığında hoşuna gitti.

Elini kalçalarına koydu.

Chloe için çok daha doğal olduğunu düşündüğü ayakları üzerinde sabit dururken, dikkatle, "Kendin olmakta her zaman özgür hissetmelisin," dedi.

"Emin değilim, çünkü Matt'le birlikte benim her zaman her şeyi bilmemden ve onlara ne yapmaları gerektiğini söylememden nefret ettiklerini belirtti."

"Benim bir üvey kız kardeşim var, onunla büyümedim, bu yüzden bu tür şeyleri bilmiyorum. Ama tüm ablalar ya da ağabeyler böyle değil midir? Demek istediğim, sen kimsen osun, onu ya da Matt'i silah zoruyla tutup emirlerini yerine getirmeye zorlamış değilsin." Onun kalçalarını sıktı. "O transfer oluyordu, tatlım. Bu seninle ilgili değil. Sadece kendini göstermeye çalışıyordu."

"Başarılı oldu." Bunu zaten biliyordu.

Sadece ne kadar kötü olduğunu bilmiyordu.

"Bu sana söylemiştim demek değil," diye başladı. "Ama bir saniye durup bu işin nereye gittiğini düşünmeni tavsiye ederim. Çünkü benim bakış açıma göre, onunla çok erken oturdun. Seni derinden etkileyen sadece söylediği son şey değildi. Seni derinden etkiledi. Onunla masaya oturmadan önce ayaklarının yere daha sağlam basması gerekiyordu."

Kız bir şey söylemeyince, söylediklerini anlamış gibi görünse de, devam etti.

"Ve bunu düşünürken, Sasha'nın ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarınızın önüne koyduğunuz gerçeğini de düşünün. Bu tür bir özveri güzel bir şeydir ama aynı zamanda zarar verici de olabilir. Bence senin için çok erken olduğunu zaten biliyordun ama ona göz kulak oluyordun. Sana yaptıkları için ona kızgınlım ama bunu sana söylememe neden olan şey bu değil. Sevdiğin insanların zayıflıklarını yatıştırmak için kendi zayıflıklarını görmezden geliyorsun. Evet, bence Sasha'nın kendi eylemleri ve bunların sonuçları hakkında düşünmek için daha fazla zamana ihtiyacı olabilirdi. Ama sanırım onu eninde sonunda affedeceğinizi zaten biliyordu, bu yüzden bir gün ya da birkaç hafta daha beklemek zorunda kalsaydı, bu o kadar da kötü olmazdı. Daha çok, başkaları için kendinden bir parça vermek zorunda olmadığını öğrenmenin senin için iyi olacağını düşünüyorum. Kendini sabit tutabilir ve sevdiğin insanlarla ilgilenmeye devam edebilirsin."

"Haklı olmandan nefret ediyorum," dedi, doğrudan onun gözlerinin içine bakarak. "Ama haklısın."

İşte oradaydı.

Her şeyi bilemeyeceğini bilecek kadar zekiydi. Her zaman doğru kararları veremezdi. Her zaman öğrenmesi gereken şeyler vardı.

Ama gözlerinin içine bakarak hemen itiraf etmesi?

Tahmin edilebilir.

Ve şaşırtıcı.

"Dahası da var, Yargıç," dedi. "Kasıtlı olarak incitmek istemiş olsa bile, söylediği bazı şeylerin arkasında dürüstlük olduğunu düşünüyorum ve bunun üzerine düşünmem gerekiyor." Tek omzunu kaldırdı ve devam etti, "Belki abla olmaya devam edebileceğim zamanlar olacak, ama düşündüm, Mi bunu yüksek sesle söyledi ve gerçek şu ki, o ve Matt artık çocuk değiller. Eylemlerinin ve duygularının sorumluluğunu almaları gerekiyor. Benim ana dürtüm düzeltmek, beslemek, yol göstermek. Ama artık bunun benim işim olup olmadığını düşünmek zorundayım. Çünkü hayatlarının bu noktasında, bu onlara öyle gelmeyebilir. Sadece karışmak gibi görünebilir. Ya da daha kötüsü, yargılamak gibi."

"Evet," dedi sessizce.

"Bu yüzden dudağımı ısırmanın ve onları oldukları gibi bırakmanın zamanı geldi."

Bu sözler ona acı vermiş gibi görünüyordu.

Bu da "Evet" diye tekrarladığında sırtıttığı anlamına geliyordu.

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bence sevdiğiniz insanları bu kadar derinden önemsemeniz inanılmaz. Ve onlar mutlu olsun diye hayatlarına müdahale etmemenin sizin için ne kadar zor olduğunu."

"Hmm," diye sinirli bir şekilde mırıldandı. Sonra da "Üvey kız kardeşin mi var?" diye sordu.

"Bunu araştırman sırasında öğrenmedin mi?" diye alay etti. "Hayır," dedi açıkça.

Başını salladı. "Babamın ikinci karısı, önceki evliliğinden bir kızı var. Aslında seni hiç şaşırtmadım."

onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Babam ona karşı çok korumacı, onu gizli tutuyor."

"İsim?"

"Dru. Drusilla. Görünüşe göre bir aile ismi."

"Ve?"

Chloe'nin sorgusu karşısında vücudu titremeye başlamıştı ama Chloe'nin onun hakkında her şeyi öğrenmeye kararlı olması çok iyi hissettiriyordu.

"Ve... Ondan hoşlanıyorum. Benden dokuz yaş küçük, yani yirmi yaşında. Babası dangalağın teki, yani babası babamın onu resmi olarak evlat edinmesine izin vermeyi reddetse de o benim babamı gerçek babası olarak görüyor. Sonunda o ve karısı Rosalind, Dru'nun babası olması için bunun resmi olmasına gerek olmadığına karar verdiler. Böylece adama siktir olup gitmesini söylediler ve Rosalind öldükten sonra bile araları çok sıkı. Muhtemelen küçüklüğünden beri bir aile oldukları içindir."

"Bu senin için sorun olur mu?" diye sormadan önce onun yüzünü dikkatle inceliyordu.

"Ne ile?"

"Bu kız babana yakınken mi?"

"Bana bakmanın yollarını mı bulmaya çalışıyorsun?" diye şaka yaptı. Gülümsemeye yaklaşmadı bile.

Bu yüzden Yargıç kollarıyla onu sararak kendine çekti, başını ve sesini onunkine doğru eğdi. "Ben iyiyim, Chloe. Dru'yu çok iyi tanıdığımı söyleyemem ama ondan hoşlanıyorum. Sanırım o da benim daha kardeşçe davranmamı isterdi, ama o New York'ta yaşıyor, ben burada yaşıyorum ve babamla aramızda bazı sorunlar var, bu yüzden bu kolay değil. Babam ona tapıyor, ona baba diyor, bu da onun hakkında ne hissettiğini gösteriyor ve sonuç olarak her çocuğun, kan bağı olsun ya da olmasın, kendilerine tapan ebeveynlere ihtiyacı var."

"Sen de dahil."

Evet.

Ona bakmanın yollarını icat etmek.

"Bu benim için tam olarak işe yaramadı ve ben bununla iyiyim," diye hatırlattı ona. "Olan oldu ve şimdi hayatım istediğim gibi. Yani her şey yolunda."

Ona inanmadığını söyleyebilirdi.

"Tamam, dişlerini geçirebileceğin bir sorun mu istiyorsun?" diye teklif etti. "Rosalind çok genç öldü. Babam bununla sarsılmadı, bunun altında ezildi. Hayatını sürdürüyor ama bununla yoluna devam edebilecek şekilde başa çıkmanın yakınından bile geçmiyor. Yani bir gün onunla karşılaştığında, ona elini uzatabilirsin."

Bu ihtimal karşısında gözleri parladı.

Bu da Yargıç'ın kahkaha atmasına neden oldu.

Bıraktığında, kadın ona ters ters bakıyordu.

"Seni eğlendiriyor muyum?" diye sordu.

Eğildi ve dudaklarını onunkilere dokundurdu.

"Sürekli."

Kapısı çalındı.

Chloe iki büklüm oldu ve Judge sola doğru eğilerek gönüllü koordinatörü Alex'in pencereden baktığını gördü.

Adam çenesini kaldırdı ve kadın kapıyı açtı.

"Bay Pierce burada," dedi, gözleri Chloe ile Yargıç arasında gidip gelirken.

Yargıç nazikçe Chloe'yi bir adım geriye itti, masasından atladı ve kendini tanıttı: "Alex, bu Chloe, benim kız arkadaşım. Aynı zamanda babası Tom Pierce ile birlikte bu projenin eş başkanlığını yürütüyor. Chloe, bu da Çocuklar ve Parkurlar programının Gönüllü Koordinatörü Alexandra Sharp."

"Merhaba," diye selamladı Chloe, sesi pürüzsüz ve gürdü, sadece sesi bile korkutucuydu, kıyafetini ve tavırlarını da ekleyin, unutun gitsin.

Akıllı, kendini işine adanmış, tutkulu ama utangaç ve içe dönük Alex'in gözü korkmuştu.

"Hey."

Alex'e bakıyordu, bu yüzden görmedi ama Chloe'den gelen bir şey hissetti.

Ne olduğunu anlamak için ona baktı ve bakışlarının Alex'e kilitlendiğini gördü; profilden bile olsa bu bakışın hesapçı olduğunu fark etti.

Gözdağı verildiğini fark etmişti ve bundan hoşlanmamıştı.

Belki de bunun nedeni Alex'in sevimli, minyon ve kıvrımlı olmasının yanı sıra Chloe'nin henüz bilmediği zeki, kendini işine adanmış ve tutkulu olmasıydı. İçe dönüklük neyse oydu, kim olduğunuzun bir parçasıydı. Utangaçlık genellikle başka şeylerden kaynaklanırdı ve Chloe'nin bunu bildiğinden hiç kuşkusu yoktu.

Bu yüzden bu işi halletmeye niyetliydi. Belki de başka bir şeydi.

Ama kadını kilitlenmiş ve yüklenmişti, yuvarlanmaya hazırdı, bunu hissetti.

Yapmak Bu yaklaşık olarak beş dakika sonra kardeşlerinin sorunlarına karışmamaya karar verdi.

Bu nedenle, "Ciddi misin?" diye sordu.

Sarsıldı, yüzünü yeniden düzelitti ve ona baktı. "Ne?" diye sordu sahte bir masumiyetle.

"Hey, Alex," dediğini duydu Rix'in, bu onun dikkatini kadınından uzaklaştırdı.

Ve Alex'in Rix'in yolundan koşarak kaçtığını gördü, sanki Rix kapı çerçevesine yuvarlanırken onu çok şaşırtmıştı.

Bu, Alex'in kapıya çarpması anlamına geliyordu. Rix fark etmemiş gibiydi.

Bazen Rix protezlerini takardı. Son zamanlarda, onları hareket kabiliyeti seçeneklerine yeni eklediğinden, onlarla antrenman yapıyor ve onlara alışmaya çalışıyordu, birlikte koşuya çıktıklarında Rix koşu bıçaklarını takıyordu. Bazen de sandalyesindeydi.

Kararlarının çoğu zaman bariz nedenleri vardı. Rix'in oldukça hareketli bir sandalyesi vardı, bu yüzden yürüyüşlere onunla çıkabiliyordu ama genellikle bacaklarını giyiyordu. Ama işe giderken nadiren giyerdi.

Yargıç'ın neden birini ya da diğerini seçtiğine dair hiçbir fikri yoktu. Sormadı da. Bunun çok kişisel olduğunu düşündü.

Rix paylaşmak isteseydi, paylaşırdı.

Eğer hiç yapmadıysa, bu onun ayrıcalığıydı.

Girmesi gereken önemli işleri olan ve bu yüzden bu toplantıya katılacak olan arkadaşını selamlamak üzereydi ki Chloe'nin elinin tersinin onunkine değdiğini hissetti.

Bunun nedeni kadının
sallanmasıydı. Adamın dikkati
tekrar ona yöneldi. Oh,
kahretsin.

Rix'e döndü.

Bir an için anlamadı.

Sonra ofis kapısındaki iki kişiyi de içeri aldı.

Lanet olsun.

"Selam Chloe," diye selamladı Rix Chloe'yi, Alex ona ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküp saygıyla eğilmesi mi yoksa Chloe ve Yargıç'ın onlara yer açmak zorunda kalacağı bir şekilde ona saldırması mı gerektiğini bilemiyormuş gibi bakarken. Rix başını kaldırıp Yargıç'a baktı. "Bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?"

"Alexandra," dedi Chloe, adını lezzetli bir ikrammış gibi diline dolayarak.

Rix'in denemesi gereken lezzetli bir ikram.

"Bu toplantıya bizimle birlikte mi katılıyorsun?" diye sordu. "Uh...evet. Ben, uh... not alıyorum."

Alex berbat durumdaydı çünkü kapı ve Rix'in sandalyesi tarafından sıkıştırılmıştı ve ondan uzaklaşamıyordu.

Yüce İsa.

Bunu nasıl görmemiş?

"Mükemmel. Kids and Trails için gönüllülük hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Biliyorum!" Chloe alkışladı. Yargıç dudaklarını birbirine bastırdı. Rix'in kaşları gözlerinin üzerine indi. "Sunumdan sonra dördümüz geç bir öğle yemeğine çıkmaya ne dersiniz?"

"Bebğim," diye homurdandı Yargıç.

"Öğle yemeğimi yedim bile," dedi Rix.

"Ben de!" Alex neredeyse bağıırıyordu, sesi o kadar tiz çıkmıştı ki Rix bile ona bakmak için başını çevirdi.

Rix onu tanıyordu. Aynı şirkette çalışıyorlardı. Judge ile yakın çalışıyordu. Rix, Judge'a yakındı. Sık sık Kids and Trails programına yardım ederdi.

Ama onun var olduğunu anlamamanın ve sık sık aynı alanları paylaşmalarının dışında, her şey buraya kadardı.

Ve şimdi, Rix'in bakışları üzerindeyken, Alex'in özenle kaçındığı bir şeydi bu, cehennemdeydi ve alev alev yanan yanakları ne kadar sıcak olduğunu paylaşıyordu.

Lanet olsun.

Chloe engellenmek istemiyordu. "Belki başka bir zaman. Plan yapacağız. Yakında."

Yargıç araya girdi. "Baban geldi bebeğim. Hadi partiyi başlatalım."

Ona baktı. "Hadi."

Geri çekilme hareketiyle gözlerini ona dikti.

İstediyimi yaparım der gibi başını yana eğdi.

Jest.

"Üzgünüm...oh! Özür dilerim!"

İkisi de kapıya doğru baktı.

Rix ve Alex, Alex'in umutsuzca kaçmaya çalıştığı bir dans yapıyorlardı, bunu onu sıkıştırarak yapmaya çalışıyordu, bu sadece Rix'in ya daha fazla kaymasına ya da geri dönmesine neden oldu, böylece ona çarpmadan yoldan çıkabildi.

"Kıpırdamadan dur," diye homurdandı Rix.

Alex, Yargıç'ın tanık olmaktan acı duyduğu bir heykeli canlandırdı. Rix geri çekildi, sinirli görünüyordu.

Sikeyim.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Alex sefilce ve sonunda kaçışını gerçekleştirmek için ondan uzaklaştı.

Sikeyim.

Rix'in yaşam koşullarındaki değişimden kaçınması mümkün değildi. Ve bu on yıllardır yaşadığı bir şey değildi. Sadece birkaç yıl önce olmuştu.

Bununla birlikte, Judge'ın görüşüne göre, bazı aksaklıklar olsa bile ve bunların bazılarının Rix'in izin verdiğinden daha derin olduğundan (en azından Judge ile paylaşma noktasına kadar) endişe duysa bile, olayları inanılmaz derecede iyi idare etti.

Duygusal ve zihinsel olarak tam olarak uyum sağlayamamıştı (fiziksel olarak uyum sağlamış olsa bile).

Ama Yargıç'ın bildiği kadarıyla o iyiydi.

İnsanlar ona bir sakatmış, yanında rahatsız olunan ya da acı verici bir şekilde kibar olunması gereken farklı biriymiş gibi davrandıklarında, bu onu gözle görülür bir şekilde kızdırıyordu.

Ve Alex çok sık bu şekilde davranırdı. Şimdi Yargıç nedenini biliyordu.

Aralarındaki tartışmayı atlattıktan sonra Rix'in Chloe'den çabucak ve kayıtsız şartsız hoşlanmasının nedenlerinden birinin de bu olduğunu düşünüyordu.

Onun için engelli bir adam değildi. Onun için bir adamdı.

Alex garip davranıyordu çünkü Rix'ten hoşlanıyordu.

Rix sadece garip olanı gördü ve bu onu kızdırdı. Bu da tabii ki Alex için işleri daha da kötüleştirdi.

İsa.

"Mm," diye mırıldandı Chloe onun elini tutarken ve kapıya doğru ilerlediler.

Onun Rix'i ya da Alex'i hiç tanımadığını biliyordu ama yine de her şeyi çözmüştü.

"Bırak gitsin," diye nefesinin altından emretti ve onunla birlikte konferans salonuna doğru ilerleyen Rix'i takip etmeye başladı.

"Neyi bırakayım?" Chloe gözlerini Rix'e ve onun önünde koşuşturan Alex'e dikerek sordu.

"Onun tipi değil," diye gerçeği söyledi ona, geri çekilsinler ve Rix duymasın diye yürüyüşlerini yavaşlatarak.

İşte o zaman ona baktı. "Onun tipi değil misin?"

"Hayır."

"Sevimli demek istiyorsun ve tatlı bir şekilde kıvrılmış olmasına rağmen, gücü öyle ki, belki de, o denerken

Ondan kaçması, muhtemelen onu yakalaması, omzuna atması ya da mesela yatağına atması mı? Bu onun tipi değil mi?"

Rix uzun bacaklıları severdi, Alex ise öyle değildi.

Alex'in bolca sahip olduğu kıcı seviyordu.

Ayrıca sarışınlardan da hoşlanıyordu, ki

Alex sarışın değildi.

Ama her erkek çok saçtan hoşlanırdı ve Alex'in de saçları vardı ama kızıl kahverengiydi. Çoğu zaman atkuyruğu şeklinde topladığı parlak, sağlıklı, kırmızımsı bir kahverengiydi ama Yargıç saçlarını açık görmüştü ve bu da bir şeydi.

Rix de dışarıda yaşayan bir adamdı. Sadece doğa yürüyüşü, kampçılık, kano ve benzeri şeylerle ilgilenmekle kalmayan, aynı zamanda ciddi şekilde ilgilenen kadınlar görüyordu.

Alex'in tapınağı dışarıdaydı. Judge bazen içeride çok uzun süre kalmak zorunda kaldığında kaşındığını düşünüyordu. Her gün öğle yemeği saatinde yürüyüşe çıkar ve eğer bir restoranda iş yemeği yiyeceklerse, her zaman dışarıda oturmak istediğini söylerdi.

Bu tür bir kanka değillerdi ama araları açıldı ve Rix'in yatakta Yargıç'tan bile daha baskın olduğunu hissetti.

Alex çok utangaçtı, biraz obsesif kompulsif olduğundan bahsetmiyorum bile, sadece bir tahmindir, ama muhtemelen iyi bir tahmindir, kontrolü ele almak için bir erkeğe ihtiyacı vardı, böylece gitmesine izin verebilirdi.

Yani peşinden koşması, kırmak için çaba harcaması ve sonra yatağına atması gereken, belki de Rix'in yeterince sık kamp yapmadığından şikayet edecek (oysa bunu her zaman yapıyordu) bir sürü saç ve yuvarlak bir kıcı olan küçük bir şey mi?

Sikeyim.

Yargıç bundan hoşlansa bile, Rix'in bacaklarıyla birlikte hayatının aşkını da kaybetmesini yaşamıştı.

Rix kendisine eşlik edilmesini isteyecek türden bir adam değildi.

Bununla birlikte, Rix gibi bir adamla yatmak ve kendini adadığı kariyerini, evleneceği kadını ve bacaklarını birkaç ay içinde kaybeden bir adamı ve tüm bunların şimdi ve

gelecek için ne anlama gelebileceğini ele almak çoğu kadın için o kadar da çekici değildi.

Rix'in Alex için sabır göstermeyeceğinden endişeleniyordu. Alex'in çekingenliğini ve ürkekliğini kırmanın zor olacağını biliyordu.

Yani ikisinin de buna hazır olduğundan emin değildi.

Özellikle de Rix'in.

"Kes şunu," diye emretti.

Chloe'nin tek yaptığı yine "Mm" diye mırıldanmak oldu.

El ele konferans salonuna doğru yürüdükleri için buna izin verdi.

Chloe önce babasını, sonra da Duncan'ı selamladıktan sonra gitmesine izin verdi.

Daha sonra sunumlarını yapmak için oturdular ve parkın dışına çıktıklarına şaşırmadı.

Neredeyse hiç tartışma olmadan yeşil ışık aldılar.

Önceki mesleğinde pek çok ormanı ziyaret etmekle kalmayıp, belirtildiği gibi, hevesli bir doğa sporcusu olan ve seyahat etmeyi seven Rix, ek çekim için uygun olacağını düşündüğü Cali ve New Mexico'daki patikalar hakkında bilgi verdi ve bu yerlerdeyken çektiği fotoğraflardan oluşan bir slayt sunumu yaptı.

Alex'in her kelimesinde asılı

kalmasıyla. Oh, evet.

Kahretsin.

O GECE GEÇ SAATLERDE, YARGIÇ CHLOE'YE ZAMAN AYIRMAK İÇİN ELİNDEN GELENİ YAPTI.

O devralmadan önce.

Fazladan yol kat etti.

Ama ağzı o kadar tatlıydı ki, sonunda dayanamadı.

Kız, adamın sikinin üzerinde yukarı doğru kaymaya başladığında, adam onu kollarının altından yakaladı ve vücuduna doğru çekti... sonra kızın hayal kırıklığına uğramış sevimli sesiyle, ikisini de yatağında sırt üstü yatacak şekilde döndürdü ve adam kızın üzerindeydi.

Sonra prezervatif almak için komodine uzandı.
"İşim bitmemiştii," diye homurdandı, bacaklarını onun için açtığında ve kalçaları içeri girdiğinde bile.
"İşiniz bitmişti," diyerek bariz olanı işaret etti. "Yargıç-"
"Coco," dedi ağzını onunkine dayayarak, "sessiz ol."
Elleri kıcını kavradığı için tamamen geçersiz olsa da ona kötü kötü baktı.
Bu da prezervatifle uğraşırken gülümsemeye karşı koyduğu anlamına geliyordu.
Sonra içine girdi. Tanrım.
Yüzündeki o ifade, dün gece onu ilk aldığında yüzündeki ifadenin aynısı...
Sikeyim.
Hareket etmeye başladı.
Uzun bir bacağını sırtına dolayarak onu kendisine sabitledi.
Yine de, "Dayan" diye fısıldadı.
Ve bu gülümseme onu neredeyse boşaltacaktı.
Boşalmadı.
O yapana kadar değil.
Ve sonra kendini bıraktı. Ve Chloe ile olan her şeyde olduğu gibi.
Muhteşemdi.
Hepsini.

CHAPTER 23

SAKİN

Yargıç

İki gün sonra.

"BEN BİLE..."

Yargıç'ın söyleyecek başka sözü yoktu.

Olsa bile, onlara verecek gücü yoktu.

Çünkü Chloe'nin yaptığı çırpılmış yumurtaları ağzına tıkmak
b i r zorunluluktur.

Onunla birlikte adada oturdu, tembelce yemeğini yedi ve
onun yemeğini mideye indirmesini izledi.

Sırıtiyordu.

O yumurtaların ne kadar güzel olduğunu biliyordu.

"Zevki uzatırsanız daha iyi olur," dedi kasıtlı olarak ironik bir
zamanlamayla.

Bir lokma kalmıştı.

Onu yedi.

Yumuşacık. Yumuşacık. Zengin.

Hayatında yediği en iyi yumurtalardı.

Ancak o zaman "Bunları nasıl yaptın?" diye sordu.

"Bilmek istemezsin," diye cevap verdi.

"Bilmek istemeseydim sormazdım." "O zaman onları Fransız usulü yaptım."

"Peki bu ne olabilir?"

Yine mükemmel şekilde kızarmış bir parça pastırma aldı ve ikiye böldü. "Bir sıkım limon, yumurta başına bir çorba kaşığı tereyağında sürekli çırparak yavaşça pişirilir."

Vay anasını.

"Az önce yemek mi yedim...?"

"Üç yemek kaşığı tereyağı mı?" diye devam edemeyince onun yerine tamamladı. "Evet."

Sonra da pastırmasının yarısını Zeke'in açık ağzına bıraktı.

Zeke anında başını eğdi ve çıtırdadı.

"Bebeğim, ben Zeke'e domuz pastırması yedirmem," dedi ona.

"Özür dilerim?" diye sordu, sonra da kızartmanın yarısını ısırdı.

"Zeke'i pastırmayla beslemem. Ve onu asla masada beslemem."

"Onu pastırmayla beslemedim," diye yüzüne karşı yalan söyledi.

Gülmeye karşı koydu ve onun bildiği bir şeyi paylaştı.

"Bunu yaparken seni izledim."

Bakışlarını Zeke'e çevirdi. "Tüm dünyadaki en sevdiğin kadın seni domuz pastırmasıyla mı besledi?"

İkramı çoktan mideye indirmiş olan Zeke dört ayak üzerine kalktı ve hayır anlamına gelebilecek bir vücut sallama hareketi yaptı.

Ama çoğunlukla sana tapıyorum çünkü sen sensin... ve bana domuz pastırması veriyorsun.

Başını okşadı ve Yargıç'a baktı. "Gördün mü?"

"Şimdi köpeğim senin için yalan söylüyor."

"Zeke ve kendi adıma konuşacak olursam, ağır hakarete uğradığımızı paylaşıyorum."

O değildi.

Zeke'e bir bakış attı, o da değildi.

Yargıç kendi kızarmış etini kaptı ve "Sakso çekmen iyi olmuş" diye mırıldandı.

"Lütfen, Yargıç," diye söylendi. "Benimle birliktesin çünkü birlikte olduğun diğer tüm kadınlar önce ayaklarına kapandı sonra da seni gözyaşlarına boğdu ve ben kazanılması zor biriyim, üstelik delicesine ilgi çekiciyim."

"Seninle birlikteyim çünkü dün Mi ile her Perşembe ve Pazar izinli olduğunu ve Cuma günü işe geç gideceğini paylaştın. Bu nedenle, eğer seni istersem, ki istediğimi söyledim ve şimdi bunu teyit edeceğim, Çarşamba ve Perşembe günleri seni yatağıma alabilirim. Sonra da istersem Cuma'dan Pazar'a kadar burada olabileceğimi söyledin. Ve ben de istiyorum. Ama bilmelisin ki, Phoenix'te yaşayan hiçbir kadın benim için bu kadar zahmete girmedir. Hayatını düzene soktu, böylece onu kendi alanımda tutabildim ve arabada sürekli gidip gelen tek kişi ben değildim."

Ona baktı, o güzel kahverengi gözleri, söylediği her şeyi ve tüm bunların anlamını kavrarırken çok çalışıyordu.

"Bu ya da hırslıydılar, ki bu iyi bir şey, ama kendi kariyerlerinin benimkinden daha önemli olduğunu düşündüklerinde ya da benim yaptığım ciddi değildi ama onların yaptığı ciddiydi, bu kötü bir şey" diye devam etti.

Chloe sessiz kaldı, bakışları bir kez bile onun yüzünden ayrılmadı, ama bir an titredi ve vahşi kedinin şaha kalktığını gördü.

Ama işi bitmemişti.

"Ya da paradan geliyorlar ve Sasha'nın bazı sorunlarla mücadele ettiği için çuvallamış olabileceğini söyleyebiliriz, ancak şımarık bir kaltağı gördüğümde tanımayı öğrendim, çünkü biriyle çıktım ve maskesi düşmeden önce hayatımın iki yılını aldı ve Sasha öyle değil."

Odanın içinde yankılanan kedinin hırıltısını neredeyse duyabiliyordu.

"Ya da ayaklarıma kapandılar ve beni gözyaşlarına boğdular," diye bitirdi. "Gerçi o zamanlar bu son kısmı bilmiyordum. Şimdi seni tanıdığım için biliyorum."

İçindeki dişi canavarın kontrolünü ele geçirmesi bir süre aldı ve sonra yumuşak bir sesle, "Onları daha çok kandırabilirim ama ben çok şanslıyım," dedi.

"Tatlı olmayı bırak," diye karşılık verdi aynı tonda. "Seninle sevişmenin etkisinden henüz kurtulamadım ve şu anda atardamarlarımın tereyağıyla tıklandığından eminim."

Onun güzel dudaklarının seğirmesini izledi.

Sonra dikkatini tabağındaki son pastırma parçasına verdi, onu kırdı ve yarısını Zeke'in bekleyen ağzına attı.

Bakışlarını Yargıç'a çevirerek, meydan okurcasına da olsa, boş boş çiğnedi.

Tek kelime etmedi.

Judge aktifti ve Zeke de onunla birlikte aktifti.

İkisi de çalışırdı.

Yine de Judge bunu yaparken bazı yöntemlerle daha çok eğlenirdi.

Ama teslim olmak Chloe'nin istediğini alacağı anlamına geliyordu. Yargıcı şımartmak.

Ve Zeke'i şımartıyor.

Ve eğer gücü yeterse, Chloe'ye istediğini vermek için elinden geleni yapacaktı.

BİR BUÇUK HAFTA SONRA.

YARGIÇ İŞTEN SONRA EVINE GIRERKEN KOKUSUNU ALDI.

Cennet.

Onu ve köpeğini mutfakta buldu. Chloe yemek pişiriyormuş.

Zeke onu idol olarak görüyordu.

Köpeği geldiğinde ona merhaba demek için yanına gelmeye tenezzül ettiğinde kendini şanslı saydı.

Ama Chloe Yargıç'a bir parmak yukarı hareketi yaptı ve odaya girerek, "Arayıp randevuları ayarlayacağım, ama bunu yapmadan önce Yargıç'la konuşmam gerek," dedi.

"Pekâlâ hayatım," dedi annesi tezgâhın üzerinde duran telefonunun hoparlöründen.

Zeke yoldan çekildi ve Chloe içeri girdi.

Dudaklarına bir öpücük kondurdu ve sonra annesine, "Daha yeni geldi. Konuşacağız ve sana sonra mesaj atacağım. Gerisini gördüğümde teyit edeceğim."

"Kulağa hoş geliyor. Yargıç'a selamımı söyle."

Mutfağında, hoparlörden Imogen Swan'ın ona merhaba dediğini söylemesi biraz çılgıncaydı.

Bu garip bir çelişkiydi ama Genny olarak tanıdığı kadının bunu yapması hiç de vahşi değildi.

"Bunu kendin de söyleyebilirsin." Chloe fırının yanına gitmiş ve içeriye bakıyordu. "Hoparlördesin."

"Hey, Genny," diye seslendi.

"Merhaba, Yargıç. Evdesiniz, sizi yalnız bırakayım. Belki yakında hep birlikte yemek yeriz?"

"Bu harika olurdu," dedi Judge.

"Sen Los Angeles'a gitmeden önce planlayacağım," dedi

Chloe. "Harika. İkinize de iyi geceler. Sizi seviyorum, Chloe."

Chloe, "Seni daha çok seviyorum," diye karşılık verdi, öpüşme sesleri çıkardı ve sonra aramayı sonlandırdı.

"Selam bebeğim," diye gecikmeli olarak selamladı Yargıç. "Merhaba, chéri," diye karşılık verdi.

"Akşam yemeğinde ne yiyeceğiz?" diye sordu.

Tezgâha doğru ilerlemişti, orada kocaman bir yeşil salata vardı ve adamın kokladığı şey bu değildi.

"Tartiflette," diye ilan etti. "Ve salata," diye gereksiz yere bitirdi.

Bir bira almak için buzdolabına yöneldi ve "Tartiflette nedir?" diye sordu. "Pastırma, patates ve peynirle yapılan güveç. soğan."

Tamam.

Kokusunu aldığı şey buydu.

"Yemeklerin beni öldürecek," diye saçmaladı, çünkü o kokuya balıklama dalabilirdi, bu yüzden ağzına sokmak için sabırsızlanıyordu.

"Korkutucu miktarlarda ekmek, peynir ve tereyağı yemelerine rağmen Fransızlar son derece sağlıklıdır. Bunun nedeni yiyeceklerinin daha taze olması, aşırı üretilmemesi, aşırı işlenmemesi ya da tüketildiğinde vücudunuzda yüzecek olan sizin için iyi olmayan şeylerle enjekte edilmemesidir. Ve o kadar çok fast food yok. Son olarak, Amerikalılar gibi az yağlı düşüncesiyle tüketilmiyorlar, ancak yağ olmadan lezzet kayboluyor, bu nedenle saçma miktarlarda şeker ekleyerek bunu örtbas ediyoruz. Vücudunuzun aslında ihtiyacı olduğu için birçok yağ sizin için iyidir. Şekere ise ihtiyacı yoktur, ancak biz çok fazla şeker tüketiyoruz ve gıdaların işlenme şekli daha da fazlasını ekliyor. Kısacası, bu yemeğin içeriği ne olursa olsun, bir kase ıspanak olmasa da sizi öldürmeyecektir."

Elinde birayla buzdolabına dönmüş, onun bu konuşmasını izliyordu.

Ve işi bittiğinde, yumuşak bir sesle konuştu.

"Şikayet etmiyordum bebeğim. Takılıyordum. Yemeklerin bok gibi. Ve bilgin olsun, ben fast food yemem. Ayrıca organik besleniyorum."

"Buzdolabınızı inceledim. Fark ettim," diye burnunu çekti.

"Bana kızgın mısın?" diye sordu, onu yakından izleyerek.

"Hayır," diye sertçe karşılık verdi. "Huysuzlanıyorum çünkü annem önümüzdeki birkaç hafta içinde çok uzun bir hafta sonu için Los Angeles'a gitmemi istiyor, yani Çarşamba günü gelip Pazar günü ayrılmamı. Böylece gelinliğini kimin tasarlayacağına karar vermek için bazı kişilerle toplantı yaparken ben de yanında olabileceğim. Öncelikle onun adına mutlu olmaya çalışıyorum ve ben onun adına mutlu olduğumda bu herkes için eğlenceli olacak. Memnun oldum. Onun ve Bowie için kendimden geçiyorum. Ama aynı zamanda... değilim."

Kahretsin.

Evet, bu konuda her zaman iki tarafa da çekildi ve anlaşılır bir şekilde bu onu mahvetti.

"Anlıyorum," diye cevap verdi sessizce.

"Buna ek olarak, Sasha'nın orada olmasını istiyor ve bu bir kız meselesi, bir aile meselesi, bir anne-kız meselesi olduğu için ve aynı zamanda Sasha'nın yapacak daha iyi bir şeyi olmadığı için orada olacak."

Çenesini kapalı tuttu ama başını salladı. O devam etti.

"Ve annemin muhtemelen Sasha'nın biletini alacağı gerçeğinden rahatsız olmayacağım başka bir kafa yapısına girmeye çalışıyorum, çünkü o bir anne olduğu için teklif etse bile benimkini almasına izin vermeyeceğim. Kabul etmeyeceğim, çünkü bir işim var ve bir yetişkin olduğumu düşünerek kendi masraflarımı kendim karşılıyorum ve bu nedenle annem ve babamın bana maddi olarak bakma sorumlulukları sona erdi. Sasha'nın da kendisine verilmiş bir vakıf fonu var ama o da annemden, babamdan ve Bowie'den otlanıyor. Hem de çok. Konuştuğumuz gibi beni ilgilendirmez. Yine de çok sinir bozucu."

"Bunu ben de anlıyorum," dedi ve anladı.

Onu da ilgilendirmez ama bu hiç hoş değildi.

"Annem Los Angeles'ta çalışırken, çekimlerin çoğu Phoenix'te yapılacağından, yani Kaliforniya'ya çok sık gitmesi gerekmeyebileceğinden, Bowie'yle birlikte annemin orada olması gereken zamanlarda nerede kalacaklarına henüz karar vermediler. Bir apartman dairesi, çatı katı ya da küçük bir mülk satın alabilir ve oradayken hepimizin kullanabileceği bir yere sahip olabilir. Ya da otellerde kalırız. Orada ne kadar kalacağını anlamadan bunu bilemez. Şimdilik Hale, Corey Amca'nın evinde kalmasına izin veriyor. Kendini öldürdüğü evde."

"Vay anasını," diye araya girdi Yargıç.

Sertçe başını salladı ve konuşmaya devam etti.

"Ve annem bununla ve Corey'nin anılarıyla yüzleşmeye, Duncan'ı da yanına almaya kararlı. Ama ben buna hazır değilim.

Annemin yeniden evlenme planlarına dalması, Sasha ile vakit geçirmek zorunda kalması ve Corey Amca'nın ölüm eviyle yüzleşmesi, çünkü ben de orada kalacağım."

Konuşmayı kesti ama Yargıç bir şey söyleyemeden bir tane daha ekledi.

"Oh, ve senden uzak kalmak istemiyorum. Çarşamba'dan Pazar'a kadar tam olarak birlikte geçirdiğimiz zaman. Ve birkaç hafta sonra seninle geçireceğim zamanı kaybetmek beni heyecanlandırmıyor."

İşi bitmiş gibi görüldüğü için çekmeceyi açıp şişe açacağını aldı ve ona doğru ilerlerken bir yudum bira içti.

Sonra onu bir kenara bıraktı ve tezgâhın kenarındaki elleriyle ona doğru eğilerek onu tezgâha sabitledi.

Kıpırdamadı ya da gıkını çıkarmadı ve bu hiç de şaşırtıcı değildi. Yargıç onun sıkıştırılmaktan hoşlandığını fark etmişti, sadece cinsel olarak değil (gerçi en çok bundan hoşlanıyordu).

Onlar televizyon izlerken hoşuna gidiyordu. Uyudukları zaman.

Ve şimdiki gibi zamanlar.

Bunun bir güvenlik meselesi olup olmadığını bilmiyordu. Şu anda dünyası karmakarışık ve bunu sadece onlarla sınırlandırması onu rahatlatıyordu. Ya da başka bir şeydi.

Bunu yapmak hoşuna gidiyordu, bu yüzden onun da hoşuna gittiği için minnettardı. "Amcanın kaldığı yerde kalması biraz garip...

ne yaptığını."

"Çok tatlı davranıyorsun," diye fısıldadı. "Ama o intihar etti. Yargıç. Bu kirli bir sır değil, sadece olduğu kişi olduğu için değil, bu yüzden kelimenin tam anlamıyla sır değil, dünya çapında bir haber. Onu ne kadar özlesem de, bu onun hayatıydı, yani onun kararıydı. Şeytanları vardı. Artık onlarla savaşılamazdı. Bu yüzden kendi canına kıydı." Çenesini kavradı ve sözlerini bitirmeden elini bıraktı: "Demek istediğim, bu sözleri söylemen sorun değil tatlım."

Başını salladı. "O zaman amcanın kendini öldürdüğü yerde kalması biraz garip."

"Evet, öyle," diye kabul etti. "Hale satmak istiyor ama annem buna karşı çıkıyor. Bu çok tuhaf. Hem annem hem de babam Hale'ye Corey Amca ya da Sam'den daha fazla ebeveynlik yapıyorlar ama annemin bu işe burnunu sokması bana çok garip geliyor. Nedenini anlamıyorum."

"Öğrenebilirsin."

Onun bakışlar gitti Gökyüzüne doğru, ve onu
Dudaklar "Merveilleux" diye mırıldandı.

Zavallı bebeği.

"Benimle konuşmak istediğin konu bu muydu?" diye sordu. Bakışları tekrar ona döndü. "Evet."

Anlamadı.

"Annenle planlarını tamamlamadan önce neden tüm bunları benimle konuşma ihtiyacı duydun?"

"Çünkü gitmemde bir sakınca olup olmadığını bilmem gerekiyor." Yargıç kıpırdamadan durdu.

"Geldik mi... şimdiden?" diye sordu temkinli bir şekilde.

İşte o zaman sarsıldı, aşağıya ve yana baktı ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı.

Kadın da adamın onu kapattığı kafesi itmek üzereydi ama adam "Hey" diyerek onu yakaladı.

Hareket etmeyi bıraktı ve yavaşça bakışları ona yöneldi.

"Tahmin ettim. Yanlıştı. İleriye düşünüyorum. Çok hızlı gidiyorum," diye hızlıca sıraladı.

"Chlo-"

"Ve muhtemelen, bilirsin, beni haftada iki gece evinde istemeni beklememeliydim. Memnun görünüyordun. Ve şimdi hissediyorum ki belki-"

"Bebeğim, bir saniye sakın
ol, tamam mı?" Ağzını
kapattı.

"Teyit etmek için söylüyorum, oradayım. Sanırım tüm bunlarla birlikte sen de oradasın. Sadece bir saniye durup bunun içinde olmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Orada mısın?" diye sordu usulca.

"Aynen öyle," diye cevap verdi, pek de yumuşak olmayan bir sesle. Kızın gözleri parladı.

Tanrım, muhteşemdi.

Ama bunu yaptıklarına göre.

"Bu özel demek, Coco. Oradayız ama hâlâ yeniyiz. Yine de paylaşmaya hazır değilim."

"Ben..." Boğazını temizledi. "Ben de öyle."

"Güzel," diye mırıldandı.

"Güzel," diye fısıldadı.

Gözlerini birbirlerinden ayırmıyorlardı ve kızın gözleri o kadar parlaktı ki sanki onu ısıtıyordu.

Kemiğe kadar.

Sonra konuyu açtı.

"Test yaptırmalıyız. Ben de doğum kontrolü için bir şeyler araştırabilirim. Ben... aktif olmadım, bu yüzden şu anda hiçbir şey kullanmıyorum."

"Bunu

yapacağız."

"Yakında."

Bunu bu kadar çabuk söylediği için ağzının bir tarafının yukarı kalktığını hissetti.

"Yakında," diye kabul etti.

"Yemek pişirme konusunda huysuz davrandığım için özür dilerim, sevgilim, alay ettiğinizi biliyorum."

"B i r k a ç hafta önce kanepemde her şeyi anlatmış olman her şeyi unutturmuyor."

Parlaklığının bir kısmı söndü, ellerini adamın karnına dayadı ve "Evet" dedi.

"Tekrar söylemem gerektiğini sanmıyorum ama söyleyeceğim. Ben senin için buradayım. Erkeğin olarak bu sadece benim işim değil, bu benim ayrıcalığım."

Dişlerini sıktı ama bundan zevk aldığını saklamaya çalışmadı.

Sırıttı.

"Los Angeles'a gelince, git. Muhtemelen anlamışsınızdır ama benim işim seyahat etmeyi de içeriyor. Çoğunlukla yaz aylarında oluyor, yürüyüşlerimizin büyük çoğunluğunu o zaman yapıyoruz, ama Rix'in

New Mexico'ya gideceğim, orada çekim yapacağız. Sen Cali'deyken bunu yapabiliriz."

"Mükemmel," diye fısıldadı.

Onun için pişirdiği akşam yemeğinin kokusu havayı doldururken, mutfağında onun muhteşem yüzüne baktı.

Ama bunu ona vermemeye karar verdi, şimdi değil, Chloe'nin savunmasız bir yerden geçmesiyle dişi canavarı uyandırmak istemiyordu.

Bu, kız arkadaşlarından hiçbirinin onun için mutfağında akşam yemeği hazırlamadığı gerçeğine giriyor.

Kendi

içlerinde mi?

Evet.

Kendilerini onun evinde hissetmeleri ve bunun onun hakkında ne hissettiklerine dair ne ifade ettiği?

Hayır.

Evet, çok haklıydı. Mükemmel.

"Zeke dışarıda mıydı?" diye sordu.

"Bir saat kadar önce yürüyüşe çıktık. Güzel komşularınız var."

Tekrar sırtıttı.

"Yemek ne

zaman?"

"Yaklaşık on dakika içinde bitmesi gerekiyor ama dinlenebilir." "Ben acıktım."

"Güzel."

"Coco?"

"Evet?"

"Eve, sana gelmeyi

seviyorum." Bu parlaklığı geri getirdi.

Ve daha fazlası.

Kollarını onun boynuna doladı, ayak parmaklarına kadar kayarken bile derine bastırdı ve onu sertçe öptü.

Onlar yapılmış ve salata birlikte ise ve tartiflette dinlendi.

Tadı da kokusu gibi. Muhteşemdi.

ÜÇ HAFTA SONRA.

GÜVERTESİNDE BIRASI, AZALAN GÜNEŞİ VE KÖPEĞİYLE BİRLİKTEYDİ, Telefonu, New Mexico'dan döndükten sonra odasının üst katında açılması gereken bir çanta ve telefonu FaceTime çağrısı yaptığında hamburger ızgara yapma fikri.

Chloe.

Cevap verdi ve onun da bir güvertede olduğunu gördü, güneş okyanustan yansıdığı için üzerinde çok daha parlak bir şekilde parlıyordu ve saçları hafif bir esintiyle sallanıyordu.

Büyüleyici görünüyordu.

Kim demiş Kaliforniyalı kızlar sarışın olmak zorunda diye? "Selam güzelim, nasıl gidiyor?" diye selamladı. "Merhaba, chéri," diye cevap verdi ama başka bir şey söylemedi.

Endişesini gizlemek için gülümsedi. "Ee... nasıl gidiyor?"

Çarşambadan beri oradaydı. Şimdi cumartesiydi.

Annesiyle birlikte düğün hazırlıklarına başladıkları için (Genny'nin ve Chloe'nin de aynı fikirde olduğu bir şeydi bu, gelinliğin seçilmesiyle başlanması gerektiğini söylüyordu; gelinliğe karar verilene kadar başka hiçbir plan yapılamazdı, ki bu da Duncan'ın canını sıkıyordu, Duncan göl kenarında çizme, kot pantolon ve fanila giyerek evlenmek istiyordu, ama Genny büyük bir şey yapmak istiyordu ve Judge da bunu görüyordu, bu kutlama için uzun süre beklemişlerdi) zamanının kasırga gibi geçeceği konusunda onu uyarmıştı.

Ama aynı zamanda "evde" olduğu için meşgul olacaktı.

Görmesi gereken arkadaşları vardı ve hepsinin ziyaret etmek istedikleri eski uğrak yerleri vardı. Hale'in şehirde olmasından bahsetmiyorum bile, bu yüzden aile zamanı vardı.

Bir sürü mesaj almıştı.

Ama bu ilk konuşmalarıydı.

O da Rix'le meşguldü, patikalarda yürüyüş yapıyor ve yerlerle ilgili kararlar alıyordu.

Ama öyle bile olsa, bu onu tedirgin etti.

Bu duygu, bir araya geldiklerinden beri birlikte oldukları ve birbirlerinin yanında çok zaman geçirdikleri halde ayrı olmalarından kaynaklanıyordu.

Ayrıca orada olmasından da kaynaklanıyordu. Sasha ile birlikte.

O evde.

Ve sonunda yaşamak istediğini söylediği Los Angeles.

"Bu... annem beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor," açılış konuşması olarak söyledi.

"Açıkla," diye emretti.

Söyleneni yapmadan önce yüz ifadesi eğlenerek değişti.

"Biz burada her yerdeyiz, Yargıç. Biz ve ayrıca, Corey Amca çok iyi bir baba olmasa da, Hale."

Anlamadı. "Tamam, şimdi bunu açıkla."

"Elinde resimlerimiz var. Her yerde. Onu tanımıyor olsaydınız, bu eve girdiğinizde bizim onun ailesi olduğumuzu düşünürdünüz. Çocukları. Karısı. Gerçi babamın da her yerde resmi var. O..."

Bir saniye sürdü.

Ona o saniyeyi verdi.

"Bizi gerçekten severdi," diye paylaştı. "Sanırım annem de bu yüzden Hale'in satmasını istemiyor. Burası Corey Amca'nın hayatında önem verdiği insanlar için bir tapınak gibi. Yani Hale, annem, Matt, Sasha, ben, büyükannem ve büyükbabam, yani annemin ailesi ve ayrıca babam."

"Kahretsin, bebeğim," diye mırıldandı.

"Buraya gelmiştim elbette," diye devam etti. "Ve bazı fotoğraflar gördüm ama yıllardır buraya gelmemiştim. Çoğaldılar. Hem de çok. Biz çocukken. Gençken. Sasha voleybol oynarken. Matt tenis oynarken. Sahibi olduğu üstü açık arabanın direksiyonunda ben. Her zaman benim kullanmama izin vermesini çok severdim."

Bunu hazmetmek çok zor olmalı.

"Bu seni nasıl hissettiriyor?" Yargıç sordu.

"Dahası da var."

O hiçbir şey
söylemedi. O
söyledi.

"Masasında üç fotoğraf vardı. Kendini öldürdüğü masada. Annem onları hiç görmedi. En azından onlarca yıldır görmemişti. İlk kez Bowie Los Angeles'a geldiğinde görmüş. Hale'e sormuş ve o da onları daha önce gördüğünü söylemiş. O masada değil ama başka yerlerde, örneğin evrak çantasında ya da ofisindeki sehpanın üzerindeki bir grup resmin arasında. Bu çerçeveler onunla birlikte hareket ediyordu. Hale onları her yere yanında götürdüğünü sanmıyordu ama onları birden fazla kez görmüştü ve aynı yerlerde değillerdi. İçlerindeki tanımadığı adamı sormuş, babası da sadece 'Eski bir arkadaşım' demiş. Ama daha fazlasını söylemedi."

Yargıç bunun nereye gideceğini
biliyordu. Oraya gitti.

"Bir tanesi onların çocukluk fotoğrafıydı. Üçünün, annemin, Bowie'nin ve Corey amcanın. Annem bunun Corey'nin büyükannesi ve büyükbabasının gece geç saatlerde verdikleri doğum günü partilerinden birinde çekildiğini söyledi çünkü Corey'nin anne ve babası... pek iyi değillerdi ve Corey'nin hayatta olmasını hiç kutlamıyorlardı."

Kahretsin.

"Diğeri," diye devam etti, "annem ve Bowie'nin ilk kez bir araya geldiklerinde, yirmili yaşlarındayken çekilmişti. Annem Bowie'nin kucağında oturuyordu, kollarını birbirlerine dolamışlardı ve kameraya kocaman gülümsüyorlardı." Duraklama. "Corey'e."

"Doğru," diye
mırıldandı. Bitirdi.

"Ve sonuncusu Bowie ve Corey Amca'nın bir fotoğrafıydı. Annem onun çektiğini söylüyor. Lisedeymişler. Açık hava sinemasında bir kamyonun kasasında sırt sırta vermişler. Onlar

patlamış mısır kavgası yaptılar. Bowie ve Corey patlamış mısıra bulanmışlardı ve" bir duraksama daha, "gülüyorlardı."

"Bunu görmek annen için zor olmuş olmalı," dedi Yargıç. Ve sen, henüz söylemedi.

Ama o başını salladı.

"Hayır, öyleydi... Bana Bowie'nin onu asla affetmemeye kararlı olduğunu söyledi. Ama muhtemelen Corey Amca'nın ölmeden önce baktığı son şey olan o fotoğrafları gördü ve olan oldu. Sanırım Bowie kendini kaybetti. Ama annem bunun iyi olduğunu söyledi. Bir rahatlama. Acıdan kurtulmak için. Ve ne kadar iyi arkadaş olduklarını hatırlattı. Yaptığı şey asla unutulmayacak ama hiç kimsenin, Bowie'nin bile bu evden geçip Corey Amca'nın kalbinde taşıdığı sevgiyi görmemesine imkan yok."

Birdenbire konuşmayı kesti ve yüzünü görebilmesine rağmen kameraya arkasını döndü.

Ona ihtiyacı olan zamanı verdi.

Kendini toparladı ve ona geri döndü.

"Benim için her şeyi değiştirdi," dedi, sesi farklıydı, dalgındı. "Hepsinin çocukken birlikte çekilmiş fotoğrafını, sonra da annemin Bowie'yle birlikte, önlerinde koca bir hayat varken çekilmiş fotoğrafını görünce, ben... ben..." Bir an durdu ve sonra, "Annem ve babamla olanlar için üzgünüm ama bir şeyler tıkladı, Yargıç. O fotoğrafı görünce, sanırım sonunda anladım. Aşk hikayelerinin bütünlüğünü. Annem Bowie'yle birlikte. Ve şimdi onlar için gerçekten mutluyum, sadece annemi sevdiğim ve onun güvende olmasını ve yerleşmesini istediğim için değil ve Bowie harika. Çünkü kulağa biraz garip gelecek ama bu basit bir gerçek; onlar birlikte olmak için yaratılmışlar."

"Evet," dedi dikkatle, çünkü bu duygusal açıdan zorlu bir yol olmalıydı.

Ama bir yabancı olarak Duncan ve Genny'nin etrafında olması ve hikâyeyi bilmesi bile onların öyle olduğunu açıkça gösteriyordu.

Öyle olması gerekiyordu.

"Bazı tasarımcıların temsilcileriyle toplantılar yaptık ve çok eğleniyoruz. Ben eğleniyorum. Bu çok heyecan verici. Annem kendinden geçmiş durumda ve sonunda buna sahip olmalarını kutlamak için bunu büyük bir olay haline getirmek istemesine bayılıyorum. Ben de bunun bir parçası olmaktan onur duyuyorum."

"Bunu senin için çok seviyorum Coco," diye cevap verdi. "Sasha'nın etrafında olmayı bile havalı hale getiriyor." Vay anasını.

"Yani o kadar iyi gitmiyor mu?" diye sordu.

"Bunu söylemek istemiyorum ama bence gerçek şu ki, o yaptığını yaptıktan sonra ve hala hiçbir şeyle ya da hiç kimseyle bağlantı kuramazken, aynı olacağımızdan emin değilim."

Evet.

Kahr

etsin

"Ama Matt aradı ve annemle konuştu," diye devam etti. "Onu hoparlöre aldı, hepimiz onunla konuştuk ve o benimle özel olarak konuşmak istedi. Telefonu aldım ve sohbet ettik. Bana bir pislik gibi davrandığını söyledi, özür diledi ve düşündüğünü paylaştı. Bahar tatili için bazı arkadaşlarıyla planları vardı ama bu yaz Prescott dışında büyük bir hayvan veteriner kliniğinde iş buldu ve babamla oturup her şeyi konuşmayı düşünecek."

"Bu çok iyi."

"Evet."

"Yani her şey yolunda."

Dudakları kıvrıldı. "Evet." Dudakları kıvrılmayı bıraktı.

"Ama seni özlüyorum."

Tam orada, saklamadan, ona verdi.

"Ben de seni özledim ama yarın döneceksin ve seni havaalanından alacağım."

Eğri geri döndü. "Evet."

"Eve dönmek nasıl?" diye sordu, bu sorunun onu gerdiğinin farkında değildi.

"Pardon?"

"Eve dönmek, Los Angeles'ta olmak."

"Gerçekten eve dönmek için sabırsızlanıyorum." Yargıç gözlerini kırptırdı.

Sonra da "Los Angeles'ı sevdiğini sanıyordum" dedi.

"Neden böyle düşündün ki?" diye sordu.

"Çünkü bana oraya geri taşınmayı planladığını söylemiştin."

Telefonun titrediğini gördü, bu anı karşısında öyle şaşırmıştı ki.

Ve sonra itiraf etti, "Yalan söylüyordum." Biraz zaman aldı.

Ve sonra Yargıç kahkahalarla kükredi.

İşini bitirdiğinde yüzünde küçük bir gülümseme daha vardı ama "Bunun için endişelendin mi, chéri?" diye sorarken temkinliydi.

"Şey, evet," diye bariz olanı ifade etti.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadı.

"Üzülme. Artık bu konuda endişelenmiyorum." "Emin misin?" diye bastırdı.

"Elbette tatlım," diye söz verdi. Kadının yüzü ısındı.

Konuştular ve Yargıç onun önemli bir konuda doğruyu söylediğini anladı. Huzurlu ve mutlu görünüyordu, hiçbir şeyden etkilenmemişti.

Bu iyiydi ve sonunda hazırlanmayı bitirebilmek için onu bırakmak zorunda kaldığında kendini daha iyi hissetti çünkü hep birlikte yemeğe çıkacaklardı.

Ama bunu yapmadan önce, "Sana mutfakta Yeni Meksika'dan eve hoş geldin hediyesi bıraktım" dedi.

"Öyle mi?" diye cevap verdiğinde gülümsüyordu ama şaşırmıştı.

"Evet, mon beau, büyük bir şey değil. Sadece küçük bir şey. Kahve fincanlarının olduğu dolapta."

Yargıç ne olduğuna bakmak için hemen ayağa kalktı ve ayağa kalktığında Chloe aceleyle vedalaştı, sanki ona verdiği şeyi gördüğünde telefonda olmak istemiyordu.

Bu da onu daha da meraklandırdı.
Dolabı açtığında bunu hemen fark etti. Üzerinde
sarı harflerle yeşil bir kahve fincanı,

HIÇBİR ŞEY MÜKEMMEL DEĞİLDİR BEBEĞİM, AMA ELİMİZDEN GELENİN EN İYİSİNİ
YAPABİLİRİZ.

Gördükleri onu boğazından vurdu.

Evinde onunkinden içtiğini görmüş ve sonra da
sormuştu. Sonra ona kahve fincanı hikâyesini anlatmış,
ailedeki herkesin Noel'de Sully ve Gage tarafından
kendilerine verilen bir kahve fincanı olduğunu söylemişti.

Şimdi bir tane
vardı. Chloe'den.

Açıkçası, bu onu daha az gergin hissettirdi.

Hem de çok daha az.

Ancak ertesi gün aynı saatlerde Sky Harbor
Havaalanı'nda dururken, kadının yolcu salonundan
kendisine doğru yürüdüğünü görene kadar kendini tam
olarak iyi hissetmedi.

Ve Judge, son on beş metreyi sekerek koşup kendini
onun kollarına atana kadar mükemmel hissetmiyordu.

BİR HAFTA SONRA.

"ATEŞLİ ADAM TESLİMATI!" MI, YARGIÇ'A İÇERİ KADAR EŞLİK EDERKEN BAĞIRDI.
Chloe'nin ofisi.

O yüzden içeri girdiğinde gülüyordu.

Chloe masasının arkasındaydı, dizüstü bilgisayarını açtı
ve kaşlarını çatmış gibi görünüyordu.

Mi'nin yanında durmasıyla başını kaldırdı ama Mi
ellerini yana açarak eğildi: "Size mağazamızdaki en iyi şeyi
sunuyorum."

Chloe şimdi gülümseyerek ayağa kalktı, masasına doğru
ilerledi ve "Ne yazık ki müşterilerimiz için o satılık değil,"
dedi.

"Trajik," dedi Mi, sonra ona göz kırptı, ayağının üzerinde döndü ve ayrılırken, "Birkaçı onun girişine tanık oldu. Tazıları geride tutmam gerekiyor. Ta ta!"

Yargıç arkasından "Görüşürüz Mi" diye seslenirken o da gitti. "Görüşürüz!" koridordan duyuldu.

Geri döndüğünde Chloe oradaydı.

Kadının muhteşem görüldüğünü, kusursuz giyindiğini gördü ama ofisini incelemekten kendini alamadı.

Çünkü sıkıydı.

Ama aynı zamanda, gelecek vaat eden bir perakende patronu için başlangıç ofisine benziyordu.

Bakışları tekrar ona döndüğünde, "Güzel ev," dedi.

"Teşekkürler." Sanki ofisi hiç de sıcak değilmiş gibi bu kelimeyi kayıtsızca ona doğru fırlattı ve ardından "Arabamda her şey yolunda mı?" diye sordu.

Adam oradaydı, onu almaya gelmişti, çünkü Cumartesi günüydü, kadının çalışması gerekiyordu, adamın çalışmaması gerekiyordu ve o gün arabasını bakıma götürmüştü.

"Her şey yolunda," diye cevap verdi.

"Mükemmel. Peki neden beni öpmüyorsun?"

Ona baktı. "Çünkü mağazanızın ne kadar harika olduğunun ve bu ofisin ne kadar daha harika olduğunun bir-iki yumruğunun etkisinden kurtulmaya çalışıyorum."

O sabah onu bırakmıştı ama gelmemişti.

içinde.

Şimdi görmüştü ve cidden etkilenmişti.

"Dükkanım bu ofisten çok daha harika," dedi.

burnunu çekti, ancak gözlerindeki yumuşaklık iltifatının karşılık bulduğunu gösteriyordu.

Gülümsedi.

Sonra da "Neden gözlerinizden bilgisayarınıza lazer ışınları göndermeye çalışıyordunuz?" diye sordu.

Tekrar dizüstü bilgisayarına baktı ve ona döndüğünde kaşları yine çatıktı. "Fabulous Foot Forward için başvuruları bir önceki turu tamamladıktan sonra açıyoruz.

Onları takip etmeye ve öncelik sırasına koymaya çalışıyorum ki seçim yapma zamanı geldiğinde bunalmayayım."

"Bu akıllıca."

"Son adayımızla işimiz yeni bitti ve kendisi harikaydı. Ancak yeniden başlamamızın zamanı yaklaşıyor."

"Bunların hiçbirisi kaş çatmayı açıklamıyor," diye belirtti.

"Kayıt yaptıran her çocuk yürüyüşe çıkabilir, Yargıç. Mi ve ben yüzlerce başvuru arasından her çeyrekte bir, yılda sadece dört kadın seçmek zorundayız. Sanırım kendimi diri diri derimi yüzmek, her çeyrekteki başvuruları bire indirmekten daha kolay ve daha az acı verici olurdu."

İşte o zaman kollarını ona doladı ve "Sert, bebeğim" diye mırıldandı.

"İşkence," diye mırıldandı.

Tanrım, o da bir şeydi.

"Yardım edebilir miyim?" diye teklif etti.

Ona odaklanmıyordu, akli uygulamalardaydı, ama onun teklifi üzerine bunu yaptı ve nefes nefese, "Ne kadar güzel bir şey söyledin," dedi.

"Bebeğim, ben bu işin içindeyim, bu yüzden bir iki şey bildiğimi düşünmek hoşuma gidiyor. Ve bu benim kalbime seninki kadar yakın değil. Daha objektif olabilirim."

"Bunu yapar mısın?"

Omuz silkerken bile kollarını onun etrafında tuttu.

Kadın onun içinde eridi ve davet için başını geriye eğdi.

"Hâlâ ofisiniz hakkında konuşmamız gerekiyor," diye açıkladı. Kızın kaşları birbirine çarptı. "Neden?"

"Los Angeles'ın bir şey olmadığını s ö y l e m i ş t i n ama bu ofis ciddi olduğunu söylüyor."

"Tabii ki ciddiylim." Bu sözde hafif bir kırılma vardı ve bunu anladı, çünkü söylediği şey kulağa hoş gelmiyordu.

"Genişleme konusunda ciddiylim," diye açıkladı.

"Ah, doğru, şey... evet." Başını yana doğru eğdi. "Bu bir sorun mu?"

"Hayır, sadece..."

Bitirmedi.

Kollarıyla onu sıktı.

Adam hâlâ bir şey söylemeyince, adını söyleyerek bastırdı: "Yargıç."

Parmaklarını kızın boynunun iki yanına dolayabilmek için kollarını hareket ettirdi.

"Tamam, Coco, mesele şu ki, yarattığın şey harika. Tam senlik, çok havalı. Çok etkilendim. Ve sanırım ikimiz de bunun bir şey olduğunu anlıyoruz, sahip olduğumuz şeyin. Biz özeliz. Çok hızlı oldu ve ikimiz de bundan memnunduk. Ama bilmelisin ki ben bir aile istiyorum."

"Ben de öyle."

Gözlerini ona dikti.

"Bir iş sahibi olmak çocuk sahibi olmayı engellemez, Yargıç," dedi, buna da biraz şaşırdı. "Annem Hollywood'daki en imrenilecek kariyerlerden birine sahipti ve üç çocuğu vardı, çalışmayı hiç bırakmadı ve çok becerikli bir anneydi."

"Bu harika. Harika haber, tatlım."

Ona ters ters bakıyordu ama birden bakışları değişti.

Ve fısıldadı, yumuşak ya da tatlı değil, ama kızgındı.

"O kadınlar sana ne yaptı?"

Kahretsin.

"Hiçbir şey," diye yalan söyledi. "Sadece bu konuda aynı fikirde olduğumuza sevindim."

"Yargıç."

O zaman adı bir uyarıydı. Bu yüzden ona verdi.

"Sonuncusu, Meg, çocuk istediğini söyledi ve belki de istiyordur. Ama beni onları daha sonra değil, daha erken istediğine inandırdı. O daha sonra istedi. Ben daha erken istiyorum."

"Tabii ki. Doksan yaşında olup çocuk yetiştirmek istemezsin," diye alay etti. "Ve bilimin bir mucizesi kadının üreme yıllarını katlanarak uzatmadıkça o da olamaz. Umarım ve dua ederim ki böyle bir şey **o l m a z**,

Çünkü çocuk istiyorum ama aynı zamanda regl olmanın getirdiği kramplar, aşermeler ve ruh hali değişimleriyle uğraşmak zorunda kalmayacağım gün için de yaşıyorum."

Yargıç yine bakıyordu. Bu yüzden gözleri kısıldı.

"Bunun seni incittiğini görüyorum," diye ısırdı.

"Onu çoktan aştım Chloe," diye güvence verdi.

"Bunu biliyorum, Yargıç. Yine de. Hayatınızdaki adama bu konuda yalan söylemezsiniz. Bazı şeyler olur. Fırsatlar ortaya çıkar. Fikirler değişir. Ama doğruyu söylese seni elinde tutamayacağını bildiği halde seni elinde tutabilmek için yalan söylediğini hissediyorum."

Onlar bittikten sonra düşündü ve bunu o da hissetti.

"Evet," diye homurdandı.

Yanakları pembeleşmeye başladı.

"Kediyi evcilleştir bebeğim, o gitti," dedi ona.

"Söylediklerinizden sonra sessiz kalmamın nedeni, sizin de erken başlamak istediğinizi varsaymamdı."

"Evet," dedi kısaca. "Kırk yaşına geldiğimde kızlarıma yüz bakımının önemini öğretmek, sonra da onları bebek bakıcısına bırakıp kocamla buluşmak istiyorum, çocuk bezi değiştirmek değil."

Tam kız konuşmasını bitirdiğinde içeri girdi. "Bu konuda da anlaştık ve bu benim için çok şey ifade ediyor."

"Bu mutlu olduğun anlamına mı geliyor?"

"Hayır. Bu çok mutlu olduğum anlamına geliyor."

"Tekrar soruyorum, neden beni öpmüyorsun?" diye sordu. Adam sırttı.

Yavaş.

Sonra omzunun üzerinden masasına baktı. "Yargıç."

Başka bir uyarı.

"Sessiz olacağız," diye fısıldadı.

"Yargıç."

Bu bir uyarı değildi.

Nefes nefeseydi.

"Kapıyı sen mi kilitleyeceksin, ben mi?" diye sordu. Kadın alt dudağını yaladı.

Yargıç kapıyı kilitlemekle uğraşmadı. Sonra geri döndü ve onu öptü.

Hem de çok.

Ve bunu her yerde yaptı.

CHAPTER 24

AYARLAMA

Yargıç

Bir ay sonra.

ADAMLAR GECE GÖKYÜZÜNÜN ALTINDA ATEŞİN YANINDA OTURDULAR.

Judge, Rix, Duncan ve Tom.

Ve Yargıç, ı ışık kirliliğı onları boğmadığında gökyüzünde ne kadar çok yıldız olduğuna asla alışamadığını düşünerek bunu yaptı.

Bunu yaparken aynı zamanda çocukların bunu görebilmesi için Kids and Trails'i gece kamp gezilerini de kapsayacak şekilde genişletmek istediğini düşünüyordu. Onlara bunun mucizesini ve insan ayak izinin sadece yeryüzünü değil, gökleri de nasıl etkilediğini göstermek istedi.

"Tamam, vazgeç."

Bunu Rix'in söylemesi dikkatini gökyüzünden ve çocuklarından alıp yanındaki adama, Rix'in özenle yaktıkları kamp ateşinin önünde bir kamp sandalyesinde oturduğu yere çevirdi.

Duncan ve Tom karşılarında oturuyordu.

New Mexico'ya geri dönmüşler, video için son bölümleri çekiyorlardı.

Prescott ve California'ya gitmişlerdi ve Chloe de onlarla birlikte gelmişti, ikincisine de, ama oraya gittiklerinde, şehirde en sevdiği otel olan Chateau Marmont'ta kalması için ısrar etmişti.

Bunu o yapmıştı.

Ve o otel bok gibiydi.

Zarif ve neredeyse acı verecek kadar havalı. Çok Chloe.

Yine de, gün boyunca şehirde bir şeyler yapmak yerine, Genny ile birlikte çekilen bölümleri izlemek için yürüyüşe çıkmışlardı.

Bu, yapmaları gereken son işti ve bunun için kadınlar evde kalmıştı.

Yargıç, bunun kadınının (ve belki annesinin de) bir nedenden ötürü verdiği bir karar olduğunu unutmamıştı.

Adamlar kamp yapmaya karar vermişlerdi ve Chloe kamp yapmak istemediğinden değildi bu. Ona bu fikre sıcak baktığını söylemişti (her ne kadar daha önce hiç yapmamış olsa da, "Hiç glamped yaptın mı, chéri?" diye araya sıkıştırmıştı, bu yüzden onu sert şeylere alıştırmak zorunda kalacağını hissediyordu).

Hayır, onun iki babasıyla da bağ kurmasını istiyordu.

"Neyden vazgeçeyim?" Tom sordu.

"Sen değil, Duncan," dedi Rix, Tom'la konuşuyor ama patronlarına başını sallayarak. "Ona Bowie diyorsun. Chloe ve Harvey de öyle. Bunun nesi var?"

Bu soru üzerine Yargıç sandalyesinde doğruldu çünkü o da bunu öğrenmek istiyordu.

Chloe'ye bunu sormuştu ama o sadece "Bu Bowie'nin ve Bowie'nin tek başına verebileceği bir şey" demişti.

Bu da onu daha da meraklandırdı.

Ancak Yargıç, Tom'un da kendisine böyle hitap etmeye başladığını fark etmişti.

Başlangıçta yoktu.

Ama Cali'deki çekimden sonra yaptı.

Bunda anlamlı bir şey vardı.

Yargıç bunun Pierce-Swan-Holloway'lerle yaşanan kahve fincanı olayına benzediğini hissetti.

İçeride olduğun anlamına geliyordu.

Ve hiç kuşkunuz olmasın, Judge da katılmak istiyordu.

İlk konuşan Tom olduğunda varsayımının doğru olduğunu anladı ve bunu bir kapatma tonuyla yaptı.

"Sanırım bu-"

Duncan alçak sesle, "Sorun yok Tom," dedi.

Tom vardı taşındı içinkorumakne olursa olsun Bu oldu Duncan için.

Ama Duncan'ın bakışları Yargıç'ın üzerindeydi.

Yargıç Tom'a baktı ve onun ateşe gülümsediğini gördü.

Evet.

Bu her neyse, eğer sende varsa, sen de varsın demekti.

Duncan, "Çocukken babam bana bir geyik öldürtmüştü" dedi.

Hem Judge hem de Rix sandalyelerinde daha da dik oturdular, çünkü bu hobiye katılmayan, ancak lisans ve kotaların sıkı denetimi altında av kontrolü için avlanmayı onaylayan Duncan'ın aksine, ne Rix ne de Judge bunu onaylıyordu.

Büyük bir şekilde.

İkisi de silah ve avlanma karşıtıydı. Hem de şiddetle.

Yani bu bir şoktu.

"Bunu yapmak istemedim," diye devam etti Duncan. Tamam o zaman, bu bir şok değildi.

"Babam bunun bir erkek için bir geçiş töreni olduğunu düşünüyordu," diye devam etti. "Ve daha sonra oğullarım oldu. Erkek çocuklar için ve şüphesiz kızlar için de çeşitli geçiş törenleri olduğunu öğrenecektim. Ama bir çocuğa öldürmekle hiç ilgilenmediği bir canlıyı öldürtmek bunlardan biri değil."

Kamp ateşinin etrafındaki herkes sessizdi ve Tom artık gülümseliyordu.

"İlk atışta bir dişi geyik yakaladım," diye devam etti Duncan. "Ve babam onu yattığı yerde bir bowie bıçağıyla deşmemi istedi. Çok güzeldi. Ayrıca hala hayat doluydu."

Rix tiksintisini gizlemeyerek, "Tanrım, kahretsin," diye mırıldandı. "Beni işaretledi," diye açıkladı Duncan.

Olurdu. Yargıç'ı işaretliyordu ve o orada bile değildi.

"Özür dilerim dostum," dedi Judge, bunu tamamen anlıyordu ama eğer hikâyesi buysa Duncan'ın neden kendisine sevdikleri tarafından Bowie denmesine izin verdiğini anlamıyordu.

Duncan, "Ondan sonra Genny'ye gittim," diye devam etti.

Bu söz duyulduğunda Yargıç, Duncan ve Tom'un arasına baktı ve bunu görünce derisinin karıncalandığını hissetti.

Tom başını çevirmiş, Duncan'a bakıyordu ve ateş ışığının aydınlattığı yüz ifadesinden her şey okunabiliyordu.

Anlayış. Dostluk.

Yargıç bunun temelini asla tam olarak anlayamayacaktı çünkü Tom'a bunu hiç sormamıştı.

Belki de Genny'nin kim olduğunu ve bir kızken bile bir erkek ya da oğlan için nasıl o kişi olabileceğini bilmektir.

Belki de Duncan'ın ona neden gittiğini, çok daha genç olmalarına rağmen onun için hissetmiş olması gereken duyguların derinliğini anlıyordu. Ve Tom ve Genny'nin birlikte olmamaları anlamına gelse bile, onların birlikte olmalarının bir şekilde olması gerektiğini biliyordu.

Belki de her
ikisiydi. Ama
oradaydı.

Ve Yargıç buna çok saygı duyuyordu, çünkü bir erkeğin bir kadını ciddi bir şekilde sevmesi gerekiyordu.

İhtiyacı olan kişiye sahip olduğunu, olması gerekene sahip olduğunu ve bunun o olmadığını biliyordu.

"Babama yakın değildim," diye paylaştı Duncan, Yargıç'ı düşüncelerinden uzaklaştırarak. "İyi bir baba değildi. İyi bir adam değildi. Ama bunu yaptığım için benimle gurur duyuyordu. Bense bundan iğreniyordum. Açıkçası benimle neden gurur duyduğunu anlamamıştım. O geyiğin bağırsaklarını deşerken başımda durup bana bundan sonra Bowie olarak bilineceğimi söyledi."

Tamam, şimdi Yargıç insanların ona böyle hitap etmesine neden izin verdiğini daha da iyi anlıyordu.

"Ve Genny'ye daha sonra onun haklı olduğunu söyledim. Haklıydım. Ben Bowie'ydim ve hep Bowie olarak kalacaktım. Çünkü ava gitmek istemedim. O geyiği vurmam istemedim. Babamdan bir bok yemek zorunda kalmamak için yaptım. Onun hayatını, dengesiz olabilen ama şiddet yanlısı olmayan babamla başa çıkma korkularımın önüne koydum. Ve Bowie olacaktım çünkü inançlarımın arkasında durmamanın sonuçlarını asla unutmak istemiyordum."

"Tanrım, kahretsin," diye fısıldadı Rix, sesi şimdi çok daha farklıydı.

Anlayış. Ve
saygı.

"Ve asla yapmadım. Ayrıca bir daha asla avlanmadım," diye sözlerini tamamladı Duncan. "Bu babamı çileden çıkardı ve ben de bunun bedelini ödedim. Bedeli ağır oldu. Ama ödemeye hazır olduğumu öğrendiğim bir bedeldi."

Yargıç, Tom'un şimdi sandalyesine yığıldığını, ancak kendi içine katlanmadığını fark etti.

Yerleşmişti.

Rahat.

Yanındaki adamın Genny'nin hayatındaki adam olduğu fikriyle bir oldu.

Bu çok büyük bir şeydi ve Judge bunu Chloe'ye anlatmak için sabırsızlanıyordu. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

ve bu onun içini daha da rahatlatacaktı.

"Sevdiklerim, yakın olduğum insanlar bana böyle seslenir," diye devam etti Duncan. "Ve eğer isterseniz, ikinizi de aynısını yapmaya davet ediyorum."

Vay anasını.

Rix'in bakışlarını hissedince arkadaşına baktı.

"Ama unutmayın," diye devam etti Duncan ve ona döndüler, "işteyken işteyizdir. Harvey bana Bowie der, ama o benim için neyse Harvey de benim için odur ve insanlar bunu anlar." Gözleriyle Yargıç'ı kıstırdı. "Chloe ile görüşüyorsun, insanlar bunu anlayacaktır. Ama sadece farkında ol. Bu çok önemli." Kamp ateşini, hikâyeyi ve az önce Rix ile Yargıç'a verdiği şeyi göstermek için elini uzattı. "Ama iş iştir."

"Bunu söylemek zorunda değilsin dostum. Anlıyoruz," dedi Rix sessizce.

Yargıç, Rix'in haklı olduğunu belirtmek için çenesini yukarı kaldırdı. Anladılar.

Duncan başını salladı.

"Bilirsin işte," dedi Rix. Herkes ona odaklandı.

"Neydi o?" Duncan sordu.

"Bir geçiş töreni," dedi Rix ona. "Babanın beklediği gibi olmasa da. Bunu yapmak zorunda kalmandan nefret ediyorum. O geyiğin ölmek zorunda kalmasından nefret ediyorum. Ama o zamandan beri ormanları kurtardın. Önemli topraklarda inşaat yapılmasını engelledin. Yayılmaya ve yağmalamaya, kutsallaştırmaya ve yok etmeye, çalmaya ve sahiplenmeye zorlayan Adam'ın karşısında güçlü bir şekilde durdun ve buna bir son verdin. O gün olacağın adam oldun, Duncan. Ve eğer o dişi geyiğin bir bilinci olsaydı ve başına gelecekleri anlasaydı, tahminimce yaptığı fedakarlığın buna değdiğini düşünürdü."

Duncan o kadar uzun süre Rix'e baktı ki, sadece Yargıç değil, Tom da oturduğu yerde kıpırdandı.

"Haklısın Rix," diye cevap verirken sesi hırçındı. Teşekkürler."

Yargıç onun ses tonundan Duncan'ın hâlâ o geyiğin ölümünü hissettiğini anladı. Hâlâ pişmanlığın ısırığını hissediyordu ve bu bir acıdan çok daha fazlasıydı.

Ama Rix, Rix'in tarzıyla bunu hafifletti. Belki tamamen değil, ama biraz.

"Lafı bile olmaz," diye mırıldandı Rix, sanki söylediği şey önemli bir şey değilmiş gibi.

Duncan o adam olacağını bilmeliydi, çünkü o o adamdı.

Ama başkalarının da gördüğünü bilmekten zarar gelmezdi. Tom Yargıç'a sırtıttı.

Yargıç sırtıtarak karşılık verdi.

"Birisi s'mores için malzeme getirdi mi? Çünkü eğer getirdilerse, Bushmills'in ve onların zamanı geldi," dedi Rix.

"Tamamdır," dedi Yargıç, kamp sandalyesinden kalkarken, çünkü sırt çantasına yüzde yüz marshmallow, çikolata ve graham krakeri koymuştu.

Ve Rix'in İrlanda viskisi taşıdığını biliyordu.

BİR HAFTA SONRA.

"ANNE, NEW YORK'TA EPEY ZAMAN GEÇİRDİN.

Şehir," diye ilan etti Chloe.

Judge, Phoenix'te akşam yemeği yedikleri Steak 44'te masanın karşısındaki kızına bakan Genny'nin kaşlarının birbirine yapışmasını izledi.

"Evet, sevgili kızım," diye cevap verdi Genny. "Bildiğin gibi en az iki düzine kez birlikte alışverişe gittik."

Tabii ki vardı.

Yargıç kendi kendine gülümsedi ve birasına uzandı.

"Ve orada yaşayan pek çok arkadaşın ve tanıdığın var," diye devam etti Chloe.

Bira dolu eli havada duran Yargıç, kadınına baktı.

"Çıkar ağzındaki baklayı Chloe, bu da ne demek oluyor?" Genny, kızının bir şeylerin peşinde olduğunu bildiğinden olsa gerek, talepte bulundu.

"Belli bir yaşta, boşanmış ya da dul, akıllı, şık, mükemmel bir mizah anlayışı olan ve en önemlisi uyumlu bir kadın arıyorum. Başka bir deyişle, psikopatlar, sapıklar, drama kraliçeleri yok, tabii ki benim gibi iyi huylu ama muhteşem türden değillerse ve akbabalar yok," diye buyurdu Chloe.

"Chloe," diye uyardı Yargıç nefesinin altından.

Ona doğru döndü ve başını yana eğdi. "Neden?" Genny şüpheyle sordu.

Evet.

Kızının bir şeylerin peşinde olduğunu kesinlikle biliyordu.

Kadını annesine dönüp baktı ve "Sebebi yok" diye yalan söyledi.

"Hiçbir şeyi sebepsiz yere yapmıyorsun," diye karşılık verdi Genny.

Yargıç gülmemek için kendini zor tutarak homurdandı ve tam o sırada Duncan'ın kendisine baktığını ve sessizce aynı şeyi yaptığını fark etti.

Yargıç sonunda birasından bir yudum aldı.

Chloe yine yalan söyledi: "Orada çok yakın zamanda dul kalmış ve sosyalleşmeye başlamak için hafif bir dürtüye ihtiyacı olan bir arkadaşım var," dedi.

"Babam hakkında konuşuyor ve henüz onunla tanışmadı bile," diye ekledi Yargıç ve Chloe'nin dikkatini yeniden çekerek sert bir şekilde "Yargıç!" dedi.

"Chloe," dedi Genny yavaşça. Kızının adını söylerken de açıkça kuşkuluydu.

"Annerrrr, Jameson Oakley'i gördün mü?" Chloe sordu.

"Onunla uzun zaman önce babanla birlikteyken kısa bir süre karşılaşmıştım. Yani, evet, onu gördüm," diye cevap verdi Genny.

"O zaman onun zengin, seksi ve çok bekâr olduğunu biliyorsun. Tam bir israf," diye karşılık verdi Chloe.

"Tekrar biriyle çıkmaya başlama zamanına Judge'ın babasının karar vermesine ne dersiniz?" Genny önerdi.

Chloe hiç utanmadan hemen Duncan'a döndü ve "Kalbini yeniden açmaya başlama zamanına annemin karar vermesine izin versem şu anda nasıl hissederdin?" diye sordu.

Yargıç, Chloe'nin Duncan ve Genny'nin yeniden bir araya gelmesine önemli ölçüde müdahale ettiğini öğrenmişti.

O Tanrı değildi. Eğer burnunu bu işe sokmasaydı, şu anda hep birlikte oturuyor olacaklarına dair hiçbir fikri yoktu.

Ama karşılarında mutlu bir çift olduğu ve Chloe de onun yanında olduğu için, bunu ona asla söylemeyecekti ama söylediği için çok mutluydu.

Duncan, "Seni seviyorum tatlım, ama beni bu işe karıştıрма," diye emretti.

Bu, Yargıç'la aynı şeyleri hissettiği için tercüme edilmişti, ancak çeşitli nedenlerden dolayı karısının kızının tarafını tutmayacaktı.

Chloe dişlerini öylesine sıktı ki, saçlarını da savurdu.

Yargıç bunun neden olduğu kıkırdamayı yutmadı.

Bu da Chloe'nin ona ters ters baktığı anlamına geliyordu. "Komik olmaya çalışmıyorum."

"Evet, öylesin," diye karşı çıktı.

"Buna ne dersin?" Duncan araya girdi. "Belki de adamın hayatını yönetmeye başlamadan önce onunla tanışmalısın. Bunu öneriyorum çünkü tecrübelerime dayanarak söylüyorum, seninle tanışmak bir erkeği sana istediğini vermekten başka bir şey yapamaz hale getiriyor."

Bunun üzerine Chloe sözlü olarak ofladı, ama biraz bile rahatsız olmamıştı.

"İtiraf etmeliyim ki haklı," diye mırıldandı Yargıç.

Ve bu, kadınının ona ters ters bakmaktan çok uzak, komik olmayan bir bakış atmasına neden oldu.

O anda Genny, "Büyükanne'nin hesap vermesi gereken çok şey var," diye açıkladı. Yargıç ona baktığında, "Chloe annemin yarattığı bir yaratık. Şu anda resmi olarak ilan ediyorum ki bunun için kesinlikle hiçbir sorumluluk almıyorum."

Chloe, "Ve sevgili büyükanne'm bu takdir karşısında sevinçten çılgına dönerdi, çünkü bu işe çok emek vermişti," diye ekledi.

"O zaman gittiği için ona teşekkür edemeyeceğim için üzgünüm," diye araya girdi Yargıç.

Şimdi...

Bu ona o kadar sıcak ve şefkatli bir bakış attı ki, sanki elini kalbine bastırmış gibi hissetti.

"Haklıydın," dedi Genny, bu da Yargıç'ın gözlerini Chloe'nin parlayan, mutlu, muhteşem yüzünden ayırmak zorunda kaldığı anlamına geliyordu.

Ama Genny Duncan'la konuşuyordu. "Evet, konuşuyordum," diye kabul etti.

Chloe, pek de özel olmayan konuşmalarına, "Kaba," diye karıştı.

Ve bunu yaptığında, Genny doğrudan kızına döndü ve her şeyi anlattı.

"Duncan bana seni kazanan adamın bir tür erkek olması gerektiğini söyledi, çünkü sen onun dünyasını altüst edecektin," bakışları Yargıç'a kaydı, "ve o buna bayılacaktı."

Yargıç hareket etmedi.

Çünkü Duncan söylediklerinde haklıydı. Ama onu seven sadece Judge değildi.

O da Genny'ydi.

Imogen Swan'dan onay.

Genny'den.
Chloe'nin
annesinden. İsa
adına.
Göğsündeki o el hiç gitmedi. Ve
harika hissettirdi.
"Ma mère chérie," dedi Chloe
sessizce. O da çok sevmiştir.
Duncan boğazını temizledi.
Yargıç Chloe'nin eline uzandı.
Parmaklarını birleştirdiler ama masanın altına götürüp
ellerini onun k a l ç a s ı n a d a y a y a n Chloe oldu.
Genny, "Şimdi Jameson Oakley'nin aşk hayatından uzak dur,"
dedi.
Chloe'nin muhteşem, mutlu yüzü muhteşem, somurtkan
bir yüze dönüştü.
Yargıç yine kıkırdadı, bu da ona bir bakış daha
kazandırdı. Bu onu eğilip öpmekten alıkoymadı.
Ve işi bittiğinde, servis elemanı yemekleriyle birlikte
oradaydı.

YARGIÇ CHLOE'NIN BİLEKLERİNİ AVUCUNUN İÇİNDE TUTUYORDU.
arkasına yaslanmıştı, kalçaları genişçe açılmıştı çünkü
onunkilere binmişti ve içine sertçe pompalıyordu.

"Yargıç," diye inledi.
"Sakin gelme," diye emretti. "Sevgilim."
O da gelecekti. Yargıç
çekildi.
"Yargıç!" diye itiraz etti.
Bileklerini bıraktı, bir elini bacaklarının arasına soktu,
cinsel organını avuçladı ve onu dizlerinin üzerine çekti.
Kadın ellerinin yanına gelmek için hamle yaptığında,
"Ön tarafa," dedi.

Onu her zaman olduğu gibi, bu şekilde durduğunda da içine aldı. Onun bu halini seviyordu, önünde eğilmiş, güçlü, her şeye burnunu sokan, herkesle ve her şeyle ilgilenen Chloe'siyle oynamasını seviyordu.

İlgilenmesi gereken o.

Fısıltı yumuşaklığında, onun klitorisine dokundu. "Daha fazla," diye mırıldandı.

"Al şunu," diye emretti.

Kadın hiç tereddüt etmedi.

Elini huzursuzca ovuşturdu, güzel kıcı hareket ediyordu, parmakları içinde olmasa bile kayganlaşıyordu, o kadar ıslaktı.

"Yargıç, boşalmam lazım tatlım," diye inledi. Elini çekti ve "Arkanı dön" dedi.

Yine hiç tereddüt etmeden, ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü. Yüzünü ona döndüğünde başı geriye eğikti ve gözleri ona bakıyordu.

Lanet olsun, çok ateşliydi.

"Ağzını aç bebeğim," dedi usulca.

Yüz ifadesi acıktı, gözleri adamın aletine kayd ve ağzını açtı.

Adam pozisyon aldı, içeri itti, kadın onu aldı ve onun üzerinde ıslandı ve sertçe emdi.

Evet.

Ateşli, tatlı, güzel ve hayat dolu.

Hepsi Chloe.

Tüm saçlarını bir avuçta toplamak için biraz çaba harcadı, dönüşümlü olarak aletini yutmasını izledi ve güzel boynunun uzunluğuna, kafa derisinin dibindeki yumuşak, koyu bebek saçlarının tenine doğru kıvrılmasına baktı, tüm bunlardan çok hoşlandı, çekilmek zorunda kalması uzun sürmedi.

Başını geriye attı ve "Yutacağım, chéri."

Bunu yapacağını biliyordu, daha önce de yapmıştı. Onu uçurumun kenarına kadar götürmeyi ve bunu içmeyi seviyordu.

Ve onun bunu yapmasından
hoşlanıyordu. Ama bu gece
değil.

"Bu gece sen bineceksin," dedi ona.

Gözleri parladı, adam saçlarını bıraktı ve kadın onu sırt
üstü yatırmak için neredeyse üzerine atlıyordu.

Bu, Yargıç'ın üstüne tırmanıp onu içeri aldığı anda ve ata
bindiğinde gülümsediği anlamına geliyordu.

İzledi ve biraz uğraştı, ama kız sikinin üzerinde
zıplarken klitorisine saldırdı ve adam patlamadan önce
oraya ulaştı.

Bunu yaptığı anda kadın göğsüne yığıldı ve vücudu
kadının ağırlığını kabul ettiğinde, göğüsleri göğsüne
çarptığında ve saçları boynuna, çenesine ve omzuna
döküldüğünde sikinden bir fışkırma daha hissetti.

Adam aşağı indikten sonra usulca "Bebeğim" diye
seslendi ve kadın başını ona doğru kaldırdı.

Yargıç pişmanlıkla saçlarını boynundan ve göğsünden
uzaklaştırdı, omzunun üzerinden sıyırdı, sonra parmağını
dudaklarına dokundururken bakışlarını onun üzerinde
tuttu.

Bu, onun birkaç hafta önce başlattığı bir şeydi, Chloe'nin
Yargıç'ın yatakta ve yatak dışında yaptığı her şeyi
benimsediği gibi benimsediği bir şey.

Bu yüzden parmağını ağzına aldı, diliyle ıslattı ve
parmağını dışarı çıkarmadan önce kapladı ve elini kıkına
götürüp ıslattığı parmağını kıkının ikinci boğumuna kadar
kaydırırken hâlâ sert olan sikinin üzerinde oturmaya devam
etti.

Kız ateşli ve sıkıydı ve ikisi de, henüz yapmamış olsa
bile, sonunda onu oraya götüreceğini biliyordu.

Ama bu başka bir şeydi.

Seksten daha fazlasıydı. Yakınlıktan daha fazlası.
Bağlantıdan daha fazlasıydı.

Kesinlikle hepsi buydu.

Aynı zamanda bir

iddiaydı.

Her yerde onunlaydı.

Bunu bilmesini istedi.

Ve ona sahip olmayı sevdiğini bilmesini istiyordu.

Sanki bunu belirtmek istercesine, vücudunu bir milim bile kıpırdatmadan, sadece başını kaydırarak adamın çenesinin altını öptü ve omzuna yerleşerek onun bedeninde daha da eridi.

"İyi misin?" diye sordu gereksiz yere.

"Harikayım, sevgilim," diye mırıldandı memnuniyetle.

Onu kışından hafifçe okşadı ve amı yumuşayan horozunun etrafında kasıldı.

Bunu "Hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam bana söyle bebeğim" demeden önce yaptı.

"İhtiyacım var."

Bunun nereden geldiğini ya da neyi ifade ettiğini bilmeyen Yargıç, başının üstündeki parıldayan saçlara göz kırptı.

"İhtiyacın...?" Bunun peşini bıraktı.

Başını tekrar kaldırdı ve ona baktı.

Gözleri onunkilere takıldı ama kekelemeden önce yanındaki yastığa kaçtı, "Sana ihtiyacım var... Sana ihtiyacım var..."

Hâlâ ne olduğunu anlamamıştı, şimdi bunu söylerken neden ona bakmadığını anlamıyordu çünkü bu yeni bir şey değildi.

"Senin de benim olmana ihtiyacım var tatlım," dedi usulca. "Ve benim de senin olmaya ihtiyacım var."

Bakışları onunkilere geldi.

"Hayır, Yargıç, size ihtiyacım var..." Uzun bir tereddütten sonra şöyle dedi: "Sen devral. Kim olduğuna ihtiyacım var. Nasıl olduğuna. Yatakta."

"Doğru," diye mırıldandı, onu yakından izliyordu, çünkü bunu bir itirafmış gibi söylemişti, ama bir süredir çok fazla sevişiyorlardı, bu yüzden neye ihtiyacı olduğu onun için çok uzaktı.

"Hayır, bu demek değil ki..." diye hızlıca söyledi ama sözünü bitirmedi.

"Chloe, bebeğim, umarım senin için büyük bir şekilde boşalıyorum. Çok ateşliyiz. Ben de senin gibi olmanı istiyorum. Kendini savunman umurumda değil, o da ateşli. Ama ben bir

kontrol adamı, ve senin bundan zevk alman benim işime geliyor. Kocaman."

Rahatlamış gibiydi.

Ama Yargıç en başta gergin olmasından hoşlanmamıştı.

"Kontrolü bırakmaktan zevk almak bir zayıflık değildir," dedi ona.

"Biliyorum, ben sadece..." Yine sözünü bitirmedi.

"Sadece ne?" diye sordu, parmağını çekip iki elini beline dolayarak tüm dikkatinin onda olduğunu, paylaştığı şeyin onun için önemli olduğunu ve tam olarak anlayabilmesi için paylaşmasını istediğini belirtti.

"Sadece bunun bir yük olmasını istemiyorum." İşte oldu.

Kız ona bunu verdiğinde, adam iki kolunu da kıza doladı.

Sonra onları yuvarladı, böylece onu kısırdı, bir kolunun kıvrımında tuttu, ancak diğer dirseğinin üzerine çıktı.

Ancak o zaman dedi ki, "Bebeğim, bizi mahkum etmeyi bırak. Biz iyi değiliz, biz harikayız. Her şeyimizle," derken kalçalarını onun kalçalarına bastırdı, "olabileceğimiz her şekilde."

"Tamam," dedi ama bu kelime neredeyse ürkekti.

Bu hiç hoşuna gitmemişti, Chloe'ye hiç yakışmıyordu, bu yüzden onu bundan kurtarmak için ona sırtıttı. "Eğer fiziksel bir gün geçirirsem ve sen de beni gezdirmek istersen, arkama yaslanıp bir bacağını atarak işi yapmanda bir sakınca görmem. Ama sanırım ikimiz de biliyoruz ki, norm ne ise o olacak ve ben bundan çok memnunum."

"Sen... o..." Alnına baktı, kendini toparlamak için bir saniye bekledi, sonra gözlerinin içine baktı ve "Seks harika, Yargıç. Seninle yataktayken olduğum kişiyi seviyorum. Ama çok daha fazlası var. Çok daha fazlası. Ve bu-"

"Trips you."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve başını salladı. "Korkuyorsun," diye not etti.

"Yargıç-"

Burnu onunkine değecek şekilde yüzünü eğdi.

"Chloe," diye homurdandı, "yine bizi mahvetmeyi bırak. Haklısın. Öyleyiz. Çok daha fazlasıyız. Bunu yaşa. Bunun içinde mutlu ol. Çünkü pek çok insan buna sahip değil ama biz sahibiz, şu anda, Gen ve Duncan ile akşam yemeğinde, bu sabah banyonuzda yan yana dişlerimizi fırçalarken, yarın sabah aynı şeyi yaptığımızda. Geçmişe bakmayı ve gelecek için endişelenmeyi bırakın. Bunu yapmak şu anda hiçbir şey inşa etmez. Ki biz de oradayız. Her zaman olduğumuz yerdir. Başka bir yerde olmak imkansız. Ve ben, kendi adıma, burada olmayı çok seviyorum."

Ona baktı, kalbi gözlerindeydi, bu da Yargıç'ın kalbinin boğazına kadar kaydığı anlamına geliyordu.

Sonra onun çekine dokundu, başparmağını alt dudağında gezdirdi.

Ve sonra dedi ki, "Tamam, Yargıç."

Onları geçmişe ve yeni bir şimdiye taşımanın zamanı gelmişti. "Sızdırıyor musun?" diye sordu nazikçe.

Başını salladı.

"Sen mi ben mi?" diye sordu bu işi kimin halledeceğini sorduktan sonra.

"Ben," diye cevap verdi. "Hemen döneceğim."

İşte o zaman başını salladı, eğildi, onu derin ve derin öptü, sonra öpüşmeyi kesti ve yuvarlandı.

Temizlenmek için banyoya gitti.

Giymek için pijamasının altına uzandı.

Chloe'nin ona aldığı köpek yatağında (koyun postuna benzeyen ama ortopedik hafızalı sünger olduğunu gizleyen pembe bir suni kürktü) asılı duran Zeke, Yargıç'ın gördüğü anda Zeke'nin reddedeceğine karar verdiği ama Zeke'nin bayılmasıyla hemen çürüttüğü bir yataktı bu) insan yatağında ona katıldı.

Chloe geri geldi, bir külot ve gecelik aldı, onları giydi ve iki oğluyla birlikte içeri tırmandı.

Her biri ışıklarını söndürdü, ortada buluştular ve ayak parmaklarında bir köpekle sarıldılar.

"Annem senden hoşlanıyor," dedi sessizce boğazına doğru. "Ben sempatik biriyim."

"Ben de senden hoşlanıyorum."

Yargıç karanlığa doğru sırttı. "Güzel, çünkü senden hoşlanıyorum." "Çok klişeyiz," diye iç geçirdi.

"Corny'nin, amına boşalmasının hemen ardından erkeğinin parmağını götüne sokmasından hoşlandığından emin değilim. Bu daha çok ateşli ve sıkı olarak tanımlanabilir."

Hafifçe geri çekildi (hafifçe) ve onun koluna bir tokat attı. "Yargıç! Kabalaşmayın."

Yargıç sırtmaya devam etti ve "Kayganlaştırıcı alıyorum" dedi.

"Aman Tanrım," dedi, tamamen sahte bir tacizle, çünkü adamın içine yerleşerek söyledi. "Dayanılmazsın."

"Ve sen de kıcını siktireceksin." Ona doğru kaydı.

"Daha önce oldu mu?" diye homurdandı, bunun bir evet olup olmadığını bilmek istemiyordu, ama bir hayırsa buna ihtiyacı vardı.

"Hayır," diye fısıldadı.

Sikeyim.

Bu her zaman sadece ona ait olacaktı.

Sevincini haykırmak yerine, "Beğenmediyseniz dururuz" dedi.

"Yaptığın her şeyi seviyorum."

Evet, beğendi.

Onu daha yakına çekti ve tekrar sırtmaya başladı. "Başardık," diye ilan etti.

"Ne?" diye sordu.

"Kıç oyununu bayatlatmayı başardık." Bir an için Yargıç hiçbir şey yapmadı.

Sonra kolları kadının etrafında sarsılarak kahkahayı patlattı.

BİR HAFTA SONRA.

ERTESİ CUMARTESİ GECESİYDİ VE JUDGE ONLARI GÖTÜRÜYORDU.
babasının evindeki akşam yemeğinden uzakta.

Bu bir şey haline gelmişti.

Çeşitli ritüellerin içine düşmüşlerdi.

Çarşamba günü, Prescott'ta, Chloe işten çıktıktan sonra geldi ve genellikle yedi ile sekiz arasında geldiği için, ya akşam yemeği onu bekliyordu ya da dışarı çıktılar.

Bazen Rix onlarla dışarıda buluşurdu. Bazen de birkaç arkadaşı onlarla buluşurdu. Bazen de sadece onlar.

Perşembe gecesi, Judge eve yemek pişirmeye geldi.

Cuma sabahı, erkenden kalkıp onunla birlikte hazırlanmak gibi büyük bir fedakârlık yaptı. Adam da ona her seferinde huysuz sabahlarında ne kadar sevimli olduğunu söylememek gibi büyük bir fedakârlıkta bulundu.

Dağdan aşağı indi.

O ve Zeke dokuz saat sonra aşağı indiler.

Cuma gecesi randevu gecesi, istisnasız. Akşam yemeği. Belki akşam yemeği ve film. Sonra eve, sevişmeye ve uyumaya.

Cumartesi günleri gündüzleri çalıştığında, Zeke ile birlikte Phoenix bölgesinde koşuya ya da yürüyüşe çıkarlardı. Chloe bazen bir alışveriş listesi bırakırdı ve şöyle yazardı: Eğer zamanın ve isteğin varsa, chéri... (her zaman yapardı). Vadi'de yaşayan arkadaşlarıyla buluşurdu. Ve Chloe eve gelmeden önce her zaman evi baştan aşağı süpürürdü, böylece Zeke onu her yerde temizlemesi gereken bir tüy tabakasıyla bırakmazdı.

Eve geldi ve sık sık arkadaşlarıyla dışarı çıktılar. Ayrıca Mi ve Jacob'ın evinde Rix'in de katılmak için arabayla geldiği Yemek Kulübü vardı (ve o da

Chloe ve Judge ile birlikte). Chloe'nin bir sonraki kulübüne Rix de geldi. Bir sonraki hafta ise planlarını değiştirmeye karar vermişlerdi; Chloe hafta sonunu onun evinde geçirecek, Rix, Mi ve Jacob onun mutfağında yemek yapacak, Mi ve Jake de geceyi onda geçirecekti.

Phoenix'te, Cumartesi günleri, Genny ve Duncan ile bir önceki hafta sonu olduğu gibi (eğer şehirdeyseler) akşam yemeği için buluşabilirler.

Ya da daha sık olarak Tom'la yemeğe çıkar ya da onun evine yemeğe giderlerdi.

Bu geceki gibi.

Pazar günleri onlar için kutsaldı. Zaman. Uyumak. Birlikte yemek yapmak. Yemek yemek. Sikişmek. Televizyon karşısında zaman geçirmek. Bazen birlikte kitap okumak.

Ev işi yok. Ayak işleri yok. Sadece birliktelik.

Judge, Zeke ile birlikte Prescott'a gidebilmek için Pazartesi günü erken kalktı.

Bu konudaki tek pürüz, Denver'da programı tanıttıkları yeni bir okula gitmesi gerekmesiydi, böylece bir toplantıya katılabilecek, çocuklarla konuşabilecek, programı tanıtabilecek ve yeni öğrenciler alabilecekti.

Dört aydır birlikteydiler.

Chloe daha önce hiçbir kız arkadaşının vermediğinden fazlasını verdi. Yine de yeterli değildi.

Bu bir sorundu, çünkü zaten yeterli değilse, daha da fazla hissettirecekti.

Phoenix'e taşınmak gibi bir arzusu da yoktu.

Los Angeles'a gitmek istemediğini itiraf etmişti ama Prescott'a taşınmak istemediği konusunda yalan söylediğini belirtmemişti.

İşler eninde sonunda gerçeğe dönüşecekti ve bu çok geç değil, çok erken olacaktı.

Pazartesi sabahı ayrılmaktan nefret ettiği için, o da nefret ettiğini saklamaya çalışmadı bile, sadece üç gün ayrı kalacaklardı ve tam gün bile değil.

Ve ikisi de berbat olduğunu düşünüyordu. Çünkü berbattı.

Yani, evet.

Gerçekleşecekti. Yakında.

Ama şu anda alışılmadık derecede sessizdi.

Scottsdale Yolu'na çıkana kadar bunu ona verdi ve işi bitti.

"Kafan nerede?" "Yalnız."

Tom Pierce kızına tapıyordu ve Yargıç, Tom'un Judge'ı kızını için sevmesinin çok iyi hissettirdiğini inkâr edemezdi.

Bunu çeşitli vesilelerle göstermekle kalmamış, bir keresinde, birkaç hafta önce Chloe tuvalete gitmek için izin istediğinde, bunu doğrudan paylaşmıştı.

"Beklediğim gibi biri değilsin," demişti. "Ve bu iyi bir şey. Sana söylemesi gereken bir şeyi söyleyerek onun güvenine ihanet etmeyeceğim ama sonunda onu, hayatındaki kadından daha önemli olduğuna kendini ikna ettiği her şeyden daha fazla önemseyen bir adamla birlikte olmasından memnunum. Hiçbir şey bundan daha önemli değildir. Yolun çalkantılı olduğunu duydum. Sasha adına konuşmayacağım, o şekilde davrandıktan sonra yapması gereken işler var. Ama bilmelisin ki, Chloe'nin artık her şeyi omuzlarında taşımaması beni rahatlatıyor. Bu yükü taşımasına yardım edecek biri var. Ya da hazır olduğunda bu yükten kurtulmayı seçebileceğini anlamasına yardımcı olacak biri."

Evet.

Söylediği buydu.

Evet, bu harika hissettirdi. Yine

de Chloe haklıydı. Tom yalnızdı.

...hayatındaki kadından daha önemli olduğuna kendini ikna ettiği her neyse. Hiçbir şey bundan daha önemli değildir.

Evet.

Genny'nin Duncan'la birlikte olduğu gerçeğini kabullenmiş olabilir ve bu iyi bir şeydi ama yine de tamamen yalnızdı.

Ve hala kıcına tekme basıyor.

"Sana söylemem gereken bir şey var," dedi.

"Ne?" diye sordu temkinli bir şekilde, çünkü onun konuşma tarzından pek hoşlanmamıştı.

Tereddütlüydü, emin değildi ve Chloe'nin sahip olmadığı iki şey de bunlar değildi.

"Corey Amca bana bir şey bıraktı." "Pardon?"

"Bana bir şey bıraktı. Öldükten sonra."

Tamam, şimdi anladı.

Sevgi dolu ve destekleyici olarak bildiği bir adamdan bahsederken her zaman kuşkuluydu, ama adam hepsine, insanın aklının alamayacağı kadar iğrenç bir şekilde ihanet etmişti.

"Doğru," diye yanıtladı. "Neydi o?"

"Bir insan."

Bunu beklemiyordu. "Bir insan mı?"

"A... Onun ne olduğunu bilmiyorum."

Ona baktı ve alçak sesle, "Chloe," dedi.

"Bence o... Bilmiyorum, sadece bir dedektif olamayacak kadar... uğursuz biri. Bence o bir iş bitirici."

Daha önce tüm dikkati ondaydı.

şimdi de öyle.

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu.

"Eve gittiğimizde sana gösteririm. Biriktirdiğini bilmiyordum, ben de istemedim ama bana bir dosya verdi. şey hakkında, baba."

"Tanrım," dedi Yargıç. "Ciddi misin sen?"

"Evet."

"Bu dosyada ne var?"

"Tam olarak babamla ilgili değil. Babamın sevgilisini araştırması için birini tuttum. Aldattığı kadın.

Annemle birlikte."

"Tanrım, Chloe," diye mırıldandı.

"Ama onlar onlar...onlar kapalı onların İzler.

Araştırmacım hiçbir ipucu bulamadı. Ama

Corey'nin adamı onunla ilgili her şeyi buldu ve bana verdi diyebiliriz."

Yargıç hiçbir şey söylemedi çünkü onun ağzından çıkanlara inanamıyordu ve kafasını toparlamaya çalışıyordu.

"Mesele şu ki, bu babam değil... hile yapmak. Özel bir şey olmalı. Ve ben düşündüm ki-"

"Genny ve Duncan'a müdahale ettiğin gibi onu da bulup aralarını düzelteceğini sandın."

Genny ve Duncan ile yaptığı şey çok hoştu çünkü harika bir şekilde sonuçlandı.

Tamamen farklı bir şekilde de olabilirdi. Bunun gibi.

"Ben müdahale etmedim," diye karşılık verdi. "Ben bunu daha çok... dürtme olarak sınıflandırırdım."

Sanki babasını "sosyalleşmeye" teşvik etmek istiyormuş gibi. Lanet olsun.

"Sonuç ne olursa olsun, Genny'nin aynı şekilde hissedeceğinden emin değilim. Duncan senin üzerine titriyor ve Genny'nin tekrar hayatına girmesi onu çok mutlu ediyor. Ama sen olmasaydın, Duncan da böyle hissetmeyebilirdi."

Adını söylediğinde ona döndüğünü biliyordu. "Yargıç."

"O dosyayı yak."

"Yargıç!" diye bağırdı.

"Şu adama da söyle, çekip gitsin."

"Ondan yardım istemedim. Aslında onu aradığımı nereden bildiğini de bilmiyorum. Tabii beni takip etmiyorsa."

"Lanet olsun," dedi Yargıç. "Şu anda ciddi misin?"

"Yargıç, aşırı tepki verme. Bu tam Corey Amca'ya göre."

"Bana kötü niyetli bir iş bitiricinin seni izlediğini ve çevrendeki insanlar hakkında dosyalar verdiğini söylediğinde aşırı tepki verme."

babamın hayatını gizli tutmaya özen gösterdi?"

"Bu şekilde söylendiğinde kulağa hoş gelmiyor," diye yakındı.

"Çünkü bu iyi değil, Chloe."

"Sanırım onu aramalıyım," dedi

küçümseyerek. "Sakin bunu yapma."

"Babam her Cumartesi kızlarından biriyle yemek yiyemez."

"Kız kardeşin ve erkek kardeşin gibi baban da kendi hayatını düzene sokabilecek yetişkin bir adam. Ve son dakika haberi bebeğim, eğer burada oturuyor olsaydı, o da sana aynı şeyi söylerdi."

"Sasha ve Matt'in sorunları babamınkilerle aynı değil. Bazen insanların biraz itilmeye ihtiyacı olur."

"Bu çok kötü bir fikir," dedi ona, sonra aklına bir şey geldi. "Bu adam sana benim hakkımda bilgi verdi mi?"

"Hayır. Sanırım bu Corey Amca'nın seni onaylayacağı anlamına geliyor ve açıkçası ben de aynı fikirdeyim."

"Yani benim hakkımdaki araştırman sana aitti." "Kesinlikle."

En azından bu vardı.

"Tüm yaptığı bu mu?"

"Dosyayı gönderdi ve dükkana uğrayıp... sanırım çoğunlukla kendini tanıttı. Bu aylar önceydi. Biz daha bir araya gelmeden önce. O zamandan beri ondan haber almadım."

"Belki de kendisi siktirip gider," diye mırıldandı Yargıç.

"Bunu istediğimden emin değilim," diye cevap verdi.

"Babamın sevgilisi Phoenix'te yaşıyor ve kafamı çok yordum, ama birbirleriyle karşılaşmalarını nasıl ayarlayacağımı bir türlü bulamıyorum. Başı dertte bir genç kız durumu olsaydı çok iyi olurdu, babam bunu çok isterdi. Ama o rahatsız edici bir şekilde... birlikte. Bu Rhys denen adamın yardım edebileceği yetenekleri olduğunu hissediyorum."

Yargıç derin bir nefes aldı. Sonra bir tane daha.

Sonra dedi ki, "Chloe, bebeğim, tatlım, beni çok iyi dinle. Dinliyor musun?"

"Evet, Hâkim Bey," diye iç geçirdi, başına gelecekleri zaten biliyordu.

Yine de ona verdi. "Bu... adamlar... iletişime geçme... ya da... senin... işine... karışma..."

Babamın aşk hayatı. Beni duyuyor musun?"

"Duyuyorum ve dinliyorum, Yargıç. Sadece sizinle aynı fikirde olup olmadığımı bilmiyorum."

Yargıç sessizleşti.

Chloe susmadı.

Argümanını paramparça etti.

"Babana benim kadar yakın değilsin. Onu hala seviyorsun, tıpkı benim kendi babamı sevdiğim gibi. Ve her zaman, ama özellikle de gergin bir tartışma sırasında yüzünüze bir şey fırlatmak temeldir. Bununla birlikte, babanızın hayatına karışmam için beni serbest bıraktığınızı hatırlatırım. Bunu yaptınız çünkü karısının ölümüyle başa çıkamadığından endişe ediyorsunuz. Şimdi söyleyin bana, neden Tom Pierce'a değil de Jameson Oakley'e müdahale etmemde bir sakınca yok?"

"Şaka yapıyordum," diye geçiştirdi.

"Şaka yapmıyordun," diye ona seslendi.

"Babamın bir sarsıntıya ihtiyacı var. Ve şunu da belirteyim, onunla tanışmadınız bile, bu yüzden onu dürtme tehlikeniz çok düşük."

Yine de bunun onu durdurmayacağından şüpheleniyordu ve bunu geçen hafta sonu annesi ve Duncan'la yaptıkları konuşmadan biliyordu.

"Benim babamın da bir silkelenmeye ihtiyacı var," diye karşılık verdi. "Ve şunu da belirteyim, onunla tanıştınız ve onun sefil biri olduğunu iddia edemezsiniz."

"Sefil" kelimesini kullanmazdı. Ama bunu tartışamazdı.

Tom'un yuvarlandığını söylemezdi.

Bununla birlikte, adam büyük bir hata yapmış, bu dünyada onun için en önemli olan şeyi kaybetmişti ve bu da

genellikle çabuk iyileşmez.

"Ona zaman ver," diye ikna etti. "Verdim," diye karşılık verdi.

"Chloe."

"Yargıç."

Bir vuruş yaptı.

Sonra sesini anlamlı bir şekilde alçalttı ve "Chloe" diye tekrarladı.

Buna cevap vermedi. Yine de mırıldandığını duydu.

Bu genellikle teslim olduğunu göstergesiydi. Bu durumda, öyle olmasını umuyordu.

"Eve gittiğimizde dosyaya bakacağım," diye izin verdi, ama sadece dosyayı parçalamasını sağlamak için kullanabileceğı şeyler bulmak amacıyla okumak için.

"Teşekkür ederim," dedi kısaca.

Ağzının gülümsemesine aldırmadan başını yola doğru salladı.

Her erkek büyük bir kalbi olan bir kadın ister.

Ama Chloe'ninki?

Bu onu öldürebilir.

ADAM ÇEKİLDİ VE KIZIN GÖZLERİNİN İINE BAKTI.

Onun bakışını okudu ve her şeyi yapabileceğini anladı.

Her şeyi.

Onu sırtına almadı.

Karnına dönebilmek için onu eğilmeye zorladı.

Ve sonra sonuna kadar itti, çünkü kadın önünü aşağıda tuttu, ama dizlerinin üzerine geldi ve kıcını gösterdi.

Ve onun amcığı.

Yargıç onun tatlı kıcını iki eliyle kavradı ve kendine biraz zaman tanıyarak onun sikini, vücudunu alışını izledi.

sallanıyor ve sonra onun itişlerini karşılamak için geri dönüyordu.

Sonra meşgul oldu, onun üzerine kıvrıldı ve parmaklarıyla daldı.

Ona bir orgazm yaşattı ve sonra ellerinin üzerinde yukarı itti, bundan da zevk aldığını biliyordu. Saçlarını geriye attı, Yargıç'ın teninin üzerinde kayan koyu dalgaları ve bukleleri görmesine izin verdi, kıcı kasıklarına çarptı, amı sikinin etrafında titreşti.

Yaklaştığında, Yargıç dizleri onunkilerin arasında olacak şekilde pozisyon değiştirdi ve "Kalk," diye homurdandı.

Kadın adamın sikinin üzerine oturmak için yukarı doğru itti. Birlikte açılı bir şekilde, adam onun içinde güçlenirken, bir kolu göğsüne doğru eğildi, böylece elini boynunun yan tarafına sarabildi, diğer eli göğüslerinden birini doldurdu.

Her itişinde nefesinin kesildiğini dinledi, parmaklarının boynunda bileğinin etrafında kıvrıldığını hissetti, diğer kolu kıcını olabildiğince kavramak için geriye uzandı.

Ve işte o zaman patladı, kadının içine ateş etti.

Başı omzuna doğru düşerken, ona doğru ilerledi. Adam döndü ve orgazmını onun tenine doğru homurdandı.

Tanrım, yatakta her şeydi. Ve sadece her şey.

Sesler uzaklaşırken Yargıç gözlerini açtı ve kızın vücudunun uzunluğuna baktı. Dolgun memeleri neredeyse eline sığmıyordu, kesilmiş kılları sikini sarıyordu. Yumuşak saçlarının göğsüne, omzunun her tarafına döküldüğünü hissetti. Ve siki onun içinde seğirdi.

Her yerde sikiştiler. Onun yatağında. Onun yatağında. Onun kanepesi. Onun. Onun duşu. Onunki. Onun banyosundaki lavaboda. Onunkinde. Mutfağında dizlerinin üzerine çöküp onu yemişti. Kız da onun mutfağında dizlerinin üzerine çöküp ona sakso çekmiş. Ofisinde masasının üzerinde sevişmişlerdi. Zeke'i uzak bir patikada yürüyüşe çıkardıklarında arabaya döndükten sonra onun arabasında sevişmişlerdi.

Sabahları ve geceleri sevişiyorlardı. Pazar günleri bütün gün sikişiyorlardı ve bu olağan bir şey değildi, ama gecenin bir yarısı onu sikmek için uyandırdığı oluyordu, ya da o da aynısını yapıyordu.

Kahretsin, onu Los Angeles gezisinden eve getirdiğinde fuayeden dışarı çıkamamışlardı, ayrı kaldıktan sonra birbirlerine girmek için o kadar çaresizdiler ki. New Mexico ve Denver'dan döndüğünde de bu durum onun girişinde tekrarlanmıştı.

Birbirlerine doyamıyorlardı.

Ve onun aletinin üzerinde oturan güzelliğine bakarken, asla yapamayacaklarını biliyordu.

Chloe ona bakmayı seviyordu ve bunu saklamıyordu. Ne zaman onun sikini görse yüzü acıkiyordu. Ama giyinik ve dışarıda bir şeyler yapıyor olsa bile, gözlerini ondan ayırmıyordu. Yumuşakça gülümsüyordu ve gördüğü şeyden hoşlandığı gerçeği gözlerinden onun görmesi için parlıyordu.

Köpeğini ve ailesini severdi.

Rüya gibi yemek yapardı.

Yürüyüş yapmayı severdi. Meşgul olmaktan hoşlanırdı. Nasıl rahatlayacağını bilirdi.

Seyahat etmişti ve daha fazlasını yapmak istiyordu. Çıkmayı hayal ettikleri tatiller hakkında konuştular ve o yaz seyahatine ara verdiğinde bir tane planladılar (glamping'di ve bunu dört gözle bekliyordu).

Okumak istediği bir yığın kitap vardı, daha da büyüdü, ama onları gözden geçirdi.

Hırslıydı ve onun da aynı olduğu gerçeğini tamamen destekliyordu, ancak bu farklı bir türden geliyordu.

Harika giyiniyor ve onu öpmeye bayılıyordu ve geceleri onu sıkıştırmazsa yatağın etrafında onu kovalıyordu.

Öyleydi.

Onun

kızıydı.

İşte buydu.

Bu onlarındı. Bu
sonsuz kadardı.
Ona aşık değildi.
Chloe Pierce gibi bir kadına aşık olmak bir erkek için
kolaydı.

Hayır.

Onu seviyordu.

Sonuç olarak, kalp, cesaret ve ruh, onu sevdi.

İşte buydu.

Öyleydi.

Sonsuza

kadar.

"Tatlım?" diye fısıldadı.

"Evet?" diye cevap verdi.

"Tamam mı?"

Evet, iyiydi.

Onun çenesini öptü, yüzünü o uzun, zarif boynuna
gömdü ve yeni fark ettiği her şeyle kendine bir dakika
verdi.

Sonra onu sikinden çekti ama kollarında tuttu.

"Temizlik görevi benim mi, yoksa senin mi?" diye sordu.

Kadın hafifçe döndü ve adam bakışlarını yakalamak için
başını kaldırdı.

Ama yakalayamadı, yüzünde dolaşıyordu.

Sonunda gözlerine yerleşti.

"Yargıç, iyi misiniz?"

Mükemmeldi.

"Kesinlikle."

Anladı. Hem de hemen. Ya o kelimedeydi ya da
gözlerinde gördü ya da her ikisini de.

Çünkü gözleri eridi, vücudu da eridi ve ağzı yumuşadı.

Ve aralarında parıldadı. Hissettiği

şey.

Ve o da hissetti.

"Birlikte temizlenin," diye fısıldadı, sanki daha yüksek
sesle konuşmak anı bozacakmış gibi, ama bunu yapmalarını
istemiyordu.

Bağlantıyı

kes.

Şimdi

değil.

Yataktan kalktı, onu da kendisiyle birlikte sürükledi ve kollarının arasına aldı.

Bu jest karşısında kızın gözlerinin büyüdüğünü gördü ama kız kollarını adamın boynuna doladı ve adam onu banyoya götürürken ona tutundu.

Mesaj açık.

O da kabul etti.

Bu oldu onların An, ve hiçbir şey
oldu gidiyor paramparça etmek için.

Kız adamın kendisini amından t e m i z l e m e s i n e
izin verdi ve adam da kızın kendisini sikinden
temizlemesine izin verdi.

Adam pijamalarını giyerken ve kadın külot ve gecelik
giyerken birbirlerine çarptılar.

Birbiri ardına yatağa girdiler. Yargıç ışıkları
söndürdü.

Zeke ayağa fırladı, biraz dolaştı v e sonra ayaklarının
dibine yerleşti.

Bu süre içinde Yargıç Chloe'yi yakınına
topladı. "Yargıç?"

"Evet."

Hiçbir şey söylemedi.

Ama söyledi.

Onun boğazını öptü.

Onu daha yakına çekti ve ağırlığının bir kısmını ona
verdi.

"Uyu bebeğim."

"Pekala, mon beau."

Onun boynunu tekrar öptü.

Yargıç Oakley hayatı hakkında çok az şey düşünüyordu.
Olanın olmuş olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti.
Gençken her şey onun kontrolü dışındaydı ve içgüdüsel
olarak sadece kendini toparlaması ve dışarı çıkabileceği
güne kadar hayatta kalması gerektiğini biliyordu.

Phoenix'e vardığında ve zamanı kendine ait olduğunda, hayatı kendine ait olduğunda ve içinde olan insanlar çok uzakta olduğunda, o kadar gerçek dışı, o kadar değerli bir özgürlük hissetti ki, sahip olduğu her şeye ona yapıştı.

Ve asla peşini bırakmayacağına yemin etmişti.

Duygusal olarak onların gitmesine izin vermişti ama bu özgürlüğün gitmesine asla izin vermemişti.

ASU'daki yurdunda geçirdiği ilk gün, Judge için hayatının ilk günüydü.

Yaşadığı hayatın geri kalanı sadece bir şeydi.

Bitmişti.

Ama bu gece, Yargıç'ın anladığı bu gece yeni bir şeydi.

Hayatının geri kalanının ilk gecesiydi.

Ve bir şey için de tüm hayatı boyunca minnettardı.

Onu buraya getirdi.

Ve o anda, Chloe kollarında, köpeği ayaklarının dibinde, onun için her şey yoluna girmişken ve dudaklarından o kelime çıkmadan birbirlerini sevdiklerini bilirken, Judge hayatının geri kalanını cidden dört gözle bekliyordu.

Geçmişini ne kadar derine gömersen o kadar mutlu olacağına dair hiçbir fikri olmadığı için bunu sakın ve mutlu bir şekilde yaptı...

Geri dönüp size musallat olduğunda daha da acımasız oluyor.

CHAPTER 25

FIRTINA

Yargıç

Ertesi sabah... Pazar...

TELEFONU ÇALDI.

İkisinin de zil sesi aynıydı, ama Chloe onları ayırt edebilmek için kendisininkini değiştirmişti.

Ve bu da onun.

İkisini de uyandırmak.

Pazar günü.

Belinden büküldü, uzandı, komodinin üzerinde buldu ve zil sesinin kesilmesi için yan düğmeye bastı.

Sonra tekrar Chloe'nin içine kıvrıldı.

Daha yakına sokuldu, yüzünü onun boğazına dayadı.

Onu oradan öptü.

Judge bunun ne anlama geldiğini öğrenmişti. Sikilmek istediği anlamına geliyordu. Gözlerini bile açmamıştı.

Ama gülümsüyordu.

Telefonu tekrar çaldı.

İşte o zaman gözleri açıldı.

Chloe'nin vücudu da o zaman sertleşti.

Chloe yukarı bakarken çenesini aşağı eğdi.

Birbirlerine baktılar ve adam sözünü sakınmadan tekrar dönerek telefonuna uzandı.

İkinci kalışında onu bekleyen bir şarj pedi vardı. Evinde kullandığı türdendi, fişe takılıydı ve komodininin üzerinde duruyordu.

Ona aldığı da aynı yere koymuştu.

Telefonunu altlıktan aldı ve ekrana baktı. Babası arıyordu.

Chloe ekranına bakıp saati görünce, "Daha erken," diye fısıldadı.

Jameson Oakley, herhangi bir anda dünyanın hemen her köşesinde saatin kaç olduğunu biliyordu.

Pazar günü yanlışlıkla on altı on üçte aramazdı. Pazar günü o kadar erken saatte aramazdı.

Bir şey olmadıkça.

Bakışlarını Chloe'ye çevirdi, aramayı cevapladı ve telefonu kulağına götürdü.

"Selam baba," diye temkinli bir şekilde selam verdi.

"Yargıç," dedi Jamie Oakley, sesi ağırlaşmıştı. Hayır.

Ağır.

Tanrım, o kadar ağırdı ki, bir kısmı Yargıç'ın üzerine düştü. Bir keresinde babasının sesinin böyle çıktığını duymuştu.

Rosalind öldüğünde.

Yargıç sırt üstü döndü, yatak başındaki yastıkları iterek Chloe'yi de yanına aldı.

"Neler oluyor?" diye sordu.

Chloe kolunu ona doladı, sıkıca sarıldı ve yakınlaştı.

Zeke yatağın ayak ucundan kalkıp Judge'ın diğer tarafına yaklaştı.

"Oğlum...kahretsin."

Yargıç daha dik oturdu, içi burkuldu, her ne haltsa bunun Dru'yla ilgili olmamasını umuyordu.

Zeke kafasını kaldırdı.

"Ne oldu baba?" diye sordu.

"Dün gece... dün... onu buldular." Yargıç "onu" kelimesini söylerken nefesini güçlü bir şekilde üflediğinin sesi duyuluyordu. "Lanet olsun evlat, dün gece annenin bir arkadaşı onu bulmuş. Aşırı dozdan ölmüş. Çok üzgünüm Yargıç, biri ona ulaştığında çoktan ölmüştü."

Yargıç hareket etmedi. "Yargıç?"

Yargıç hiçbir şey söylemedi.

"Yargıç!" Bu daha keskin, otoriter, duyulması ve itaat edilmesi gereken bir sözdü.

Kıpırdamadan durdu.

Telefonu elinden kaydı ve "Bay Oakley? Ben Chloe Pierce, Yargıç'ın kız arkadaşı." Durakladı ve "Evet, doğru. Ne oldu?"

Haberi duyduğunda onun kendisine doğru sarsıldığını ve daha da yukarı itildiğini hissetti.

Sonra dedi ki, "Tamam, doğru. Şimdi ne var?" Durakladı ve sonra, "Evet. Bir uçak mı gönderdiniz? Tamam. Evet." "Hayır, yön değiştirebilirler mi? Phoenix'te." Daha kısa bir duraklama ve "Phoenix'teyiz." Bir kez daha ve "Evet. Teşekkürler. Evet, teşekkür ederim. Ben hallederim. Şu anda tepki veriyor. Bunu sindirmek için biraz zamanı olduğunda sizi aramasını sağlayacağım." Son bir duraklama, "Tamam. Tabii ki. Yakında görüşürüz. Teşekkür ederim."

Sonra telefon komodine çarptı ve yüzü ellerinin arasında, onun üzerine çıktı.

"Bebeğim, benimle misin?" diye seslendi.

Aşırı dozdan ölmüş.

"Yargıç, tatlım, benimle misin?"

Çoktan gitmişti.

"Yargıç, sevgilim, beni endişelendiriyorsun."

"Sanırım cenazeye katılmam gerekiyor?" diye sordu.

Gözlerini kırptırdı.

Sonra "Evet" dedi.

"Babam uçağını mı
gönderdi?" "Evet."

"Şimdi mi?"

"Erm...evet. Ben... Tabii ki. O toplantı Biz Orada.
Dallas'ta."

"Doğru," diye mırıldandı. "Sahip olduğu tek şey benim,
bu yüzden muhtemelen bu boku halletmeliyim."

Sonra onu üzerinden kaldırdı, yorganı bacaklarından
attı ve bıçakla yataktan çıktı.

Zeke de onunla birlikte atladı ve peşinden gitti.

Kadın geldiğinde Zeke'nin şahitliğinde tuvaleti
kullanmaya hazırlanıyordu.

"Bebeğim, işemek üzereyim," dedi ona.

Birlikte çok zaman geçiriyorlardı ve bu durum sona
erdiğinde artık kapıyı kapattıkları da söylenemezdi, ancak
kız ona eşlik etme eğiliminde değildi ve bunun tersi de
geçerliydi.

"İyi misin?" diye sordu.

"Tabii, mesanemi boşaltabilseydim daha iyi olurdu."

Başını sallamadan ve Zeke'e öpücük sesi çıkarmadan
önce bir süre daha bekledi.

Geçtiğimiz aylarda, Zeke sevgili Chloe'sine sığınmıştı.
Yargıç aldırmadı, bunu tamamen anladı.

Ama şimdi, Zeke hareket etmiyordu.

"Hadi bebeğim," diye kandırdı, "Babanın biraz yalnız kalmaya
ihtiyacı var."

Bir saniye sürdü ama Zeke Yargıç'a bakıp çenesini
Chloe'ye doğru uzattığında köpeği ona doğru koştu ve ikisi
de odadan çıktılar.

Dişlerini fırçalamak da dahil olmak üzere her şeyini
yaptı ve kadın geri döndüğünde yatak odasındaydı, orada
bıraktığı ve haftalardır dokunmadığı geceliğini çıkarmıştı.
Dokunmamıştı çünkü artık onu pek kullanmıyordu. Kadın
dolabından ve bir buçuk çekmecedan birkaç metre yer
açmak için büyük bir çaba gösterdikten sonra, adam

Birkaç kez ağır eşyalar toplayıp evinde bir sürü şey bırakmış.

Elinde iki fincan kahve vardı ama Zeke yoktu. Bu ya yavrusunu beslediği ve onun da atıştırmakla meşgul olduğu ya da onu küçük arka bahçesine saldığı anlamına geliyordu. Zeke'i Chloe'nin ya da Yargıç'ın alanından uzak tutan tek şey yemek ya da açık hava zamanıydı.

Gözleri yatağın üzerindeki çantaya gitti. Ona doğru geldi.

Kahveyi aldı, bir yudum da içti.

"Rix'i arayıp size uğramasını ve gelirken takım elbiselerinizden birini getirmesini söyleyeceğim. Burada bir tane yok. Ama bir tane var, değil mi?"

"Rix?" diye sordu.

"Evet. Rix."

"Geldiğinde derken ne demek istiyorsun?" Kadın ona baktı.

Ve tereddütle dedi ki, "Dallas'a geldiğinde. Senin için."

"Bunu yapmak zorunda değil."

Hâlâ tereddütle, "Bu bir 'mecburiyet' durumu değil," diye cevap verdi.

"Bu benim için, onun için olmak zorunda değil. Eğer gelebilirsen, senin de gelmeni isterim. Babamla tanışmanı engellemiş olurum. Koşullar pek iyi değil ama Jamie Oakley'nin iyi olduğu tek şey krizler. Onu en iyi halinde göreceksiniz. Ama gelmek istemezsen, ben hallederim. Sadece birkaç günlüğüne gideceğim."

Ağzı açıldı. Kapat.

Tekrar açıldı.

Kapandı.

Sonra da şöyle dedi: "Rix'i arayıp yola çıkmasını sağlayacağım. Buraya gelip bizimle birlikte Teksas'a uçabilir. Sasha'yı da arayacağım. Zeke'i almaya gelebilir. Annem ve Bowie'de kalabilir."

"Chloe, bebeğim, gerçekten, Rix-"

"Eğer bir an için bile bu süreçte senin yanında olmak istemeyeceğini düşünüyorsan, delirmişsin demektir. Aramazsam ve gelmesini istemezsem incinecek ve kırılacak."

Bu muhtemelen doğruydu.

Yargıç pes etti. "Tamam, ama ben ararım. Zaten toparlanman daha uzun sürer."

Sonra telefonuna yöneldi.

Aramayı o yapmadı çünkü o kendi aramasını yaptı.

Onun adı.

Ona baktı.

"Beni ilgilendiriyorsun," diye açıkladı.

"Neden?" diye sordu.

"Neden?" diye papağan gibi tekrarladı.

"Chloe, sana söyledim, annem olması gereken kadına karşı hissettiğim her şey yok oldu. Gitmedi bile. Hiç olmadı. O benim için öyle biri değildi. Eğer kendinden geçmemişse, parti yapıyordu. Parti yapmıyorsa, kaba ve acımasızdı. Belki bana değil ama ona göre hayat ona yanlış yapmıştı, oysa bu saçmalıktı. Çocukken bile bunu biliyordum. Berbat seçimler yapmıştı. Yeterince hızlı uzaklaşmadım ve asla arkama bakmadım. Ölmüş olması berbat. Sonunda kendini kontrol altına alabilseydi iyi olurdu. Ama bunu yapacağına dair umudumu uzun zaman önce kaybettim. Onu yerin dibine sokmalıyım ya da her neyse. Muhtemelen istediği şeyi paylaşacak yasal bir plan yapmamıştır. Belki babam biliyordur. Ama bu iş bittiğinde, bitmiş olacak ve biz de bu işi halledip eve döneceğiz."

"İlk duyduğunuzda, tamamen unutmuştunuz," diye hatırlattı ona.

"Şok oldum. Her gün biri sizi arayıp keş annenizin aşırı dozdan öldüğünü söylemiyor."

"Yargıç," diye fısıldadı, bir yandan onun duygusuz ifadesine sitem ediyor, bir yandan da bu şekilde ifade etmesine şaşıırıyordu.

"Bebeğim, oraya gittiğinde anlayacaksın. Her şeyin ne kadar berbat olduğunu. Ama gerçekten, şimdi şoku atlattım ve fark ettim ki

hiç de şok edici değil. Ve ben iyiyim."

"Takım elbisen var mı?" diye sormadan önce birkaç saniye hiçbir şey söylemedi.

"Evet."

Başını salladı, komodininin yanına gitti ve muhtemelen Sasha'yı, annesini ya da Mi'yi aramak için telefonunu işaretledi.

Yargıç, Rix'e uyuması için on dakika daha vermeye karar verdi ve toparlanmaya geri döndü.

YARGIÇ'IN HAYATI BOYUNCA HATIRLAYACAĞI BİR ŞEY DAHA.

Babasının özel jetinden çıkarken Chloe'nin arkasında olmak.

Bunu güneş gözlüklerini takarak yaptı, çantasını kolunun altına sıkıştırdı ve sonra zarif bir şekilde elini merdiven korkuluklarına uzattı.

Rüzgâr saçlarını başının etrafında savuruyor, siyah düğmeli gömleğini gövdesine bastırıyordu. Alt tarafı ise parlak pembe bir pantolonla kaplıydı. Pantolon bilekten kelepçeliydi. Siyah kemer, siyah ayakkabılar.

Siyah tonlar.

Tepeden tırnağa serindi ve arkasından çıkarken onun ötesine bakınca babasını asfaltta gördü ve Chloe Pierce'ı Chloe yapan her şeyin bir santimini bile kaçırmadı.

Jamie de güneş gözlüğü takıyordu.

Yine de, Yargıç onayın hemen geldiğini gördü.

Hiç şaşırtıcı değil.

Babasının yanına vardığında Jamie onu kucakladı.

Jameson Oakley ona boyunu vermişti, Judge'ın büyükbabasının oğluna vermediği bir şeydi bu. Bu, Judge'ın Chloe kadar uzun ve havalı olan büyükannesinden geliyordu, sadece adil.

Hayır, AJ Oakley beş sekiz yaşında olmasına rağmen herkese beş on yaşında olduğunu söyleyen iri yarı bir adamdı.

Gerçi her zaman kovboy şapkası taktığı için kimse bilemezdi.

Jamie onun kulağına, "Boktan koşullar ama seni görmek güzel," diye mırıldandı.

"Evet," diye yanıtladı Yargıç, çekildi ve Chloe'yi kucakladı. "Baba, Chloe Pierce. Benim kızım."

Elini uzattı ve Jamie elini tuttu. "Bay Oakley, tanıştığımıza memnun oldum."

"Jamie, hayatım," diye yanıtladı babası.

Adam otuz yıl boyunca New York'ta yaşamış olsa da, Teksaslı aksanı tam olarak kaybolmamıştı.

"Jamie," diye izin verdi, elini geri çekti, uçuşan saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve diğer kolunu Yargıç'a dolayarak güçlü durdu.

"Rix, dostum, gelebildiğini duyduğuma sevindim," diye selamladı Jamie Rix'i, elini sıktı ve diğer eliyle omzuna vurdu.

Bu Jamie'nin önceden bildiği bir şeydi, çünkü Chloe onun numarasını telefonuna kaydetmiş ve yol boyunca seyahat planlarından onu haberdar etmişti.

"Jamie," diye yanıtladı Rix.

Babası Yargıç'a döndü. "Tamam, hepinize bir araba buldum. Rosewood'da sütümlerimiz var. Yerleşmek mi istersiniz yoksa... dışarı çıkıp belki annenizi görmek mi?"

"Kendi arabanız mı var yoksa şoförünüz mü?" diye sordu. "Şimdilik bir şoförüm var. Ama-"

Yargıç sözünü bitirmesine izin vermedi, Chloe ve Rix'i aynı bakışla kuşattı. "Siz ikiniz babamla otele gidin. Ben Lucas'a gidip bir şeyler araştırmaya başlayacağım."

Lucas onun memleketi.

Ya da büyüdüğü yer. Harika insanların yaşadığı harika bir yerdi ve orada hala arkadaşları vardı.

Ama hiçbir zaman gerçekten evim olmadı.

Emri üzerine, aynı cevabın iki versiyonunu aldı.

Rix'ten alçak sesle bir "Hayır".

Chloe'den keskin bir "Hiç sanmıyorum." cevabı geldi. Ama Chloe daha da ileri gitti.

Babasına dönerek, "Kontrol edip yerleşeceğiz. Yargıç'ın yemeğe ihtiyacı var. Sonra bizimle cenaze evine gelir misin?"

"Elbette," diye mırıldandı Jamie, şimdi onu yakından izliyordu. "Bebeğim-" diye başladı Yargıç.

"Sus," diye susturdu onu, yüzüne bile bakmadan. Dikkati hâlâ babasındaydı çünkü onunla işi henüz bitmemiştir. "AJ Oakley'nin şu anda nerede olduğunu bilmek istiyorum."

Jamie değişti ve Yargıç bunu gördü. Görür görmez onayını aldı.

Patronluk tasladığında onun dikkatini çekiyordu.

Şu anda, yaklaşık otuz saniye sonra onun hayranlığını kazanacağını anlıyordu.

"Bunun olduğunu farkında ama şu anda nerede olduğunu söyleyemem."

"Farkında olduğunu biliyoruz," diye karşılık verdi Chloe. "Sen aradığından beri Yargıç'ı en az on beş kez aradı, görünüşe göre Yargıç'ın onun aradığını bildiğini anlamaktan aciz, çünkü ekranda adı çıkıyor, ama onunla konuşmak istemiyor, bu yüzden Yargıç telefonu açmadı. Şu anda kendi duygularınızı yaşadığınızı varsayıyorum, ancak birinin bu adama geri çekilmesini söylemesi gerekiyor. Yargıç onu ne zaman görmek isterse, bu Yargıç'ın kararıdır. Her zaman öyleydi, ama şimdi kesinlikle öyle. Peki bunu onunla kim paylaşacak? Sen mi? Yoksa ben mi?"

Rix kımıldadı ve Yargıç ona baktığında vücudunun üst kısmını hafifçe çevirdiğini ama başını tamamen çevirdiğini gördü.

Muhtemelen kimse onun bu uygun ama yine de uygunsuz anda güldüğünü görmesin diye.

Jamie ona, "Babamla yaptığınız bir telefon görüşmesinin sonuna tanık olmayı çok istesem de, bunu ben hallederim," dedi.

"Peki," dedi sertçe, gözlerini başka yöne çevirip personelin çantalarını getirdiğini fark etti. "O zaman devam edelim." Başını Yargıç'a doğru eğdi. "Ve sen de yiyorsun, chéri."

"Siz ne dersiniz General."

Kızın dudakları sıkıntıyla
büzüldü. Eğildi ve onları öptü.

Kadın buna izin verdi ama adam kalkıp gittiğinde hemen babasına döndü. "Kahvaltıyı reddetti ve uçakta hiçbir şey yemedi. Neyse ki Rix oradaydı ve görevlileri onun her ihtiyacını karşılamakla meşgul etti."

Jamie, anlamı örtülü bile olmadığı için acı dolu bir ses çıkardı, bu ses Yargıç'ın kahkahasını yutarken çıkardığı sese çok benziyordu.

Rix konuşmaya girdi. "Affedersiniz ama bu özeldi."

"Eğer bunun özel olmasını istiyorsan
Chloe karşılık verdi.

Rix omuz silkti. "Güzel bir kızdı."

"Çekiciliklerinin seviyesi ile raketinizin seviyesi arasında bir ilişki var mı?"

"Şey... evet," diye yanıtladı.

"Sana inanılacak gibi değil," diye karşılık
verdi. Rix sırttı.

Dişlerini sıktı ve sonra Yargıç'a döndü. "Araba kullanabilecek misin?"

"Annem öldü, ben ölmedim."

Onun zorladığını bildiği ve Rix'in de havayı yükseltmek için eşlik ettiği şamata buharlaştı.

"Sanırım yine de Rix'in sürmesini istiyorum," dedi nazikçe. "Dallas'ı tanıyorum, o istemiyor."

"İyi duyuyor, o yüzden talimatlara uyacaktır."

"Her neyse," dedi, sonra babasına.

"Anahtarlar?"

"Fob arabada."

Araba da Jamie'nin uçak personelinin şu anda Rix'in sandalyesini yüklediği Jaguar SUV'du.

"Sen av tüfeğisin," dedi Chloe'ye.

"Rix'i yönlendirmek için öne oturmalısın."

"Önde de olsam arkada da olsam gayet iyi duyabiliyor bebeğim. Sen... av tüfeğisin."

Hemen başını salladı.

Başka bir şey söylemeyen Yargıç arabaya doğru ilerledi. Kadını ve arkadaşısı da onu takip etti.

Babası ise öylece durup izledi.

YARGIÇ, KENDİLERİNE VERİLEN SÜİTTE

İki yatak odası, dört kişilik bir masa ve büyük bir barın da bulunduğu geniş bir oturma odası alanının her iki ucunda birer tane.

Chloe hiç şüphesiz babasına, Rix'in çok uzakta olmaması için kalacak yer ayarlamasını tavsiye etmişti.

Tamamen aşırı tepki gösteriyordu ama bu onun işiydi. Ona yapacak bir şey veriyordu. Aklını meşgul edecek bir şey. Onu daha iyi hissettiren bir şey.

Yargıç da bunu istiyordu.

Kapı çalınmadan önce çantalarıyla birlikte içeri girmişlerdi bile.

Yargıç geride durdu ve ikisi de hızla kapıya doğru ilerlerken, Rix ile Chloe'nin kapıyı kimin açacağı konusunda çekişip çekişmeyeceklerini merak etti.

Rix ona ters ters baktı ve Yargıcı Koruma Savaşını kazandı.

En azından bu tur.

Chloe geri çekildi.

Rix kapıyı açtı.

"Hey," dedi bir kadın sesi, "sen Rix'sin."

"Biliyorum," diye yanıtladı Rix.

Ama Yargıç bu sesi tanıyordu ve "İçeri gel, Dru" diye seslendi.

İçeri girdi, gözleri hızla odanın içinde dolaştı ama Yargıç'ın üzerinde durdu, annesinin alev kırmızısı saçları her zaman olduğu gibi onu ürküttü, sonra saçlarının ne kadar güzel olduğuna karar verdi.

Ona doğru ilerledi ve yaklaştığında sadece "Tamam mı?" diye sordu.

Kollarını açtı.

Kendini onlara bıraktı, kızınki etrafını sardı ve sıkıca tuttu.

Boğazına bir şey kaçtı, o da temizledi.

"Beni burada istemiyorsan, çeker giderim," dedi göğsüne doğru. "Anladım. Kesinlikle anlıyorum. Ama babama yakın olmak istedim."

"Sen ailedensin, bebeğim," diye mırıldandı. "Tabii ki burada olman gerekiyor."

Daha sıkı tuttu.

"Bu Judge'ın kız kardeşi," dediğini duydu babasının, belli ki onunla birlikte gelmişti. "Dru."

Chloe'den tek duyduğu "Hmm," oldu, bu yüzden ona doğru baktı.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, durumu değerlendiriyordu ama Drusilla Lynch'i tamamen kabul etme eğiliminde olduğunu görebiliyordu.

"Kız arkadaşım beni zorla beslemek üzere," diye yalan söyledi Dru'ya.

Başını geriye doğru eğerek ona baktı, kaşları birbirine yaklaşıyordu.

"Aç mısın?" diye sordu.

"Aç değilsen yememelisin," diye öğüt verdi. "Yanlış," diye seslendi Chloe.

Judge kolunu Dru'nun omuzlarına dolamıştı, o da Chloe'nin sesine dönerken bir kolunu Dru'nun beline doladı.

Gelmeye devam etti.

"Merhaba, ben Chloe ve sen olağanüstüsün. Saçların hayatın anlamı olabilir. Ve bu sarılma

inanılmaz Tatlı. Ama Yargıç ihtiyaçlar Yemek.
Hatta Eğer hafif bir şey."

"Hallediyorum."

Arayan Rix'ti ve oda servisi menüsü açıkken telefonun
başında olduğunu düşünürsek öyleydi.

Ama Dru Chloe'ye bakıyordu.

"Isırmaz," dedi benden başka kimse, "söz veriyorum,"
dedi kız kardeşine.

"Emin misin?" Dru sahne fısıldadı.

Chloe'nin dudakları kıpırdadı.

"Eminim," diye yanıtladı.

"Evet, cobb salatası, ekstra tabaklar, her biri dörde
bölünmüş iki hindi sopası, yine dörde bölünmüş iki
Reubens, üç sipariş truffle kızartması ve" durdu, odaya
baktı ve bitirdi, "iki cevizli torte, iki pralinli cheesecake ve
iki unsuz çikolatalı kek alacağız. Bir ton çatalla birlikte."

Işık için çok fazla.

Yargıç'ın dikkati Rix'ten Chloe'ye kaydı, onun
arkadaşlarını onaylayarak baktığını gördü.

Dru ağırlığının bir kısmını onun yanına verdi.

Omuzlarını sıktı ve babasının yüzünde Yargıç'ın hızla
geri çevirdiği bir bakışla onlara baktığını yakaladı.

Ve çetenin hepsi oradaydı. Giriş
yapıldı.

Eldeki anahtar kartlar.

Vale ile kiralama.

Yargıç'ın zihninde yapılması gerekenlerin bir listesi
vardı. Hepsini yapmak muhtemelen birkaç gün sürerdi.
Ama bunlar listeden işaretlediği üç şeydi.

Sonra, yemek.

O zaman bin.

Annesini dinlenmeye yatır.

Böylece hepsi oradan siktir olup gidebilirdi.

YARGIÇ ONU YALNIZ GÖRMEK İÇİN İÇERİ GİRDİ.

Bunu yaptı çünkü Chloe'nin ne durumda olacağını bilmiyordu ve Chloe onu görürse, annesini bok gibi görmesini istemiyordu.

O yapmadı.

Temizlenmiş ve muhtemelen Jamie'nin asistanlarından birinin seçtiği bir tabuta konmuştu ama babasının bu işte parmağı olduğunu biliyordu.

Yanardöner bir maviydi.

En sevdiği renk.

Ölü olması dışında ona benziyordu.

Ve baygın olsa bile onu hiç görmediği kadar sakindi.

Onunla fazla zaman geçirmede ama bir cenaze evi bulmayı ve tabut seçimiyle uğraşmayı zihinsel listesinden çıkardı.

Babasının işleri kontrol altına alacağını bilmeliydi.

Dışarı çıkarken, küçük, özel izleme odasının dışındaki kısa koridorda aynı adamla karşılaştı.

"İyi misin?" Jamie sordu.

"Onu gördün mü?"

Jamie onun arkasından Yargıç'ın az önce açtığı kapıya baktı.

Babası gibi Judge da büyükannesinin boyunu almış. Judge da onun kahverengi gözlerini almış.

Annesininkiler açık gri-maviydi.

Babasınıninkiler ise açık gök mavisiydi.

Şimdi o gök mavisisi gözler sıkıntılıydı.

"Hayır," diye yanıtladı Jamie.

O tek kelime çok sertti. Lanet olsun.

"Onu görmek istiyor musun?" diye sordu sessizce.

Jamie bakışlarını Yargıç'a çevirdi. "Sen diğerleriyle dışarı çık-"

"Onu görmek istiyorsan ben de seninle gelirim baba. Gitmeliyiz... Her şey ne kadar çılgınca olsa da, işin boktan kısımlarını bir kenara bırakırsak, birlikte olmamız onun tek istediği şeydi."

Jamie onu inceledi. Başını salladı. Sonra gözle görülür bir nefes aldı.

Yargıç onu omzundan alkışladı, arkasını döndü ve kapıyı açarak onları içeri aldı.

Oda küçüktü. Tabutun arkasında iki tane devasa glayöl vardı. İyi bir seçim, önüne konan her şeyle uyum sağlayabilecek nötr krem rengi. Kısa bir bank bir duvara yaslanmıştı ve iki sandalye de tabutun önünden birkaç metre uzaktaydı. Oturup düşünecek ve ayakta durup bakacak yerler.

Bıraktığı zaman olduğu gibi, tabutun kapısı yukarıdaydı ve orada yatan kadını görebiliyordunuz.

Yargıç daha önce fark etmediği bir şey karşısında hafifçe irkildi.

Saçlarındaki bir buçuk santimlik gri kökler, gençliğinde Tanrı'dan aldığı soluk kızıl-sarıdan önce, hayatında bir şişe sonra başladı.

Öyle ya da böyle sürekli yıpranmış olsa bile, güzelliğini korumayı her zaman başarmıştı.

"İyi genler, kovboy," derdi, yüzünü işaret ederek...

Ya da onun.

Yargıç, babasının onu en son ne zaman gördüğünü merak ediyordu.

Jameson Oakley'nin sevdiği iki kadının da altmış yaşına bile yaklaşmadan ölmesinin nasıl bir darbe olduğunu da merak ediyordu.

Tabutun yanında durmak için hareket ettiler, Yargıç babasını görebilmek ve nabzını tutabilmek için pozisyon aldı.

Jamie gözlerini Belinda'dan ayırmadı.

Sonra babası aniden, "New York'a gelmek istemedi," dedi.

Hassikti

r.

"Baba-"

Babasının gözleri oğluna baktığında acı doluydu. "Baştan aşağı Teksaslı bir kızdı. Ayaklarının altında toprak. Geniş açık alanlar. Burada bir güçtü. New York onu küçük hissettirdi."

"Bu senin hatan değil."

Jamie tekrar Belinda Oakley'e baktı. "Onu seviyor musun?"

Yargıç'ın kafası karışmıştı. "Kim? Anne mi?"

Bakışları tekrar Yargıç'a yöneldi. "Hayır.

Chloe." "Evet," dedi hiç tereddüt etmeden.

"O zaman hazır ol evlat, çünkü onun hissettiği her acıyı sen üstleneceksin. Aldığı her darbeyi. Aldığı her darbeyi. O hasta olduğunda, onu iyileştiremediğin için kendini on kat daha hasta hissedeceksin. Üzgün olduğunda, onu tekrar mutlu etmek için bir dağı yerinden oynatamamak sana işkence gibi gelecek."

Judge kıpırdamadan durmuş, babasına bakıyordu, sadece Jamie onun ne söylediğini bildiği için değil, bunu ruhunun derinliklerine kadar biliyordu, yüzünün her yerinde ıstırap yazılıydı ve Judge bu ıstırabı babasıyla birlikte hissediyordu.

Ama aynı zamanda Yargıç onun haklı olduğunu biliyordu.

Yargıç, Chloe'nin kız kardeşiyle uğraşmanın verdiği üzüntüyle başını öne eğmesini bile engelleyemiyordu. Onun ayaklarını ve dengesini kazanmasını sağlamıştı.

Babasının katlandığı şeylerin hiçbirine katlanmayı hayal bile edemezdi.

"Bunun benim hatam olmadığını biliyorum," diye devam etti babası. "Ama böyle hissetmekten asla vazgeçmeyeceğim."

"Daha yakın olmamızı istiyorum." Birden ağzından çıktı.

Ve Yargıç o anda bunu biliyordu çünkü
için.

Ve bu çok uzun zaman önceydi.

Jamie'nin kafası sarsıldı. "Pardon?"

"Daha yakın olmamızı istiyorum ve Dru'ya daha yakın olmak istiyorum. İşimi seviyorum baba ve daha fazlası için hazırım ama bu aynı alanda olacak. Ben buyum. Yaptığım şey bu. Bu işte iyiyim. Chloe'yi mutlu eden bir hayata katkıda bulunmak isteyeceğim ve kendim için daha fazlasını istiyorum, bu yüzden kendim için, onun için, bizim için, sonunda kuracağımız aile için para kazanmam gerekecek. Ama bunu aşmalısın ve bunu söylerken gerçekten aşmalısın diyorum. Çünkü eğer yapmazsan, Chloe bunu gerçekleştirecek. Ve güven bana, oraya gitmek istemezsin."

Jamie'nin ağzı büküldü ve başını salladı. "Senin kız hakkında bunu hissediyorum."

"Ailesiyle çok yakın," diye devam etti Yargıç, sanki Jamie hiç konuşmamış gibi, söylemesi gerektiği için söylemişti. "Annesi ya da babasıyla her zaman yemek yiyoruz. Ben de bunu istiyorum. Seni ona vermek istiyorum. Ve seni kendim için istiyorum."

Jamie gözle görülür bir şekilde yutkunduktan sonra, "Anladığım kadarıyla Tom ve Imogen'in kızı," dedi.

Yargıç ne söylediğini biliyordu.

"Ona verdikleri bir birikimi var ama hırslı biri. Kendi yolunu çizecek. Kendi ihtiyaçlarımızı karşılamak için yaptıklarımız var, ama hepsi ortada bir araya geliyor, bu da biz olacağız. Onu desteklemem gerektiğini söylemiyorum. Onu desteklemek zorunda değilim. Ama destekliyorum. Ve destekleyeceğim. Bunu anlıyor musun?"

Jamie tekrar başını salladı.

"Bunu yapmak, o buradayken," çenesini annesine doğru eğdi, "Hıyarlık etmiyorum. Seninle savaştı çünkü seni sevmekten asla vazgeçmedi. Eğer umurunda olmasaydı, hiç umurunda olmazdı. Ama hayatımın o ve onun seçimleriyle ilgili olmasını uzun zaman önce bıraktım. Umarım her neredeyse, istediğim şeye sahip olmamı istiyordur. Umarım o yanındayken, belli etmediği bir parçası da bunu istiyordur. Ve içten içe hep babamla birlikte olmak istediğimi biliyordu."

Jamie'nin çenesi sıkıştı.

"Peki, bunu atlatabilecek misin?" Yargıç zorladı.

"Her şeyi berbat ettim," diye açıkladı Jamie. "Çoktan erkek olmuş bir oğula rehberlik etmeye çalışırken yaptım. Bir sorunum olduğunu düşünüyorsun ama yok. Hayatına katkıda bulunmak istedim. Tavsiye almak için bana gelebileceğini anlamamı istedim. Senin için en iyisini istediğimi bilmeni istedim. Anlatamadığım en önemli şey, senin mutlu olmanı istediğim. Bu kadar. Yaptığın şey seni mutlu ediyorsa, o kadar."

"Ama sen dedin ki-"

Jamie onun sözünü kesti.

"Hayatımda yaptığım şeyi yaptım ve bunu yapmaya itildim çünkü babamın hatalı olduğunu kanıtlamak ve sonra burnunu sürtmek ve durmamak için derin bir ihtiyaç duydum. Sonunda seninle bir bağım olduğunda bu benim yoluma çıktı ve nasıl baban olacağımı bilmiyordum. Tek bildiğim buydu. İtmek rehberlik etmek değildir. Yargılamak bilgelik sunmak değildir. Bunu senden uzaklaştığında öğrendim. Ama bana kanıtlaman gereken bir şey yok, Yargıç. Seninle her zaman gurur duydum."

Seninle her zaman gurur
duydum. Lanet olsun.

Çenesi yana ve yukarı doğru sarsıldı.

Sonra o ve babam sarıldılar.

"Seninle her zaman gurur duydum," diye fısıldadı Jamie onun kulağına, sesi boğuk çıkmıştı.

Bu sefer Yargıç yutkundu.

Dayanmışlar.

Ve bunu uzun süre yaptılar.

Belinda Oakley yanlarında sessiz yatıyordu.

Ama tehdit ettiği şeyin gerçekleştiği Yargıç'ın gözünden kaçmamıştı.

Onun cesedini çiğnese babasının yanında olurdu. Yargıç bununla ne yapacağını bilmiyordu.

"BUNU SEVİYORUM," DIYE FISILDADI CHLOE ONA.

Onun üstünde yatıyordu.

Öğle yemeğini yiyip cenaze eviyle görüşmek ve bazı ayrıntılarla ilgilenmek için Lucas'a gittiklerinde saat geç olmuştu (babası annesinin ne istediğini biliyordu ve bir anma töreninden sonra yakılacaktı).

Ertesi gün Judge'ın büyüdüğü eve gitmeden önce geri dönmeye, akşam yemeği yemeye ve rahatlamaya karar verdiler. Jamie'nin onlar için satın aldığı eve. Belinda'nın neredeyse sayısız kez kaybettiği ve Jamie ya da AJ devreye girip onun, ama en çok da Judge'ın sokağa atılmadığından emin olmasaydı kaybedeceği ev.

Yemekten sonra hep birlikte Chloe, Judge ve Rix'in süitinin oturma odasında takıldılar; Dru şarap içiyor, diğerleri de burbonlarını yudumluyordu.

Sonunda Jamie uzaklaştı. Sonra Dru onu takip etti. Rix de yatması gerektiğini söyledi.

Böylece Chloe ve Judge yatak odalarına geçip yatmaya hazırlandılar ve bu da onları şu ana getirdi.

Yargıç ona babasıyla yaptığı konuşmayı anlatmıştı.

"İyi görünüyorsun," diye belirtti.

Hafifçe sardığı kollarıyla onu sıktı.

"Sana söyledim, öyleyim."

Sanki Jamie hâlâ diğer odadaymış gibi fısıldaşmaya devam ediyordu. "Harap olmuş."

"Biliyorum," diye fısıldadı Yargıç.

Bir elini kaldırdı ve elmacık kemiğinde, şakağında, saç çizgisi boyunca, çenesinde onu hareket ettiren deseni takip etti.

Sonra dedi ki, "Aşk ölmez." Duncan ve Imogen.

Corey ve Imogen...ve Duncan.

Tom ve Imogen.

Jamie ve Rosalind.

Ve Jamie ve Belinda.

Hayır.
Aşk ölmedi.
"Bebeğim," diye mırıldandı.
Bakışları onun çenesindeki parmağına gitti.
"Devraldığın için teşekkürler."
Sahte bir sert ifade takındı. "Otoriter olmanın keyfini
kaçırıyorsun, çünkü çok kolaysın."
Ona küçük bir gülümseme verdi.
Yukarı itti ve öptü.
Uzaklaştığında, gözlerinde derinlere inen endişeyi
saklamaya çalıştı ve başaramadı.
O da ona bir şey fırlattı. "Bir
iyilik isteyebilir miyim?"
Eğer mümkünse, "Herhangi bir şey" demeden önce bir
nanosaniye bile geçmedi.
"Böyle şeyler yapabiliyorlar mı bilmiyorum ama yarın
cenaze evini arayabilir misin? Annemin saçını doğru şekilde
boyamalarını söyle. İşlerini bitirmeden önce kimse onu
görmeyecek. Ona sahip olamam-"
"Sabah ilk iş, tatlım," dedi yumuşak bir sesle.
"Teşekkürler."
Ağzını tekrar onunkine değdirdi ve sonra uzaklaştı, onun
bir iyilik istemesi endişesini hafifletmek için hiçbir şey
yapmadı.
"Ben tamamen iyiyim," dedi tekrar.
"Pekâlâ, sevgilim," diye fısıldadı. Ona
inanmamıştı.
İç çekti.
Sonra onu sırt üstü yatırdı.
Ve ona inanabileceği bir şey verdi. Ve bunu ona
iyi bir şekilde verdi.

CHAPTER 26

ÖFKE

Chloe

Ertesi sabah... Pazartesi...

"JUDGE'IN TÜM BU 'BEN TAMAMEN HAVALIYIM' HAREKETLERİ Siktir."

"Hmm," diye mırıldandım Rix'in nefesinin altından bana mırıldandığı şeye, Jamie önümüzde, oldukça harap, ama belli ki bir zamanlar oldukça güzel, büyük, çiftlik tarzı bir eve doğru yürürken hiç de çekingen olmayan Yargıç'ı takip ederken.

Hiçliğin ortasındaydı.

Ancak yanılıyor olabilirim ama inşa edilirken niyet bu değilmiş gibi görünüyordu.

Bununla birlikte, umurumda değil diye bağırان bir mülkten neden kimsenin yakınlarda bir yere inşaat yapmayacağını anlayabiliyorum.

Kaymış dış cephe kaplamalarına, saçakların etrafındaki soyulmuş boyalara, bahçe olma umudunu çoktan yitirmiş ve karmakarışık olmuş avluya bakarken

Diz boyu otlar ve çalılar, öfkeme hâkim olamadım.

Çünkü Judge burada büyüdü.

Şanlı Yargıcım, sahibi olan kadının, ondan sorumlu olan annenin, lanet çimleri biçmeye bile zahmet etmediği bir evde büyüdü.

"Seninle onun hakkında hiç konuştu mu?" Rix'e yine nefesimin altında sordum.

"Bahsediyor. Çok fazla değil. Hayatıyla ilgili paylaşımlarda bulunuyor. Büyükbabası hakkında daha çok konuşuyor ama onun hakkında pek bir şey söylemiyor. Ya da bir şeyler söylüyor ama onun hakkında ne hissettiğinden bahsetmiyor. O sadece onu doğuran ve o gidene kadar katlanmak zorunda olduğu bir kadındı."

Sasha ile aramızdaki olayların patlak verdiği o gün bazı şeyleri açıkladıktan sonra bana söylediği de buydu.

"Gerçi onunla tanışmıştım," dedi Rix.

Durdum.

Rix benimle birlikte

durdu. "Öyle mi?"

Başını salladı.

Ama ifadesi karanlıktı.

"Prescott'a gelirdi. Yargıç bunu yapması için ona para ödeyecekti. Yükümlölük. İhlalleri iyileştirmek ve her şeyi konuşmakla meşgul olacaktı. Aslında istediği şey paraydı. Adam gitmişti, kadın da boku yemişti. Artık nafaka yoktu ve büyükbabası onu desteklemeyi bırakmıştı."

Bu beni korkuttu.

"Onu desteklemek mi?"

Çenesini yukarı kaldırdı. "Evet. Eline geçen tüm parayı çarçur etti. Yasal savaşlarda uzlaşma duman oldu. Çocuk nafakası, borçlu olduğu satıcılarla ve barlarda yediği içkilerle daha alamadan bitmişti. Evi yeniden ipotek ettirdi, borçlar arttı. Jamie bunu yapmaktan bıktığında, muhtemelen tahliye edileceğini ve Yargıç'a saldırabileceğini umarak, AJ devreye girdi, böylece tahliye edilmeyecek ve Yargıç hiçbir yere gitmeyecekti."

Rix konuşmayı kesti.
Yürümeye başlamadım.
"Bebeğim?" diye seslendi.
"Bir saniye."
"Kadın," diye yaklaştı, "bizim oğlan içeride performansıyla Akademi Ödülü'ne aday gösteriliyorken bu kadar sinirlenemezsin."
"Contayı patlatmayacağım."
"Saçların alev almak üzere."
"Dramatik olma Rix," diye alay ettim.
"Senin bu tavrın yüzünden tüm Teksas eyaletinin sıcaklığı on beş derece arttı. Kilitle."
Gözlerimi devirdim.
Ama kumarı iyi oynadı.
Beni yeterince eğlendirdi, "çıldırmadım". Yine de yakındı.
"Şu işi bitirelim artık," diye mırıldandım.
Rix yine onaylarcasına çenesini kaldırdı ve yanımda yürüdü.
Ancak, ikimiz de açılan ön kapıdan birkaç adım ötede hep birlikte geri çekildik.
Dışarı yayılan koku tarif edilemezdi.
"Onu bulmalarından önce ne kadar süre ölü kaldı?" Dehşet içinde sordum.
"Bu ceset kokusu değil," dedi Rix, elimi tutarak, belli ki güçlendirmek için. "Bu on beş yıldır evini temizlemenin kokusu da değil."
Bilmek istiyordum ama o anda cesedin nasıl koktuğunu nereden bildiğini sormadım.
"O bir istifçi miydi?" İlerlerken fısıldadım. "Hiçbir fikrim yok."
Korkuyla içeri girdik.
İyi haber, Belinda Oakley bir istifçi değildi.
Kötü haber, Rix'in bu evin en son ne zaman temizlendiğine dair tahmini büyük ölçüde yanlıştı.
On yıl kadar.

İçki içtiği belliydi. Ve
sigara.

Sadece marihuana değil, sigara da.
Hem de bir sürü.

Taşan kül tablaları her yerdeydi, küller ve izmaritler yüzeylere ve yere dökülüyordu. Sadece göremediğiniz kalın bir toz tabakası vardı, ne kadar kalın olduğunu görebiliyordunuz çünkü birinin dokunduğu her yerde çizikler, parmak izleri ve lekeler vardı.

Her şeyin üzerinde muhtemelen dumandan ama aynı zamanda toz, kir ve pislikten kaynaklanan kahverengi/gri bir solgunluk vardı.

Sigara kokusu esrar kokusuna karışıyor ve bu koku dökülen içki ve kalıcı kustumuk kokusuyla karışıyordu. Bu da genel bakımsızlık, bozulmuş yemek ve çürümüş süt kokusunun etrafını sarıyordu.

Çok gelişmiş bir koku alma duyum
vardı. Öğürmemek için kendimi zor
tuttum.

Judge ve Jamie her şeyin ortasında, uzun boylu ve dimdik durmuşlardı - o kadar bariz bir şekilde baba-oğul oldukları belliydi ki (aynı zamanda oldukça sevimliydi) - etrafa bakıyorlardı.

Çaba sarf etmem gerekti ama etrafıma bakındıkça katmanları ve yılları sıyırdım.

Bu yıpranmış ama yine de geniş aile eviyle dışarıda yapılan tanıklıkta olduğu gibi, bir zamanlar mobilya ve panjurlar da dahil olmak üzere evin kemikleri şık ve çekiciydi. Duvarlar bir zamanlar yumuşak bir şeftali renginde olabilirdi. Bir zamanlar kobalt mavisi ve yonca yeşili olabilecek koltuklarda renk patlamaları vardı. Şimdi solmuş, belki de bir zamanlar canlı kırmızı bir kanepede. İskandinav, sağlam, kaliteli, İskandinav tasarımı parçalar vardı.

90'ların şıklığı.

Ama artık hepsi yıpranmış, lekelenmiş, çentiklenmiş ya da sadece kirlenmişti.

Geniş oturma odasından, alana açık olan ancak herhangi bir tasarım şemasına göre üst dolaplarla kesilmiş devasa

bir mutfağa baktım.

Bu oda, gerçek bir büyük oda oluşturmak için kaldırılmıştır.

Ve mutfağın tam bir domuz ahır öldüğünü gördüm. Zar zor bakabildim, öyle bir durumdaydı ki.

Bu cehennem çukurunda daha fazla ilerlemek istemedim.

Aslında erkek arkadaşımı alıp hemen çıkmak istedim.

Bu düşüncelerle bakışlarım arka taraftaki pencerelere takıldı. Camı boyayan sarı renkten, sağlık açısından tehlike arz ettiğ ne şüphe olmayan bir havuz gördüm. En az on yıldır klor ya da pH testi görmemişti. Aslında, yabani otlar, pislikler ve yağmur suları tarafından öylesine ele geirilmışti ki, bir gölet olarak tanımlanabilirdi.

Kokuşmuş bir tane.

Ama etrafında bir zamanlar oldukça sevimli olan çürümeye yüz tutmuş şezlonglar vardı.  zerinde bir şemsiye iskeleti bulunan bir masa ve dört sandalye. Yan yatmış paslı bir kömür ızgarası.

"Yargıç."

Rix'in adını alçak sesle, kırparak söylemesi odağımı adamıma evirmeme neden oldu.

Ve çok daha güçlü bir şey beni ele geirdiğ nde kaçma isteğim azaldı.

"Nerede bulundu?" Yargıç sordu, Rix ve ben bilmediğ miz için muhtemelen babasıydı.

Yine de cevap verebildim çünkü Jamie gözlerini ondan ayıramıyordu.

"Kanepe," dedi Jamie, sesi g rtlaktan geliyordu.

Zaten göz attığ m bir mobilya parçasıydı.

O zaman tüm dikkatimi buraya verdim ve buranın sadece birçok yaşamın gerekleştiğ  yer olmadığını fark ettim, çünkü k l ve toz huzursuzdu, cips poşetleri ve fast-food ambalajları etrafa saçılmıştı, her yerde hap ve içki şişeleri vardı ve sehpanın üzerinde üzerinde ağır beyaz kalıntılar olan bir ayna yakın mesafedeydi. Ama aynı zamanda, yakın zamanda

şüphesiz polis veya sağlık görevlileri onunla ilgilenirken orada meydana gelmiştir.

Jamie oğluna baktı ve "Sen burada yaşarken de böyle miydi?" diye sordu.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, o gırtlaktan gelen ses tonu zavallı Belinda'nın günlerini böyle bir pislik içinde geçirmesine üzüldüğünü göstermiyordu.

Oğlunun bu evde büyümüş olabileceğine çok kızmıştı. "Hayır," diye yanıtladı Yargıç. "Ben temizledim."

Temizledi.

Bunu anladım ama gözlerim ona dikildi.

Yüz ifadesi tuhaftı. Ne olduğunu anlayamadım. Sesi de boştu.

Sanki burada değilmiş, bizim gördüklerimizi görmüyormuş, kokladıklarımızı koklamıyormuş, annesinin öldüğü yerden sadece birkaç adım ötede durmuyormuş gibi.

"Chéri," diye seslendim.

Bana bakmadı.

"Yargıç." Tekrar denedim.

Ve işte o zaman oldu.

Yan masaya doğru eğildi, büyük ve ağır olduğu belli olan cam kül tablasını eline aldı ve sigara uçları iğrenç bir havai fişek gibi patladı. Sonra küller patladı ve gri bir bulut halinde akmaya başladı, o da acımasızca yan koluyla pencereden içeri fırlattı.

Havayı dolduran cam kırılma sesiyle sıçradım.

"Tatlım," diye nefes aldım, ona doğru ilerlemeye başladım ama Rix'in eli hâlâ benim elimdeydi ve beni durdurdu.

"Bu boku görüyor muyuz?" Yargıç kükredi. Aman Tanrım.

Rix beni önüne çekti, elimi bıraktı ve iki kolunu göğsüme doladı.

Yargıç hareketsiz babasına döndü.

"Bu Biz mi?" o talep etti. "Are Biz "Bu iğrenç şeyi görüyor musun?"

"Oğlum," diye mırıldandı Jamie.

Yargıç'a yaklaşmak için bir hamle yaptı ama Yargıç da hamle yapınca durdu.

Ve bir kül tablası daha pencereden uçtu, uçları yuvarlandı, küller havayı boğdu.

Ondan sonra bir içki şişesi uçtu ve dışarıda kırıldığını duydum.

Sırada bir kahve fincanı vardı. O kadar uzun süredir öylece duruyordu ki, içindekiler dışarı çıktığında çamur gibi kayarak mide bulandırıcı ıslak bir tokatla yere ve duvara sığırdı.

Arkasından bir boş şişe daha geldi.

"Bu lanet şeye inanamıyorum!" diye gürledi.

"Tatlım," diye seslendim.

Bana ama aslında bize döndü çünkü Rix'e "Onu buradan götür" dedi.

"Bud, hayır. Bu süreçte senin yanındayız. Bırak çıksın. Bırak gitsin," diye teşvik etti Rix.

"Çıkarın onu," diye homurdandı Yargıç.

"Gitmeyeceğini benden daha iyi biliyorsun." "ONU DIŞARI ÇIKARIN!"

Yargıç böğürdü.

Yüzünü kaplayan öfke karşısında gözlerim doldu.

Yargıç'ı hiç böyle görmemiştim. Bir kez bile.

Yargıç'ın böyle görünebileceğini bile bilmiyordum. Rix kılını bile kıpırdatmadı.

Jamie oğluna doğru uzandı ve zoraki bir sakinlikle, "Yargıç-" dedi.

"Onun derdi neydi baba?" Yargıç ona sordu.

Jamie'nin kolu düştü.

"Bilmiyorum dostum," diye cevap verdi sessizce.

Yargıç elini uzattı. "Bununla bir sorunu var mıydı?" "Bilmiyorum," diye tekrarladı Jamie.

"Bunu nasıl kabul edebilir?"

Jamie'nin sesi daha da güçlendi. "Bilmiyorum, Yargıç. Şimdi bir nefes alın."

"Burada nefes alamıyorum baba, sen alabiliyor musun?"

"Belki de dışarı çıkmalıyız," diye önerdi Jamie.
"Hepimiz."

"Neyle aşırı doz aldı?" Yargıç sordu.

Jamie'nin çıkışı zorlamaması ve hemen cevap vermesi beni rahatlattı.

Çünkü Rix haklıydı.

Adamımın bunu yapması
gerekiyordu. Şimdi ve burada.

"Votka ve sakinleştiriciler."

"Evet, o lanet geceleri hatırlıyorum. Sikeyim!" Yargıç bağırdı.

"O gecelerle ilgili ne hatırlıyorsun dostum?" Rix hemen sordu.

Elimi göğsümde onunkinin üzerine koydum.

Parmaklarını benimkilere doladı ve öylece tuttu.

Olacakları düşününce, bunu yaptığı için ona sonsuza dek minnettar kalacağım.

"Bilmiyorum, Rix, sekiz yaşında olmak ve kaltağın uyanmamasından korkmak," diye yanıtladı Yargıç.

Aman Tanrım.

Tanrım, Tanrım, Tanrım.

Bu açılışla birlikte, olabilecek tek yol olduğu gibi, daha da kötüleşti.

Judge, "Onu sarsmak, koltuktan, yataktan kaldırmak, yüzüne su fırlatmak," diye devam etti. "O gece votka ve valium gecesi idi. Kokain ve tekila her türlü eğleneliydi," dedi alaycı bir şekilde. "O kadar coşardı ki, dans ederdi, temizlik yaptığı tek zaman, o kadar çok enerjisi vardı ki, onunla ne yapacağını bilemezdi, çünkü o kadar sarhoştı ki, beyninin patlamaması bir mucizeydi."

Rix'in parmakları benimkilerde sıkıştı. Yargıç konuşmaya devam etti.

"Beni kendisiyle dans ettirirdi. Kıçımı kaldırır ve beni yataktan çekerdi, böylece onunla dışarıda yıldızların altında dans edebilirdim. Weber'imizde ateş yakardı ve ben korkardım."

Devrildiğinde yangın çıkar ve evi yakardı. Dans eder, güler ve genellikle kendi ilaçlarıyla donanmış bir erkek arkadaşını arardı ve o da gelirdi. O zaman yatağa gidebilirdim çünkü onu oturma odasında, televizyon izlediğim kanepede becerirken beni yanında istemezdi. Ve yatak odamın kapısının dışındaki koridorda. Bütün gece sikişirlerdi, yüksek sesle ve çılgınca. Sonra sızarlardı, ben de uykusuz olduğum için yarı ölü bir halde kalkıp okula gitmek zorunda kalırdım."

Kanepeye baktı.

"Votka ve valium, bilmem gerekirdi," diye hırladı. "Sormak zorunda bile kalmamalıydım."

Yargıç aniden şiddetle sarsılıp babasına döndüğünde Rix'in kollarında sarsıldım.

Ancak o zaman gördüm ve hemen ardından hissettim ki Jameson Oakley'nin kör edici öfkesi.

Rix de öyle yaptı ve bizi iki adım geriye çekti.

"Bu boku üstlenme," diye homurdandı Yargıç babasına. "O kadar kötü olduğunu nasıl bilemedim?"

"Bunu üstlenmeyin," diye tekrarladı Yargıç.

Jamie, "Mahkeme kararıyla temsilcilerin gelip bu evi altı kez denetlemesini sağladım," dedi.

"Baba, bu boku üstüme alma."

"Bunu nasıl bilemedim?" Jamie bağırdı.

"Büyükbabam onlara para verdi ve ben onu bırakmadım baba. Onu terk edemediğim için ortalığı temizler ve eşyaları sakladım. Seninle yaşamak istedim. Ama eğer yapsaydım, ona kim bakacaktı?"

"Sen değil!" Jamie öyle bir patladı ki Rix beni iki adım daha uzaklaştırdı. "Sen değil! Tanrı aşkına," diye küfrederek oğlundan uzaklaştı ve elini saçlarının arasında gezdirdi. "Tanrım... lanet olsun."

"Baba, ben çıktım."

Jamie ona doğru döndü. "On iki yıl boyunca onunla birlikteydin."

"On dört, on beş yaşına geldiğimde hiç burada değildim. Arkadaşlarımın ailesi nasıl olduğunu biliyordu. Bana göz kulak oldular. O zaman seninle daha fazla vakit geçirebilirdim. Her zaman başka bir yerdeydim. Bunu biliyorsun. Sana söylemiştim."

"Kimin umurunda, Yargıç?" Jamie ısırdı. "Kimin umurunda? Dru'nun nasıl büyüdüğünü biliyor musun?"

"Baba-"

"Babası farklı türden bir pislikti ve özel okula gitti ve on altıncı yaş gününde elmas bir tenis bileziği aldı-"

"Baba, yapma-"

"Ve hepimiz meşguldük, Dru müziğiyle, Rosalind antrenmanlarıyla ve ben de işimle, ama Rosalind haftada en az üç gece ailecek oturmamızı istedi, biz de oturduk-"

"Baba, dur."

"Ve sen annenin sevişmesini mi dinliyordun? Her yaz iki hafta, her Noel'de, her bahar tatilinde bana geliyordun ve ben sana sadece bunu mu veriyordum?"

Judge ona sessizce, "Bana daha sonra sahip oldun baba," diye hatırlattı.

"Ve sana verebileceğim tek şey bu muydu?" Jamie tekrarladı. Baba ve oğul sessizleşti.

Jamie kırdı.

"Sana daha fazlasını vermek istedim." "Kes şunu, baba."

"Sana tenis dersleri vermek ve seni yelkene götürmek istedim."
_"

"Baba, kes şunu."

"Sana babalık yapmak istedim."

"Baba," diye fısıldadı Yargıç.

"Gitme zamanı." Rix de fısıldıyordu.

Haklıydı.

Jamie'nin sesi bu son cümle üzerine çatallaştı.

Rix ve ben aceleyle kapıdan çıktık.
Rix homurdandığında öndeki üç basamağı ancak inmiştik. "Buraya gel."

"İ."

"Tatlım."

Daha fazla itiraz etmedim.

Kollarına düştüm ve gözyaşlarımın olabildiğince sessizce akmasına izin verdim, çünkü Yargıç beni duyarsa gelirdi ve bu benimle ilgili değildi.

Konuşabildiğimde, "Bu kadar kötü olduğunu biliyor muydun?" diye sordum.

"Hayır," diye cevap verdi, beni geniş göğsüne yaklaştırdı, bu hece içime işleyen bir duygu gümbürtüsüydü.

"Tanrım, Rix."

Başka bir şey söylemedim.

"Evet."

O anladı.

Sonra gerildi.

Ben de öyle yaptım, ona bakmak için başımı arkaya eğdim.

Ama dikkatini benden öteye, yola vermişti. Gözlerimin altını silerek bakmak için döndüm.

Çok büyük beyaz bir kamyon bize doğru geliyordu. "Üç tahmin," diye mırıldandı Rix.

"Olamaz," diye fısıldadım.

"Chlo-"

Kollarından ayrıldım ve çatlak yürüyüş yolunda yürüdüm.

Rix peşimdeydi.

Yıllar önce kazılmış ve yerine çekici kaldırım taşları döşenmiş olması gereken çimentonun ucunda durduk, ben uçta, Rix arkamda, AJ Oakley'nin gelişini, park edişini ve yaşlı adamın kışını gülünç büyüklükteki kamyonundan kaldırışını izledik.

Sonra onun kısa, hafif eğik bacakları üzerinde, sanki bu evin, etrafındaki arazinin ve tüm Teksas eyaletinin sahibiymiş gibi bize doğru yürüyüşünü izledik.

Kovboy çizmeleri giymişti.

Kafasında beyaz bir kovboy şapkasıyla. Ben siyahı seçerdim.

Son zamanlarda gerçek kovboyların olduğu bir yerde epey zaman geçirmiştım ve onlar benim şehirli kızımın bile kalbinin daha hızlı atmasını sağlayabilirdi.

Bu adam mı?

"Arkanızı dönüp kamyonunuza binmenizi ve uzaklaşmanızı istiyorum, lütfen," diye seslendim.

AJ benden Rix'e baktı, Rix'i içine aldı ve akıllıca ilerlemesini durdurdu.

"Bana kim olduğunu söylemek ister misin?" diye sordu Rix. Küçük ole me değil.

Rix.

Rix o ilk sesi çıkarmadı.

"Ben Chloe Pierce, Yargıç'ın kız arkadaşayım," diye cevap verdim. AJ'nin havacı güneş gözlüklü bakışları bana döndü.

"Benim oğlanın iyi bir zevki olduğunu hep biliyordum," dedi ve gözlükleriyle beni bir kez daha süzdü.

İğrenç.

"Tekrar ediyorum, gitmenizi istiyorum."

"Şimdi, kızım, sanırım bu aile için bir kayıp olduğunu biliyorsun ve tahminimce, sen buradasın, sonra Yargıç burada ve onun iyi olduğunu görmek istiyorum."

"Anladığım kadarıyla, oğlunuz bu talepte bulunurken, kendisinin ve Yargıç'ın gereksiz kesintiler olmadan olanları değerlendirmek için biraz zamana ihtiyacı olduğunu biliyorsunuz."

"Bunu biliyorum," diye karşılık verdi sabırsızca. "Sadece umurumda değil."

Yapmaması umurumda bile değildi.

"Cenaze Çarşamba günü saat üçte," diye paylaştım. "Yargıç'ı o zaman görebilir ve kaybından duyduğunuz üzüntüyü paylaşabilirsiniz." "Haberiniz olsun, sonrasında bir resepsiyon düzenlemeyeceğiz," diyerek sözümü bitirdim.

AJ'nin bana karşı o kadar sabırlı olduğunu biliyordum, çünkü sonuna geldiğinde tekrar ilerlemeye başladı.

ot istilasına uğramış (yılan istilasına uğramış?) çimenlikte yürümekte sorun yaşıyorum.

Rix de vites değiştirmekte sorun yaşamadı ve bunu AJ'nin yolunu kesmek için yaptı.

AJ kısa kesti ve Rix'e baktı. "Peki sen kimsin koca adam?"

Tanrım, bu kadar klişe davranabilmek için JR Ewing'in kasetlerini mi incelemiş?

"Bayan Oakley'nin töreni için planlarını paylaştı ve senin de gelmeni istedi," diye gürledi Rix ve bunu ona itiraf etmesem de, ona tapma yolunda ilerlemeye başlamıştım bile. Bu beni yolun geri kalanında hızlandırdı. "Sanırım Çarşamba günü üç gibi görüşürüz."

"Ben de sizden kenara çekilmenizi rica ediyorum," dedi AJ. Ama Rix cevap veremeden korkunç bir ses duyuldu.

Evin kapısı açıldı.

AJ boynunu uzatarak Rix'in etrafına baktı. Hayal kırıklığına uğramış bir iç çektim.

Sonra döndüm ve (o gün çeşitli nedenlerle giydiğim için hayıflandığım) gümüş piton Tom Ford bilekten bağlamalı asma kilitli ayakkabılarımın beni yürüyüşe çıkarabileceği kadar hızlı hareket ettim.

"Bunun icabına bakacağız," diye duyurdum.

Oakley'in iki adamı da o lanet evden çıkmıştı. Bu iyiydi.

Kötü olan, benim gözüm Judge'ın üzerindeydi, onunki de Rix ve büyükbabasının üzerindeydi.

Ölümcül bir karar hatası.

Jamie'yi görmeliydim.

Topuklu ayakkabılarla, kısa bacaklarla ve o "çimenlere" girmeye hiç niyeti yokken, hiç umudum yoktu.

Neyse ki Yargıç'ın bacakları babasınıninkiler kadar uzundu. Yılanlardan korkmuyordu (Jamie'nin korkmadığı gibi).

Ve Rix oradaydı.

Rix önce Jamie'nin yanına gitti, göğsüne hafifçe vurdu ve sessiz bir şekilde, "Bunu yapmak istemezsin," dedi.

Tamam, evet.

O adama bayıldım.

Jamie'nin kendini toparlamak için ihtiyaç duyduğu an buydu. Geri çekildi, gözleri babasına kilitlenmişti ve otların arasında hızla ilerleyen Yargıç onu arkasına aldı.

"Evine git baba," dedi Jamie. "Şimdi,

Jameson-" AJ denedi.

"Gulch'u satın alıyorum," diye açıkladı Jamie.

Yargıç doğruldu.

AJ'den pek de mutlu olmayan bir ses yükseldi.

Gözlerim Rix'e kaydı.

Onunki bana

geldi. Kaşlarımı

kaldırdım.

Başını hafifçe salladı.

Kahretsin, o da bunun ne anlama geldiğini

bilmiyordu. "Oradan başlıyorum," diye devam

etti Jamie.

"Şimdi, Jameson-" diye tekrarladı AJ tamamen farklı bir tonda.

"Jeff'e söyle, aklını başına toplasın," diye uyardı Jamie.

"Senin yaptığın gibi onun kışını kollamayacağım."

"Jam-"

"Sen, son yıllarında sana bakılmasını sağlayacağım. O evde yaşayabilirsin." Jamie başını Belinda'nın evine doğru salladı. "Eminim son eşin orayı ikiniz için uygun hale getirmekten keyif alacaktır."

AJ, "İşlerin bu şekilde yürümesini yanlış anlıyorsun Jameson," dedi.

"İşlerin nasıl yürüdüğünü çok iyi biliyorum baba," diye karşılık verdi Jamie. "Bunu uzun zamandır biliyordum. Beni engelleyen tek şey Rosalind'di. Hayatın ödeşme ve intikam gibi çirkin duygular için çok kısa olduğunu söyledi. Haklıydı da. Onun hayatı öyleydi." Olağanüstü zamanlanmış bir duraklama ve ardından, "Benimki değil."

AJ hiçbir şey söylemedi ama gözlüğünü Jamie'den ayırmadı.

"Kapıyı ardına kadar açık bırakmışsın, seni yaşlı aptal," dedi Jamie alçak, korkutucu ve anında hoşuma giden bir sesle.

"Bu senin oğlunun mirası," diye tersledi AJ.

Jamie, "Merak etme, onun için sağlam tutacağım," diye güvence verdi.

Jamie'nin kazanacağını bildiğim bir bakışma yarışına girdiler.

Haklıymışım.

AJ bakışlarını torununa çevirdi ve "İyi görünüyorsun oğlum," dedi.

"Teşekkürler büyükbaba, ama belki de beni ve babamı biraz yalnız bırakmalısın, olur mu?"

Adamım, çok kibar. Çok saygılı. Bu zor zamanlarda bile. Gülümsedim ve bunun kendini beğenmişlik olduğunu umursamadım.

AJ bana baktı, Rix'i gördü, sonra tekrar Yargıç'a döndü.

"Çarşamba günü görüşürüz."

Muhteşem.

O uzaklaştı ve hiçbirimiz kıpırdamadık, sadece kamyonetine binmesini, Belinda'nın arabasına üç nokta dönüşü yapmasını ve yuvarlanıp gitmesini izledik.

Hemen Yargıç'a döndüm ve seslendim: "Sevgilim, o ormandan çık. O otların arasında neyin süründüğü hakkında hiçbir fikrin yok."

"Bebeğim, çizmelerim var." Ona ters ters baktım.

Beni inceledi, dudakları yukarı kalktı, sonra babasına baktığında bu durum kayboldu.

"Bu da neydi şimdi?"

"Lütfen bu kadar uzaktayken bu konu hakkında konuşma. Seni duyamıyorum," dedim.

Yapabilirim.

Sadece Judge, Rix ve Jamie'nin o çimden çıkmasını istedim.

Çünkü, dürüst olmak gerekirse, içinde her şey olabilirdi.

Bütün erkekler centilmenlik göstererek (Rix bile) yürüyüşe geçti.

Onlarla tanıştım ve bir araya geldik.

Jamie paylaştı.

"Büyükbabanın başı dertte." "Mali mi?" Yargıç sordu.

Jamie başını salladı.

"Ciddi misin?" Yargıç bastırdı.

"Belki de değil," diye izin verdi Jamie. Sonra devam etti, "Eğer zamanı olsaydı. Ama yok. Ben de onu ezmek istemedim. Ki istiyorum."

"Baba," dedi Yargıç sessizce.

Jamie başını salladı. "Hayır, oğlum." "Baba," diye kestirip attı Yargıç.

"Az önce orada mıydın?" Jamie anında bayıldığı başka bir sesle sordu, uğursuz ve kızgın.

"O yaşlı bir adam," diye belirtti Yargıç.

"Onun döneminde kuyular kurudu. Eğer akıllı olsaydı, rüzgar ya da güneş enerjisi işine girerdi. Bunun için arazisi var. O akıllı değildi. Hiçbir kumarbaz akıllı değildir, Yargıç, ve o en kötü türden biri. Ne zaman çekileceğini bilmeyen biri."

"Baba, senin tüm kariyerin kumar üzerine kurulu."

"Kariyerim, benim ve müşterilerimin anladığı verilere, projeksiyonlara ve hesaplanmış risklere dayanıyor. Bu risklerin düşük, orta ve şiddetli olmak üzere seviyeleri vardır. Şiddetli risklere girersiniz. Orta seviyeyi kucaklarsınız. Ve düşük ile uzun bir oyun oynarsınız. Büyükbabanın yaptığı bu değildi. Bunu, kadınları oldukları gibi değil, erkekliğini yansıtan aksesuarlar olarak gördüğü için onları atmak istedikten sonra satın aldığı her kadına on milyon ödeyerek kapatın. Sırf onunla yatmayı hazmetmek için otuz bin dolarlık çantalara ve seksen bin dolarlık küpelere ihtiyaç duyan kadınlar. Size vermekle övünmeyi sevdiği mirası çöpe attı. Kovboy şapkasına kadar borçlandı, Yargıç. Borçluları mutsuz ve alabilecekleri her şeyi almaya hazırlar. Elinde kalan tek gerçek varlığı da kaybetmekten başka çaresi yok. Arazisini. Ve onu da bana kaptıracak."

"Bu onu öldürecek," dedi Yargıç.

Jamie'nin cevabı sessizdi.

Ve anlamlı.

Sadece bakışlarını arkamızdaki eve, sonra da oğluna çevirdi.

"Pekâlâ, Bobby'nin sonunda Gerçek Petrol Baronları senaryosunda JR'dan sırtını kurtarmasından ne kadar keyif alsam da, burası boktan bir yer ve öğle yemeğine ihtiyacım var," dedi Rix. "O yüzden Dru'yu alıp dağ gibi yiyecek olan bir yer bulmalıyız. Ve içki. Burada istediğin hiçbir şey yok Yargıç ve olmadığına göre burada olmak için de bir neden yok. O yüzden buradan siktir olup gidelim."

"O Bobby JR'a karşı değildi, Bobby Jock'a karşıydı," diye Rix'i eğittim.

Rix bana döndü. "Her neyse."

"Ya da Bobby değil, Gary. Teksas'tan kaçıp Knots Landing'e giden akıllı kişi oydu," diye devam ettim. "Gerçi onun da kendine has sorunları vardı."

"Kimin umurunda, Chloe?" Rix başka bir soru sormadan önce pembe dizi metaforlarını doğru kullanması gerektiğini söyleyemedim. "Aç mısın?"

"Her zaman biraz acıkmışımıdır," diye cevap verdim.

Rix Yargıç'a baktı. "Güzel olması iyi, dostum." Yargıç bana bakıyordu.

"Ağlıyor muydun?" diye sorarak nedenini açıkladı.

"Hayır," diye yalan söyledim.

"Makyajının berbat olduğunu bilmelisin." Lanet olsun!

Çantamı omzumdan çektim ve pudra kâğıdımı bulmak için içine girdim.

"Buradan kesinlikle çıkıyoruz," diye ilan etti Yargıç. "Kesinlikle Dru'yu alıyoruz. Ve kesinlikle sarhoş olacağız. Sadece on bir olsa bile umurumda değil."

Kompaktan vazgeçtim çünkü bu planla tek başımaydım ve makyajımı arabada düzeltebilirdim.

Dışarı çıkmaya başladık, Yargıç elimi tuttu.

Bizi geride tutması için onu çektim ve diğerleri duymayacaklarını umduğum bir mesafeye geldiklerinde "İyi misin?" diye sordum.

"Sonra
konuşuruz."

Durdum.

Benimle durdu.

"Ben iyiyim," diye cevap verdi. "Babam iyi. Sana sonra anlatırım. Tamam mı?"

Başımı salladım.

Eğildi ve ağzını benimkine dokundurdu.

Sonra bana arabaya kadar eşlik etti ve içeri girebilmem için kapımı açtı.

Hemen makyajımı düzeltmeye başlamadım.

Her tarafı Teksas manzaralarıyla kaplı eve baktım.

İçerinin sadece bir kısmını görmüştüm, keşfetmediğim ve keşfetmek istemediğim çok daha fazla şey vardı.

Ama çok daha fazlası vardı. Yatak odaları.

Belki bir çalışma odası. Bir ev ofisi. Bir de havuz vardı.

Jameson Oakley o evi eski karısına oğullarını büyütmeleri için almıştı; iyi mobilyalar, bolca oda, tatil ve doğum günü yemeklerini pişirebileceği büyük bir mutfak, arkadaşlarıyla arka tarafta havuz partileri verebileceği bir yer.

Daha sonra her seferinde engellenmiş ve yalan söylenmiş, oğlu için en iyisinin bu olduğunu düşündüğü için geri adım atmıştır.

Olmadığı zaman.

Mücadeleyi asla bırakmamalıydı.

Ama bıraktı.

Bu değiştirilemezdi. Yargıç'ın dediği gibi, şimdi şimdi idi.

Baba ve oğul birlikteydi. Bir gelecekleri vardı.

Jamie bizi o evden uzaklaştırırken, arka koltukta Judge'ın yanında otururken, elini tutmak için uzandım ve bunun son ziyareti olacağına yemin ettim.

Geleceği parlaktı.
Ve bunu yaşayacaktı. O
geçmişten kurtulacaktı.

CHAPTER 27

AİLE

Chloe

O öğleden sonra yemek yedim.

"BEN DE YILANLARDAN KORKARDIM, CHLOE," DIYE AÇIKLADI DRU.

Judge ve Jamie'nin favori restoranında Tex-Mex yemeklerinden (Mex ağırlıklı) oluşan devasa bir yemekten sonra, erkekler için bol miktarda bira (araba kullanan Jamie hariç), Dru için margarita ve benim için sangria eşliğinde, güvenli limanımız olduğuna karar verdiğim yere geri döndük.

Judge, Rix ve benim süitimin oturma odası.

Jamie, mini barlarla uğraşmadığını açıkça belirttiği için kalbime çok yakın bir yer buluyordu.

Onun yerine bir telefon etmiş ve bira şişeleri, bir sürahi margarita, bir sürahi sangria, ağır eski moda bardaklar ve bir şişe Blanton's ile dolu buz kovaları odaya getirilmişti.

Görünüşe göre Oakley'in adamları benim "her zaman biraz acıkmışımdır" yorumumu bir meydan okuma olarak algılamışlardı.

Restoranda o kadar çok yemek yemiştim ki, bir hafta boyunca yemek yememe gerek yoktu ve başka kimsenin de yiyeceğini düşünemiyordum.

Yine de Jamie büyük bir peynir tabağı, meyve ve crudité tabağı ile birkaç kase kuruyemiş, zeytin ve turşu getirmişti.

Bana kalırsa bu gece için hazırdık.

Özellikle de Judge'la tek bir kanepemiz olduğunu ve sırtüstü uzanıp başımı onun kalçasına koyduğumu, bacaklarını uzattığını ve çorap ayaklarını sehpanın üzerine koyduğunu düşünürsek.

Dru ve babası karşımızdaki kanepedeydi, Dru köşede sevimli bir kızıl saçlı kız topuna kıvrılmıştı, Jamie tıpkı oğlu gibi uzanmıştı, Rix ise sehpa ve kanepelere bakan uçlardaki iki koltuktan birinde oturuyordu.

Sarhoş değildim ama o kadar yumuşak başlıydım ki, Yargıç onu önemseyen, onu bir piyon olarak kullanmayan ya da sevgi dolu bakımını ihmal etmeyen bu küçük insan grubuyla birlikte olduğu ve o evden uzakta olduğu için o kadar mutluydum ki, adamların Belinda'nın çimlerinden korktuğum için bana saçmalamalarını umursamıyordum.

O çimenlikten korktuğum konusunda hiçbir endişem yoktu, çünkü korkutucuydu.

Kafalarının incelenmesi gerekenler onlardı çünkü öyle değillerdi.

"Sanırım sadece gerçek bir erkek bir doz zehirden kurtulmuş olandır," dedim.

"Bu da işin bir parçası," dedi Rix, biraz bira içti ve ekledi, "Ayrıca bir aslanı evcilleştirmen, kusmadan viski içmen ve yatak başlığına en az üç düzine çentik atman gerekiyor. Ve bana öyle bakma." Son bakışını bana yöneltti ve aynı zamanda şişesinin boynuyla bana işaret etti. "Kuralları ben koymadım."

Yargıç kıkırdıyordu.

"Kaç tane çentiğın var, Rix?" Dru cesurca sordu.

Jamie, ister yirmi ister elli yaşında olsun, kızıyla çentik konusunu tartışan her iyi evlat-baba gibi başını öne eğdi.

Gülümsemeye karşı koydum.

"Bir beyefendi konuşmaz," dedi Rix.

"Yaklaşık beş düzine," dedi Yargıç.

Dru güldü ve benden çok genç olmamasına rağmen yine de kızsı bir ima vardı.

Çok tatlıydı.

Bu oldu Ayrıca endikasyon o büyüdü yukarı korunur, beslenir ve sevgi dolu bir özenle bakılır.

Onu sevdim ve onun için bunu sevdim. Ama Yargıç'ın da aynı şeyi yapmasını sevdim.

"Ağabeyini" çok sevdiği belliydi ve Yargıç haklıydı. Daha fazlasını istiyordu.

Yargıç için orada rekabet ya da kırgınlık yoktu.

Bu onun hakkında çok şey söylüyordu ve ona daha da fazlasını veriyordu.

Ve Yargıç'ın onu hayatına daha fazla katmak için çaba gösterecek olmasından memnundum.

Kapı çalındı ve Rix'in bakışları doğrudan bana yöneldi.

Hareket etmek için gerildim.

Başını salladı ve ayağa kalktı.

O sırada hem Dru'nun hem de Jamie'nin aynı sessiz konuşmayı yaptıklarını fark ettim, Dru kazanmıştı ve yükseliyordu.

O kızı çok sevmeye başlamıştım.

"Kıpırdama tatlım, ben hallederim," diye mırıldandı Rix Dru'ya, kapıyı açmaya giderken.

Gözlerini kapıya dikmiş olan Yargıç'a baktım.

"Buraya gelmezdi, değil mi?" Büyükbabasını kastederek sordum.

Bakışları bana doğru kaydı. "İstediği her şeyi yapar. Ama bir de Jeff var. O da istediği her şeyi yapıyor ve bu imkansız gibi görünebilir ama çoğu zaman büyükbabamın yaptıklarından bile daha az uygunsuz oluyor."

Harikulade.

"Selam," diye selamladı Rix, ses tonundaki şaşkınlık ve samimiyet beni kimin orada olduğunu görecektik kadar yukarı itti.

Sonra babam, annem, Bowie, Sully, Gage, Sasha ve Matt içeri girerken şok içinde bakakaldım.

Hepimiz koltuklarımızdan kalkmak için hamle yaparken Yargıç, "Lanet olsun," diye fısıldadı.

Herkes içeri girdiğinde Bowie önden gitti.

"Buraya izinsiz girmek için gelmedik, Yargıç. Sadece burada olmak için buradayız. Sizin için."

"Aile," diye söze girdi annem.

Jamie'nin y a k l a ş t ı ğ ı n ı ve babamın onu erkekçe kucaklayarak selamladığını fark ettim.

"Odalarımız var ve kendimizi eğlendirebiliriz," diye devam etti Bowie. "Çarşamba günkü törene kadar."

"Ama bu arada bir şeye ihtiyacın olursa." Annem Yargıç'a sert sert bakıyordu.

Daha önce fark etmediğim bir şey.

Annemle her şey hakkında çok konuşurdum ve Judge'la bir araya geldiğimizde bu her şeyimize dahil oldu.

Ve dün sabah ona neler olduğunu anlatmak için kısa bir telefon görüşmesi yaptığım andan itibaren paylaşmaya devam ettim.

Ancak babamın birkaç boşluğu doldurduğundan şüpheleniyordum.

Dürüst olmak gerekirse, kendimi tutabildiğim için gurur duyuyordum. Endişeliydim ve Rix'in kollarında ağlamıştım ama şizofrenik bir yelpazeye sahip olan kendi duygularıma hakim olduğum için kendimden oldukça memnundum. Bunu, Judge'ın bana ihtiyacı olduğunda (o sabah annesinin saçları için cenaze evini aramak gibi) herhangi bir şekilde hazır olmak için yapmıştım.

Ancak, annemin Yargıç'a bakışı -yaralı bir kadının kokusunu alan o anne bakışı

Yavru, kendini zor tuttuğunu söyleyebilirim, ona uzanma ihtiyacı o kadar derindi ki.

Sonra bakışlarım, odaya girdiği andan itibaren gözlerini Yargıç'tan ayırmadığını düşündüğüm Bowie'ye kaydı.

Ve bunu ayarlayanların onlar olduğunu biliyordum, annem ve Bowie.

Benim

için.

Yargıç

için.

Çünkü...

Aile.

İşte o zaman kaybettim.

Yargıç'ın kolları başımı sarana ve yüzümü göğsüne bastırıp hıçkıra hıçkıra ağlayana kadar böyle bir şey yaptığımın farkında bile değildim.

Dru'nun yumuşak bir sesle, "Çok şey oldu," dediğini duydum.

Oda, Gage'in sesinin bana doğru geldiğini duymadan önce kendimi toparlayamadığım uzun, işkence dolu, utanç verici anlar boyunca sessiz kaldı.

"Gittin ve Coco'yu kırdın," dedi, sonra Yargıç'ın kollarından kurtulup Gage'in kollarına girdim. Beni abartılı bir şekilde bir o yana bir bu yana salladı ve "Aptallığı bırak, seni koca aptal" dedi.

"Ben aptal değilim," diye bağırdım boynuna.

"Tam bir aptal gibi davranıyorsun ve burası bir öğrenci birliği partisine benziyor. Ama yine de kesinlikle daha fazla içkiye ihtiyacın var," diye cevap verdi Gage.

Korkunç bir şekilde, o gülme çığlıklarından birini attım ve yüzümü boynundan çektim.

"Herhangi bir kardeşlik partisinde Blanton's ve camembert olduğundan şüpheliyim."

"Bir açık hava iş adamının oğlu, milyoner bir Hollywood aktrisinin üvey oğlu ve... baban için her neysem, tarihin en iyi tenis oyuncusu olduğum için fırlattığımda oluyor."

"Öncelikle, lütfen bana bir öğrenci birliğine katılmadığını söyle," diye rica ettim.

"Sanki," dedi. "O yüzden bunu üniversite partisi olarak değiştireceğim."

"Güzel," diye karşılık verdim. "Şimdi sen az önce yüksek falsolu mu dedin?"

Bana doğru sırttı ve "Camembert'in ne olduğunu bilmediğimi söylememin bir faydası olur mu?" diye sordu.

"Bu peynir."

Bana sahte bir ciddiyetle baktı. "Bu konuda her şeyi bilmem gerek."

Ona gülümsedim.

Bu yarım saniye sürdü ve Sully beni çekiştirerek uzaklaştırdı ve bunu yaparken de kardeşine, "Ona musallat olma. Tanrım."

Gage, "Oraya ilk ben geldiğim ve onun ağlamasını durdurduğum için kıskanıyorsun," diye karşılık verdi.

Sully bana sıkıca sarılırken, "Her neyse," diye mırıldandı. Tanrım, iki yeni küçük kardeşimi gerçekten çok seviyordum.

"Sullivan," diye selamladım.

"Cocoroco," diye cevap verdi.

"Senin yakında mezun olman gerekmiyor muydu?" Cevabını bildiğim bir soru sordum çünkü Judge ve benim o kutlamalara katılmak için uçak biletlerimiz vardı. Bunlar arasında Sully'nin beni Harry's'e (kampüsün hemen dışında kaçırılmaması gereken bir bar) götürmeye yemin etmesi ve Indianapolis 500 pistinde beni bir minibüse bindirmekle tehdit etmesi de vardı.

Bu Judge ve benim çift olarak ilk seyahatimiz olacaktı.

Ne yazık ki bu film onu zirveden indirdi.

"Neyse ki okul harcımı ve Dallas'a uçak bileti gibi diğer masraflarımı karşılayan babam önceliklerimi öğrenmemin çok önemli olduğunu düşünüyor."

Bu gerçekten şanslıydı.

Daha sonra genel selamlaşmalar oldu ve çoğunlukla Judge ve benim için kucaklaşmalar, bazı tanıtımlar ve sonra Sasha ve Matt ile baş başa kaldım.

Bunu yapan Matt'ti, beni ona doğru çekti ve Sasha'yı da içeri aldı.

Toplandığımızda, Sasha gözlerimle buluştu.

"İyi misin?" diye sordu.

"Sadece..." Dru'nun sözlerini kullandım, "çok." Sonra tereddüt ettim, "Sana sonra anlatırım."

Bu bana hiç de sahte olmayan güneşli bir Sasha Gülümsemesi kazandırdı.

Ve bunu deneyimlemekten duyduğum rahatlama son derece fazlaydı.

Matt, "Annesi öldüğünde senin erkek arkadaşınla şehri terk etmeni ve ikimizi de aramamanı konuşuyor olacağız," diye homurdandı.

"Sash'ı ben aradım," diye savundum.

Matt, "Bir köpeğe bakmak için,"

diye karşılık verdi. "Hmm..."

Mırıldandım.

"Matt, kes şunu. Coco bir sürü şeyle uğraşıyor ve sen acımasız davranıyorsun," diye azarladı Sasha.

"Tanrım, az önce kötü kalpli mi dedin?" Matt ona

sordu. "Pislik demekten çekiniyordum," diye

karşılık verdi.

Bir kahkaha patlattım ve ikisinin de bana baktığını

hissettim. Matt bizi birbirimize daha sıkı çekti.

Sasha da karşılık verdi.

Ben de aynı şeyi yaptım.

Matt, "Bir daha asla," diye

fısıldadı. Tanrım.

Kardeşimi severdim.

Önce onun, sonra da Sasha'nın gözlerinin içine baktım. "Bir daha asla."

Sasha'nın gözleri yaşlarla parlıyordu ve "Bir daha asla" derken sesi boğuk çıkıyordu. Ve devam etti, "Coco, çok üzgünüm. Çok-"

"Kes şunu. Özür diledin. Ben de kabul ettim.

Bitti." "Bazı şeylerle uğraşıyorum," diye

ağzından kaçırıldı. Matt de ben de sustuk.

Demek o da gördü.

"Kafamı toparladığım zaman seninle konuşacağım.

İkiniz de," dedi. "Söz ver,"

dedim. "Söz," diye

yanıtladı.

Matt, Matt olduğu için, "Yemin et," diyerek işin peşini bırakmadı.

"Yemin ederim. Tanrım, Matt, her zaman çok ısrarcısın."
Onun "her zaman" olduğunu söylemesi beni çok etkiledi,
yumuşak ve sıcak.

Çok ısrarcıydı.

Bunun gibi bir şey olduğu zaman.

Önemli.

Elbette, böyle olduğunda can sıkıcı olabiliyordu.

Ama sevgi dolu olması gerekiyordu.

Annem, "Çocuklarım ailenin geri kalanından uzakta
fısıltıyla son derece kaba bir konuşma yapmayı bırakırlarsa
anneleri çok memnun olur," diye seslendi.

Sash gözlerini

devirdi. Matt sırttı.

İkisini de sıktım ve ayrıldık. Döndüğümde
Yargıç'ın gözleri bana kilitlenmişti. Ona bir
gülümseme verdim.

Yüzü yumuşadı.

Ona doğru

ilerledim.

Ve Jamie'nin sesini duydum, "Evet, lütfen bir saat önce
verdiğim siparişi tekrarlayın ve bu sefer yanında altı sipariş
truffle kızartması getirin."

"Truffle kızartması, sah-tatlı," diye övdü Gage. "Bir atı
bile yiyebilirim."

Yargıç bana sahip çıktı.

Babam bana iyi misin bakışı

attı. Ben de ona kesin bir

cevap verdim.

Rix ve Sully yatak odalarından koltuklar getirdiler ve
hepimiz yerlerimizi aldık.

Başımı Yargıç'ın kalçasına koyarak yatmak kadar rahat
değildi.

Ama bunun yerine ona doğru kıvrıldım, ailemin dramatik
jesti karşısında duygulandığını saklamadığını gördüm -
kalbimde bir gün resmen onun olacağını bildiğim bir aile -
onun ve Jamie'nin artık zihinlerini meşgul edecek başka,
daha iyi şeyleri olduğundan bahsetmiyorum bile, Judge ve
benim kendimize ait dolu bir kanepeye sahip olmamız
umurumda değildi.

Başka her şeyimiz vardı.
İhtiyacımız olan diğer her şey.
Aile.

"BEN MEMNUN MATT KOY A HAT ALTINDA O VE
SEN ÜÇ VARDIR

Devam ediyoruz," dedi Yargıç.

Daha sonraydı.

Ailemizin geri kalanı kendi yollarına gitmişti (yine de hepsi aynı oteldeydi).

Yatakta bağdaş kurmuş oturuyordum.

Yargıç'ın uzun gövdesi ayağının karşısında yan yatmış,
başı elindeydi.

Benimle ve sorunlarımla ilgili endişelerini gidermekle
işim bitmişti.

Onunkine dalmamız
gerekiyordu. "Gulch nedir?"
diye sordum. Dudakları
kıvrıldı.

Sonra da, "Herkes vedalaştıktan, Matt, Sul, Gage ve Rix
bara gidip gezintiye çıktıktan ve biz pijamalarımızı
giydikten sonra geçen süre boyunca bu soruyu içinde
tutmak ne kadar zordu?" diye sordu.

Bu zorluğun aşırı olduğunu söyleyerek cevap vermeyi
reddettim ve "Dere nedir?" diye tekrarladım.

Eğlenerek iç geçirdi ve cevap verdi, "Oakbilly Gulch.
Görünüşe göre, büyük bir 'Siktir git baba' için çalışmak
Oakley ailesinin bir özelliği. Bunu babamın cenaze evinde
anlattıklarından biliyorum. Ayrıca tutarlı bir düşünce
oluşturabildiğimden beri Gulch'un arkasındaki aile bilgisini
bildiğimden de biliyorum."

"Peki bu ilim nedir?" Devam etmeyince ben sordum. O
söze başlamadan önce bir dudak büküşü daha aldım.

"Bir şey var ki, o da bir çukur değil. On beş bin metre
kare üzerinde on dokuz bin metre karelik bir malikane.

dönümlük arazide sığırlar, atlar, bir yüzme havuzu, bir tenis kortu, kapalı bir tiyatro ve bowling salonu bulunuyor. Sadece sekiz bin metre kare olarak başlayan ana yapı, ki Oakley'in bir başka geleneği de her neslin daha gösterişli hale getirmek için eklemeler yapmasıdır, büyük büyükbabam tarafından inşa edilmiştir. Batı Virginia'yı ve kömür madenlerinin erkekleri erkenden öldürmesine izin veren diğer aile geleneklerini terk edip vahşi madencilğe giderse, bir daha asla eve dönemeyeceğini söyleyen babasına orta parmağıydı. O da gitti. Kara altın buldu. Ve o malikaneyi inşa etti ve aile isimlerinden yola çıkarak ve halkı Batı Virginia'da kurumuş bir vadinin yanında yaşadığı için yanlış anlaşılmamak için oraya Oakbilly Gulch adını verdi. Yağmurla birlikte düzenli olarak taşan, onları suyun karşısında hapseden ve hatta zaman zaman evlerini yıkan bir dere. Ancak ailenin erkekleri o kadar inatçıydı ki, tam orada yeniden inşa ettiler, nesiller boyunca o noktada yaşadılar ve asla taşınmadılar."

"Bu oldukça rahatsız edici bir hikâye, chéri," diye not ettim.

"İnatçı Oakley'li bir adamla birlikte olduğun için mi?"

"Gerçekten."

"Büyük büyükbabamı tanıdığımı söylemek için aradım. Doksan sekiz yaşındayken öldü. Babası ve kardeşleri ondan çok önce ölmüşlerdi. Yani bazen inatçılık kötü değildir. Mesela güzel bir kadınla tanışırsınız ve o sizi engellemeye kararludur ama siz vazgeçmezsiniz."

Gözlerimi devirdim.

Onları geri çevirdiğimde sırtıyordu.

"Yani baban aile evini ele geçirecek mi?" diye sordum.

Ne yazık ki sırtışı soldu.

"Görünüşe göre, içindeki her şey ve etrafındaki arazideki her sığır, at ve yapı, büyükbabam ona yepyeni bir servet kazandırması gereken bir anlaşma için teminat olarak koymuş. Ama dağıldı ve tekrar bir araya getirmek için çabılıyor. Durum pek iyi görünmüyor,

ve kesinti sözü verdiği insanlar, ona sihri gerçekleştirmesi için para veren insanlar, iyi şeyler düşünmüyorlar."

"Yani baban yaklaşıyor." Yargıç başını salladı.

"Bir öneride bulunabilir miyim?" Rica ettim. Tekrar başını salladı.

"Sen karışma." "Chlo-"

Dizlerimin üzerinden yukarı doğru ittim, böylece karnımın üzerinde ve ona daha yakındım. Orada, parmaklarımla uzandım ve ağzına dokundum.

"Seninle ilgilenmek için birlikte çalışmalıydılar," dedim. "Büyükbaban burada babanın gözü kulağı olmalıydı. Baban, annen ve babasıyla mücadele etmek zorunda kalırken, aynı zamanda çapraz ateşte kalan senin için en iyisinin ne olduğunu bulmaya çalışsaydı, babası bu üçgenin bir noktası olmayıp onun yanında olsaydı çok daha kolay olurdu. Ama değildi. Jamie kötü kararlar verdi, ama şimdi dönüştüğün adama bakınca bunu görmek çok kolay. Senin bu kadar zeki, bu kadar güçlü olacağını bilemezdi. Seni korumak için hata yaptı. Bunu anlıyorum. Yine de hata yaptı. O da bunun farkında. Bırakalım o şeytanlarla başa çıkmak için ne gerekiyorsa yapsın."

Durakladım ve son sözümü söyledim. "Ve büyükbaban bunu hak ediyor."

Yargıç elini bileğime doladı ve ağzından çekerek tekrar başladı, "Chlo-"

"Öyle."

"O eski bir-"

"Öyle," diye

tısladım. Yargıç sessizliğe gömüldü.

"Onun ne kadar kötü olduğunu biliyordu, tam buradaydı," diye açıkladım. "Seni o durumda tutmak için hamleler yaptı, böylece seni gözünün önünde tutabilecekti. Tamamen bencilce davrandı. Ve bu bir büyükbaba için iyi değil, bir baba için iyi değil, bir insan için bile iyi değil. Baban

onu kötü finansal kararlar almaya itmedi. Ne ektiye onu biçiyor. Sadece kendi oğlu ona orak uzatıyor. Bırakalım böyle olsun."

Beni tanıyan Yargıç zorlamadı.

Onun yerine, "Hatırlat da sana kötü davranmayayım," diye cevap verdi.

"Bu imkansız olurdu, Yargıç."

Bunu söyledim, ciddiye ve bunun sonuçları çok hoşuma gitti.

Bunlar, Yargıç'ın beni itmesi ve bana uzanması.

Sonra beni göğsünden yukarı sürükledi ve sırtüstü yere yığıldık, o da beni sıkıştırdı.

Yüzünde tanıdık bir ifade vardı ve buna bayıldım ama işimiz bitmemişti.

"Sen meşgul olmadan önce," diye başladım ve bakışları ağzımdan gözlerime kaydı, "evdeki o sahne-"

Sözümü kesme sırası bendeydi.

"Bizdeydi, dışarı çıkardık, iyi oldu."

Yine kaçıyordu.

"Yargıç-"

"Tehdit etmesine rağmen, büyükbabamın oraya taşınmasını sağlamayacak," diye paylaştı. "Annemin bir vasiyeti yoktu. Bildiğimiz kadarıyla yok. Yani mülk bana kalacak. Babam, saklanması gereken bir şey olup olmadığını ya da bilmemiz gereken önemli evraklar olup olmadığını görmesi için birini tutacak. Sonra da gelip tamir etmesi için birini tutacak. Satıyoruz. Parayı da ben alacağım. Anlaşma şu ki, tüm bunların parasını ödemekte ısrar ediyor. Bu hoşuma gitmedi ama kabul ettim çünkü bu sayede gördüklerimizi ve yaşadıklarımızı bir nebze olsun unutabileceğini düşünüyorum."

"Bu senin için de bir kapanış olacak mı?" "Elbette."

Bu bir yalandı.

Yargıç yalan söylemedi.

Aldattı (kötü türden, sevimli türden ya da seksi türden değil, ama yaptı).

Yalan söylemedi.

"Pencereden içeri bir şeyler fırlatıp camı kırmıştın," diye hatırlattım temkinli bir şekilde.

"On yıldır eve gitmedim. Bu kadar kötüleştiğini bilmiyordum. Bu bir şeydi. Oldu ve ben bunu aştım."

Hiç de öyle
değildi. "Sevgilim-
"

"Chloe, dürüst olmak gerekirse, ben iyiyim."

O da öyle değildi, ama onu hazır olmadığı şeyleri işlemeye zorlayarak ona yardım edemezdim.

O zaman geldiğinde orada olurdum.

Şimdilik.

"Anne tarafından büyükannen ve büyükbabandan bir kez bile bahsetmedin," dedim.

İçini çekti, ama bu sabırsız bir iç çekiş değildi; acılı tarihin içinden geçmeyi bırakalım ve seks yapalım.

Başka bir şeydi.

Cevap verdiğinde ne olduğunu öğrenecektim.

"Bunu seninle paylaşmaktan nefret ediyorum bebeğim, ama ailenin o tarafında da oldukça ciddi bir inatçılık var. Görünüşe göre, annemin babası onun içki ve uyuşturucu batağına düşmesine kızmakla kalmamış, boşanmasına da çok sinirlenmiş. Anladığım kadarıyla İncil'e bağlı değillerdi ama dindar, geleneksel ve muhafazakârdılar. Dahası, babamı gerçekten seviyorlardı. Büyükbabamın büyük hayranları olduklarını söyleyemem, ama dürüstçe bilmiyorum. Annem onları dışladı, bu yüzden onları çok iyi tanı mıyordum."

Bunun iyi başlamaması sürpriz olmamalıydı.

Ancak yine de şaşırdım, çünkü Belinda'nın kaotik ve savurgan kullanımı göz önüne alındığında

Elindeki tüm kaynaklara ulaşabileceğini düşünüyorum.

"Annen onları kesti mi?"

"Teksas'a taşındığımızda çok küçüktüm, pek bir şey hatırlamıyorum. Ama kavga olduğunu hatırlıyorum. Dram. Büyükbabam ağlıyordu. Büyükbabam bağıırıyordu. Arkadaşlarımdan birinin annesi, annemin doğru yolu bulamayacağı anlaşıldığında beni mahkeme yoluyla almaya çalıştıklarını ama büyükbabamın yollarına çıktığını anlatmıştı."

Ağzımın gerildiğini
hissettim. Yargıç bunu
kaçırmadı. "Evet," diye
mırıldandı.

"Arkadaşlarından birinin annesi mi?"

"Burada hâlâ arkadaşlarım var bebeğim. Çarşamba günü onlarla tanışacaksın. Telefonumu patlatan tek kişi büyükbabam değil. Arıyorlar ama ben açmıyorum. Mesaj da atıyorlar ve bu artık benim için daha kolay, bu şekilde konuşuyoruz. Haber yayılıyor. Ama o zamanlar Bayan Taylor laf arasında bir şeyler söyledi, sonra Bay Taylor ona bir bakış attı ve o da sustu. Muhtemelen bunun beni üzeceğini düşündüler. Yeterince büyüdüğümde, tüm bu saçmalıklardan kurtulduğumda ve onlarla iletişime geçip sorabildiğimde, umurumda değildi."

Mm.

"Her neyse," diye devam etti, "annemin sorunlarıyla kimsenin yüzleşmesini istememesi ve aşk ya da başka bir nedenle bu sorunlarla yüzleşmek zorunda kalması ile büyükbabamın benimle olan doğrudan bağlantısına kimsenin engel olmasını istememesi arasında kayboldular. Duyduklarıma göre, ki bunu büyükbabamdan duymuştum, o yüzden bu söylediklerime şüpheyile yaklaşın, sorunun bir parçası da büyükbabamdı. Annemin olması gerektiğini düşündüğü şekilde, yani temiz ve ayık olma yolunda kararlı bir şekilde duruyordu ve sadece annem onları dışlamıyordu, onlar da annemi dışlıyordu. Ya da o kesti. Ve buna bağlı olarak beni de."

Konuşmak için kendime güvenmiyordum.

Görünen o ki, Jamie her seferinde bir yönden çok haklıydı.

Yargıç pek çok bencilliğin, kendini beğenmişliğin ve gururun çapraz ateşi altında kalmıştı.

Ne yazık ki, hikayeyle işi bitmemişti.

"Yine de babam, şüphesiz onları müttefik olarak kazanmak için onlarla temasa geçtiğinden bahsetti. Bununla birlikte, onları kötülemiyor. Satır aralarını okuyunca, büyükbabamın söylediklerinde doğruluk payı olmalı. Çünkü hepsi yardım etmek isteseydi, onları burada tutup yardım ederdi. Söylemedi ama söylemediği çok açık."

Sessiz kaldım.

Yargıç devam etti.

"Büyükbabam ben on yedi yaşındayken kalp krizinden öldü. Annem cenazesine gitmemi yasakladı. Ben ASU'dayken büyükannem beni iki kez ziyarete geldi. Çok tatlıydı ama garipti çünkü onu çok iyi tanıımıyordum ve bu yüzden hayal kırıklığı yaşadığını ve belki de tüm bu olanlardan dolayı biraz suçluluk duyduğunu hissediyordum. Ben mezun olduktan yaklaşık iki hafta sonra öldü. Annem tek çocuktı ama her şeylerini bana bırakmışlardı. Muhtemelen annemin hayatları boyunca çalışıp geride bıraktıkları her şeyi nasıl kullanacağını bildikleri ve bunu istemedikleri için. Ayrıca muhtemelen büyükannem ayakta kalan son kişi olduğu için ve bunu yapmak istediği gibi yapamayabilirdi, ama yine de beni sevdiğini biliyordum."

Sessizliğimi bozmadım ama bu kez farklı bir nedenle.

"Babam hemen devreye girdi ve annemin evine ne yapacaksa onu yaptı. Teksas'a geri dönmek zorunda kalmamam için, eşyalarını gözden geçirmesi ve resimler ve aile yadigarları da dahil olmak üzere saklamaya değer olanları bana göndermesi için birine para ödedi. Geri kalanı açık artırmayla satıldı. Evimi bu şekilde satın aldım."

Bu, Yargıç'ın babasından hiç para almadığı halde neden bu kadar iyi bir evi olduğunu açıklıyordu.

"Cenazesi için Teksas'a gelmedin mi?"

"Açık talimatlar," diye mırıldandı, sesi tuhaftı. "Yakıldı. Külleri bana gönderildi. Vasiyetinde, sadece bir tören istemediğini değil, beni Teksas'ta istemediğini de açıkça belirtmişti. Benden," diye boğazını temizledi, "eğer istersem onu saklamamı ya da sevdiğim bir yere koymamı istedi. Ben de onu Dells'e yerleştirdim."

"Oh Yargıç," diye fısıldadım.

"Muhteşem bir yer," diye açıkladı, sanki büyükannesini nasıl toprağa verdiğine dair bir fikir edinmeye hakkım varmış gibi, ya da daha çok, "onu saklamadığı" gerçeği hakkında bir yargıya varabilirmişim gibi. "Nedense güneş orada daha parlak görünüyor, belki de kızıl kayalardandır. Ama sanırım orayı severdi."

"Orayı herkes sever," dedim sessizce.

"Mm..." diye mırıldandı kayıtsızca.

"Yani sonunda seni korumak için yapabileceği tek şeyi yaptı."

"B e n i Teksas'tan uzak tuttu," diye bitirdi. "Yani... evet."

"Fotoğrafları ve aile yadigarlarını inceledin mi?" Ben sordum.

"Evet."

Bu kısaydı ve başka bir şey söylemedi.

Ben de ona bir bakış attım ve devam edip etmemek ona kalmıştı.

"İyi görünümlü bir aileydi," dedi. "Yakın görünüyorlardı. Annem güzeldi, her zaman güzeldi. Okulda popülerdi. Amigo kızdı. Babamla çıkmaya başladıklarında babam son sınıftaydı, annem de üçüncü sınıftaydı. Balo fotoğrafları var bende, ya da en azından dedemin bahçelerinde gül fidanlarının yanında çektiği fotoğraflar. Mezuniyet balosu kraliçesi seçildiğinde babam ona eşlik etmek için üniversiteden dönmüştü. Mezuniyet balosunda da sahnede idi. Üniversiteye gitmedi. Liseyi bitirmiş, bir giyim mağazasında müdür yardımcılığına kadar yükselmiş.

Alışveriş merkezindeki dükkâna girip babam mezun olana kadar vakit geçirdi, ki babam da muhtemelen benimle aynı sebepten erken mezun olmak için canını dişine takmıştı. Bunu yapabileceği en kısa sürede evden olabildiğince uzaklaşmak için."

AJ Oakley'nin yanında çok az zaman geçirmiş olsam bile, bunu kesinlikle görebiliyordum.

"Tennessee'de kaçtılar. Büyükbabam davet edilmemişti. Glamma, yani babamın annesi oradaydı. Büyükkannem ve büyükbabam da oradaydı. Hepsi çok mutluydu, ısıltılıydılar. Annem ve babam bunu New York'a giderken yaptılar," diye anlatmaya devam etti Judge.

Babaannesine nasıl hitap ettiğini duyunca, torunlarımın da bana öyle hitap etmesine karar verdim.

"Düğün fotoğrafları var mı?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Babam biliyor. Uzun zaman önce onları görmek istersem albümü çıkaracağını söylemişti. Ama kaçarak evlendikleri için çok önemli bir şey değildi. Ben sadece büyükbabamın çektiği ya da nerede olurlarsa olsunlar birine çektiği fotoğraflarını gördüm. Siz sormadan söyleyeyim, mutlu görünüyordu ama şimdi geriye dönüp baktığımda biraz da korkmuş görünüyor. Sanki mezuniyet balosu kraliçesi olduktan sonra hayatın ne anlama geldiğini bilmiyormuş gibi. Kampüsteki en büyük erkeği elde etmiş, en yüce hedeflerine ulaşmış, hayatı tamamlanmıştı ve sadece on dokuz yaşındaydı."

Aman Tanrım.

"Bu konuda ne diyeceğimi bilemiyorum," dedim nazikçe. "Söylemezsin, çünkü sen öyle biri değilsin."

Şimdi buna ya da bunu söyleme şekline ne diyeceğimi bilemiyordum, kelimelerin keskin bir kenarı vardı ve asidik çizgiyi sıyrıp geçiyordu.

"Ailenin ne kadar harika olduğundan bahsedelim," diye önerdi.

Sessizleştirdim.

"Siz ve onlar bunun ne kadar büyük bir şey olduğunu bilemezsiniz," diye devam etti. "Benim için ne anlama geldiğini. Ama aynı zamanda babam, benim

var. Dru da öyle."

"Ne kadar büyük olduğunu biliyorum," dedim usulca.

"Ah evet, unuttum, hüngür hüngür ağlamaya başladın," diye alay etti. Burnumu kırıştırdım.

Onu öptü.

Sonra ağzımı öptü.

Sonra fısıldadı, "Artık sadece sen ve ben varız Coco. Tamam mı? Bilmek istediğini, bilmeye ihtiyacın olduğunu ve benim için endişelendiğini anlıyorum. Ama bir süreliğine sadece biz olalım istiyorum. Sadece seninle ilgili olmak istiyorum, bunların hiçbirisiyle ilgili değil. Yarın tekrar yüzleşmek zorunda kalana kadar. Bana bunu verebilir misin?"

Cevabı biliyordu ama ben yine de dile getirdim.

"Tabii ki tatlım."

İşte o zaman beni öptü.

İlk cinsel birlikteliğimiz ya da en azından sevişme kısmı o zamandan beri tekrarlanmamıştı. İkimizin de zevkleri farklıydı.

Benim açımdan, Yargıç'ın günlük yaşamda tatlı, rahat, düşünceli ve şefkatli, yatakta ise iddialı, agresif, güçlü ve otoriter olması heyecan vericiydi.

Ayrıca günlük hayatta, sevdiğim herkesin mutluluğu ve refahı da dahil olmak üzere her şeyin benim sorumluluğumda olduğunu hissediyordum ve bu da aşırı hassas ve kontrolcü olabileceğim anlamına geliyordu. Bu yüzden seks yaparken Yargıç'a teslim olmak sadece tahrik edici değil, aynı zamanda rahatlatıcı bir şeydi.

Ama o gece, beni öpüş şeklinden bile farklı olacağını anlamıştım.

Bana aynı şekilde dokunmaya devam etti: saygılı, uzun süreli, tembel.

Ben de karşılık verdim.

Bunun ne hakkında olduğunu biliyordum.

Birbirimize karşı hissettiklerimizle ilgiliydi.

Önümüzde olasılık ve vaatlerle uzayıp giden bir zaman vardı.

Dokunmak, ses çıkarmak, birbirimizin gözlerinin içine bakmak ve konuşmadan paylaşmakla ilgiliydi.

Yan yana yatmıştık, bacağım Yargıç'ın kalçasının üzerindeydi, kollarımız birbirimize sarılmıştı, usulca öpüşürken, hiçbir şey söylemeden ve bakışlarımızı ayırmadan onun sikini içimde okşuyordu.

Bu yüzden orgazmımın herhangi bir uyarı olmadan oluşması ve patlaması sürpriz oldu.

Ve Yargıç, ben nefes nefese kalırken ağzımı alıp doruk noktamı emerken çok güzel hissettirdi.

Sonra beni sırtüstü yatırdı ve o beni kendine doğru sürerken ben de tüm gücümle ona sarıldım.

Birbirimize aşıktık, bunu biliyordum. Sözcükler söylenmemişti çünkü s ylenmelerine gerek yoktu.

Sadece ben ya da daha çok o değildi. Birbirimizi seviyorduk.

Beni banyoya taşıdığı gece bunu anlamıştım.

Paylaştığımız şey biraz gecikmeli oldu ama bununla ilgiliydi.

Artık birbirimize göz kulak olmamız gerekiyordu. Ve bunu sonsuza dek yapmak için sabırsızlanıyorduk.

Judge o gece beni yine banyoya taşıdı. Orada birbirimize baktık. Ama aradaki fark, benim giyinmemiş olmamdı. Beni yatağın kenarına ayaklarımın üzerine yatırmak için geri götürdüğünde, geceliğimi başımdan geçirdi ve k lotumu giyebilmem için önümde diz çöktü.

Bunu yaptım, geniş omuzlarını, kaslarını, omurgasındaki girintinin derinliğini inceledim ve ağlayan biri değildim, bunu yapmaktan nefret ederdim, sadece son koşullar duygusal g sterilerimi gerektiriyordu.

Ama gözyaşlarım yine içime aktı.

Bana baktıktan sonra başını dikleştirip karnımı öptü ve ayağa kalkarak pijamasına uzandı.

Pekala, yani.

Belki de aşk bölümünde daha çok bendim.

"İyi mi?" diye sordu pijamalarını giydikten sonra hareket etmeyince.

"Güzel, tatlım," diye cevap verdim. Yargıcımdan yumuşak bir gülümseme. Yumuşak bir öpücük.

Sonra birlikte yatağa girdik, birbirimize sarıldık ve önümüzdeki günlerle de aynı şekilde yüzleşeceğimizi bilerek bir günü daha geride bıraktık.

Bu yol bizim yolumuzdu ve hep öyle kalacaktı. Birlikte.

CHAPTER 28

SIHIR VE MUCIZE

Chloe

Ertesi **gün** öğleden sonra.

BİR ÖNCEKİ AKŞAM HERKES AYRILMADAN ÖNCE
Ertesi gün için aile olarak planlarımız.

Bunu yapan annem ve babamdı, Bowie teşvik etti, Jamie destekledi ve diğerleri de destekledi.

Ve plan dahiceydi.

Judge, Rix ve benim odamda birlikte kahvaltı ettik, ancak insanlar ne zaman gelirse gelsin, herkesin buluşması için bir zaman baskısı yoktu (Jamie asistanlarından birini arayıp bar alanında bir büfe ayarlaması için otelle iletişime geçmesini istemişti).

Jamie'nin asistanlarından biri de yerel bir kulüpte iki tenis kortu ayarlamıştı.

Bu nedenle, sabahın erken saatlerinde babam, Bowie, Matt, Judge, Jamie, Gage ve Sully tenis oynamaya gideceklerdi (Rix tenis oynamayı tercih etmemişti, onun yerine spor yapacaktı, ancak dün gece spor öncesi antrenman yapmak için başka birinin odasında kaldı ve Judge'a mesaj atarak öğleden sonra hepimizle buluşacağını söyledi).

Bu arada Dru telefona sarıldı ve kendisi, annem, Sasha ve benim için spa randevuları ayarladı. Yüz bakımı. Vücut sargısı. Masajlar. Birkaç saatlik mutluluk ve şımartılma.

Tenis turnuvası bittikten sonra hafif bir öğle yemeği için yeniden bir araya geldik ve daha sonra Jamie'nin akşam yemeği için tercih ettiği şık bir restoranda özel bir odamız olduğu için ziyaret etmek ve hazırlanmak için zamanımız oldu.

Plan, yarın olacıklardan önce bolca birlikte vakit geçirerek keyif aldığımız şeyleri yapmak için fırsatlar sunuyordu.

Gördün

mü?

Dahiya

ne.

Aynı zamanda özeldi.

Çeşitli müşteriler lobide ya da koridorlarda yürürken annemi, Bowie'yi, babamı ya da Jamie'yi görmemezlikten gelemezdi. Ama biz dışarıda ve görünür değildik.

Annem bir gece önce beni bir kenara çekmiş ve araştırmayı düşünmediğim bir şeyi paylaşmıştı.

Belinda'nın ölümü medya tarafından haber

yapılmıştı. "Bu büyük bir hikâye değil," dedi.

"Ama bu bir hikaye." Demek istediği anlaşıldı.

Mum yanıyordu ve her zaman olduğu gibi bu alevın üzerine benzin dökmemek için elimizden geleni yapmamız gerekiyordu.

Masaj ve vücut sargısı arasında telefonumu kontrol ederken Aile Planı'nın beklediğimden de mükemmel olduğunu fark ettim.

Judge sporu takip ediyordu ama tenis dışında çok büyük bir hayranı değildi. Bu yüzden kulüpte olup bitenleri bildiren mesajlarında, turnuvada babamla oynadığı maçı babama kaybetmiş olsa da, onunla oynamayı çok sevdiğini yazıyordu.

Ve buna bayıldım.

Bunun yanı sıra Gage, Dru, Jamie ve Rix'in de dahil olduğu tam bir aile mesaj dizisi başlatmıştı. Burada babam ve annemin fotoğraflarını ve kısa video kliplerini

paylaşıyordu.

Hakemin maçı, komik bir şekilde "Yüzyılın Rövanşı" ilan edildi.

Küçük kardeşim, neredeyse büyümesini tamamlamamasını umduğum bir şekilde eğleneliydi.

Gerçi bunu yaptığında daha da harika olacağını biliyordum.

Ama en çok da, çocukların kırk beş dakika ya da on puanlık kısa maçları son iki yarışmacıyı bir araya getirdiğinde ve bu yarışmacılar Babam ve Matt olduğunda, Judge'a göre o kadar havalıydı ki inanamazdınız. İkisi de çok iyiydi, herkes izlemek için durdu. İnanılmazdı.

"Herkes izlemek için durdu" olayı beni endişelendirdi.

Ama Matt ve babamın sahadaki mücadelesi beni daha çok endişelendirdi.

Neyse ki, bir sonraki mesajda sanırım bir şey bulduklarını paylaştılar, bebeğim. İlk başta tuhaftı. Çirkin değil, sadece garipti. Sonra dalga geçmeye ve şakalaşmaya başladılar ve bunun onların işi olduğu anlaşılıyordu. Duncan heyecanlanmıştı ama rahatlamaya başladı ve Tom ve Matt bittiğinde sarıldılar. Bu arada, baban kazandı. Hâlâ çok iyi.

Mesajdaki mutluluğunu hissedebiliyordum. Belki babam ve Matt içindi ama benim için de öyleydi, çünkü bu uzun zamandır aldığım en iyi aile haberi idi ve Judge bunun böyle olacağını biliyordu.

Bu büyük bir şey olsa da, asıl büyük olan Judge'ın sesinin heyecanlı ve mutlu gelmesiydi. Gününden keyif almıştı (alacağı gibi, herkes Tom Pierce'a karşı oynayamaz ve Judge hayatında iki kez oynamıştı ve şimdiye kadar ikisi de bir maç almıştı).

Kendimden geçmişim ve son birkaç gün içinde olanlardan sonra Yargıç'ın biraz rahatlaması için işleri ayarladığı için anneme sonsuza dek minnettar kalacaktım.

Spa'da yüz bakımı yaptırmayı tercih etmemiştim, çünkü bir doktor tarafından yapılan makyajdan sonra makyaj yapmayı sevmiyordum.

ve bunun yerine hizmetlerimden sonra bir saç kesimi ve kozmetik uygulaması yaptırdım.

Sonuncusunun ortasıdaydım ki, göz ucuyla Dru'nun bana doğru koştuğunu gördüm.

Yüz bakımı yaptırmıştı, cildi nemli ve muhteşemdi ve bu akşamki yemeğimiz ne kadar süslü olursa olsun, asla makyaja ihtiyaç duymayan bir görünümü vardı.

Evet, o kadar çarpıcıydı.

"Affedersiniz," dedi takma kirpiklerime son bir dokunuş olarak rimeli dibinden sürmekte olan kadına. Sonra bana yaklaştı ve aceleyle fısıldadı, "Gitmeliyiz."

"Öyle mi?"

"Evet. Basın annenle babanın burada olduğunu, Duncan'ı, benim babamı, Judge'ı ve annesine ne olduğunu biliyor. Otelin önüne üşüşüyorlar. Sanırım durum o kadar kötü ki polis gelip bariyerler kurmak zorunda kaldı."

Stilistime başımı salladım, o da geri çekildi ve ben de sandalyeden kalktım, özürlerimi ve teşekkürlerimi mırıldandıktan sonra Dru'yla birlikte soyunma odalarına doğru ilerledim.

"Sanırım bundan kaçamayacağımızı bilmeliydik," dedim sinirli bir şekilde soyunma odasının kapısından geçerken.

Dru, "Bilmiyorum," diye cevap verdi.

Durdum ve ona baktım. "Neden bilmiyorsun?"

"Hepsi kulüpten döndü. Babam ve çocuklar. Otele girmek için her yolu denemek zorunda kaldılar. Ve Chloe..." Bana daha da yaklaştı. "Muhabirler bağıra çağıra sorular soruyordu, babam büyükbabamın her zamanki maskaralıklarını yaptığını biliyordu."

"Her zamanki maskaralıkları mı?" diye fısıldarken tamamen hareketsiz duruyordum.

"Yani, bilirsin, üzgünüm... ama herkes Genny, Duncan ve babanı biliyor. Bunu umursamadılar. Sully bana babama bağıldıklarını söyledi. Ve Yargıç."

Kanım dondu.

"Yargıç'a ne diye bağıyorlardı?" Sert dudaklarımın arasından sordum.

"Annesine nasıl sırt çevirdiğiyle ilgili şeyler ve-" Sözüünü bitirmedi.

Bir telaş içinde bornozumu çıkarıp giyindim.

Sonra o ve ben soyunma odalarından çıkıp kasaya doğru koştuk.

"Özür dilerim, bahşişler ve-?" Ben başladım.

Masanın arkasındaki bayan, "Bayan Swan her şeyi açıkladı Bayan Pierce ve her şeyle ilgilendi," dedi. "İşiniz bittiğinde doğrudan süitimize gitmenizi rica etmemi istedi, eğer isterseniz. Misafirimiz olduğunuz için teşekkür ederiz. Sizi tekrar görmeyi umuyoruz."

Başımı salladım, içimden bir rahatlama ve annem için daha fazla minnettarlık aktı ve Dru ile birlikte dışarı fırladık.

Asansörü tekmelemek istedim, bizim kata gelmesi çok uzun sürdü.

Sonra ikimiz de koridordan odama doğru koştuk.

İçeri daldık desem yeridir ama elimde değildi.

Ancak, dramatik varışımız üzerine sadece bakışlara maruz kaldık.

Tüm dikkatler başka birinin üzerindeydi.

Gözlerim sevdiklerimin üzerinde gezindi ve her birinin kızgın görünmesi beni daha iyi hissettirmedi.

Ve sonra Yargıç'ı buldum.

Dün annesinin evinde olduğu gibi görünüyordu.

Öfkeli.

Ona doğru koşmaya başladım ama oraya kadar gidemedim. Karnıma dolanan bir kol beni durdurdu.

I baktı yukarı için bkz. kim gözaltına alındı

Ben, benim Ağzım itiraz etmek için açıldı ama babam sert bir şekilde başımı salladı.

Ama hiçbir şey söylemedi.

"Bu inanılmaz bir şey," diye mırıldandı Yargıç.

Ona döndüm ve oturma odasındaki masanın üzerinde duran dizüstü bilgisayara baktığını gördüm.

Sully orada, dizüstü bilgisayarın yanında oturuyordu ve yüzü granitten oyulmuş gibiydi.

İnternette bir şey bulmuş.

Samantha Wheeler'ın bir dedikodu programında annemi, Bowie'yi, babamı ve Corey Amca'yı yerden yere vurmasının gölgeleri güneşli günümü karanlığa gömdü.

Yakınında duran Jamie, "Yaptığı şey bu, görmezden gel," diye öğüt verdi.

"Anladığınızı sanmıyorum baba," diye karşılık verdi Yargıç.

"Biliyorum. Yıllardır onun pislikleriyle uğraşıyorum, Yargıç," diye karşılık verdi Jamie.

"Tamam, ama ünlü ebeveynleri kimseyi ilgilendirmeyen ve büyükbabanın tamamen saçma sapan işlerine bulaştırılmalarına gerek olmayan işlerini alenen halletmeye özen gösteren bir kadına aşık olurken bunu yapmak zorunda kaldınız mı hiç?" Yargıç karşılık verdi. "Basın bize göz yumuyor, onlar da onlara göz yumuyor ve böyle bir şey olamaz."

"Bir kadına aşık olmak" yorumundan sonra salon sessizleşmişti, bu yüzden Yargıç nefes almak için durakladığında kimse bir şey söylemedi.

"O yüzden lanet olası Gulch'a gidip onun ağzını kendim kapatacağım," diye tehdit etmeye devam etti.

"Yargıç, hayatım, biz hayatımızı böyle yaşıyoruz. Bu bizi etkilemez," dedi annem ciddiyetle. "Lütfen bizi düşünme ve babanı dinle."

Yargıç ona baktı, sonra dikkatini babasına verdi. "Çamurda sürüklediği sensin. Çamura bulanana sadece benim."

Tanrım, o dizüstü bilgisayarda ne varsa görmem gerekiyordu. "Hakkımda o kadar çok gerçek ve yalan haber yapıldı ki,

Dostum, artık zar zor ayırt edebiliyorum," diye yanıtladı Jamie. "Buna dikkat etmiyorum. Bir önemi yok. Dışarıda bir yerde

Şimdi. Bu alır onlar tıklar. Ve Yarın, onlar başka birinin kanını emmeye çalışıyor."

"Muhabirler umurumda değil!" Yargıç aniden bağırdı.

Babam beni daha yakına çekti. Odada elektrikler kesildi.

"Bunu bize yapıyor. Ona yapıyor. Onu araştıracaklar. Ve o eve gittiler..." diye devam etti.

Ev mi?

Aman

Tanrım.

"Onun nasıl bir hayat yaşadığını bilecekler ve bunu herkese anlatacaklar ve o da bunu çevirerek onun keş olmasından seni sorumlu tutacak."

"Yargıç, dostum-" diye başladı Jamie usulca.

"Tüm dünyanın annem hakkında saçma sapan konuşmasına ihtiyacım yok. Ben bununla büyüdüm. Onu arkamda bıraktım. Bu saçmalığa bir daha ihtiyacım yok. Chloe'nin de bunlarla uğraşmasına izin vermeyeceğim," dedi Judge.

Ve bununla birlikte, botunu çevirip kapıya doğru yürüdü.

Babamdan uzaklaşmaya başladım ama beni nazikçe kenara çekti ve kapının önüne geçmek için uzun, toprak yiyen adımlar attı.

Bowie diğer taraftan geldi ve omuz omuza durarak Yargıç'ın yolunu kestiler.

Jamie onu takip etti, Rix Jamie'nin yanına yaklaştı ve Matt, Gage ve Sully yan tarafa yerleşti.

"Saygılı olun. Yoldan çekilin," diye homurdandı Yargıç kapıyı tutan adamlara.

"Bana bak, Yargıç," diye emretti babam. Yargıç bakışlarını babama çevirdi.

"Beni dinle, tamam mı? Öfkeni bir kenara bırakabilir misin, haklısın ama sadece beş dakikalığına bunu aşmanı ve beni gerçekten dinlemen istiyorum?" Babam sordu.

"Tom-" diye başladı Yargıç.

"Bunu yapabilir misiniz, Yargıç?"

Yargıç çenesini kaldırdı.

"Güzel," dedi babam sessizce. Ve sonra, "Eğer bir dakika önce söylediklerin doğruysa, bu odada önemli olan iki kişi var. Beni dinle Yargıç," dedi hızla, Yargıç'ın başı dönmeye başladığında, muhtemelen beni bulmak için, çünkü ne kadar dramatik olursa olsun benim girişimi kaçırdığı açıktı.

Yargıç yeniden ona odaklandı.

"Chloe. Ve sen," diye devam etti babam. "Şimdi gidip o adamla yüzleşebilir ve ne yapacağı belli olmayan, kötü ve intikamcı bir adamı kızdırabilirsin ya da onu oyununda yenecek tek şeyi yapabilirsin. Onun saçmalıkları gerçekte olduğu gibi temelsiz saçmalıklarmış gibi davranabilirsiniz. AJ Oakley'nin bir şaka olduğunu bilmeyen tek kişi AJ Oakley'dir. Onun saçmalıklarına zaman ayırır ve ilgi gösterirseniz, bunu boşa çıkarmış olursunuz. Ona güç verirsiniz. Ona sizin üzerinizde güç vermeyin. Ve kesinlikle sevdiğiniz kadın üzerinde ona güç vermeyin."

Yargıç bir an durdu, çenesindeki bir kasın şiştiğini gördüm ve sonra sordu: "Peki ya annemin anısı? Ona bu konuda yetki veriyor muyum?"

İşte o zaman Bowie konuştu. "Üzgünüm dostum ama annen öldü. Artık hiçbir şey onun üzerinde güç sahibi olamaz. Gitmesi nefret uyandırıcı ve hepimiz senin için üzülüyoruz ama gerçek bu."

Yargıç, Bowie'nin ağzından çıkan bu dürüstlükten sonra ona baktı ve sonra ben gerildim, babam gerildi, Bowie gerildi.

Yargıç dönüp babasına, "Neden bizi sevemedi?" diye sorduğunda Jamie bunu hissetti ve harekete geçti.

"Gidelim," diye fısıldadı babam ve herkes harekete geçti. Jamie, Judge, Rix, Dru ve ben hariç herkes.

Yargıç'ın arkasında yer alma sırası bendeydi. Ve oraya ulaşmak için hiç uğraşmadım.

"Buraya gel dostum," diye cesaretlendirdi Jamie. Yargıç babasına doğru son adımı atmadı. Başını eğdi.

Kapı Gage'in üzerine kapandı.
Elimi erkeğimin sırtına koydum ama onun dışında hareket etmedim.

Ondan uzak durmak canını yakıyordu ama bunu dile getirmesi gerekiyordu. Bunu işlemesi gerekiyordu.
Bununla yüzleşmek zorundaydı.
Böylece gerçekten bırakabilirdi.

"I..." Yargıç durdu, o kelime o kadar tıkanmıştı ki boğazını temizlemek zorunda kaldı ve ben kendi boğazımda acı hissettim. Başını kaldırdı ve tekrar babasına odaklandı.
"Cenaze evinde yalan söyledim. Bizi birlikte istemedi. Seni sevmiyordu. Beni sevmedi. O-"

Jamie onun sözünü kesti. "Yargıç, o seni seviyordu." "O beni sevmedi. Aşk bu değildir."

"Hayır," dedi Jamie usulca, yaklaşarak ama çok da yaklaşımadan. "Aşk öyle bir şey değil. Ama sana hamile olduğunu öğrendiğinde-"

Bu sözler üzerine Yargıç geri adım attı ve neredeyse beni eziyordu.

Yoldan çekildim.

Bana bakmadı bile.

"Bu hikâyeyi bana o kadar çok anlattın ki baba, hiç komik değil," dedi acı bir şekilde. "Hamile olduğu için heyecanlanmış olabilir. Sağlıklı bir erkek çocuğu olacağı için heyecanlanmış olabilir. Küçükken beni beslediğinden ve benimle ilgilendiğinden eminim. Ve sonra... bu durdu. New York onu küçük hissettirdiği için durmadı. Onu Teksas'tan alarak çuvalladığın için de bitmedi. Durmadı çünkü sayısız insanın yaptığı şeyi yaptı, ama onun için korkunç sonuçları olacaktı, ilk kokainini çekti. Durdu çünkü o iyi bir insan değildi."

Aman Tanrım.

Gözlerim Rix'e kaydı ve onun hâlâ ateşin ortasında olduğunu gördüm.

Bakışlarımı hissetti ve bana baktı, gözlerindeki tedirginlik ısınıyordu ama hiçbir şey söylemedi ve hareket etmedi.

Ben de bilmiyordum.

Jamie dikkatle, "Bağımlılığı tanımlamak o kadar basit değil," dedi.

"Biliyor musun," dedi Yargıç, "bana onun öldüğünü söylediğinde aklım başımdan gitti. Konuşamadım. Hareket edemedim." Elini bana doğru savurdu. "Bu Chloe'yi korkuttu. Ben de bunu düşündüm. 'Annemin ölmüş olması umurumda olmadığı gibi, ölmüş olmasına da şaşırmadım. Sadece bu kadar uzun sürmesine şaşırdım.' Bunu düşünmek zorundaydım baba. Annemin öldüğünü ilk kez... sikime takmadığımda neden boşladığımı düşünmek zorunda kaldım."

Kimse bir şey
söylemedi. Yargıç
devam etti.

"Anladım. Peki bunun nedenini biliyor musun baba?"

"Hayır, Yargıç, nedenmiş o, dostum?" Jamie sordu.

"Çünkü öyleydi." Oh

Tanrım.

Aman

Tanrım.

Aman

Tanrım.

Son kelimedede sesinin kırılmasından sonra ona kapandım.

"Yirmi dokuz yıl yaşamanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

"Annenin seni umursayacağını mı umuyorsun?"

Boğazını gıcırdatan bu kaba sözler karşısında işim bitmişti.

Sırtına doğru ilerledim, yanağımı dayadım, vücudumu ona bastırdım ve kollarımı ortasına doladım.

Sanki orada değildim.

"Yatakta kadınınla, köpeğinle, her ikisiyle, hatta lanet olası köpeğimle yatmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun, baba, onlara sahip olduğum süre boyunca bana tüm hayatım boyunca gösterdiğinden daha fazla sevgi gösterdi?"

Gözlerimi sıkıca kapattım ve daha sıkı tutundum.

"Her şeyin durduğu o anın nasıl bir şey olduğunu bilemezsiniz, çünkü annenizin bir gün sizi umursayacağına

dair son umudunuz da yok olmuştur" dedi.

Sonra parmaklarını ön kollarımın etrafına öyle güçlü sardı ki acı çektiğimi ima etti.

"Şuna bak," dedi Yargıç. "Bana sevgisini göstermek için elinden geleni yapmadan bu lanet olası saçmalığı dinlemeye bile dayanamıyor. Bu ne kadar zor, baba? Sadece bir hareket ve etrafım onunla çevrili."

Yutkundum.

Yargıç konuşmaya devam etti.

"Sen arardın ve o sana bir saat boyunca bağıırdı ve seninle konuşmama izin vermezdi ve sanki telefonu yüzüne kapatabileceği gerçeğinden zevk alıyordu ve sen tekrar tekrar arardın ve o bana cevap vermemem için bağıırdı. Orada oturup senin aramanı dinlerdim ve aşkın bu olduğunu sanırdım, çalan bir telefonun sesi, çünkü o evde hissettiğim tek aşk buydu."

Jamie'nin beni neredeyse Yargıç'ın söylediklerinden daha fazla inciten, alçak, acı dolu, çirkin bir ses çıkardığını duydum.

Ama ben sadece tutundum.

"O kadar güzeldi ki, ona bakar ve asla ama asla güzel, zayıf, boş bir kadın kabuğuyla birlikte olmayacağıma dair kendime yemin ederdim. Ve olan da buydu. Bağıımlılık değildi. Onun boş olmasıydı."

O haklıydı.

Annesi boştu.

Annem onu sadece birkaç aydır tanıyordu ve tüm ailemizi Dallas'a uçurdu, çocuklar okuldan ayrıldı, Judge'ın aklını kaybindan uzaklaştıracak şeyler planladı.

Ve annesi ona hiçbir şey vermemiştir.

Ama bu acı.

Yargıç devam etti.

"Bana onun lisede bir şey olduğunu söylemiştin. Ama o zamanlar ihtişamlı günlerini yaşıyordu, güzeldi ve mahalledeki zengin adamın uzun boylu, yakışıklı, hırslı oğluyla çıkıyordu ve hepsi bu kadardı. O da bunu biliyordu. Asla daha fazlası için çabalamadı, daha fazlası için çalışmadı, daha fazlasını ummadı, daha fazlasını hayal etmedi, daha fazlasını istemedi. Ve bunu bildiği için, çünkü

onun için hiçbir şey olmadığını biliyordu, bunu başaramazdı. Onu gömmek, düşünemediği ya da hissedemediği alternatif bir gerçeklikte yaşamak zorundaydı. Ya da ona yanlış yapan şeytanlarla savaşmak zorundaydı. Kaderinde büyüklük olduğunu biliyordu ve bunu sadece kendisi hakkında bilemezdi ve sadece senin yanında duramazdı, seni sevemezdi, seni destekleyemezdi, seninle bir aile kuramazdı ve o aileye bakamazdı, bunların hepsi güzel bir şeydi. Gerçek bir şey. Ama sonuçta bu da bir şeydir. Bunun yerine, ilk başta aşık olduğu kişi olduğunuz için sizden nefret etti. Ve senden nefret etti çünkü ona zirvesinin son sınıfta olduğunu ve sonra hayatının biteceğini hatırlattın."

Derin bir nefes aldı ve bitirdi. "Ve ben hiçbir şeyi hesaba katmadım."

Jamie bir an düşündü ama sonunda şöyle dedi: "Keşke tartışabilseydim, yanıldığını söyleyebilseydim ama en büyük korkum her zaman senin haklı olman oldu. Az önce söylediğin her şey doğru."

"Onun en büyük korkusu neydi biliyor musun baba?" "Neydi, Yargıç?"

"Seninle zaman geçireceğimi ve bunu da bileceğimi. Aynı şey büyükbabam için de geçerli. Beni senden uzak tutmak için birlikte çalıştılar çünkü seninle zaman geçirirsem, bu iki et yığınının ne olduğunu tam olarak bileceğimi biliyorlardı. Ve var olma sebebim sana ulaşmak olacaktı. Beni sana karşı kıskırtmaya çalıştı. Senin hakkında yalan söyledi. Ve büyükbabam aptal değil. Nasıl biri olduğumu ve nelerden hoşlandığımı erkenden gördü. Gelip beni alır, ata bindirir ve her şeyin benim olacağını, beton ve çelikle boğulmuş bir şekilde büyümediğim için şansına şükretmem gerektiğini söylediler."

Jamie cevap vermedi ama oda ağır ve karanlık duygularla kaynıyordu ve Yargıç'ın bunu paylaşması hiçbirini hafifletmedi.

"Yani Tom haklı. Duncan da haklı," diye devam etti Yargıç. "O bir bok parçası, bir şaka, oyun oynuyor, bir seviyede ikimizin de ciddi bir bokla uğraştığını bilmesi gerekirken vuruyor. Saçma sapan konuşuyor."

Onu dinleyenler tanımaya değmez ve diğer herkes onun güncel kalmak için çırpınan yaşlı bir adam olduğunu anlar."

Durakladı, ben de arkasıdaydım ama yine de aldığı hırıltılı nefesi duyabiliyordum.

Ve sonra bitirdi.

"Anneme gelince, o öldü ve hayattayken ben de dahil olmak üzere pek bir şey umurunda değildi, o yüzden bunu bilen biri neden umurumda olsun ki?"

İşi bittiğinde kimse bir şey söylemedi ve kimse hareket etmedi.

Gergin ve yürek parçalayıcı sessizliği bozan Dru oldu.

"Söyleyeceğim şeyin doğru olup olmadığını, yardımcı olup olmayacağını bilmiyorum. Ama

Annemin sizi çok sevdiğini bilmelisiniz, Yargıç. Sizi çok severdi. Seni çok severdi."

Başımı çevirdim ve alnımı Yargıç'ın sırtına bastırdım, bu sözleri duyunca vücudunun titrediğini hissettim.

"Bu her şey demek bebeğim," dedi kısık sesle.

Ve sonra Dru'nun ellerinin belimi sıktığını hissettiğimde bir Sarılma Yargıcı Anını paylaşıyordum çünkü ona önden sarılıyordu.

Evet, bu resmiydi.

O kızı
seviyordum.

"Gördün mü baba? Bir hareket ve etrafım sevgiyle çevrili," diye inledi Yargıç.

İşte o zaman vücudunun etrafında dönmek, Dru'yu nazıkçe uzaklaştırmak ve katlanırken erkeğimle birlikte yere inmek zorunda kaldım.

Kıç üstü, bacak bacak üstüne attı. Ben de onun kucağında, yüzünü boynumun kenarına bastırarak, onu başından ve omuzlarından tutup öfke ve üzüntüsü tenimi ıslatırken sallayarak bitirdim.

"Onun için ağlamak berbat bir şey," diye homurdandı etime karşı.

"Hayır, değil tatlım. Bu tamamen doğal," diye mırıldandım.

"Bunu hak etmedi."

"Şu anda ortaya çıkan şey kaybettikleriniz için değil, asla sahip olamadıklarınız için."

"Siktir," diye homurdandı ve ben bunu bilgeliğimden bunaldığı anlamına aldım.

Bu nedenle, ona "Bildiğiniz gibi, ben her zaman haklıyım" diye hatırlatmak ahlaki bir zorunluluktur.

Bu sefer Yargıç bir kahkaha attı, boynumdan çekildi ve bana baktı.

Sonra gözlerini kırptırdı.

"Tanrım, yüzüne ne oldu?" diye sordu. Olamaz!

Ona tutunurken kirpiklerimden biri yamulmuş muydu?

Kontrol etmek için bir elimi kaldırdım, ama daha değerlendiremeden, "Nasıl oluyor da yeni yollar buluyorsun?" diye sordu.

daha muhteşem?"

Tanrım, bu adamı çok, çok, çok sevdim.

Elimi omzuna attım ve "Büyü" diye fısıldadım.

"O zaman ben bir cadıyı seviyorum," diye fısıldadı. Evet.

Evet.

Beni seviyordu.

"Ben de mucizeleri severim," diye karşılık verdim. "Bebeğim-"

Muhteşem, mütevazı erkek arkadaşımın bunu yalanlayacağını biliyordum.

O yüzden başlamasına bile izin vermedim.

"Kendin oldun. Senin koşullarında bu neredeyse imkansız. Ama oldunuz. Sen benim mucizemsin, Yargıç. Ve iyi ki öylesin, çünkü kalbimi ellerinde tutuyorsun ve bu gezegende ona bakmak için ihtiyacım olan şeylere sahip senden başka kimse yok."

Artık diken diken olmuş ıslak kirpiklerinin çerçevelediği güzel kahverengi gözleri ısındı ve sonra öpüşmeye başladık.

Rix, "Doğru, kardeşim, bunların hepsi süper harikaydı, ama kız kardeşin odadayken sürpriz bir porno finali yapmanın yolu bu değil," diye seslendi.

Yargıç ve ben ikimiz de gülüp ağlamadan öpüşmeyi kestik.

İkimiz de gülüyorduk.

Onunla birlikte gidebilmem için bana tutunarak Yargıç'ın ayaklarını tuttu.

Jamie sessizce, "Çok çabuk ol, Chloe," dediğinde daha yeni kalkmıştık.

Yüzündeki ifadeye baktım ve kenara çekildim. Baba ve oğul kucaklaştı.

Çok çabuk olmadı.

Uzun, çok uzun sürdü.

Başında Jamie'nin oğluna alçak sesle şöyle dediğini duydum. "O çalan telefon aşktı, Yargıç."

Sonra adamımın omuzlarının çöktüğünü gördüm.

Birkaç saniye içinde Rix'in kolu omuzlarıma indi ve beni kendi tarafına çekmek için kullandı. Diğer kolunu Dru'ya doladığını görece kadar bakışlarımı ayırdım.

Ve Yargıç Morgan Oakley'i seven üç kişi, orijinal olanın onu kalbine yakın tutmasını izledi.

Sihir.

Ve mucizeler.

CHAPTER 29

DEDİKODU

Elsa Cohen

Elsa Borsası
Ünlü Haberleri ve Röportajları
YouTube Kanalı

Perşembe günü...

"GÖSTERİMİ BITİRMEK İÇİN, TÜM HARİKA İZLEYİCİLERİM, YAPMALIYIZ Teksas'ta olup bitenler hakkında sohbet ederek biraz zaman geçirelim. Ne yazık ki, bir zamanlar New York'un iyi ve kötü yönleriyle konuşulan kadının, bildirilen ölümcül bir uyuşturucu ve içki kokteyli nedeniyle çok erken öldüğü üzücü gerçeğini kafama yerleştirmenin ne kadar imkansız bir çaba olduğuyla başlamak zorundayız."

Ekrandaki fotoğrafta genç, canlı, göz alıcı Belinda Oakley, Halston imzalı, kolsuz, saten bir elbise giymiş, genç, esmer, gösterişli Jameson Oakley'nin kolunda yürüyor. Adam profilden, yana doğru bakıyor ve olağanüstü mavi gözlerinin kenarlarını kırıştıran göz kamaştırıcı beyaz bir gülümsemeyle gülümsüyor. Kadın önde, buz mavisi gözleri ve

Oyulmuş elmacık kemikleri kameraya dönük, havalı, şık ve tereyağı erimeyecek gibi görünüyor.

Elsa'ya geri dön.

"Görkemli Belinda Oakley uzun zaman önce yolunu kaybetti, erkeğini de kaybetti, ancak kadın için söyleyebileceğiniz tek şey, oğlunu elinde tuttuğu. Ama şimdi, benim harika izleyicilerim, birçok kişi soruyor, bu iyi bir şey miydi?"

Ekranda Jameson Oakley ve gülünç derecede yakışıklı oğlu Judge'ın Belinda Oakley'nin anma töreninden bir gece önce Dallas'taki lüks bir restoranda omuz omuza yürürken çekilmiş bir fotoğrafı var. Durgun ama bronzlaşmış ve sağlıklı görünüyorlar; Jameson bu kez oğlunun kulağına konuşmak için başını çevirmiş. Judge'ın başı babasına doğru eğik ve hafifçe eğik bir şekilde yürüyor ve babasının söylediklerini gözle görülür bir niyetle dinliyor.

Elsa'ya geri dön.

"Eski kayınpederinin, endişe verici bir eğilimi olduğu üzere, bazı şeyleri ağzından kaçırmasının ardından eski Bayan Oakley hakkında çok şey söyleniyor. İlk başta Jameson'ın ilk eşinin böylesine kötü koşullarda yaşamasına izin verdiğine dair haberler beni bile şoke etti. Bunu söyleyen kişi, kısa bir süre önce göğüs kanseriyle mücadelesinde yenik düşerek yürek parçalayıcı bir şekilde kaybettiği ikinci eşi Rosalind'e olan mutlak bağlılığıyla tanınan bir adamdı. Belinda'nın çok sevdiği bir arkadaşı tarafından kanepesinde ölü olarak bulunduğunu gösteren ve ortalıkta dolaşan fotoğrafları paylaşmaktan kaçınacağım. Fotoğrafları, kıdemli Bay Oakley'in ajanlarının kendilerinin çektiğine ve daha sonra kıdemli Oakley'in imzasını taşıyan şaibeli bir hareketle yayınladıklarına inanmak için nedenlerimiz var."

Ekranda AJ Oakley'nin fotoğrafı, kafasında kovboy şapkası, ağzı bir karış açık, kendisinden beş santim uzun ve altmış küsur yaş genç sarışın bir kadın yanında sıkılmış bir halde duruyor.

Elsa'ya geri dön.

"Ancak, AJ'nin bu lokmayı her zaman aç olan

kulaklarımıza yerleştirmesinden ancak bir saat sonra,
haber yayılmaya başladı

Kıdemli Oakley'nin alçakça eylemleri. Ve en son olanlardan bahsetmiyoruz, izleyicilerim. Belinda ile birlikte Jameson'ın oğullarını ziyaretini acımasızca yetersiz seviyelere indirmek için nasıl plan yaptıklarından, eski kocasına karşı bitmek bilmeyen savaşlarını nasıl finanse ettiğinden ve bir çocuğu babasından nasıl uzak tuttuğundan bahsediyoruz. Belinda'nın uyuşturucu, alkol ve hatta seks bağımlılığına sürüklenmesini görmezden gelmeleri için mahkeme görevlilerine nasıl rüşvet verdiği ve bunun torununu nasıl olumsuz etkilediği hakkında. Yargıç Oakley'nin arkadaşları ortaya çıkıyor ve her şeyi olduğu gibi anlatıyor, harika izleyicilerim. Ve çok acımasızdı. Yolunu kaybetmiş bir annenin ve buna izin vererek genç bir adamı her çocuğun hakkı olan işlevsel yetiştirmeden alıkoyan bir büyükbabanın hikayeleri."

Ekranda Jameson Oakley, çarpıcı, alev saçlı karısı, bir düğme kadar sevimli ergen kızı ve New York Filarmoni'nin bir performansından sonra Lincoln Center'dan çıkan uzun boylu, heteroseksüel, genç bir Yargıç'ın fotoğrafı.

Belinda Oakley'nin bir içki dükkânından, incecik kolunda sevgiyle tuttuğu içi dolu kahverengi bir kâğıt torbayla çıkarken çekilmiş fotoğrafı.

Elsa'ya geri dön.

"Korkarım ki sinsi kıdemli Oakley'nin böyle bir işe kalkışması şaşırtıcı değil. Yine de, kabul edelim ki, gazeteciler için sıkıcı ve yorucu olmaya başlayan şovlarından birini yapmasının taze dehşeti..." hassas koklama, "açık değil. Torunu yas tutarken ve oğlu tek kanından olan çocuğunun annesinin artık bu dünyada olmamasını kabullenirken bunu yapmak? Hiç hoş değil, Bay Oakley. Çok kötü. Ve sadece bir not, efendim, izleyen biri olarak, sıkıcı olduğunda iyi değildir. Ama bu? Bu sadece umutsuz ve üzücü ve kimse bununla ilgilenmiyor."

Tom Pierce'ın çekici mavi ve siyah tenis kıyafeti ve Duncan Holloway'in lacivert performans jogger'ı ve beyaz kısa kollu kompresyon kıyafetiyle ekrandaki fotoğrafı

Dallas'taki seçkin bir atletizm kulübünün saha kenarında, bir bankta birlikte oturuyorlar. Her iki adam da koyu renk başlarını geriye atmış ve kamera onları gülerken yakalamış.

Elsa'ya geri dön.

"Ama burada neyimiz var? Gördüğüm şeyler ve önüme çıkan haberlerle, Pierce-Swan-Holloway dünyasında her şeyin yolunda olduğu iddiaları konusunda bazı şüphelerim olduğunu itiraf etmeliyim. Gerçekten, hiç kimse o kadar uyumlu değil. Ama olabilir mi? Gerçekten de hepsi arkadaş ve aile mi?"

Ekrandaki fotoğrafta, Alice+Olivia imzalı bateau yakalı, siyah bir midi-elbise giyen Imogen Swan, Tom Ford giyen Tom Pierce ve Emporio Armani giyen Duncan Holloway ile birlikte Lucas, Teksas'taki bir cenaze evinin önünde duruyor. Üçü birbirine sokulmuş, konuşuyor, Duncan'ın eli Imogen'in sırtında ve hem Imogen hem de Duncan Tom'un söylediklerine dikkat kesilmiş görünüyor.

Elsa'ya geri dön.

"Öyle görünüyor. Amerika'nın Sevgilisi'nden asla şüphe etmemeliydik. Dersimizi aldık, benim harika gözlemcilerim. Ama bir sonraki nesil hakkında konuşalım."

Ekranda Sasha Pierce, Matthew Pierce, Sullivan Holloway, Gage Holloway ve Drusilla Lynch'in siyah cenaze kıyafetleri içinde, başları eğik, yüzleri mezar gibi, aynı cenaze salonuna doğru yürüdükleri görülür. Sasha Pierce kardeşi Matthew ile Gage Holloway'in arasında, bir eli her ikisinin de kolunda. Sullivan Holloway Drusilla Lynch'in elini tutuyor ve vücudu öyle bir pozisyonda ki sanki onu kameranın objektifinden korumaya çalışıyor gibi görünüyor.

Elsa'ya geri dön.

"Bu en iyi, en parlak ve en güzellerden oluşan bir koleksiyon değil mi? Buna cevap vermeyin. Öyle. Ben, kendi adıma, harika izleyiciler, Tom Pierce'ın hayatına yeni bir aşkla yerleştiğini ve mutlu olduğunu görmeyi çok isterim. Ama bu dizinin başına gelebilecekler için nefesim kesiliyor.

Şaşırtıcı derecede mükemmel bir beşli. Ve hayır, unutmadım."

Ekranda Yargıç Oakley ve Chloe Pierce'ın fotoğrafı, Yargıç siyah takım elbise, gri gömlek, siyah kravat giyiyor. Chloe, Alexander McQueen marka, siyah örgü, burgulu yakalı, kolları kol eklemlerine kadar inen, etekleri dizlerinin altında bir elbise giyiyor. Buna ince, siyah deri, gümüş perçinli çift sargılı bir kemer ve McQueen'in punk çivili topuklu ayakkabıları eşlik ediyor. El ele tutuşmuşlar, yukarıda bahsi geçen cenaze salonuna doğru yürüyorlar. Yargıç dümdüz karşıya bakıyor. Chloe'nin gözleri aşağı bakıyor.

"Bu muhteşem çift. Ne? Dedikodulara göre havada aşk var ve güç merkezi Pierce-Swan-Holloways, güç patronu Oakleys ile birleşmeyi düşünüyor. Söylendiğine göre, bu cennette yapılmış bir eşleşme ve sadece bu ikisi... muhteşem... oldukları için değil. Ayrıca, Yargıç Oakley'in altın gibi bir kalbi var ve günlerini Duncan Holloway'in Çocuklar ve Parkurlar programını denetleyerek şehirli çocukları doğaya çıkarmakla geçiriyor. Ancak Chloe'nin kendisi de Phoenix, Velvet'teki leziz butiğinde gösterişsiz bir program yürütüyor. FFF, yani Fabulous Foot Forward, hayatında akla gelebilecek her türlü avantaja sahip olan Chloe Pierce'ın, bu kadar şanslı olmayan diğer kadınlara da aynısını verdiği bir program. Hoppala! Umalım da Chloe bu programının artık sessiz sedasız devam edecek olmasına aldırmış etmesin. Ama birilerinin bunu çatılardan haykırması gerekiyor ve bu da, benim harika izleyicilerim, bildiğiniz gibi, her zaman benim. Bu harika amaca nasıl bağış yapabileceğinizi öğrenmek için lütfen aşağıya bakın."

Farklı şık iş kıyafetleri giymiş, kollarını kavuşturmuş ileriye doğru yürüyen beş çizgi çizilmiş kadından oluşan Fabulous Foot Forward grafiğine geçiş. Siyah, Kahverengi, Asyalı, Amerikan yerlisi ve beyaz kadınları gösteren özellikler ve renkler.

Elsa'ya geri dön.

"Gerçekten de hiç şaşırtıcı değil, Tom ve Imogen hayırsever çabalarıyla tanınıyor, Duncan da aynı şeyden kaçınmıyor. Chloe'nin fiili kardeşi Hale Wheeler'ın kanının yarı Szabo olduğunu söylemeye gerek bile yok."

Hale Wheeler'ın havacı gözlükleri ve dar kesim Prada takım elbisesiyle bir limuzine binerken çekilmiş fotoğrafı ekranda.

Elsa'ya geri dön.

"Babası imparatorluğunu omuzlarına yüklediğinden beri Tanrı'dan daha fazla parası var, ama Sıradışı Bay Wheeler hala zamanının ve çabalarının çoğunu vahşi doğadaki asi çocuklarla geçiriyor. Ve Hale'in babasının kazandığı paranın büyük bir kısmını alıp onunla çok ilginç bir şey yapmaya hazırlandığı fısıldanıyor. Yani, tüm bu aile daha mükemmel olabilir mi?"

Elsa'ya yaklaşın.

"Pekala, benim harika gözlemcilerim, kimse o kadar mükemmel değildir. O yüzden bekleyip göreceğiz. Ve her zamanki gibi çok ama çok yakından izleyeceğiz. Bir sonraki görüşmemize kadar pozitif kalın. Ve şimdilik, Elsa kapatıyor."

Elsa markalı göz kırpma ve öpücük atma.

İmzala.

Chloe

CUMARTESİ ÖĞLEDEN SONRA... PHOENIX'E DÖNDÜK...

"BU DA NE?"

Günü Velvet'te geçirdikten sonra eve döndüğümde selam ve sevgilerini ileten Zeke'yi okşamakla meşguldüm ve o da günü babasıyla ve bensiz geçirdi.

Ama Yargıç'ın sorusu üzerine ona döndüm.
Ve onu adada elinde bir zarfla gördüm.
Kuşlarım birbirine çarptı, doğruldum ve ona doğru ilerledim. "Bilmiyorum. Ne oldu?"
"Burada oturuyordu." Adayı işaret etti. "Ve seni almaya gittiğimde orada değildi."
Ona ulaştım ve zarfın ön yüzünde siyah el yazısıyla sadece "C" yazdığını gördüm.
Aman Tanrım.
Bir elimi uzattım. "Bakabilir miyim?" Yargıç bana verdi.
Dokunduğumda kart stoğunun kalın ve pahalı olduğunu fark ettim.
Ters çevirdim, bir çiviye kapağın altına kaydurdım ve keserek açtım. İçindeki not kağıdını çıkardım.
Tanıdık bir tane.
Kabartmalı bir kenar, zarf gibi krem rengi bir kağıt. Ama hepsi buydu.
Üzerine karalanmış kelimeler dışında.

DAHA FAZLASI VAR. KELIMEYİ SÖYLE. -R

"YÜCE T A N R I M , " DIYE ISIRDI YARGIÇ, OMZUMUN ÜZERİNDEN Kart.

Kafam karışmıştı ve bakışlarımı ona çevirdim. "Ne?" "Şu Rhys denen adamdan. Evine girmiş ve bıraktı."

Tabii ki yaptı.

Yine de "zorla girdiğinden" şüpheliyim. Muhtemelen çılgın bir dahinin ona yaptığı özel bir mekanizmayı harekete geçirdi, böylece görünebilir oldu ve duvarlardan birinin içinden geçti.

"Biliyorum. Ama ne demek istiyor-?"

Kendimi durdurdum ve sonra keyifli bir kıkırdamayı yutarken tamamen itici bir ses çıkardım.

"Evet, bu gizem çözüldü," diye homurdandı Yargıç. "Büyükbabamı yere seren oydu."

Teksas'a döndüğümüzde, o uğursuz öğleden sonra, olaylar medyada yer almaya başladığında, daha o Salı akşamı yemeğe çıkmak üzere otelden ayrılmadan önce, hepimiz merak etmiştik.

Jameson'ın spin doktorları olabilir diye düşündüm ama o olmadığı konusunda bizi temin etti.

Sonra annemin halkla ilişkiler çalışanlarının devreye girmiş olabileceğini düşündüm, çünkü bu sonbaharda para akıtılan yeni bir dizi başlatacaktı ve ona yapışabilecek herhangi bir kötü basını tomurcukta durdurmak isteyeceklerdi.

Ama bu mümkün olamazdı, çünkü sızdırılanlar çok mahrem, çok derindi. Birkaç hafta (hatta birkaç gün) belki.

AJ'in hain eylemlerinden birkaç saat sonra mı? İmkansız.

(Her şeye rağmen kontrol etmek için aramış ve kendilerinin olmadığını paylaşmışlardı).

O zamandan beri hepimizin üzerinde kafa yorduğu bir gizemdi.

Rhys Vaughan'ı en başından düşünmeliydim. Ve şimdi AJ'de ne "daha fazlası" olduğunu merak ediyordum.

Yargıç'a baktım ve sonra gereksiz bir soru sordum: "Kızgın mısınız?"

Yargıç'ın gözlerinin irileşmesini yine kıkırdamaya karşı koyarak izledim.

Sonra konuştu.

"Birincisi, evinize zorla girdi. İkincisi, büyükbabamı araştırdı. Bu da üçüncü olarak, seni ve senin bir uzantın olarak beni takip ettiği anlamına geliyor."

"Çünkü seni seviyorum." Yargıç çenesini kapattı.

Kartı adaya fırlattım, ona döndüm ve onu kollarımın arasına aldım.

Bir elini omuzlarıma attı, diğerinin ucundaki elini saçlarımin arasına soktu.

Judge, "Bu her ne kadar iyi hissettirse de, dışarıda senin için rastgele şeyler yapan bu adam konusunda beni daha mutlu etmiyor," dedi. "Bunu sana söylemek zorunda olduğuma inanamıyorum ama bu çok ürkütücü."

"Corey Szabo'nun aşkını açıklamama izin verin," dedim sessizce. Yargıç bana değil ama kızgın görünüyordu.

Şimdi niyetli ve kesinlikle bana bakıyordu.

"AJ seni incitiyordu. Ben de senin için üzülüyordum. Corey Amca'nın yanına gir," dedim usulca.

"Bebeğim-"

Onu kollarımla sarstım. "O böyle çalışır. Her zaman böyle çalışırdı. Arka planda, işlere bakarak. Ve açıkçası, bunun olduğu için üzgün değilim. Dahası, şu anda itiraf etmeliyim ki, bunun olmasından sadece mutlu değilim, aynı zamanda sevinçliyim. Hatta bunun olması gerektiğine dair güçlü hislerimi paylaşacak kadar ileri gideceğim. Dedeniz eski günlerin kalesiydi, kimileri ona nostaljiyle bakarken kimileri de onu sadece eğlenceli buluyordu. Şimdi ise torununun istismar edilmesinde parmağı olan, bunu patolojik olarak kiskandığı oğlundan parçalar koparmaktan başka bir amaç gütmeyen yapan zalim bir ihtiyar gibi görünüyor. Şimdi, çoğu kişi onun ne olduğunu düşünüyor. Hepimizin gittiğini görmekten memnun olacağı, ölmekte olan bir türün son örneği olan tam bir pislik. Ve bence bu, büyükbaban gibi kibirli ve yıkıcı biri için mükemmel bir intikam. Ya da en azından yarısı. Diğer yarısını da baban hak edecek."

"Belki sen de bunun senin için bir anlamı olduğunu kabul edersen, amcan gitmiş olsa da o gitmedi. Hâlâ sana göz kulak oluyor."

"Bunu rahatlıkla kabul edebilirim," diye cevap verdim umursamazca. Yargıç'ın gözleri ısındı.

Ve Rhys Vaughan konusunda pes ettiğini yaptıklarıyla biliyordum.

En azından bu konuda.

Sonra mırıldandı, "Acımasısın," ama bu bir öğüt değildi.
Hiç de değil.

"Ben Corey Szabo'nun elleriyle yaratılmış bir
canavarım. Konu sevdiklerime gelince... kesinlikle."

Yargıç bana bir bakış attı.

Sonra bana bir öpücük verdi.

Çok sonraları telefonumu ve Rhys Vaughan'ın bana bıraktığı
kartviziti bulacaktım.

Önce onu telefonuma programladım.

Sonra bir mesaj gönderdim.

Teşekkür ederim. Sanırım bu işe yaradı. Ama sonra
konuşabiliriz.

Best, C

Bunu yapmasını beklemiyordum ama yine
de Rhys cevap vermedi.

CHAPTER 30

ANLAYIŞ

Corey

Bundan 24 yıl önce.

KIÇI KETEN PANTOLONLA KAPLIYDI, PAÇALARI KIVRILMIŞTI. Bol keten gömleği göğsünde dalgalanan Corey kumun üzerine oturmuş, başını çevirerek sahile bakıyordu.

Marilyn siyah, tek parça, dekolteli bir mayo giyyordu. Göğüs dekoltesini gösteriyordu. Kalçalarının üstünden kesilmişti.

Ellili yaşlarındaydı ve vücudu muhteşemdi.

Aynı zamanda denizle dans ediyor, dalgalar geldikçe kumda onlarla yarışıyor, geri çekilirken peşlerinden koşuyordu.

Ve kollarında bir bebek vardı.

Başında, çenesinin altından bağlanan geniş kenarlı ve yanları bağcıklı küçük, beyaz bir bebek güneş şapkası vardı. Vücudu beyaz puantiyeli küçük kırmızı bir mayo ve tülde yapılmış püsküllü beyaz bir etekle kaplıydı.

Esintiyle birlikte gelen Corey, Marilyn'in kahkahalarına eşlik eden terk edilmiş ciyaklamalarını duyabiliyordu.

Çocuk.

Büyükanne ve torunu güneşe, kuma ve dalgalarla yaptıkları dansa kendilerini kaptırmışlardı.

Ve birbirimizi.

Sonunda, Marilyn'in her zaman yaptığı gibi, dansı onu Corey'e getirdi.

Vücudunun yarısı su damlacıklarıyla kaplanmış halde onun üzerinde dururken parlak ışınları engelledi.

Bebek Chloe onun boynuna sarıldı ama büyükannesi gibi o da Corey'ye baktı.

Sık sık gülümsemesine ve kıkırdamasına rağmen, ciddi bir çocuk olabilirdi. Dikkatli. Değerlendiren.

Corey çok fazla bebek tanımıyordu ama böyle bebeklerin çok az olduğunu biliyordu.

İstemiyordu ama onu son derece büyüleyici buluyordu.

"Korumaya ihtiyacımız yok tatlım," dedi Marilyn.
ona dedi ki.

"Imogen Swan ve Tom Pierce'ın ilk çocuğunu kollarınızda tutuyorsunuz ve yanınızda silah kuşanmış ve korumak için eğitilmiş bir adam yok," diye karşılık verdi.

Marilyn başını arkaya attı ve kahkahalarla şarkı söyledi. Bu kez Chloe onunla birlikte yapmadı.

Bir süre büyükannesini izledikten sonra bakışlarını Corey Amcasına çevirdi.

İki tombul kolunu da ona doğru uzattı. Corey gerildi.

Marilyn gülmeyi kesti. "Biz iyiyiz," diye güvence verdi.

"Öylesin, çünkü ben burada senin öyle kalmanı sağlıyorum," diye karşılık verdi.

Dişlerini sıktı ve başını salladı.

Ve sonra fısıldadı, "Sen her zaman çok iyi bir çocuktun."

O değildi.

Bu konuda ona bilgi vermemişti ve ne olursa olsun, onun dikkatini kaybetmişti.

şimdi Corey'nin yolunu zorlayan torununa baktı.

Yapma, yapma,
yapma. Yapma
bunu.

"Corey amcanı istiyor musun, benim güzel kızım?"
Marilyn Chloe'ye sordu.

Chloe ona bakmadı bile.

Küçük bir bebek homurtusu çıkardı ve Corey'nin yolunu daha da itti.

Marilyn, "Vücudumda nefes olduğu sürece, istediğın her şeye sahip olacaksın," diye buyurdu.

Sonra Chloe'yi Corey'nin kucağına bıraktı.

"Ve amcanızın da aynı şekilde hissettiğinden şüpheleniyorum," diye sözlerini tamamladı.

Başka bir şey yapamayan Marilyn kumda döndü ve zarif bir şekilde dalgalara doğru koştu, sonunda bir dalganın üzerinden atladı ve altında kayboldu, saçları kafasında düz ve yüzü gökyüzüne dönük olarak çok daha uzakta ortaya çıktı.

Corey ilk kez Genny'nin kız bebeğıyle yalnız kalıyordu.

Chloe onun göğsüne vurdu.

Mavi gözleri kahverengiye çalan küçük kıza baktı.

Kız onu inceledi ve bu esrarengizdi, kız ilk kelimelerini bile konuşamıyordu, ama o hissetti ki...

Gördüm.

Sonra yalpaladı ve adamın göğsüne doğru düştü, güneş şapkası adamın boğazına değıyordu, kolları adamın iki yanına açılmıştı.

Corey nasıl bildiğini bilmiyordu ama biliyordu. Küçük kızı yorgundu.

Büyükannemle olmak
eğlenceliydi. Ama seni yok
edebilir.

"Biliyorum tatlım," diye mırıldandı, bir kolunu ona doladı, diğeriyle bezli poposunu sabit tuttu

el.

Kendini oraya yerleştirdiğinden beri, o an güneşin gömleğinin ve pantolonunun ketenine nüfuz ettiğini hissettiğı ilk andı; ışınların sıcaklığı, denizin esintisiyle birlikte hoş karşılanıyordu.

Ayrıca onun ağırlığını da üzerinde hissetti.

O hafif olsa bile çok ağırdı.

Oraya oturdu, ona sokuldu, ona uzandı çünkü izledi, değerlendirdi ve küçük bebek beyninde bile her şeyden önce ona ihtiyacı olanı vereceğini biliyordu.

Corey Z şeklinde, sırtı yukarıda, dizleri yukarıda, onu kucaklamış ve yakınında tutuyor, büyükannesinin dışarı çıkmadan önce sürdüğü güneş kreminin işe yaramadığını gösterecek ilk pembelik için cildini kontrol ediyordu.

Ve sonra onun küçük bebeğinin, güneşin, denizin, esintinin ve Corey Amca'sının güvende olduğunu ve dünyada her şeyin yolunda olduğunu bilmeye alışırken iç çektiğini hissetti.

Kucağına atıldığında bunun olacağını bildiğı gibi, o iç çekişle birlikte Corey'nin en kötü korkuları gerçek oldu.

Aşk tanıdı ve bazıları zararlıydı, bazılarını zarar vermek için kullanmıştı, bazılarını ne kadar değerli olduğunu fark etmeden önce fırlatıp atmıştı, bazılarını ise bunu bile bile fırlatıp atmıştı.

Bu başka bir şeydi.

Bu küçük varlığa olan aşkının farkına varması.

Marilyn sörf yaparken Corey Szabo başını eğerek dudaklarını, tamamen içgüdülerine dayanarak Corey Amcasını seven, ona güvenen ve onun kollarında uykuya dalan küçük bir kız çocuğunun üzerindeki beyaz bebek güneş şapkasına dayadı.

Ve orada, duygularla yoğrulmuş sesiyle yeminini fısıldadı.

"Hiçbir şey istemeyeceksin. Kimse sana zarar vermeyecek. Büyük aşkı bulacaksın. Bunu görecekim, benim güzel Chloe'm. Her şeyi görecekim. Mutlu olacaksın. Ve güvende olacaksın. I

bunu da göreceğim. Vücudumda nefes varken, ama artık burada olmadıgımda bile, seninle ilgileneceğim. Bunu sonsuza dek yapacağım, Chloe. Sonsuza dek. Hiçbir şey için endişelenme. Corey Amcan sana sahip çıkacak."

Chloe Marilyn Pierce, amcasının göğsüne yaslanmış, dünyayı umursamadan uyuyordu.

Corey kumda oturdu ve Marilyn'in gelmesini bekledi. Geldiğinde, büyük bir dikkatle ayaklarını topladı. Sonra ayağa kalktı ve Marilyn'in havlulanmasını ve örtüsünü giymesini bekledi.

Ve Corey, bir eli hayatında onu tamamen ve saf bir şekilde sevecek tek kadının elinde, bir kolu da onu gerçekten olduğu gibi sevecek tek kıza sarılmış bir şekilde kızlarını Genny ve Tom'un evine kadar yürüttü.

Hayatında kendini tamamen rahat hissettiği tek anı yaşıyordu.

Tamamen memnun.

Ve tamamen
seviliyor.

EPILOGUE

RESİM

Yargıç

Cenazeden bir hafta sonra, bir Salı günü.

ALEX'IN KAFASI OFISININ KAPISINDAN İÇERİ GİRDİ.

telefon çaldı.

Önce cep telefonuna baktı ve arayanın Chloe olduğunu gördü.

Bu garipti, çünkü kadını mesaj atardı, nadiren arardı.

Bir saniye beklemesini söylemek için dikkatini Alex'e çevirdi, ama onun heyecandan neredeyse tüylerinin diken diken olduğunu gördü.

O Alex değildi. Onun tepkileri vardı. Duyguları vardı.

Onlara gösterdi. Ama hiçbir zaman çok açık

olmadı. "Yargıç-" diye başladı.

Onun için bu kararı vermek hiç de zor olmadı.

"İki saniye," dedi ona. "Chloe arıyor."

Neredeyse ayak ayak üstüne atıyordu.

Ama başıyla onayladı ve kapıdan uzaklaştı.

Telefonu açtı.

"Hey, bebeğim, her şey yolunda mı?"

"Tamam, bir şey yaptım," diye açıkladı.

Kahretsin, lanet olsun.

Chloe için bu her anlama gelebilir.

Ona daha sonra on iki bin dolar harcadığını öğreneceği üç takım elbise ve beraberindeki gömlekleri (ve lanet olası kravatları, ayakkabılardan bahsetmiyorum bile) sunmasından (ve bu sadece takım elbiselerdi) çünkü "Sen bir Oakley'sin ve Pierce-Swans'larla takılıyorsun ve zaten birkaç çift pantolonun ve spor ceketin yok gibi değil. Güven fonumu senin için harcayamayacaksam kimin için harcayacağım? Ve mükemmel bir vücudun var, o yüzden lütfen giyin."

İşte bu son kısımda pes etti.

Yine de, eninde sonunda pes edeceğini söylemek zorundaydı, sadece önce bu konuda ona çok daha fazla bok verecekti.

Bir de Yargıç'ın bir Perşembe akşamı eve geldiğinde güvertesinin dış köşelerinde çiçeklerle dolu iki alçak saksı, arka kapının yanında iki saksı yaprak dökmeyen ağaç ve ön kapısının yanında çiçeklerle dolu iki saksı daha bulması vardı. Bitkileri sulamak zorundaydı çünkü ondan daha fazla oradaydı.

Çünkü, "Sitenizde yaşayan son derece çekici üç kadın var. Güvertenizdeyken sizi kontrol ediyorlar ve hiçbir şey çiçeklerle dolu saksılar kadar 'Burada bir kadın yaşıyor! Ve biliyorum, burada **b i r** kadın yaşamıyor. Ama bu çiçekler, ben etrafta yokken o kadınlara geri çekilmelerini söylemek için benim yerime duruyor."

Beklenmedik bir şey olursa ve o kadınlardan biri harekete geçerse, onlara kaçırıldığını söyleyebileceğini açıklamıştı.

"Bırakalım da senin yerine ekiciler konuşsun, olur mu?" diye cevap vermişti.

Daha fazla tartışmadı. İddiasını ortaya koyması çok hoştu. Perşembe günü çiçekleri sulamak ve solmuş çiçekleri temizlemekle görevlendirilmişti.

Bir de, "Rhys'le temasa geçip New York'taki bir arkadaşımın annesinin çekici, hoş ve bekâr olduğunu söylediği birkaç güzel bayanı araştırmasını istesem ne dersin?" fikrini ortaya attığı zaman vardı.

Buna kesin bir "Hayır" demişti.

Ve onu şaşırtacak şekilde, kız ona şaşı bir bakış atsa da, onu zorlamamıştı.

Yine de zamanını beklediğinden hiç şüphesi yoktu. Bildiği kadarıyla, henüz "Rhys "i serbest bırakmamıştı. Ama bu sadece onun bildiği kadardı.

Ve sormaya korkuyordu.

Chloe'nin Chloe olduğu ve gizemli Rhys'in de işin içinde olduğu düşünüldüğünde, "bir şeyler yapmak" hemen her anlama gelebilir.

"Başka bir takım elbiseye ihtiyacım yok," dedi ona. "Zaten bana verdiklerinizden hiçbirini giymediğime göre."

"Bir köpeğim var," diye ağzından kaçırdı. Adam sessizdi.

"Tamam, dinle, bunun muhtemelen tartışmamız gereken bir konu olduğunu biliyorum," dedi hızla.

Haklıydı, yapmalıydılar.

Ama-

"Ve bilmeni isterim ki, bunu anlıyorum. Ama Montana, şey, Yargıç, tatlım, onun bir mohawk'ı var."

"Ne?"

"Yarı pittie yarı Rhodesian ridgeback ve çok tatlı. Şu anki ailesiyle ilgili korkunç bir durum var; doğacak bebeklerinin önemli ölçüde özel ihtiyaçları olacağını öğrendiler. Bu konuda anlaşılır bir şekilde korkuyorlar, buna ve bunun hayatlarını nasıl değiştireceğine odaklanmaları gerekiyor ve ne yazık ki Montana'nın bu süreçte acı çekeceğinden endişeleniyorlar. Şimdi seçici davranıyorlar çünkü kızlarının iyi bir yuvası olduğundan emin olmak istiyorlar. Mi onlara benden bahsetti ve bugün onu görmeye gittim, beni beğendiler ve onunla birlikte ayrıldım,

Yargıç... ona aşık olacaksın. Söz veriyorum. I
Yemin ederim."

"Chlo-"

"Ve korkunçtu, herkes ağlıyordu, ben bile."

Kadın ağlamamakta ısrar ediyordu ama onun
tecrübesine göre kadın sürekli ağlıyordu.

"Hon-"

"Annesini ve babasını şimdiden özlediğini söyleyebilirim.
Zor bir tartışma yaşadık ama bunun cerrahi bir kesim
olması gerektiğini düşünüyoruz. Her ne kadar korkunç olsa
da ve onu ziyaret etmek isteseler de, hepimiz bunun onun
için kafa karıştırıcı olacağı konusunda hemfikiriz. Bu
yüzden bir süre ona karşı daha nazik olmamız gerekecek."

Kadının bir yandan telefonla konuşurken bir yandan da
bir tava pastırma pişirdiğini hayal ediyordu.

Ve belki bir fileminyon kızartırım.

"Böylece yeni anne ve babasının kim olduğunu ve ona en
iyi şekilde bakacağımızı bilecek," diye devam etti. "Sence
Zeke onunla iyi olacak mı?"

"Zeke her şeyi sever." "Peki
o zaman! Gördün mü!" diye
bağırdı.

Tanrım, sesi küçük bir kız gibi çıkıyordu, korkmuş ve
heyecanlıydı. Çok sevimliydi.

"Chlo-"

"Yeni köpekleri aileye tanıتما konusunda araştırma
yapacağıma söz veriyorum ve-"

"Coco, bebeğim, sus da
konuşabileyim." Sessizlik.

"Umurumda değil," dedi.

Ve konuşmayı kesti.

"Bu kadar mı, umurunda değil mi?"

"Bu kadar. Onu istiyorsan, bir yolunu buluruz. Ona sevgi
vereceğiz. Her şey yolunda." O sırada kızın bir köpek ve üç
kedi evlat edinme hikâyesi aklına geldi ve ekledi, "Sadece,
şimdi, bana söz ver, konuşmadan başka bir şey yok. İki şey
var, eğer Montana Zeke'le iyi geçinirse, Zeke de onunla iyi
geçinir.

Onu. Yeterince sevgimiz var. Ancak ikimiz de çok fazla gidip geliyoruz ve kimin kiminle kalacağını, sonunda ayrılıp ayrılmayacaklarını ve tüm bu hareketliliğin onlara ne yaptığını düşünmemiz gerekiyor."

"Başka bir deyişle, henüz bir kedi almayın..." "Henüz" deyince sırttı.

Tek söylediği "Bebeğim," oldu.

"Birlikte yaşamayı konuşmalıyız." Yargıç hareketsiz kaldı.

"Zeke arabayı seviyor. Köpekler arabaları sever. Ama insanlar, tüm bu hareketlilik, hiç eğlenceli değil" dedi.

Chloe'nin bunu ortaya atmasına izin verin.

Çok heyecanlanmıştı.

Öyle bile olsa.

"Bunu yarın geldiğinde konuşalım." "Oraya taşıyorum."

Yargıç kaya gibi sağlamdı.

"Haftada bir ya da iki gün gelebilirim ama Mi'nin bana ihtiyacı yok. Son olaylarla birlikte, zaten başka bir tam zamanlı çalışan işe almamız gerekiyordu."

Vardı.

Elsa Cohen'in on yedi milyon takipçisiyle (halkın Pierce-Swan-Holloway- Oakley'le ilgili her şeye karşı aniden artan hayranlığından bahsetmiyorum bile) insanları Velvet'e ve Fabulous Foot Forward'ın bağışlarını stratosferik seviyelere çıkardı. Ve Chloe'nin haberi olmadan, önemli bir sosyal statüye ve bir ton arkadaşına sahip bir müşteriyi etkilemişti, Chloe onlara şampanya ikram edip stillerine yardımcı olduktan sonra hepsi artık müdavimdi.

Bu, Velvet'in son iki ay içinde sağlam, sürekli ama ılımlı bir büyümeden Phoenix'teki It Mağazası olmaya geçtiği, brüt satışlarını dört katına çıkardığı ve çevrimiçi satışlarda bunun üç katını yaptığı anlamına geliyordu.

Ve bununla birlikte, Chloe'nin gerçek müşterileri şekillendirdiği yeni bir pazarlama planı başlattı,

Bunu sosyal medyada tanıtarak, kendisi gibi Phoenix'te görev yapan yıldızların stilisti Wyn Gastineau ile bir ittifak kurdu.

Özellikle, Wyn ile ünlülerin -0 ila 4 bedenlerinin ötesinde olan müşteriler için çalışıyordu. Ve bu, Wyn ile Wyn'in 14 bedeninin üzerindeki insanlar için popüler abonelik kutularının bir dalı hakkında konuşmalarıyla geldi.

Judge da Kids and Trails ile aynı şeyi yaşıyordu, çünkü Elsa Cohen'in bahsini Duncan ve Tom'un sosyal yardım ve bağış toplama çağrısının sosyal medyada yayılması takip etti. Bu kampanyanın başarısı beklentilerinin çok ötesindeydi. Oldukça popülerdi. Kampanyaya katılanlar arasında başka tenis yıldızları, golfçüler, futbol ve basketbol oyuncularına da vardı.

Gönüllü koordinasyonu dışında her şeyi kendisinin yaptığı küçük ekibi için durum gerçekten de kötüydü.

Bu da öyle ya da böyle büyüme zamanlarının geldiği anlamına geliyordu ve Judge bunu hangi yoldan yapmak istediğini çok iyi biliyordu. Tek yapması gereken tüm bu ekstra işlerin arasında bir teklif yazmak ve bunu Duncan'a sunmak için zaman bulmaktı.

"Ve genişlemenin zamanı geldi," diye devam etti, onun düşüncelerini yüksek sesle ama başka bir konuda dile getirerek. "Pazar araştırmam Prescott'ta bir Kadife olması gerektiğini söylemiyor ama orada çok para var. Meydanda belirli bir fiyat noktasında kaliteli parçalar satan sanat galerileri ve mücevher mağazaları var. Bu nedenle, belki biraz daha sıradan bir stok eğilimi olan küçük bir dükkanın uçacağını düşünüyorum ve bunun başka bir Velvet olması gerekmiyor. Tamamen yeni bir şey olabilir. Ancak bunu düşünürken ve yer ararken, Triple F'i nasıl genişleteceğime odaklanmam gerekiyor. Aynı hediyeler sunan çok sayıda mağaza ve marka, kaydolmak isteyen makyaj sanatçıları ve saç stilistleri var, bunları organize etmem gerekiyor, yoksa ivmeyi kaybedeceğim. Ve tüm bunları oturma odanızdan yapabilirim."

Yargıç suskun kaldığında, aklının gittiği yerin bu olmasından o kadar mutluydu ki, konuşmaya devam etti.

"Ve ben kiradayım, sen sahipsin. Kira kontratımın bitmesine daha var.

Böylece taşınmayı planlamak için zamanımız olacak. Açıkçası, babamdan ayrılmak zor olacak, ama her şeyle iyi başa çıkıyor gibi görünüyor ve çok uzakta olmayacak. Zaten çok sık orada oluyor. Bunu konuşmuştuk ve yeni en iyi arkadaşının Bowie olması alışılmadık bir durum ama durum böyle geliyor. Birbirlerinden hoşlanmaları sürpriz değil. İkisi de son derece sempatik. Yine de Rhys ile bir şeyler konuşmak istiyorum-"

"Bebeğim, yanıma taşınman için benimle konuşmana gerek yok. Tüm kıyafetlerini ve ayakkabılarını yüklemek için bu gece bir Mack kamyonu ile oraya giderdim. Ama mobilyaları ve lojistiği konuşmak için birkaç hafta bekleyelim ve ailemizin yeni üyesinin bize alışmasına izin verelim, bir plan yapalım ve sonra seni buraya getirelim."

"Gerçekten mi?" diye fısıldadı. Kahretsin.

"Pekâlâ, bunu söylemem gerekiyor," diye söze başladı. "Ama Trails'le işler yolunda gitmese bile, oraya taşınmayı teklif edecektim. Bu işi burada yapmak zorunda değilim. Şirkette olmama gerek yok. Her yerde yapabilirim. O yüzden bunu da tartışmalıyız. Buraya gelmeyi düşünmeni çok isterim ama benim için oraya gelmek çok daha mantıklı."

Chloe'nin nutku tutulmuştu.

Ama bunu düşünüyordu. O hazırды. Hazırды. Programı artık küçük bir yer kiralayabilir ve ek personel ekleyebilirdi. Ve bu mantıklıydı. Yürüyüşe çıktıklarında çok seyahat ediyorlardı ve havaalanı Phoenix'teydi.

Bundan hoşlanmazdı.

Bununla birlikte, burası bir şehir ormanı değildi. Phoenix yayılmıştı ama Papago, Camelback Dağı, Piestewa Zirvesi vardı.

-

"Buna izin veremem."

"Üzgün müsün?"

"Teklif etmeni seviyorum, seni seviyorum, ama Yargıç, nefret edersin

burada."

"Başa çıkabilirim. Sanki-"

"Yargıç, hayır. Buna izin vermeyeceğim."

Yargıç eğildi ve ağırlığını masasının üzerindeki ellerine verdi, içinde öyle bir duygu vardı ki.

Unutmuştu.

Kiminle konuştuğunu unutmuş.

Sevdiği insanlarla nasıl olduğunu unutmuştu.

Buna alışık değildi.

Henüz değil.

Belki de hiç olmayacaktı.

Belki de Chloe bu yüzden onun yoluna atılmıştı.

Hayatı boyunca eksikliğini çektiği her şeyi ona fazlasıyla vermek için.

Ona sevgisini verebileceği birini vermek için.

Karşılığında bunu veren birini.

"Sadece başa çıkmaya çalışırsan buna katlanabileceğimi düşünüyor musun?" diye sordu.

"Bu daha mantıklı, bebeğim."

"Hiç mantıklı değil, sevgilim." "Sen bir şehir kızıydın, Chloe."

"Ben senin kızınım,

Yargıç." Tanrım.

İsa.

"İssız bir adaya taşınabiliriz ve bana sık sık yeni bikini atılması koşuluyla, sen yanımda olduğun sürece sorun olmaz" dedi.

"İssız adalarda yılanlar olabilir Coco," diye takıldı.

"O zaman pala gibi bir şeyin olacak."

Kıkırdamaya başladı.

İçinden onu uyardı: "Şu lanet olası saksılarla ilgileniyorsun."

"Her neyse. Ben bunu yaparken Zeke ve Montana hortumdan akan suda oynayabilirler. Burberry'nin de botları var. Gardırobumda tamamen yeni bir dağ kızı bölümüne ihtiyacım olacak. Muhteşem olacak."

"Seni o kadar çok seviyorum ki," diye fısıldadı. "Ben de seni," diye fısıldadı.

Bir saniye öylece oturdular.

Sonra da, "En azından öyle ya da böyle, sonunda paltomu geri alacağım," diye espri yaptı.

Ve yumuşak kahkahası onu tam kalbinden vurdu.

Bu konuda yorum yapmak yerine, "Şimdi gidip Montana ile vakit geçirmem gerekiyor. Gittikçe sabırsızlanıyor. Onunla tanışmanız için sabırsızlanıyorum ama unutmayın, o kötü bir yerden gelmedi. Bu yüzden ona ekstra sevgi dolu bir bakım vermemiz gerekecek."

Sonra Chloe Pierce'in hayatına girmesi iyi oldu.

İyi olacaktı.

"Uyarıldım. Bu gece Zeke ile konuşacağım. Ona hoş geldin diyeceğiz."

"Pekala, gitmene izin veriyorum. Sizi seviyorum,

Yargıç Oakley." "Ben de seni seviyorum, Cocoroco."

Bağlantıyı kesmeden önce onun yumuşak kıkırdamasını duydu.

Kapısına bakmadan önce tüm bu olup bitenlerle bir dakika geçirdi.

Alex hala yoktu.

Hemen onu bulmaya giderdi.

Şimdilik mesajlarıyla meşgul oldu, bir tane yazdı ve babasına gönderdi.

Chloe Prescott'a taşınıyor. Benim yanıma

taşınıyor. Bu gitti ve bir tane daha gönderdi.

Ve ailemiz büyüyor, bugün bir köpek sahiplendi.

Teksas'tan beri çaba sarf ediyordu. İlk başta garip gelmişti ama yapmıştı.

Babası o kadar anlayışlıydı ki, yaklaşık bir hafta boyunca garip hissetti.

Artık her şey olduğu gibiydi.

Yargıç, Alex'i bu kadar heyecanlandıran şeyin ne olduğunu öğrenmek için masasının etrafında dönmeye başlamıştı ki, telefonunda bu yoğun çabanın neden uzun süre garip gelmediğine dair bir işaret çaldı.

Jameson Oakley meşgul bir adamdı.

Ama Yargıç, babasının cevap vermesi için birkaç dakikadan fazla beklemek zorunda kaldığından emin değildi.

Aşağıya baktı ve babasından gelen mesajı okudu: "Harika haberler. İkiniz adına da sevindim. Birkaç ay içinde uçup ikinizi de kutlama yemeğine götürmek için plan yapalım mı?"

Yargıç hiç tereddüt etmeden, "Kesinlikle" diye yanıtladı.

Daha sonra Alex'i bulmak için yoluna devam etti ama kapıda Rix'le karşılaştı.

Sandalyesinde oturuyordu.

Onunla bu konu hakkında konuştuğunda, Chloe'nin buna bir açıklaması vardı.

"Belki de bacaklarının üzerinde biraz durmakla dokuz saat durmak arasında bir fark vardır."

Bu mantıklı.

"Ama bence ona sormalısın, chéri. Belki kişisel bir şeydir. Belki de ilgilenecek birine ihtiyacı vardır. Bu konuda konuşacak birine. Eğer konuşmak istemiyorsa bir çıkış yolu bulacak şekilde konuyu açabilirsin. Ancak, etrafında onun yaşadıklarını yaşamış kimse olmadığı için kendini çok yalnız hissettiği zamanlar olduğunu tahmin ediyorum. Onun yaşadıklarını anlayamazsınız. Ama önemsemek asla kötü bir şey değildir."

Kadın haklıydı ve o da bu konuyu arkadaşına açmayı erteliyordu.

Yargıç ilgiliydi. Önemsiyordu. Rix'in ihtiyacı olduğunda konuşmak için orada olduğunu bilmesini istiyordu.

Ama istemeden de olsa acı vermek, yanlış bir şey söylemek ya da Rix'in içinde bir şeyleri harekete geçirmek istemiyordu.

devam ediyordu.

O zamanı bulması gerekiyordu.

Ve arkadaşını selamlarken bunu yapmaya karar verdi.

"Yo," dedi.

"Yo," diye cevap verdi Rix. "Sen bu işin içinde değil misin?" "Ne işi?" Yargıç sordu.

"Ne olduğunu bilmiyorum. Az önce Duncan'dan program hakkında konuşmak üzere buraya gelmem için bir telefon aldım."

Rix mağazayı yönetiyordu. Program için gönüllü olarak çalışıyordu ve Judge ve Alex için işler çok zorlaştığında yardıma koşuyordu ve son zamanlarda işler çok zorlaştığı için gönüllü olarak fazla mesai yapıyordu.

Ama Duncan tarafından Çocuklar ve Yollar hakkında konuşmak için çağırılması garipti.

Arkadaşına başını salladı ve "Alex daha önce geldi ve bir şey hakkında heyecanlı görünüyordu. Belki o biliyordur."

Yargıç Alex'ten söz ettiğinde Rix'in suratı asıldı ve Chloe bu durumu yüzüne vurduğundan beri Rix'in hiçbir şey söylemediğini, hiçbir şey yapmadığını ve genellikle görmezden geldiğini fark etmişti, ama eğer izliyorsanız, adamın ondan aktif olarak hoşlanmadığını okumak zor değildi.

Alex'in odasına doğru ilerlediklerinde bunun nedeni anlaşıldı.

Şüphesiz Yargıç'ın ofisine geri dönmek için odasından çıkıyordu ama Rix'i görünce neredeyse komik bir şekilde durdu ve yüzü panikle doldu.

Yargıç anında Rix'e baktı ve çenesinde bir kasın dans ettiğini gördü.

Rix, bacakları tam olmadığı için onun yanında rahatsız olduğunu düşünüyordu.

Kadınlara karşı bu kadar başarılı olan bir adamın, kendisine aşık olan bir kadını nasıl görmediğini Yargıç bilmiyordu.

Bu konuyu daha sonra Rix'le de konuşmaya karar verdi.

"Hey, Alex, neler oluyor?" Yargıç aradı.

Yüzü, Judge'ın en sevdiği Chloe ayakkabılarından birinin kırmızı tonuna bürünmüştü.

Şimdi, ciddi.

Rix bunu nasıl göremez?

Gözle görülür bir çabayla bakışlarını Rix'ten ayırdı ve Yargıç'ı gördüğünde daha önceki heyecanını hatırladı.

O anda gözleri parladı ve yanaklarındaki pembelik başka bir şeye dönüştü ve Judge, onunla bir buçuk yıl çalıştıktan sonra, birdenbire daha önce hiç tanışmadığı bir kadın gördü.

Ona hiç o gözle bakmamıştı. O onun iş arkadaşıydı ve o da onun amiriydi.

Ama kahretsin, çok güzeldi.

"Tom Pierce burada," diye ilan etti.

Tamam, onun bir hayranı olduğunu biliyordu, ona söylemişti ama ikisi de aylardır Tom'la yakın çalışıyorlardı. Onun bunu aştığını düşünüyordu.

"Ve Hale Wheeler da onunla birlikte," diye nefes aldı. Yargıç gülümsedi.

Güzel.

Judge'ın annesinin anma töreninin olduğu gün Hale ile bir kez telefonda kısa bir süre konuşmuştu.

Hale Singapur'dan aramıştı. Chloe onu hoparlöre almış ve bir tanışma konuşması yapmıştı. Wheeler, Yargıç'ın kaybindan dolayı üzgün olduğunu belirtmiş, Chloe de bu konuyu daha fazla uzatmamıştı. Ama Wheeler'la on beş dakika konuşmuştu ve Yargıç yakın olduklarını ve "evlatlık" kardeşiyle yaptığı görüşmeden bir şeyler çıkardığını anlayabiliyordu.

Matt ve Sasha'nın yapmadığı gibi (ama aynı şekilde Sully'nin de yaptığını fark etmişti) onu yatıştırmıştı.

Bu nedenle, Judge adamı sevdi çünkü o, tüm niyet ve amaçlar için Chloe'nin ağabeyiydi ve Chloe'nin küçük kardeşlerine verdiği şeyi ona verdi.

Singapur'dan bile.

"Konferans odasındalar," diye paylaştı Alex.

Yargıç o tarafa baktı ve camın arkasından, dünyanın en zengin adamlarından biri olan film yıldızı yakışıklı Hale Wheeler'ı ve dolayısıyla en gözde bekârı, Tom, Duncan ve Harvey ile birlikte oturmuş, gülümseyerek sohbet ederken görebildi.

Babası öldüğünden beri adamın resimlerini sık sık görüyordu. Parası ve görünüşüyle ondan kaçmak imkânsızdı. Medya ona bir parazit gibi yapışmıştı.

Ama ete kemiğe büründüğünde farklıydı. Onunla aynı odada bile bulunmayan Yargıç, doğal bir karizması olduğunu görebiliyordu.

Hem de çok.

Alex'in heyecandan çılgına dönmesine şaşmamalı.

Hepsi o tarafa doğru hareket etti. Duncan onların geldiğini fark etti ve o, Rix ve Alex kapıdan girene kadar hepsi sandalyelerinden kalkmış oldu.

"Harika, buradasınız. Yargıç, Rix, Alex, bu Hale Wheeler, Chloe'nin kardeşi," diye tanıttı Duncan.

Yargıç adama doğru yürüdü, elini uzattı, yüzünde bir gülümseme vardı. "Seninle şahsen tanışmak gerçekten çok güzel, dostum," dedi.

El ele tutuştular ve tokalaştılar, tutuş bir şey kanıtlamaya çalıştığını gösterecek kadar güçlü değildi ama pısırik da değildi.

"Siz de, Yargıç. Nihayet. Herkes iyi şeyler söylüyor."

"Bunun anlamı çok büyük, Hale. Ciddiyim."

Tutuşlarını serbest bırakmak üzereyken Wheeler ince bir sarsıntıyla tuttu.

Yargıç ona odaklandı.

"Annen için gerçekten üzgünüm," dedi alçak sesle.

Yargıç onun gözlerinin içine baktı, ebeveynini çok erken kaybetmekle ilgili bir şeyler bilen akraba bir ruhla tanıştığını biliyordu.

Size öfke, kafa karışıklığı ve ne yapacağınızı bilmediğiniz bir miras bırakan bir ebeveyn, ama bunun sonsuza dek peşinizi bırakmayacağını biliyordunuz.

"Teşekkürler kardeşim," diye cevap verdi Yargıç sessizce.

Wheeler çenesini eğip onu bıraktı ve herkes yerine oturmadan önce tanışma faslının geri kalanı yapıldı ve Duncan hemen topa vurdu.

"Hale'in teklif edeceği bir şey var ve bu onun anlaşması olduğu için onun adına konuşmayacağım." Masanın karşısında başını salladı. "Git, Hale."

Herkes Wheeler'a baktı.

"Pekala, özür dileyerek başlayacağım. Bu konuda çok süslü konuşmayacağım. Keşke daha fazla zamanım olsaydı ama babamın şirketinde on yıl içinde karbon ayak izimizi sıfıra indirecek değişiklikleri dayatmaya çalışıyorum ve yönetim kurulu çılgına dönüyor" dedi.

Yargıç ve Rix bakıştılar ve Yargıç, Rix'in bakışlarında Alex'in daha önce gösterdiği heyecanın bir kısmını gördü.

"Yani muhtemelen bir ay içinde zorla çıkarılacağım," diye devam etti Wheeler ve bunu hiç umursamıyormuş gibi söyledi. "Ama o zamana kadar kurmam gereken sendikalar ve çevresel etkimizle ilgili yapabildiğim kadar çok girişim var, bu yüzden fazla zamanım yok. Yarın Kaliforniya'da olmam gerekiyor. Ama bir fırsatım vardı ve bunu değerlendirdim, işte gidiyorum."

Sendikalar kuruyordu.

Kendi dükkanında mı?

Wheeler derin bir nefes aldı.

Sonra da şöyle dedi: "Kids and Trails ile Camp Trail Blazer'ı entegre edecek bir program için beş yüz milyon dolar ayırdım. Bütünleşecek ve genişleyecek. Üzerinde çalışılması çok uzun sürecektir bir sürü fikrim var, bunları tartışmak için seni Los Angeles'a uçurmam gerekiyor. Ama şu anda aklımda başka şeyler de var. O yüzden fikirlerine ihtiyacım var. Bence bu kadar parayla sana yaratıcı olman gerektiğini söylememe gerek yok. Ama size temeli vereceğim. Birbirimize ve topluma saygı, doğaya saygı ve hayvanlara saygı konularına odaklanılmasını istiyorum. Doğal yaşamın nasıl değiştirileceği gibi şeylerin öğretilmesini istiyorum.

ekosistemi, Fenikelilerin evlerine çöl olduğu halde yeşil çimenler vermek gibi, tüm gezegeni etkilemektedir. Banliyölerin yayılmasının vahşi yaşam için ne anlama geldiğı, doğal yırtıcıların sonu ve bunun sonucunda hastalık yayan haşerelerin çoğalması. Ne yediklerini ve bunun onlara nasıl ulaştığını anlamalarını istiyorum; otlarla beslenen ve serbest gezen hayvanlara karşı fabrika ve besi çiftlikleri. Sadece uygulamaya değil, aynı zamanda öğrenmeye ve eğitime de önem verilmesini istiyorum. Çeşitlendirilmiş bir personel ve çeşitlendirilmiş bir deneyim istiyorum. Ve bu tür bir para kolayca bağışlanacaktır, ancak daha başlamadan genişlemeye bakmak istiyorum. Agresif bağış toplama, farkındalık ve sosyal yardım."

Durakladı.

Kimse sik demedi.

Sonra Yargıç'ın gözlerinin içine baktı ve şöyle dedi: "Hepimiz biliyoruz ki, herhangi bir etki yaratmak için çocuklarımızla ilgilenmeliyiz. Buradan, Arizona'dan başlayacağız. Ama küresel düşünmenizi istiyorum, Yargıç. Ve yola çıktığımızda, dümende sana ihtiyacım olacak. Buna hazır mısın?"

"Kesinlikle evet," diye cevap verdi

Yargıç hemen. Wheeler sırtıttı.

Judge geri verdi ve Duncan, Harvey ve Tom'un da kendilerininkini paylaşmasını kaçırmadı.

Wheeler Rix'e döndü. "Anladığım kadarıyla iklim değişikliğinin etkileri konusunda son derece kişisel bir deneyiminiz var."

"Öyle de denebilir," diye söylendi Rix.

Wheeler'ın dudakları kıpırdadı ve bu kez Yargıç, en az Yargıç kadar eğlenmiş görünen Duncan'la baktı.

Eğlendirici ve takdir edici.

Rix saklanamazdı ve diğer insanların da saklanmamasına değer verirdi.

"Bu büyük bir iş olacak, dolayısıyla bir ekibe ihtiyaç duyacak, ancak başlangıçta bu ekibin küçük, birbirine sıkı sıkıya bağlı ve kendini kanıtlamış bir geçmişe sahip olmasını istiyorum. Duncan'ın dediğine göre

Ama bu dükkânda harcanıyorsun. Daha büyük meydan okumalara ihtiyacın var. Judge için çalışabilir misin, gemiyi o yönetirken?"

Yargıç, bu soru Rix'e yöneltildiğinde orada oturmamayı tercih ederdi, ama Wheeler'ın saçmalık yok, hadi işimize bakalım yaklaşımını aşırıya götürdüğü görülüyordu.

"Ona ihtiyacım var çünkü onun bildiklerinin yarısını bile bilmiyorum ama öğrenebilirim," diye yanıtladı Rix.

Wheeler başıyla onayladıktan sonra Alex'e döndü: "Duncan senin olağanüstü biri olduğunu ve bu ekibin bir üyesi olmanın çok değerli olduğunu söylüyor. İlgileniyor musun?"

"Evet!" Neredeyse bir ünlemdi.

Wheeler ona gülümsedi.

Ve Yargıç, Rix'in rekabet içinde olduğunu gördü, çünkü o bunu yaptığında Alex bayılacak gibi görünüyordu.

Wheeler daha sonra masaya dönerek şunları söyledi: "Tom sözcü olarak bir rol düşünüyor. Ortaya çıkaracağımız sonuca bağlı olarak, daha fazla ünlünün katılımı ve belki bir atletizm ya da etkinlik unsuru eklenmesi için de öncülük edebilir. Tom adına Sam Cooper'ın Tom ve Duncan'ın yazısını gördüğünü ve kendisine ulaştığını söyleyebilirim. Tom, iki programı birleştirmeyi düşündüğümüzü Sam ile paylaştı. Sam de yürüyüş, kampçılık ve poligonda at sürmekten ziyade sorunlu çocukları topraklamak için alternatif bir program olarak takım çalışması, atletik eğitim ve hatta bazı askeri yönler sunma olasılığını tartışmak için yaklaşımda bulundu. Bu daha da ileride."

Yargıç hiçbir şey söylemedi ama birkaç yıl önce Sampson Cooper'ın futbol kariyeri, kardeşinin askerde ölmesinin ardından emekli olup orduya katılmasıyla kısa kesilmiş olsa da, o unutulmamıştı. Yakınından bile geçmedi.

Özellikle de Amerika Birleşik Devletleri ordusunda görev yapmak için gelecek vaat eden ve kazançlı bir futbol kariyerini yarıda bıraktığı için.

"Şu anda bilmeniz gereken şey, bunun hala River Rain ile yakından bağlantılı olacağı ve Duncan'ın

" diye devam etti Wheeler. "Bu nedenle, o zaman geldiğinde, River Rain'deki İK aracılığıyla unvanlar ve artan maaşlar konusunda pazarlık yapacağız."

Vay be.

Yargıç tekrar Duncan'a baktı.

Duncan'ın gözü Wheeler'daydı. O

da Harvey'e baktı.

Harvey ona öyle kocaman gülümsüyordu ki yanakları acımış olmalıydı.

Yargıç da tam olarak böyle hissediyordu.

"Hepsi bu," diye devam etti Wheeler. "Bir takımımız var mı?" Yargıç bakışlarını sırayla Alex ve Rix'e çevirdi.

İkisinden de başıyla onay aldı.

Wheeler'a "Bir takımımız var." dedi.

Müstakbel kayınbiraderi ona bir kez daha sırttıktan sonra Yargıç'a ilk direktifini verdi.

"Buradaki beyaz beni kör etti, dostum. İlk iş, bana biraz renk getir."

O zaman Yargıç ona sırttı ve "Anladın mı?" diye cevap verdi.

Ve hepsi bu kadar.

Tom'a döndü ve "Beni dışarı çıkarır mısın?" diye sordu.

Yargıç kişisel dokunuşu takdir etti. Hiç vakti olmadığı belliydi ama yine de Zoom çağrısına cevap vermediler. Sadece bunu sunmak için onlarla birlikte oturdu.

Rüya gibi bir iş.

Sadece lanet bir rüya gerçek oldu.

Wheeler ayrılırken Yargıç vedalaşmak ve Chloe ile görüşmekle uğraştı.

Sonra Alex'in gösterişsiz ama yine de akan heyecanı, Rix'in şokuyla ve aynı zamanda heyecanı, Harvey'nin şakalarıyla ve aynı zamanda heyecanı uğraştı ve sonra Duncan ile konferans odasında yalnız kaldı.

"Chloe miydi o, sen miydin?" diye sordu patronuna, arkadaşına ve müstakbel üvey kayınpederine.

"İkisi de değil, Yargıç," diye yanıtladı Duncan. "Hepsi sendin."

Duncan da saçmalamayan bir adamdı. Ve Tanrım, bu iyi hissettirdi.

Duncan dışarı çıkarken onu omzundan alkışladı. Yargıç başını hemen telefona doğru eğdi.

İlk mesajı Chloe'ye, "Hale ile yeni tanıştım.

İkincisi ise babası Met Hale Wheeler'a. Büyük, küresel, çocuk, doğa, aktivite programı olacak bir şey başıslıyor ve ben de bunun başındayım.

Chloe'nin geri dönüş mesajı Duncan'ın iddiasının doğru olduğunu kanıtladı. Öyle mi yaptın? Prescott'ta mı?!?! Ben orada olmadan mı?!!!!!!!! (bunu geniş gözlü bir surat, ağızlarının üzerinde karakterler olan yaklaşık yedi kırmızı kızgın surat ve Aristocats'ten Marie'nin ahududu üfleyen bir gif'i izledi).

Bu da onu gülümsetti.

Babasının yanıtı, "Çeki nereye göndereyim?" oldu.

Bu da ona tamamen başka bir şey hissettirdi.

ALTI HAFTA SONRA.

"DURMANIZA GEREK YOK, İÇERİ GİREBİLİRSİNİZ," DIYORDU GENNY.
hoparlöründen söylüyor.

Chloe'nin telefonu değil.

Onun.

Judge, Chloe'yi Corey Szabo'nun Los Angeles'taki dillere destan sahil mülküne kadar takip ediyordu ve Judge onları havaalanından buraya getirmişti.

Yolculuğun son on dakikasını Genny'yle telefonda konuşarak geçirmiş, Genny'nin yeni TV programı The Next Life'ın galası için Chloe'yle kırmızı halıda yürürken yarın nelerle karşılaşacağını tekrar tekrar anlatmıştı.

Seks sahneleri olduğu konusunda uyarılmıştı.

Pierce-Swan-Holloway-Oakley'le ilgili her şey yüzünden ilginin hâlâ yüksek olduğu konusunda uyarılmıştı.

Babası ve Dru'nun bu kutlama etkinliği sırasında "aile" ile birlikte olmak için Los Angeles'a uçuyor olmaları da işleri kolaylaştırmayacaktı.

Ayrıca bağırıışların ve flaşların ne kadar kafa karıştırıcı olabileceği konusunda da uyarılmıştı.

Yeşil giymemesi konusunda bile uyarılmıştı (bu her ne demekse, ama her ne demekse, onu giydiren Chloe (neyse ki ona daha önce verdiği kıyafetlerden biriyle) bunun olmasına izin vermezdi, özellikle de kötü bir şeyse).

Ama son aylarda, daha önce kızıyla çok iyi öğrendiği gibi, Genny'nin kendi işini yapmasına izin vermeyi öğrenmişti.

Chloe için bu bir aşk meselesiydi.

Genny için bu aynı zamanda bir aşk meselesiydi. Bu sevgi anne sevgisiydi.

Onun yetişkin bir adam olmasının ve her ikisinin de zorlu kariyerleri olmasının getirdiği handikaplarla birlikte, büyürken sahip olması gereken bakım ve ilgiyi ona vermek için yüzde yüz koşuyordu.

Ama yine de oluyordu.

Sadece akışına bıraktı.

Zaten onu durduramazdı. Ve bu harika hissettirdi.

"Anladım, Gen," diye mırıldandı Chloe omzunun üzerinden ona güneşli bir gülümseme atarken (kadının da annesinden gördüğü sevgiye bayıldığını söylemek yeterliydi) ve eve girdiler.

Duncan ve Genny, Hollywood Tepeleri'ndeki küçük ama muhteşem olduğu söylenen yeni Craftsman bungalovlarında kalıyorlardı.

Bu kararı vermişlerdi çünkü kızın nadiren de olsa Cali'de bulunması gerekiyordu ve ikisinin de gerçekten sevdiği bir yerle karşılaşmışlardı.

Genny'nin iç tasarıma düşkünlüğünden bahsetmiyorum bile (kızıyla paylaştığı başka bir şey daha vardı, Chloe'nin dokunuşu Prescott'taki evlerinin her yerindeydi - onun havasını bastırmamış, sadece kendi havasını katmıştı - ve Judge buna bayılmıştı, mükemmeldi) ve Gen için bu eğlenceli bir projeydi.

Son olarak, diziyi sahiplenmeye karar vermişlerdi çünkü dizi iki sezon daha devam edecekti. Genny'ye olan bu yenilenen ilgi, karakterinin çok erken öldüğü, ancak çöpçatan bir hayalet olarak geri döndüğü ve dört çocuğunun aşkı bulmasını sağladığı, hatta kendisinin de hayalet aşkı bulduğu ve daha önce ölen babalarıyla paylaştığı aşkı yeniden canlandırıdığı ağlamaklı bir romantik dramayı yapmak için imza atmasını da içeriyordu.

Genny, Judge'a senaryoyu okumak isteyip istemediğini sormuştu ve bunu daha önce hiç yapmadığı için Judge da kabul etmişti.

Gerçekten çok iyiydi, komik, hüznü, ağdalı olmayan aşk hikayeleri vardı, sadece iç açıcı ve havalıydılar.

Ve rolü onun için mükemmeldi.

Duncan'la kendilerine ait bir yerleri olduğu ve bu devasa ev de burada durduğu için Hale tüm "çocukları" kalmaları için davet etmişti.

Gage ve Sully de dahil olmak üzere, Gage sonunda ilgi duyduğu U of A'daki çalışmalarına ara vermiş, Sully ise Purdue'dan mezun olduktan sonra Teksas'ta aldığı alternatif enerji operasyonundaki yeni işinden uçarak gelmişti.

Sul, deneyim kazanmak için bir yıl çalıştıktan sonra yüksek lisans yapmaya ve sadece buna odaklanmaya ya da hala çalışırken bunu yapmaya karar veriyordu.

Ama şimdi Matt, Sash ve Hale de dahil olmak üzere hepsi bir araya geliyordu, sadece o ve Chloe oraya önce varmıştı.

"Yani yürüyün, gülümseyin, başınızı sallayın ve adım atmak ve tekrarlamak istemiyorsanız, sadece yürümeye devam edin. Orada sizi aksatmadan geçirebilecek insanlar var," diye devam etti Genny.

"Her şey için buradayız, Genny. Ben iyi olacağım. Zaten gösteriş yapmam gereken altı bin dolarlık bir takım elbisem var," dedi ve çantalarını kapının yanına bırakıp, okyanusun cılgın manzarasına ve şimdiye kadar gördüğü en havalı mobilyalara sahip devasa, açık, aydınlık bir alana geçti.

Ama kadının gözlerindeki yanık, ona yakıcı bir bakış fırlatırken dikkatini başka yöne çekti.

Çenesini alaycı bir şekilde ona doğru uzattı.

Takım elbisesinin "sadece" beş bin dolar tuttuğunu biliyordu.

Ama giydiği diğer şeyler altıdan fazlaydı.

Genny iç çekerek, "Korkarım bu onu asla vazgeçiremeyeceğimiz bir şey, sevgilim," diye cevap verdi.

Etrafına bakmayı bırakıp etrafı incelediğinde sırtıyordu.

O da durdu.

"Bu iyi olacak," diye mırıldandı Genny. "Düğün için alıştıрма."

Hayal meyal bunu ve Chloe'nin Genny ile Duncan'ın düğününü "hafif ama yine de sansasyonel" bir olay olarak tanımladığını düşündü. Bu da düğünün küçük olacağı anlamına geliyordu. Ayrıca yakında gerçekleşecekti.

Los Angeles'ta değil.

Prescott'ta.

"Bu gece görüşürüz. Chloe'ye sevgilerimi ilet," diye teklif etti Genny. "Seni duyabiliyorum anne," diye seslendi Chloe.

"Tamam, hayatım. Bowie ve ben altı gibi orada olacağız. Baban da öyle. Jamie ve Dru sana daha yakın kalacakları için daha erken gelebilirler. Yemek yapma! Oraya vardığımızda sipariş veririz."

Yargıç bakışlarını baktığı şeyden ayırarak kadının kaşlarını çatmasını yakaladı.

Söylenmeyen şey Paloma'nın da burada olacağıydı.

Babası biriyle çıkıyordu. Chloe

ondan nefret ediyordu.

Tom galaya geliyordu.

Ve onu getirmek.

Judge itiraf etmek zorundaydı, Chloe ile birlikteydi. Paloma'da onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu tam olarak kestiremiyordu ama Tom için doğru kişi değildi.

Ya da belki de kesinlikle Chloe'ydi, ama aynı zamanda Yargıç kimsenin onun için yeterince iyi olamayacağını düşünüyordu.

Ne yazık ki Genny hariç.

"Tamam anne. Yakında görüşürüz," dedi

Chloe. "Evet, Gen, yakında görüşürüz,"

diye ekledi Judge. "İkinizi de seviyorum."

Hep bir ağızdan, "Seni daha çok seviyorum," diye cevap verdiler.

Telefonu kapattı ve şimdi Chloe ona sırtıyordu, çünkü Pierce-Swan-Holloway'in "seni daha çok seviyorum" alışkanlığına kapılmıştı (bunu çoğunlukla Chloe ile yapıyordu). Annesi hoparlördeyken birlikte sohbet etmeleri ilk kez olmuyordu, bu yüzden bu ilk kez olmuyordu ve kadınının bu ahenkli gösteriden gerçekten hoşlandığını biliyordu.

Muhtemelen kendini beğenmiş bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama adam ondan önce davrandı.

"Bu nedir?" diye sordu, telefonuyla çerçeveli bir resmi işaret ederek.

Adamın şöminenin üzerinde durduğu yere doğru yürüdü ve fotoğrafa baktı.

"Sanırım bu benim. Ve büyükannem. Corey Amca ile birlikte." O olduğunu biliyordu.

Chloe, bebekken.

Etekli puantiyeli mayo. Güneş şapkasının altından çıktığını zar zor görebildiğiniz siyah saç kıvrımı.

Sasha sarışındı.

Fotoğraf siyah beyazdı ama yine de görebiliyordunuz.

Yargıç, Szabo ve Chloe'nin büyükannesinin plajda çekilmiş bir fotoğrafını inceledi, büyükannesi koyu renk bir mayo, Szabo keten pantolon ve gömlek giymişti, sonra yanında duran Chloe'ye baktı.

Ve dikkatlice, "Bu resmi görüyor musun bebeğim?" diye sordu.

"Evet, sanırım büyükbabam çekti. Fotoğrafçılığa karşı bir ilgisi vardı. İnsanlar onun çektiğini bilmesede o her zaman onların fotoğraflarını çekerdi."

Tekrar fotoğrafa döndü.

Corey Szabo'nun onu kendi çocuğuymuş gibi göğsüne bastırdığı her halinden belliydi.

Değerli.

Kıymetli.

Sevgili.

Ve göz alıcı bir kadın olan büyükannesi onlara gülümsüyordu, her ikisine de gülümsüyordu, yüzünde bu üç şeyin hepsi vardı.

Sonra etrafına baktı.

Ve sonra, "Chloe, tatlım, etrafına bak" diye ısrar etti.

Sonunda onun ses tonunu anladı, dikkat kesildi, sonra etrafına bakındı.

Onunla işi bitti.

"Ne görüyorsun?" diye sordu sessizce.

"Her yerde resimler var," dedi ona. "Hem de bir sürü. Hepsi grup halinde. Ama burada sadece bir tane var. Sadece bir tane, en önemli yerde. Bu şöminenin üzerinde başka hiçbir şey yok, ne annen. Hale yok. Hiçbir şey yok. Sen, büyükannen ve amcan dışında."

Kadının vücudunun hareketsiz olduğunu gördü ama bakışları tekrar fotoğrafa kaydı.

"Ona tapıyordu," diye fısıldadı.

"Sana tapıyordu," diye fısıldadı.

Kızın gözleri ona baktı ve ıslak gözleri parlıyordu.

"Umarım Hale bu evi hiç satmaz," dedi Yargıç. "Amcanın son nefesini neden burada verdiğini çok iyi anlıyorum. Burası sevgi dolu."

Kız kollarına girmeden önce son sözünü ancak bitirebilmişti.

Yargıç ona sarıldı, bakışları o fotoğraftaydı. Teşekkürler dostum, dedi evrene. Cevap gelmedi.

Yine de, ruhunun derinliklerinde, Yargıç biliyordu... Duyulmuştu.
Ne de olsa ona bu an ve kollarındaki bu kadın bahşedilmişti, ona her şeyi vermişti ve her şeyi verecekti.
Ve Corey Szabo hakkında kesin olarak bildiği bir şey vardı. Eğer Yargıç ona layık olmasaydı, orada olmazdı.

YEDI SAATLER SONRA, ORADA VARDI ON ÜÇ INSANLAR İÇİNDE
O

Ev.

Ve bu doğrudu.
Corey Szabo'nun evi her zaman istediği gibiydi.
Sevgiyle doluydu.

Son

Nehir Yağmuru Serisi devam edecek...
Rix ve Alex'in hikayesi ile.

POST-SCRIPT

Değerlendirme

Rhys

The Next Life Gala Gecesi... Los Angeles'tan İki Bin Yetmiş Üç Mil Uzakta... Brownsburg, Indiana'da...

Rhys barda oturdu.

Köhne sınırındaydı. Yıpranmış.

Yerlilere karşı misafirperver.

Dışarıdan gelenler için korkutucu değil.

Kapının üzerindeki tabelada J&J's Saloon

yazıyordu. Rhys bunun bela olduğunu

düşündü.

Bunun barın sonunda oturan iki adamla çok ilgisi vardı.

İkisi de esmer, ikisi de yakışıklı, biri defans oyuncusu gibi yapılı, diğeri ise sadece yapılı.

Rhys'te gözleri vardı. Onun havasından memnun olduklarını paylaşmadılar.

Ve polis kokuyorlardı.

Rhys kim olduklarını bildiği halde bunu yaptılar. Ve

ikisinin de polis olduğunu.

Votka taşlarıyla oturuyor ve onları görmezden geliyormuş gibi görünüyordu ama yaptıkları her hareketi takip ediyordu.

Bu, kapı açıldığında ona bakmasını engellemedi.

İçeri giren adamın görmeye geldiği adam olduğunu zaten biliyordu.

Barın sonundaki adamlardan birinin, seri katil Denny Lowe'un ilk iki kurbanından biri olan Alec Colton olduğunu biliyormuş gibi.

Lowe belli ki Colton'ı öldürmemiştir ama Rhys'in araştırmasına göre onun için hayatından daha değerli olan başka bir şeyi ondan almıştır.

Neyse ki Colton onu geri almıştır.

Yolda yürüyen adam ise bambaşka bir hikâyeydi.

Rhys bundan hoşlanmamıştır ama bu bara silahı ya da bıçağı olmadan gelmiştir.

Sadece ona bakarak bile silahlı olduğunu anlayabilirlerdi. Bu baş ağrısına ihtiyacı yoktu.

Ve ona doğru yürüyen ve onu bir kez daha gözden geçiren adam da bunu biliyordu.

Anthony Joseph Callahan.

"Sen Vaughan mısın?" diye sordu Rhys'in yanında durduğunda.

"Evet, sen de Joe Callahan'sın."

Callahan çenesini yukarı kaldırdı.

O da büyük bir adamdı. Büyüktü.

Yapıldı.

Ve barın sonundaki ikisinin toplamından daha tehlikeli.

Ve Colton'ın yanındaki Tanner Layne adındaki adam, vekâleten de olsa hükümet tarafından eğitilmişti ve Rhys askeri kastetmemiştir.

Layne tamamen farklı türde operasyonlar biliyordu. Uzmanlaşmış.

Bu ekibin Indiana'daki bu küçük kasabaya nasıl geldiği konusunda Rhys'in hiçbir fikri yoktu.

O da umursamadı.

Bu onun talimatı değildi.

Önündeki adama odaklandı.

"Mesajınızı aldım, buradayım," diye homurdandı Joe Callahan. "Konu nedir?"

"Sizinle Susan Shepherd hakkında konuşmak istiyorum." Callahan'ın gözleri tehditkâr bir şekilde örölmüş kaşlarının altında kısıldı. Sonra gözleri barın öbür ucuna, Colton'a kaydı.

Rhys'e geri döndüler.

Ve sonra, değerlendirme sonuçlandı, Rhys'in yanındaki tabureye oturdu.

DISCUSSION & REFLECTION QUESTIONS

1. Boşanma artık birçok toplumda yaygın olarak kabul görüyor. Bu nedenle, Pierce-Swans söz konusu olduğunda, boşanmış ebeveynlerin çocukları için, bu çocuklar yetişkin olsalar ve ayrılık çoğunlukla dostane ve işlevsel olsa bile, sonuçların farklı nüansları sizin için sürpriz oldu mu? Ya da Oakley'ler söz konusu olduğunda boşanmanın dostane olmadığı ve çocuğun küçük olduğu durumlarda ortaya çıkan uzun süreli serpinti?

Dahası, ebeveynlerin bir düzeyde bir serpinti olduğunu anladıkları ancak çocuklarına bu sorunlarla doğrudan başa çıkmaları için aktif olarak yardım etmedikleri gerçeği hakkındaki düşünceleriniz nelerdi? Sizce Genny ve Tom'un yaptığı gibi onlara yetişkin gibi davranıp kendi yollarını bulmalarına izin mi vermelilerdi? Ya da Jamie'nin yaptığı gibi hiç uğraşmak zorunda kalmamaları için araya mı girmelilerdi? Yoksa daha güçlü bir şekilde mi müdahale etmeliler?

2. Genny'nin Tom'un ihanetini affedememesi ve evliliklerini koruyamaması karşısında Chloe'nin tepkisi hakkında ne düşündünüz? Chloe'nin annesine karşı çok sert davrandığını hissettiniz mi?

Chloe anne ve babasının evlilik geçmişi hakkında düşünürken, Genny'nin yakınlığının dağılmasına yol açan gözden kaçırdığı şeyler olabileceğini hissettiniz mi?

Kocasına karşı - nihai ihanet için herhangi bir sorumluluğu olduğu anlamında değil - ama belki de evliliklerinin başarısızlığı için bazı ortak sorumluluklar taşıyordu?

3. Boşanması boyunca medya tarafından takip edilen Jameson Oakley, oğlunu bundan korumaya çalıştı ve sonunda onu en iyi nasıl koruyacağına dair bir karar verdi. Bu karar hakkında ne düşündünüz? Bu karar ona geri döndüğünde ne düşündünüz? Yargıç'ın bunu kabul etmesi hakkında ne hissettiniz?

4. İlk bakışta, Belinda Oakley bu romanda neredeyse bir kötü adam gibi görünüyor. Ancak bağımlılık bir hastalıktır ve Belinda için sadece tedavi edilmemekle kalmamış, Jameson evliliklerine ihanet ettikten sonra ondan vazgeçme ihtiyacı hissettiğinde, ailesi de dahil olmak üzere hayatındaki hiç kimse yardım alması için ona baskı yapmak için fazla çaba sarf etmemiştir.

Sizce Belinda sonunda biraz sevgi ve müdahaleden faydalanabilir miydi? Güçlü adamların entrikalarına ve onaylamayan bir babanın suçlamalarına yenik düştüğünü mü düşünüyorsunuz? Babasının tavırlarının ve belki de Jamie'nin hırslarının, liseden sonra ne kadar çabuk bağının koptuğunda bir etkisi olabileceğini düşünüyor musunuz? Ve sizce yetişkinliğe ulaştıklarında, bir ebeveyne iyileşmesi için baskı yapmak bir çocuğun sorumluluğu mudur?

Yoksa bağımlılıkla mücadele eden ve yardım aramaya istekli olmayan bir kişi için, etrafındakilerin kendi duygusal sağlıkları için bağlarını koparmaları gereken bir geri dönüş noktası var mıdır? Ya da, bunun kimsenin sorumluluğu olmadığını, sadece mücadele eden kişiye ait olduğunu mu düşünüyorsunuz?

5. Yazarın, hepimizin sosyal sorumluluk sahibi olması gerektiği yönündeki görüşü açıktır, ancak bu kitapta

Ayrıcalıklı kişiler bunu anlamalı ve bilinçli bir şekilde oyun alanını eşitlemek için çalışmalıdır. Chloe'nin Fabulous Foot Forward programı hakkında ne düşündünüz? Judge'ın karşılıklı yardımlaşma konusunda kariyer yapma kararlılığı? Hale'in babasının ona bıraktığı servet ve gücü iyilik için kullanma mücadelesi? Bunlar inandırıcı mıydı? Yeterince şey yapıyorlar mı? Sizce doğru şeylere mi odaklanıyorlar? Değilse, neye odaklanmalılar ya da bunun onların sorumluluğu olduğunu düşünüyor musunuz?

6. Boy ayrımcılığı ve yaş ayrımcılığı sorun teşkil etmektedir. Kilo ve yaş temelinde alay etmenin ve ayrımcılık yapmanın birçok kişi için hala sosyal olarak kabul edilebilir olduğu söylenebilir. Aslında, çok sayıda insan, aşırı kilolu olduğu düşünülen insanları, özellikle de kadınları aşağıladıklarını açıkça paylaşmanın en ufak bir sakıncası olmadığını düşünmektedir.

Chloe'nin Kadife'de hitap ettiği müşteri kitlesinin tanımını ve bunu neden yaptığına dair görüşlerini okuduğunuzda ne hissettiniz? Alışveriş yaparken, Chloe'nin müşterisinin bahsettiği şeylerden bazılarını yaşadınız mı? Ya da bunları hiç düşünmediniz mi? Yaşınız ya da bedeniniz ne olursa olsun, Velvet gibi bir mağazayı tercih eder miydiniz?

7. Bu romanda okuyucu Corey Szabo'nun karmaşık karakteri hakkında daha da fazla şey öğreniyor. Tırmanıştan Sonra'da ölümcül derecede bencil ve hilekâr olarak tanıtılan Corey Szabo'nun aynı zamanda önemli şeytanları da vardır.

Ancak bu kitapta, onu harekete geçiren şey hakkında daha da fazlasını keşfediyoruz. Chloe ile ilişkisi ortaya çıkarken sizin düşünceleriniz nelerdi? Rhys Vaughan'ı miras bırakması ve ölümünden sonra bile değer verdiği ama kandırdığı insanların hayatlarına müdahale etmeye devam etmek için açık bir girişimde bulunması hakkında ne düşünüyorsunuz? Bu durum, ne kadar dramatik olursa olsun tek bir eylemin ya da bunun birçok yaşamda yarattığı

dalgalanmaların

bir insanı tanımlar mı? Onu sevmesi gerekenlerin de onun ne kadar uzun ve ne kadar derin bir mücadele verdiğini nasıl gözden kaçırdıklarını düşünmek sizi duraksatıyor mu?

8. Chloe ve Judge zıt kutupların birbirini çekmesine bir örnek. Ama bu sadece yüzeysel bir durum. İlk bakışta birbirlerine uymuyor gibi görünseler de nasıl bu kadar çok ortak nokta bulabildiklerine şaşırdınız mı?

9. AJ Oakley bu kitaptaki kötü adam, ancak aynı zamanda açık sözlü, agresif, varlıklı, zampara ve özür dilemeyen gibi saygın erkeksi özelliklerin geleneksel bir modeli olarak hayranlık duyulan ve hatta bazen hala saygı duyulan bir karakter örneği. Bu konudaki düşünceleriniz nelerdir?

10. Chloe'nin Sasha'yı bu kadar kolay affedebileceğini düşündün mü?

11. Yargıç'ın Phoenix'e taşınması yerine Chloe'nin Prescott'a taşınması sizce mantıklı mıydı?

12. Chloe'nin en sevdiğin kıyafeti hangisiydi?

13. Romanın sonunda birlikte yaşamalarına rağmen, Chloe'nin Judge'ın paltosunun velayetinden vazgeçtiğini düşünüyor musunuz?

14. Hem Rix hem de Tom'un hikâyeleri bir sonraki bölümde anlatılacak. Peki siz onlardan sonra kimin hikayesini görmek istersiniz?

SNEAKPEEK

Sıçrayışı

Yakalamak Nehir

Yağmuru, Kitap 2

Yazan: Kristen

Ashley

15 Şubat 2022'de geliyor

[Satın almak için buraya
tıklayın](#)

PROLOJE

BENİM GIBİ BİRİ

Alex

Oluyordu.

Benimle flört ediyordu.

John "Rix" Hendrix, tanıdığım en havalı adam, tanıdığım en ilginç insan, gördüğüm en yakışıklı adam, flört ediyordu...

ile...

Ben.

Ve ben de bir şekilde flört etmeyi başarıyordum (bir nevi).

Tamam, bunu yapmak için Moskova'dan bir şeye güveniyor olabilirim (bu şey onların katırları), ama oluyordu.

Ve yapmam gerekenden fazlasını yapmadığımı biliyordum.

Bunu biliyordum çünkü Chloe ve Judge da bizimle birlikteydi. Dışarıda bir şeyler içiyorduk, yeni Trail Blazer programımızın resmi başlangıcını kutluyorduk (o gün Judge, Rix ve ben genişletilmiş programla birlikte yeni sorumluluklar ve yeni maaşlar içeren yeni iş unvanlarına imza atmıştık - bir terfi ve yüzde on beş zam almıştım - bu dünyada beni en çok korkutan adamla bir şeyler içmeye kesinlikle değerd).

Chloe, Rix'e ve bana kendini beğenmiş bakışlar atıyordu, ama daha çok bana, hatta bir keresinde bana göz kırpmıştı.

Bir kenara yazayım: Patronum Judge'ın kız arkadaşı Chloe Pierce, tanıdığım en havalı, en ilginç, en muhteşem kadındı.

Ve (neyse ki şimdiye kadar, belki şimdi değil?) Rix bunu kaçırmış olsa da, ama hiçbir şey söylememiş olsa da, Chloe'nin Rix'e aşık olduğumu bildiğini biliyordum... büyük zaman.

Ben de öyleydim.

Rix'e aşıktım.

Hem de çok.

Benim adıma

mutluydu. Ben kendim

için mutluydum!

Çünkü Rix benimle flört

ediyordu. Benimle!

Ve bunun çılgınca olmasının nedeni sadece havalı, ilginç ve yakışıklı olması değildi ve şimdiye kadar böyle bir adam bana hiç ilgi göstermemişti.

Çünkü ben... bendim.

Öncelikle, sevimli erkeklerin yanında utangaçtım (tamam, sadece utangaçtım, ama erkeklerin yanında çok daha kötüleşti ve sevimli olanların yanında grafiklerin dışında daha da kötüleşti).

Maskara sürmeyi bildiğimden bahsetmiyorum bile, sadece sürmeyi pek sevmiyordum (bu yüzden çok özel bir durum olmadıkça ya da ailemle birlikte olmadıkça sürmüyordum).

Dağlarda küçük bir evim vardı (TBH, daha çok büyük bir baraka gibiydi), ama nadiren içindeydim çünkü olmak için çok daha iyi yerler vardı (ve evim harikaydı, sadece bir ton ilgi alanım vardı ve bunların çoğu evimde gerçekleşmiyordu).

Mutfakta yemek yapmayı biliyordum ama kamp ateşinde (ve sıcak kömür ocağında) çok daha iyi yemek yapardım.

Star Trek inekleri vardı, ben sadece bir yıldız ineğiydim (yani, geceleri hiçbir yerin ortasında onların altında yatıp uyuyana kadar onlara bakıyordum).

Kışın ortasında bir ormana kar ayakkabısıyla girmeyi, bir çadır kurmayı ve doğada birkaç gün geçirmeyi, geceleri tek kişilik bir çadırda tek kişilik bir uyku tulumuna sarılıp far ışığında kitap okumayı, bir bardak sıcak kakaoyla kar fırtınası sırasında ateşin başında oturmaya tercih ederim (gerçi o da güzeldi).

Kadınlar beni anlamadı.

Erkekler de anlamadı ve aslında beni anlamayan erkeklerin sayısı kadınlardan daha fazlaydı çünkü basmakalıp bir şekilde kadınsı değildim. Çoğu kadın birçok farklı türde kadın olduğunu anladı. Çoğu erkek (benim deneyimime göre) o kadar geniş fikirli değildi.

Hayır, aslında beni anlamayan herkesten çok ailemdi.

Ailem beni hiç anlamıyordu.

"Çok seksi," diyordu Rix.

Düşüncelerimden sıyrılıp onun sözlerine odaklandım. Bana (bana!) yönelttiği sözlerle.

Biri "seksi" olan kelimeler.

Çakıllı sesinin bu kelimeyi (bana) söylediğini duyunca karnıma bir çarpıntı saldırdı.

"Ne?" diye fısıldadım. Fısıldadım, daha yüksek sesle konuşmak ne kadar yakın oturduğunun büyüsunü bozabilirmiş gibi, daha da yakına eğildi, benimle konuşuyordu, ama bunu dikkatini tam... bana... odaklayarak yapıyordu.

Yowza.

"Joshua Tree'deki şu cam kubbeli kamp yeri," diye cevap verdi ve bana ne hakkında konuştuğumuzu hatırlattı. "Bu sözleri söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi, glamping hiç kamp yapmamaktan daha iyidir, ama benim işim değil. Ama o kadar harikaydı ki. Geceleri yıldızların altında yatmak..."

Aman Tanrım!

O da benim gibi yıldızların altında uyumayı seviyordu! "Güneşle birlikte uyanmak..."

Yıldızlar kadar harika değildi ama güzeldi.

Bitirmeden önce vücudumun belirli bölgelerinde sonuçlar gören gözlerine bir şey oldu.

"Üstü ve yanları tamamen cam olan duş. Joshua ağaçlarının ve çölün neredeyse üç yüz altmış derecelik manzarası eşliğinde ıslanmak ve temizlenmek. Eksik olan tek şey yanıma bir kadın almamış olmamdı."

Konuşmayı kesti. Ateş et!

Bu, sıranın bende olduğu anlamına geliyordu.

"Yapmak zorunda kalacaksın..." Aklım camdan bir düşün içindeki Rix'te olduğu için sesim tıkanmıştı. Rix... ıslak, kaygan ve kaygan... tamamen cam olan bir düşün içinde. Bu yüzden boğazımı temizledim ve bunu yaptığımda dudakları öyle bir kasıldı ki, zaten dik olan vücudumun o belirli kısımları gerçekten de hazır hale geldi. "Bunun için detayları bana mesaj at. Genelde kamp yapmam ama..."

Söyleyecek daha fazla şeyim olmadığı için değil, konuşma yeteneğimi kaybettiğim için bu konuyu geçiştirdim.

Bunun nedeni, ben bunu yaparken gözlerinin ağzımı izliyor olmasıydı.

"Sana mesaj atarım," diye mırıldandı ağzıma, sanki aklımdan geçen bu değilmiş gibi.

Aklının nereye gittiğini de hissediyordum. Bana mesajla bilgi vermek istemedi.

Bana siteyi bizzat göstermek istedi. Cam duşlu.

Kullanacağını. Ben oradayken.

Ya da, belki, onunla birlikte.

Tanrım!

"Evet," diye zorladım ve gerçekten de zorlanmış gibi geldi. Hayır, bu doğru değildi.

Sesi nefes nefese ve boğuk geliyordu.

Muhtemelen tahmin edebileceğiniz gibi, flört etmekte (ya da sohbet etmekte, kaynaşmakta ya da genel olarak sosyal durumlarda, ama kesinlikle bu yığının en tepesinde flört etmek vardı) genellikle iyi değildim.

Ancak Rix'le sadece şimdi değil, her zaman berbat durumdaydım. Her zaman.

Onu tanıdığım süre boyunca bire bir sohbet ettiğimizi hiç düşünmemiştim.

Bu da onlardan ilkiydi.

Dikkati gözlerime döndü. "Senin mi?" "Ah... pardon?"

"Geceyi geçirdiğin en havalı yer," diyerek bana tartıştığımız konuyu hatırlattı.

Bu benim sorumdu ve sadece Rix'e değil, herhangi bir erkeğe sorduğum en taşaklı soru olabilirdi.

"Rotadan çıktım," dedim ona.

"İzini kaybettirmek mi istiyorsun?" diye sordu.

Başımı salladım, ama sonra başımı salladım, bu da bir daire çizdiğim anlamına geliyordu, bu da Rix'in dudaklarının tekrar bükülmesine neden oldu, bu sefer sadece eğlenerek. Ve onun böyle gülümsemesini görünce kollarımı açıp sırtımı kamburlaştırmak istedim, sanki bitiş çizgisindeki bandı aşır birinci gelmişim, ödülü kazanmışım gibi.

"O da var," dedirttim kendime. "Ama ben yol dışı demek istemişim. Ben otoyol insanıyım, otoban insanı değil. Ve Ouray'ın dışında bir otoyoldaydım-"

"Colorado."

Başımı
salladım.

"Gezegendeki en güzel yerlerden biri," diye kişisel fikrimi belirtti.

"Evet," dedim usulca.

Bu yumuşak sesin bir saniyeliğine aramızda süzülmesine izin verdi.

Bu konuda garip hissettim, harika bir şekilde garip, sanki çıkardığım ses güzeldi ve kelime anlamlıydı ve o, "Bir otoyoldaydın..." demeden önce, onu sürmekten ve arkasındaki duygudan zevk alıyordu.

Aman

Tanrım.

Öyleydi.

Tüm dikkatini bana vermişti. Söylediğim her

kelimeyi dinliyordu.

Demek Rix'in ilgi odağı olmak böyle bir şeydi.

Çok uzun zamandır merak ediyordum.

Çok güzel yerlerde bulundum (çok, çok) ama hiçbiri burası kadar cennet gibi değildi.

"Otoyoldaydım," diye tekrarladım, "ve bir lokantaya girdim. Güzel bir yerdi. Tezgâhın ucunda camın altında bir turta falan vardı. Yaşlı bir adamın yanına oturdum, konuşmaya başladık ve bana pek kimsenin bilmediği bazı kaplıcalardan bahsetti. Konuşmayı, söylediklerini hatırladım. Böylece, uzun bir hafta sonunda, kışın geri döndüm, söylediği yere kar ayakkabısıyla gittim ve tam da söylediği gibiydi. Tam olarak tarif ettiği gibiydi. Ağaçlar, kar ve kaynaktan çıkan bir tutam buhar. Bozulmamış, ayak izi yok, etrafta kimse yok. Çadırımı pınarın etrafındaki kayalara yakın bir yere kurdum, uyku tulumumu kullanmama bile gerek kalmadı, o kadar sıcaktı ki. Parmaklarım kırışana kadar pınarın içinde oturdum. Başım çadırdan dışarıda, tozluğumu burnumun üzerine çekerek, suyun şırıltısını dinleyerek, yaprak dökmeyen ağaçların arasından yıldızlara bakarak uyudum."

Ben konuşmayı kestim ama Rix başlamadı. Hareket etmedi. Ve bu anıyı onunla paylaşırken bir yerlerde, gözlerinin tekrar dudaklarıma kaydığını kaçırmıştım.

Uzun süre kıpırdamamaya ya da bir şey söylememeye devam edince, "Demek geceyi geçirdiğim en havalı yer burasıymış" diye bitirdim.

"Cennet," diye mırıldandı, bakışlarını kaydırmadan. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

"Evet," diye fısıldadım.

"Cennet." Hâlâ hareket etmiyordu.

Çıldırılmaya başladım, dudaklarım onun ilgisiyle karıncalanmaya başladı ve hiç düşünmeden alttakini dişlerimle yakaladım.

Bunu yaptığımda, bakışları gözlerime geldi ve kendi bakışlarında öyle ukala bir ifade vardı ki, ne kadar ateşli olduğunu, bende nasıl bir tepkiye neden olduğunu biliyordu.

sadece büyüleyici değildi, yaklaşık yirmi dakikalık bir ön sevişmeye benziyordu.

Harika bir ön sevişme.

O kadar harika ki, neredeyse inleyecektim.

Sızlandım (hafifçe ve dehşet verici bir şekilde, çünkü bunu duydu ve dudaklarında bir kasılma daha oldu, bu sefer eğlenen bir kasılma değil, diğeri).

Vay anasını.

Orgazm

olabilirim... Flört

etmekten!

Hemen ayağa kalktım.

Ben otururken o da arkasına yaslandı ve bana bakarken kaşları birbirine çarptı.

"Geri geleceğim!" Ağladım.

Gereksiz yere sesimi yükseltmişim. Böylece Yargıç ve Chloe'nin şaşkın bakışlarının bana da yöneldiğini hissettim.

Ama hızla uzaklaştım.

Doğruca banyoya.

Tuvaleti kullanmak zorunda

değildim. Kendime bir moral

konusması yapmalıydım.

Çünkü bu Rix'ti, sonunda Rix ve ben konuşuyorduk, flört ediyorduk ve onunla neredeyse her etkileşimimde yaptığım gibi bunu da berbat edemezdik (ve River Rain Outdoor mağazalarında birlikte çalışıyorduk, Hale Wheeler gelip Trail Blazer'a yeni unvanlar ve maaş zamları teklif etmeden önce Rix ve ben aynı departmanda değildik, ama şimdi tam olarak aynı ekipteydik, yani onu sadece her gün görmekle kalmayacak, aynı zamanda onunla yan yana çalışacaktım... her gün).

Panikle kontrol ettiğimde tuvaletin boş olduğunu gördüğümde şanslıydım. Bu nedenle, kendime biraz cesaret aşılama çalışırken, ellerini yıkayan ya da tuvaletleri kullanan (her utangaç kızın bildiği gibi, cesaret söz konusu olduğunda tam tersi bir sonuç doğuracak olan) güzel, dağ gibi, bronzlaşmış, boho bir tanrıçanın izleyicisi olmayacaktım.

Tuvalette sadece ben vardım.
Ben ve güvensizliğim.

Aynada ela gözlerime baktım (gözbebeğinin etrafında kaplumbağa kabuğu kahverengisi, irisin geri kalanını dolduran mermer yeşili, kız kardeşimin ve annemin menekşesi değil, babamın yeşili değil, sade ela (kız kardeşimin tarif ettiği gibi)).

Sonra kıvırcık saçlarımı çevreleyen ve boynumun iki yanından göğsüme doğru inen iri, dolgun, koyu renk atkuyruklarına baktım.

Hepimizin yaşadığı Prescott, Arizona, hareketli bir metropol değildi.

Bir süredir
buradaydım. Rix de
öyle.

Bu sadece onunla çalıştığım değil, onu dışarıda da gördüğüm anlamına geliyordu.

Kimse oydu, nasılsa öyleydi. O geniş omuzlar. O siyah saçlar, yanlarda kısa, tepede kabarık, çoğu zaman dağınık ve seksi, ama bazen şık (ve seksi). Kare çene. Gözlerinin köşelerine kadar uzanan o kalın kaşlar.

Ve kahverengi gözleri, anlatacak binlerce hikâyesi olduğunu söylüyordu, bazılarını sevmezsiniz, bazıları ise sizi nefessiz bırakırdı.

Her zaman olduğu gibi, asla yalnız dışarı çıkmazdı.

Demek istediğim, arkadaşlarıyla birlikte olmadığı sürece, her zaman bir kadınla birlikteydi.

Bir tipi vardı.

Uzun boylu. İnce. Bacaklı.

Atletik. Ben uzun değildim.

Yürüyüş yaptım. Kürek sörfü

yaptım. Kano yaptım. Yemek de
yedim.

Yani ince bir vücudum yoktu.

Ve onu birlikte gördüğüm kadınların hepsi, patika koşularında ona ayak uydurabilecek dağ tazesini, bronz tenli, boho tanrıçalar olabilirdi (önceki yaşamında bir orman yangınıyla mücadele ederken trajik bir şekilde iki bacağını dizlerinin altından kaybettikten sonra bile koşu bıçaklarıyla hala yaptığı bir şey

itfaiyeci olarak çalışıyordu, gördünüz mü? tanıdığım en havalı adamdı). Ama aynı zamanda dökümlü elbiseler veya Daisy Dukes ve kabarık bluzlar, tonlarca askılı düz sandaletler ve maskara ve belki de alingan hissediyorlarsa kanatlı bir eyeliner giyiyorlardı ve tüm bunlara korkak-şık geniş kenarlı keçe fötr şapkalar eşlik ediyordu.

Fötr şapkalı bir moron gibi görünürdüm.

Kız kardeşimin beni boho fötr şapkayla görse ne diyeceğini hayal edebiliyorum.

Her zaman yaptığım gibi, kız kardeşimi içeren bir düşünce aklıma geldiği anda onu bir kenara ittim.

Ama bunu yaptığımda, kendimle baş başa kaldım.

Daha yuvarlak elmacık kemikleri olan ve gerçekten de bronzlaşmış yuvarlak yüzüme bakarken, kendimi geniş, bronzlaşmış, kaslı Rix'le birlikte görmeye çalıştım ve bu görüntüyü gözümde canlandıramadım bile. "Ne düşünüyorum ben? Bu adamla çalışıyorum," diye mırıldandım.

yansımama.

Bir iş arkadaşşımla flört etmemeliydim. Bu aptalcaydı. Çılgıncaydı.

Utanç verici.

Belki de yanılmışımdır.

Belki de flört bile değildi.

(Çok fazla deneyimim olmamasına rağmen flört ediyormuşum gibi hissettim, ayrıca Chloe ona aşık olduğunu biliyordu ve bana göz kırpmıştı).

"Ama bu Rix," diye mırıldanmaya devam ettim. Ve öyleydi.

Rix.

Benim mükemmel erkeğim.

Kamp yaptı. Yürüyüş yaptı. Kano yaptı. Sabahları patika koşusundan ya da el bisikletiyle gezintiden sonra işe gelirdi. İzin günlerinde kamyonetinde çadırıyla bilinmeyen yerlere gider, doğada zaman geçirmenin coşkusuyla neredeyse parıldayarak işe dönerdi.

Patıkada koşmadım ya da ata binmedim ama doğada vakit geçirdikten sonra kesinlikle ıslıl ıslıl bir şekilde dışarıdan geldim.

En azından ben öyle hissettim).

Hiç sormamıştım, çok utangaçtım, ama Rix'in sık sık yıldızların altında uyuduğuna bahse girerdim, hem de sadece Joshua ağaçlarının arasındaki camdan bir kubbede değil.

Bahse girerim toprağın altında bütün bir yemeği nasıl pişireceğini biliyordu.

Bahse girerim yaklaşan bir fırtınanın nasıl koktuğunu, bazı yılanların tehdit olduğunu (eğer gafil avlanırsanız... ya da aptalca davranırsanız), ancak yaralarının, çakalların ve ayıların genellikle tehdit olmadığını (eğer gafil avlanmazsanız ya da aptalca davranmazsanız) ve arıtma işleminden geçmeden asla doğadan su içmemeniz gerektiğini biliyordu.

Tüm bunlar risk almaya değmez miydi?

Mevcut durumu doğru okuyamadığım için mahcup olma riskine değer mi?

Heyecan duyma riskini almaya değer mi?

Birini bulmanın ve onunla birlikte olmanın heyecanı...

Beni anlayan birini.

Benim gibi biri.

Öyleydi.

Buna kesinlikle değdi.

Bir derenin üzerindeki doğal taş köprüden geçerken Rix'in büyük elinin (ellerini fark etmişim - büyük, kaba ellerini - ve birlikte çalıştığımız tam iki buçuk yıl boyunca yaklaşık yedi yüz bin kez fark etmişim) benimkine sarılması.

Uyku tulumlarımızın fermuarını birlikte çekmek ve gecenin karanlığında birbirimize fısıldamak (ve başka şeyler yapmak).

Evet, hatta gökyüzünün altında olmadığımız karlı günlerde ateşin başında kakao içip kitap okuyabileceğimiz biri.

Ama o anları yaşamak, mesela sabah kahve içerken gözlerinin içine bakmak ve onun da benim gibi hissettiğini bilmek.

O da benim gibiydi.

Çünkü o bu gezegende beni anlayan tek kişiydi.

"Buna değer," diye fısıldadım.

Bir tuvalet sifonu.

Atladım.

İçeride biri mi vardı?

Evet, biri vardı.

Keçe, geniş kenarlı panama şapkası ve kocaman bir gülümseme takan güzel, dağ tazesi, bronz tenli, boho bir tanrıça bir tezgâhtan çıktı ve bana yönelttiği gülümsemesiyle benimkinin yanındaki lavaboya yöneldi.

"Sadece söylemek için söylüyorum, kardeşim, öyle," dedi. "Eğer dışarıda senin alanında duran o uzun boylu, esmer ve yakışıklı adamdan bahsediyorsan, buna değer," dedi. "Özellikle de böyle görünüyorsa, seninle bu kadar ilgileniyorsa ve Rix gibi harika bir ismi varsa."

"Ben bir doğa ineğiyim," diye ağızımdan kaçırdım, nedenini bilmiyordum.

Ellerine sabun sürerken bile omuz silkti. "Kabuk Arayıcıları'nı on üç kez okudum ve eğer bir erkek beğenmese bile okumaya yanaşmıyorsa, dışarıda kalır. Hepimiz kendimize göre bir şey bulduk. Bu arada, o adam bana bankacı gibi görünmedi." Musluğu kapattı, ellerindeki suyu silkeledi ve kurutucuya dönerek, "Katil! Airblade'leri var!"

Sonra ellerini Airblade'in içine soktu.

Spagetti askılı, büyük boy, silik ama beden baskılı elbisesinin ortaya çıkardığı çekici, kaslı sırtına ve omuz kaslarına bakıyordum ve bunu o kadar uzun süre yaptım ki, Airblade sihrini göstermiş ve o da dönmüştü.

"Hâlâ burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "Git yakala onu, dişi kaplan."

"Onunla çalışıyorum."

Aynı anda başını yana eğdi ve kalçasını tutup elini üzerine koydu. "Ne olmuş yani?"

"Ortalık karışabilir."

"Messy olmayan bir hayat tamamen berbattır."

Bu çılgınca gelebilir ama haklı olduğunu biliyordum.

Evimi temizlerken Zen durumuna geçtim ve çok hoşuma gitti.

Yine de, iş bittiğinde, bir yanım kapıya fırlatılan botları, süzgeçte ters duran cezveyi, tezgahın üzerine bırakılan ev yapımı granola dolu Oxo dökme kutusunu, kanepenin üzerine genişçe atılmış örtüyü, sayfaları açılmış ve uzanmış kitabı, bir sandalyenin arkasına atılmış ceketini hep özlemiştir. Tüm bu işaretler "Burada biri yaşıyor ve ortalığı toplamıyor, dışarıda, yaşamakla meşgul" diyordu.

Bu ilişkilere de yansıdı mı?

Romantizme?

Yeni banyo arkadaşım, "Bak ne diyeceğim, bir erkek benden bu kadar hoşlanıyorsa, ortalığı dağıtmaya hazırım," diye açıkladı.

Rix benden bu kadar
hoşlanıyor muydu? "Ben
utangacım," diye
fısıldadım.

"Bir bok yok mu?" diye sordu. "Kızım, bir süre önce ikinizi fark ettim. İlk başta, o oyuncuyu oynama şekliniz için yanınızdan geçip size beşlik çakmak istedim. Sonra fark ettim ki, lanet olsun. Bu oyun değil. Bu kaltağın bu heriften ödün kopuyor ve bu o kadar tatlı ki, ölebilirim."

Tekrar bakmaya başlamıştım, bu sefer onun dağ gibi taze yüzüne.

"O da sevimli olduğunu düşündü," diye açıkladı. "Ama o kadar şirin olduğunu düşünüyordu ki, saldırmak için can atıyordu."

Rix.

Saldırıyor

. Aman

Tanrım.

Şimdi ayakta, Rix'in bana yakın bir yerde, banyoda orgazm olma tehlikesiyle karşı karşıyaydım.

"Gerçekten mi?" Nefes aldım.

"Merhaba, ben Dani." Elini uzattı. Ben
de tuttum. "Ben de Alex."

Bunun üzerine, nedense, "Saçların gol. Yetmiş yaşın altındaki hiçbir kadının yapmadığı bir şeyi yapmak

üzereyim.

yirmi yılda bitti. Perma yaptırmayı planla. Sırf seninki gibi kalın, kalın örgüler yapabileyim diye. O sürtüklerle halat çekme oyunu oynayabilirsin. Muhteşemler."

Gülümsememi engelleyemedim.

Elimi bıraktı. "Artık birbirimizi tanıyoruz, sana söyleyebilirim ki oyuncularla yaşadığım deneyimlerden payıma düşeni aldım."

Cidden güzeldi (ve kaslı ve bronzdu ve kadınlar tuvaletinde bile panama şapkasını çıkarabilirdi), bu yüzden bahse girerim yaptı.

Konuşmaya devam etti.

"Kendini uzman ilan eden biri olarak size saha tecrübelerimle ilgili pek çok hikâye anlatabilirim, bu yüzden o adamın sizden ciddi şekilde hoşlandığını biliyorum."

"Onu tanıyorum ve başka kadınlarla da gördüm. Dürüst olmak gerekirse, senin gibi biriyle daha çok ilgilenirdi."

Başını salladı, yanıma geldi, kollarımı bağladı ve bizi kapıya kadar geçirdi.

"İşte utangaç kızların anlamadığı şey bu," diye başladı. "Böyle adamlar beni defalarca elde etti. Benim gibi kızları isteselerdi, bizi geri atmazlardı."

Çok bilge görünüyordu, ancak bunun söylenmesi üzücü bir şey olduğunu belirtmek gerekir, ancak bunu söylerken hiç de üzgün görünmüyordu.

Belki de onu "geri atmayan" birini bulmuştu. "Biriyle birlikte misin?" diye sordum.

Alaycı bir ses çıkardı ve bunu şöyle tamamladı: "Kesinlikle hayır. Yukarıda bahsettiğim saha deneyimine geri dönelim. Ama aynı zamanda, bir yere yerleşmiyorum. Kendi işimin yarısına bile sahip değilim. Bir adamın bokunu da üstlenmeme gerek yok."

Bara geri dönen arka koridordan çıkmadan önce kollarımızı çektim, böylece duracaktık ve dışarı çıkmadan önce banyoda duyduklarını göz önünde bulundurarak, "Sana söylememe gerek olduğunu sanmıyorum, bokumun yarısına yakın bir yere sahip olmaktan fersahlarca uzaktayım."

Dani sırtıttı. "Tamam, söylemediğim şey, durum böyle

olsa bile, büyük, geniş, ateşli, ciddi bir adam ayağa kalkarsa

Benim alanımdaydı ve birbirimize uyuyorduk, kemikler, kalpler, ruhlar ve yıldızlar aynı hizadaydı ve ben bunu çözerken o da yanımda olmak istiyordu, hayır demezdim."

Yıldızlar aynı hizaya geliyor.

"Yirmi altı yaşındayım," dedim ona. "Ve hiç uzun süreli bir erkek arkadaşım olmadı."

Geriye doğru sallandı. "Bakire misin?"

Bu soru üzerine geri çekilmeye başladım çünkü o anda tamamen yabancı birine ne kadar çok şey açtığımı fark ettim.

Sıkıca tutundu.

Yine de dedim ki, "Biraz derinleşiyoruz. Bence çok iyisin Dani ve beni desteklediğin için minnettarım ama seninle daha yeni tanıştım."

"Bu adil," diye cevap verdi. "Oraya gitmeyeceğiz. Ve haklısın, birbirimizi tanımıyoruz, bu yüzden yanılıyor olabilirim, ama belki de hiç risk almadığın için uzun vadeli bir durum yaşamamışsındır. Demek istediğim, benim tecrübelerim var ve bazıları beni yıprattı." Sırtışı geri döndü. "Ama bu çok eğlenmediğim anlamına da gelmiyor."

Cevap veremedim çünkü haklı olduğumu biliyordum ve bunu kabul etmek istemediğimden değil, sadece bunun için cesareti nereden bulacağımı bilmiyordum.

Daha da yaklaştı. "Hiçbir şey kalıcı değildir Alex. Huzur değil. Mutluluk değil. Ne de neşe. İnsanlar bunu anlamıyor. Her zaman bu duyguları isterler. Ama onlara sahip olamıyorlar. Ayrıca kalıcı değil mi?"

Son cümlesi bir soruydu, bana bilgeliğini aktarmaya devam etmesini istediğimden emin olmak istediğinin bir göstergesiydi.

Belli ki başımı salladım.

Şöyle devam etti: "Kalp kırıklığı. Ya da acı. Ya da korku." Vay anasını.

Yine haklıydı!

"Bunu bir kez anladığınızda," diye özetlemeye başladı. "Her şeyin geldiğini ve sonra gittiğini anladığınızda"

sıçrama yapmayı öğrenin."

Cevap vermeyince devam etti.

"Hatta onu almanın ne kadar önemli olduğunu bile öğreniyorsun." Dani başını bara doğru çevirdi, tekrar bana baktı ve bana kocaman, cesaret verici bir gülümseme verdi.

"Sıçra, kardeşim."

Sonra beni kucakladı, bıraktı ve panama şapkasıyla birlikte bara doğru süzüldü.

Arkasından bakakaldım.

Sonra Rix'in ağızma bakmayı bıraktığında nasıl baktığını hatırladım, gözlerimin içine baktı, bana sahip olduğunu biliyordu ve bunu istiyordu.

O beni istedi.

"Sıçra," dedim nefesimin altında.

Hâlâ korkudan ölecektim ama yine de çenemi kaldırdım, bara girdim ve doğruca masamıza gittim.

Chloe, Yargıç, Rix yok.

Benim masadan kalkmamı fırsat bilip tuvalete de gitti mi?

Neredeyse boşalan sandalyeme oturmak üzereydim ki Chloe ve Judge'ın, Rix ve ben aynı şeyi yaparken olduğu gibi birbirlerine yakın oturup mırıldanmadıklarını fark ettim.

Barın karşısına bakıyorlardı. Ve sinirli görünüyorlardı.

Tanıdığım en rahat adam olan Judge bile. Çenesi gergindi ve yanağında bir kas parlıyordu.

Yargıç'ı bile kızdıran şeyin ne olduğunu merak ederek onların baktığı yöne döndüm ve olduğum yerde durdum.

Rix barda sarışın, dağ gibi taze, bronzlaşmış bir tanrıçayla birlikteydi. O da onun alanındaydı ve dikkatle onu dinliyordu.

Pervanelerin kalbimi yukarı kaldırdığını, uçurduğunu, sıçrattığını ve pes ettirdiğini ve sonra burun dalışına geçtiğini neredeyse duyabiliyordum.

Serbest düşüş.

Gitmiştim... Ne?

On dakika mı?

"Gitmem gerek," dedim yine yüksek sesle ve hem Chloe hem de Judge'ın kafaları bana doğru döndü.

Kalbimin ayaklarımın dibine düştüğü gerçeğine tamamen dalmış olmasaydım, geri adım atardım çünkü Chloe ateş püskürecekmiş gibi görünüyordu.

Bunun yerine, asker yeşili hobo çantamı aldım ve uzun askısını omzuma attım.

Yargıç oturduğu yerden kalkmaya başladı. "Araba sürebilecek durumda mısın?"

Lanet olsun.

Muhtemelen

değildim. "I-" Ben

başladım.

Ama Chloe de artık ayaktaıdı. "Seni eve götüreceğiz,

Alex." "Hayır, siz kalın... um..." Başka ne yapacağımı

bilemedim.

Çünkü araba kullanamıyordum ve onları gecelerinin sonuna getirmek istemiyordum ve hangi arkadaşımı arayıp beni eve bırakmasını isteyeceğime karar veremiyordum.

İşte o zaman, gözlerim iznim olmadan Rix'e kaydı.

Boğazım düğümlendi.

Ama dikkatimi başka bir şey çekti.

Dani'nin şimdi Rix'in arkasında oturduğunu gördüm, gözlerini bana dikmişti ve benimkileri yakaladığında, "Pislik" diye mırıldandı, sonra da muhteşem bir şekilde kaşlarını çatı.

Bunu komik bulmak istedim. Kadın yoldaşlığının desteğini hissetmek istedim.

Ben ikisini de yapmadım.

"Seni eve götürüyoruz," diye karar verdi Yargıç. "Sadece bir bira içtim Alex, yani araba kullanabilirim. Chloe ve ben de gitmeye hazırız."

Bahse girerim, aşklarının mutluluğu içinde, birbirleri için mükemmeldiler, hep birlikte taşındılar, ailelerini kurdular (şimdilik köpeklerden oluşan).

Onlar gelmiş geçmiş en iyi çiftti.

Bana bir yıl önce Chloe gibi bir kızın Yargıç için uygun olup olmadığını sorsaydınız, hayır derdim.

Ama öyleydi.

Tepeden tırnağa, içi ve dışı sofistike ve şehirli bir kızdı, dünyayı gezmişti ve süper zengindi ve ona tapıyordu ve bunu saklamıyordu.

Şanslıydı, onu geri aldı. Ama o Yargıç'tı. Onun için doğru kişiyi bulduğunda, vereceği şey her zaman bu olurdu.

Ve yaptı

da.

Ama ben?

Eve yalnız gidiyordum.

Tekrar.

Harika bir gün geçirmek, terfi ve zam almak, dünyanın en zengin adamlarından biri tarafından bağışlanan çocuklar için iyi şeyler yapan harika bir programda çalışmak, iyi insanlarla içki içmek, muhteşem bir adamla flört etmek... ve tüm bunları tek başına yatağa girerek bitirmek.

Tekrar.

Aferin Alex.

Harika bir kutlama.

Yaşasın ben.

Ulk.

"Emin misin?" Yargıç'a sordum.

"Kesinlikle," diye yanıtladı Yargıç, sesi sertti.

Başımı salladım.

Dışarı çıktık, arkalarından giderken başımı eğdim.

"Onunla sonra konuşurum," diye mırıldandığını duydum Yargıç'ın.

Sonra Chloe'nin, "Ona tek kelime etmiyorsun," diye cevap verdiğini duydum.

"Ne?" Yargıç.

"Konuşacağız. Şimdi olmaz." Chloe.

Kapıya vardık ve serin hava yüzüme çarptı.

Ama hayatımda ilk kez dışarı çıkmak beni özgür hissettirmedi.

Hayır.

Bunun yerine, bana çok pahalıya mal oldu.

Ama dışarı çıktığımda gözyaşlarına **b o ğ u l m a m a k** için kendimi zor tuttum.

DISCOVERMOREKRISTENASHLEY

Vahşı Rüzgar: Bir Kaos Romanı

Yazan: Kristen Ashley

Satın almak için

[buraya](#) tıklayın.

On altı yaşındayken, Jagger Black gözlerini onun olan kıza dikti. Bir mezarlıkta. Annesinin cenazesi sırasında.

Yıllarca hayatları kesişir, aralarındaki bağın çekimini hissederler ama sonra kendi yollarına giderler.

Ama Jagger o kızı sokakta birini kovalarken gördüğünde iki kere düşünmeden olaya dahil olur. Ve kızın dönüştüğü kadını tam olarak gördüğünde, sonunda her şeyi kabul edip etmediğine ya da onu serbest bırakma zamanının gelip gelmediğine karar vermesi gerektiğini bilir.

Serbest kalmaya hazır. Ama

Jagger her şeyi kabul etti.

Vahşı Ateş: Bir Kaos Romanı

Yazan: Kristen Ashley

Satın almak için
[buraya](#) tıklayın.

"Biliyorsun, iyi bir kardeşi zapt edemezsin."

Kaos Motosiklet Kulübü savaşını kazandı. Ancak her kardeş, motosikletinin arkasında kadınıyla gün batımına doğru yola çıkmadı.

Kaos, babası öldürülene kadar Kulüp'ün ahlaki pusulası olan Dutch Black'in hikayesiyle geri dönüyor. Ve Dutch'ı yetiştiren adam, her ne pahasına olursa olsun Kulübü korudu. Bu kombinasyon Dutch'ın olmaya niyetlendiği adamdır.

Aynı zamanda Dutch'ın kadınına vermek için her şeyi yapacağı erkektir.

****Her 1001 Karanlık Gece romanı bağımsız bir öyküdür. Yeni okurlar için yazarın dünyasına bir giriş niteliğindedir. Hayranları içinse yazarın serisinin bonus kitabıdır. Umarız her birini en az bizim kadar seversiniz.****

Sessiz Adam: Bir Rüya Adam Romanı

Yazan: Kristen Ashley

Satın almak için

[buraya](#) tıklayın

Charlotte "Lottie" McAlister tam havasında. Hayatının bir sonraki bölümünü üstlenmeye hazırdır ve bir erkeği olmadığı için başından beri yaptığı şeyi yapacaktır. İşini kendi başına halledecektir. Bu iş bir aile kurmak anlamına gelse bile.

Sorun şu ki, Lottie'nin bir sapığı var. Gerçekten kötü türden. Bir korumaya ihtiyacı olduğu anlamına gelen türden.

Mo Morrison'a girin.

Muazzam. Korkunç.

Sessiz ol.

Mo pek konuşmaz ve Lottie dikkat çekmeye alışktır. Ve Mo'nun ilgisini istiyor. Hem de çok.

Ama Mo'nun katı bir kuralı var. Eğer vücudunuzu koruyorsa, onunla tek yaptığı şey budur.

Ancak Mo, Lottie'yi ne kadar uzun süre güvende tutmak zorunda kalırsa, bu güzel sarışına o kadar hızlı aşık olur ki, Lottie onun kafasındaki ölmek bilmeyen şeytanlarla bile başa çıkabilir.

Ama sonunda, Lottie ve Mo sadece tehdit sona erene kadar ellerini uzak tutmanın bir yolunu bulmak zorunda kalmazlar, aşırı korumacı Hot Bunch, Lottie'nin çılgın üvey babası Tex, Mo'nun erkek öğrenci komandolarından oluşan ekibi ve çatlak kız kardeşleriyle de pazarlık etmek zorunda kalırlar.

Lottie sonunda hayalindeki erkeğe kavuşmadan önce. Ve Mo da Hayalindeki Kız'a sahip olabilir.

Sert Sürüş: Bir Kaos Romanı

Yazan: Kristen Ashley

Satın almak için

[buraya](#) tıklayın

Rosalie Holloway, Kaos Motosiklet Kulübü için her şeyini ortaya koydu.

Rakip kulüpleri Kaos'u -erkeğinin kulübü Bounty'yi- ihbar eden Rosalie risklerin farkındadır. Ve korkutup yola getirmeyi umduğu erkeği, ona ihanet ettiğini öğrenip kendi adaletlerini yerine getirmeleri için onu kardeşlerine teslim ettiğinde bunun bedelini öder.

Ama aslında Rosie, Bounty'den uzaklaştıkça Kaos'un kardeşi Everett "Snapper" Kavanagh'a aşık olduğunu uzun zamandır inkâr ediyordu. Snap, kar mavisı gözleri, sessiz özgüveni ve tatlı mizacıyla onu güvende tutması gereken ve bu görevi yerine getiremeyen motorcu çocuktur.

Snapper için, Kaos Yerleşkesi'nde onu ilk gördüğü andan itibaren Rosalie hep Rosalie'ydi. Sadece açık bir atış için bekliyordu. Ancak Rosie'si Bounty tarafından bir deponun beton zemininde kanlar içinde bırakıldıktan, dövüldükten ve kırıldıktan sonra bunu elde etmek istemedi.

Rosalie devam eden bir savaşın kurbanı olmuşken, Snapper ona güvenmesi için rehberlik etmeli, onunla bir şans yakalamalı ve bir bağ kurmalıdır...

Ve kadınının Kaos ailesine sıkı sıkıya bağlar.

Rock Chick Yeniden Uyanıyor: Bir Rock Chick Novellası

Yazan: Kristen Ashley

Satın almak için

[buraya](#) tıklayın

New York Times çoksatan yazarı Kristen Ashley'den Daisy ve Marcus'un uzun zamandır beklenen hikâyesi Rock Chick Reawakening geliyor. Kristen'ın Rock Chick serisinin ön bölümü olan Rock Chick Reawakening, Daisy'yi neredeyse mahveden yıkıcı olayın hikâyesini paylaşıyor; bu olay, Denver'ın en saygın iş adamlarından ve Denver yeraltı dünyasının en korkulan suç patronlarından biri olan Marcus Sloane'u, kendisinininkini çalan kadının kalbini kazanmak için nihayet harekete geçirdi.

SIGNUPFORTHEBLUEBOXPRESS/1001DA
RKNIGHTSNEWSLETER

Abone olmak için [buraya](#) tıklayın
ve Tiffany Lock kolye kazanma şansını yakalayın.
Her çeyrekte bir yarışma var!
Bonus olarak, tüm aboneler BEŞ ÜCRETSİZ özel kitap indirebilir!

DISCOVER1001DARKNIGHTSCOLLECTION
EIGHT

Daha fazla bilgi için [buraya](#) tıklayın.

[DRAGON REVEALED](#) by Donna Grant
Bir Ejderha Kralları Romanı

Carrie Ann Ryan'[dan Mürekkeple](#)
[Yakalanmış](#) Bir Montgomery
Mürekkebi: Boulder Novellası

Susan Stoker tarafından yazılan [SECURING JANE](#)
Bir Koruma Mührü: Legacy Serisi Novella

[WILD WIND](#) by Kristen Ashley
Bir Kaos Romanı

[DARE TO TEASE](#) by Carly Phillips
Bir Dare Nation Novellası

[VAMPIİR Yazan](#) Rebecca
Zanetti Karanlık
Koruyucular/Asiler Novellası

[MAFYA KRALI](#) Yazan Rachel Van
Dyken Bir Mafya Kraliyetleri
Romanı

THE GRAVEDIGGER'S SON by Darynda Jones
Bir Charley Davidson Romanı

FINALE Yazan Skye
Warren Bir Kuzey
Güvenlik Romanı

SENİN HATIRALARIN by J.
Kenner Bir Stark Securities
Romanı

SLAYED BY DARKNESS by Alexandra Ivy
Bir Sonsuzluk Koruyucuları Novellası

Lexi Blake tarafından HAZİNE
Bir Efendiler ve Paralı Askerler Romanı

DAREDEVIL Dylan Allen'dan Bir
Rivers Wilde Romanı

KADER BAĞI Yazan Larissa Ione Bir
Demonica Novellası

THE CLOSE-UP Yazan Kennedy
Ryan Bir Hollywood Rönesansı
Romanı

SIZE SAHİP OLMAKTAN DAHA FAZLASI
Shayla Black Kelimelerin Ötesinde
Bir Novella

HAUNTED HOUSE by Heather Graham
Bir Avcılar Kreması Romanı

BENİM İÇİN ADAM Yazan
Laurelin Paige Sorumlu Bir
Erkek Novellası

Kylie Scott tarafından yazılan RİTİM YÖNTEMİ

Bir Sahne Dalışı Romanı

Tijan'dan JONAH
BENNETT Bir Bennett
Mafya Romanı

BENİMLE DEĞİŞ Kristen Proby
Seattle'da Benimle Bir Novella

EN KARANLIK KADER by Gena Showalter
Bir Yeraltı Dünyası Lordları Romanı

Blue Box Press'ten de

SON TİARA yazan M.J. Rose

Jennifer L.'den KIZIL KEMİKLERİN KRALI
Armentrout
Bir Kan ve Kül Romanı

KAYIP KIZ KARDEŞ Lucinda Riley

SONSUZLUĞUN SONU Steve Berry ve M.J. Rose Bir
Cassiopeia Vitt Macerası

THE STEAL C. W. Gortner ve M.J. Rose

CHASING SERENITY by Kristen Ashley
Bir Nehir Yağmuru Romanı

EMBER'DE BİR GÖLGE by Jennifer L. Armentrout Bir
Et ve Ateş Romanı

BLUEBOXPRESSANSVE1001DARKNIGHT
TSELERİNDEKİDOĞRULTULAR
R

Koleksiyon Bir
Koleksiyon İki
Koleksiyon Üç
Koleksiyon Dört
Koleksiyon Beş
Koleksiyon Altı
Koleksiyon Yedi
Paket

Keşif Yazarları

Mavi Kutu

Yayınları

Yükselen Fırtına

Liliana Hart'ın MacKenzie Ailesi

Lexi Blake'in Crossover Koleksiyonu

Kristen Proby'nin Crossover Koleksiyonu

BLUEBOXPRESS'İN BELİRLENMESİ,

LIZ BERRY, M. J. ROSE VE JILLIAN STEIN'A TEŞEKKÜR ETMEK İSTİYORUZ

~

Steve Berry
Doug Scofield
Benjamin Stein
Kim Guidroz
Sosyal Kelebek
Halkla İlişkiler
Ashley Wells
Kasi Alexander
Asha Hossain
Chris Graham
Jessica Johns
Dylan Stockton
Dina Williams
Kate Boggs
Donna Perry
Richard Blake
ve Simon Lipskar

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.